Prolog

Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Şi chiar dacă aş avea darul prorociei, şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic. Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârşi; limbile vor înceta; cunoştinţa va avea sfârşit. Căci cunoaştem în parte, şi prorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârşit, acest „în parte” se va sfârşi. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum, vedem ca într-o oglindã, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin. Acum dar rămân aceste trei: credinţa, nădejdea şi dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea. [1 Corinteni 13]

Duminică 30 mai

Doamne, nu ştiu ce este cu mine şi unde mă aflu acum. Plutesc fără să-mi dau seama dacă sunt încă pe pământ sau dacă am murit şi sunt în ceruri. Dar cred că pe pământ sunt de vreme ce simt durere, aud glasuri, simt mirosuri ciudate. Nu-mi dau seama, Doamne, unde sunt şi ce s-a întâmplat dar dintr-odată totul e altfel decât îmi aduc eu aminte că trebuia să fie. Cred că nu sunt nici tânără, nici bătrână, nu mă simt rău dar nici sănătoasă nu cred că sunt. Poate că sufletul meu este nemuritor şi acum sunt pierdută între două lumi căutând ceva ce nici eu nu ştiu. Poate că sunt nemuritoare şi acum trec într-o nouă dimensiune, poate sunt chiar în burta viitoarei mele mame şi de aceea

nu-mi mai amintesc nimic, de aceea nu văd nimic.

Acum ascult voci, acum sunt de-a dreptul foarte sigură că nu am murit încă, simt, simt carnea din mine, doar că nu văd şi nu ştiu bine ce mi se întâmplă. Maria îmi tot vorbeşte de o vreme de Tine, Doamne. Eu nu ştiu cine este Maria, ea îmi spune că e o prietenă. Cred că are dreptate, e o prietenă dar nu ştiu cine este, nu reuşesc să îmi amintesc nimic de ea, nu ştiu cum arată dar cred că mă iubeşte. De o vreme nu am mai auzit vocea ei.

— Domnule doctor, veniţi aici, pacienta de la patru începe să se agite!

Aud, e vorba despre mine? Poate că da, simt că cineva îmi ia o mână. Poate că îmi caută pulsul… oare am murit şi am înviat?

— Soră, dă telefon la neurologul de gardă.

Aud totul dar nu ştiu nimic, cred că sunt în spital din moment ce este chemat un doctor. Maria, aşa se numeşte ea, îmi spune mereu că trebuie să-mi revin. Aşadar sunt bolnavă şi sunt într-un spital, acum vor chema pe cineva să mă vadă.

— Care e numele ei mic?

— Magda!

— Magda, mă auzi?

— Te aud, cine eşti că nu te văd! Curios lucru, nu-mi aud nici vocea!

— Este doar agitată. Începe să aibă unele reflexe. Sedaţi-o în continuare. O să vin mâine dimineaţă.

— Hei, nu vreau, nu mă lăsa, sunt aici! Totuşi nu-mi aud vocea, ceva e în neregulă. Cred că sunt în vis, o să mă trezesc în curând şi totul va fi obişnuit, mă voi trezi dimineaţă şi voi merge la serviciu. Totuşi, de ce nu mă pot trezi acum? De ce nu pot vorbi? Vocile par atât de reale şi de aproape! Vocea mea unde este? Cineva mă prinde iarăşi de mână.

— Soră, aşteaptă un moment. Magda, mă auzi? Dacă mă auzi strânge-mă de mână.

Nu ştiu cine îmi cere asta, vreau să ştiu unde sunt, cine mă ia de mână, cine îmi spune pe nume? Nu ştiu de ce nu pot să vorbesc, sunt în plin coşmar dar dimineaţă o să mă trezesc. Oare unde merg la serviciu? Intru pe o poartă, acolo mă salută nea Grigore, merg pe o aleea şi… nu mai ştiu, e aşa de multă vreme de atunci… sunt într-un coşmar, desigur mă voi trezi curând, îmi voi face cafeaua şi voi pleca pe jos, pe bulevad. Oare cu ce o să mă îmbrac? Oare ce anotimp e? Sunt în somn, când mă

voi trezi toate se vor limpezi, o să-mi pun pe mine hainele de ieri, nu e nicio problemă.

— Magda, dacă mă auzi, strânge-mă de mână, repetă vocea.

Strâng de mâna care m-a cuprins, strâng cu putere să mă asigur că o fac, deşi nu văd nicio logică în nimic din ce mi se cere.

— Magda, eşti în spital, înţelegi asta? Eu sunt medic, dacă înţelegi ce spun strânge-mă de mână, fă ceva.

Doamne, ce să înţeleg, de ce sunt în spital? Sunt încă în somn. Nu înţeleg nimic. Îmi trag mâna deşi simt ceva real în mâna ce m-a atins. Nu ştiu cum să întreb, cum să vorbesc. Desigur sunt într-un vis. Coşmarul meu se va termina în curând şi totul va fi normal. Am mai avut coşmaruri conştiente. Ar trebui să mă trezesc şi să adorm iarăşi, să pot visa ceva nou şi frumos. Nu ştiu de ce nu reuşesc de data asta, cred că sunt prea obosită, altfel ar fi ca de obicei, m-aş trezi şi aş adormi visând altceva.

— Magda, eşti în spital. Eu sunt medicul care te îngrijeşte, vreau să ştiu dacă mă auzi şi dacă înţelegi ce vorbesc. Strânge-mă de mână acum dacă mă auzi.

— Te strâng cât pot eu de tare, de ce nu te văd, de ce nu pot vorbi?

— Mulţumesc, Magda, o să reuşim să ne înţelegem, o să te ajut să te faci bine, acum o să te las să dormi, o să vin mâine.

— Stai, care mâine, ce zi e azi? E dimineaţă, e noapte? Nu pleca, nu-mi da drumul la mână.

Doamne, nu visez, mă simt în trup, sunt într-un pat, îmi simt pielea, îmi simt picioarele amorţite, pot să-mi mişc mâinile. De ce nu văd, de ce nu reuşesc să-mi amintesc nimic clar? Cine e Maria, e o voce care îmi tot spune de un timp că e Maria, că e prietena mea şi mă tot roagă să-mi revin, dar eu nu ştiu cum arată şi cine este Maria. Oare am murit şi Maria e Maica Domnului ce îmi îndrumă primii paşi? De ce să fi murit şi cum? Nu, desigur visez un vis din care nu mă pot trezi!

— Soră, poţi să pui acum diazepamul pe venă.

— Vreau să mai vorbim. Unde sunt acum, de ce sunt aici, ajută-mă!

Şi poate din instinct întorc mâna precum un cerşetor, cerşind conştienţă, cerşind răspunsuri, cerşind celui de lângă mine să mai stea. Dar semnul meu rămâne alături, nimeni nu l-a văzut sau nimeni nu a priceput sensul mâinii mele făcute căuş. În somn te cufunzi ca în

moarte, cred că nimic nu diferenţiază cele două stări, nu ştiu, pentru că eu nu ştiu dacă sunt moartă sau dacă dorm.

Luni 31 mai

— Magda, sunt Maria, bună dimineaţa, am auzit că ai început să-ţi revii după operaţie, aseară târziu. Nici nu ştii cât de mult mă bucur, nu mi-a venit să cred, e o minune ce se întâmplă. Azi o să stau cu tine, o să-ţi vorbesc, să nu ai grijă, sunt aici ca să mă ocup de tine, nu am să te las singură. De asta să fii sigură.

Un miros suav ce mi se pare familiar vine de lângă mine de undeva. Întind mâna stângă într-acolo, cea dreaptă parcă mi-ar fi legată dar asta nu mă interesează acum. Sunt curioasă să ştiu cine e Maria, glasul ei l-am auzit în ultima vreme clar vorbindu-mi, ea mă cunoaşte, altfel nu ar fi aici, ea trebuie să mă ajute să înţeleg ce e cu mine. Simt o mână fină, puţin rece, o strâng şi ea mă strânge de răspuns, asta e bine, mai este cineva aici cu mine, în vis.

— Magda, draga mea, nici nu ştii cât de mult mă bucur că îţi revii. Aproape ne pierdusem speranţa. Eşti cea mai curajoasă femeie de pe pământ. Acum o să te spălăm şi o să te schimbăm ca în fiecare dimineaţă, eu sunt sigură că tu înţelegi ce vorbesc, trebuie doar să ne ajuţi cât poţi şi tu.

Mă întoarce pe o parte, asta o simt cu toţi porii, cineva mă susţine şi această Marie îmi dă cămaşa jos de pe mine. Cred că sunt în pielea goală, oare e normal? Poate că nu mă vede nimeni. Ba nu, cred că am pemperşi, mi-i scoate şi pe ăştia, de abia acum sunt goală. Mă şterge cu ceva umed şi călduţ, e plăcut, simt cum îmi trece pe la subţiori buretele cu apă caldă, acum e minunat, pe şira spinării mă freacă cu un prosop, simt cum mă doare tot spatele. Deci nu e vis şi nici nu am murit, durerea e un semn că trăiesc. Acum îmi şterge picioarele, e plăcut, simt tot ce mi se întâmplă. Maria îmi vorbeşte, îmi explică tot ceea ce face de parcă să nu mă sperii cumva. Acum mă curăţă între fese, cred că e ceva jenant, încerc să o găsesc mâna ei cu mâna mea dar mă simt dată uşor la o parte.

— Trebuie să te şterg peste tot, nu trebuie să te jenezi de mine. Îţi aduci aminte, când m-am pregătit să nasc te-am rugat înainte de a mă interna la maternitate să mă razi tu jos, aveam o burtă enormă, şi tu m-ai ras, şi nu era nicio ruşine în asta. Acum e rândul meu să te spăl. Trebuie să fii curată, nu se poate altfel, trebuie să mă asculţi. Eu o să tot vorbesc cu tine, de o săptămână vorbesc mereu cu tine, aşa mi-a zis

doctorul să fac, dar o ştiu şi singură. Oh, sper să-ţi aduci aminte de mine, sper să nu fi uitat tot. Azi e o zi de primăvară așa de plăcută cum nici nu-ţi poţi imagina. Am venit pe jos până la spital. Stau la fosta noastră gazdă. Ţi-o mai aminteşti? Ce bine îmi pare că îţi revii, o să fie bine, ai să vezi.

Simt nevoia să duc mâna spre faţă, acolo era ceva în neregulă cu mine dar gestul îmi este întrerupt din zbor cu fermitate.

— Acolo nu. Acolo o să te panseze la sală. Magda, sunt sigură că mă auzi și că mă înţelegi. Acum o să-ţi pun o cămașă curată și o să îţi pună după aceea perfuziile. Dacă ai putea să mănânci ceva ar fi grozav, nu poţi trăi doar cu aer şi cu ape pe venă! Ce-ar fi să încerci să te întorci singură cu faţa în sus?

Să mă întorc singură cu faţa în sus! Fac lucrul ăsta, nici nu e așa de greu, deşi mă dor toate încheieturile, cine ştie de câtă vreme stau așa, în patul ăsta, cum să nu mă anchilozez?

— Bravo. Bravo, Magda. Hai că tu eşti o luptătoare, vreau să te faci repede bine și să te duc acasă.

Acasă. Unde o fi acasă? Da, e un apartament de bloc, urc acolo cu liftul. Intru într-un hol. E un dulap pe partea stângă, acolo îmi pun hainele când intru în casă. Și cheile le las tot acolo pe o poliţă. Apoi nu mai ştiu, holul mi-l amintesc însă perfect, pe un perete este o oglindă imensă și în fiecare dimineaţă mă machiez acolo și-mi aranjez părul. În oglindă se reflectă un ceas și eu mereu citesc dimineaţa, în timp ce mă pregătesc să merg la serviciu, orele pe de-andoaselea, să nu întârzii… oare fac astea de multă vreme, oare sunt tânără sau bătrână? Nu îmi dau seama câţi ani am dar probabil că am destui de vreme ce am o casă și mă duc la serviciu. Oare am copii, familie, ar trebui să îmi aduc aminte cel mai bine se asta. Doamne, poate că totuși am murit și sunt acum undeva aşteptând să te văd, nimic nu mai este ca atădată, îmi amintesc că din depărtări, eu trăiam într-o lume cu lumini şi culori, cu oameni cu care vorbeam, aveam o casă a mea, mergeam la muncă zi de zi, oare ce făceam acolo? Mergem pe un drum şi intram pe o poartă, ba nu, lucram undeva, într-o cameră cu multe flori și multă lumină iar seara mă întorcem acasă şi mă uitam la televizor. Şi mai ce era? Emil? De ce numele ăsta îmi spune ceva? De ce e Maria lângă mine, cine este ea? O fi sora mea?

— Acum eşti bine. Uite, eu o să stau pe un scaun lângă tine şi o să-ţi citesc din reviste, aşa cum am făcut în fiecare zi. Cu ce vrei să

începem? Ia să vedem ce am aici prin geantă. Revista Avantaje, e ultimul număr, azi l-am luat, ştiu că ţie îţi plăcea să o citeşti.

Revista Avantaje, ce o fi asta? Eu zac aici şi femeia asta citeşte despre avantaje? Ce ridicol! Nu, nu vreau să-mi citească, vreau să vorbim. Ridic mâna şi clatin din deget în semn de nu.

— Dumnezeule, Magda, tu chiar ţi-ai revenit. Nu pot să cred, tu înţelegi ce vorbesc, nu-i aşa?

Încerc să dau din cap că da. Mă doare, ameţesc şi mi-e imposibilă vreo mişcare, iarăși vreau să duc mâna la cap şi iar sunt oprită. Oare ce să fie asta? Întorc căuşul palmei în semn de cerşit sperând ca această Marie să mă înţeleagă.

— Vrei să vorbim, nu-i aşa?

Dau din mână în semn de da.

— Oh, ce mă bucur. O să vorbim, doctorul tău spune că cel mai important pentru tine este să comunici, să îţi exersezi mintea. Acum nu poţi vorbi, nu-i nimic, o să vorbec eu şi pentru tine. Sunt sigură că ai să te faci bine, Magda. Acum e mai greu dar deja ai făcut progrese foarte mari. Asta e cel mai important lucru. Magda, tu înţelegi ce vorbesc acum, nu-i aşa? O să ne înţelegem o vreme prin semne dar sigur o să începi curând să şi vorbeşti, nu trebuie să intri în panică, noi două ne-am înţeles întotdeauna în toate modurile, chiar numai din priviri.

Din priviri spune ea, din priviri… Întorc mâna căuş.

— Vrei să mă întrebi ceva, nu-i aşa?

Fac semn că da dar nu pot să îmi imaginez cum şi ce să întreb când nu ştiu nimic despre ce e cu mine.

— Uite, eu o să îţi spun câte ceva, dacă vrei să mă opresc mă strângi de mână, bine?

Fac din mână că da apoi o prind din nou, mi-e frică să pierd singurul contact cu ceva real. Acum sunt sigură că nu mai visez, că Maria este aici cu mine, că vrea să mă ajute.

— Acum eşti la Spitalul Universitar din Bucureşti. Ai avut un accident de maşină. Ai fost arsă şi lovită la cap. Te-au operat de urgenţă, ai avut un cheag de sânge pe creier, de aceea poate multe ţi se par ciudate dar o să recuperezi. E o minune că ai scăpat cu viaţă, draga mea, au murit foarte mulţi oameni, nu ai de unde să știi. A fost o explozie pe autostrada. Oare îţi aminteşti? O maşină cu îngrășăminte chimice a explodat la Mihăileşti. Erai în drum spre Otopeni. Ghinionul tău a fost să treci chiar pe acolo când s-a produs nenorocirea asta. Ai

fost pur și simplu aruncată din mașină. Erai într-un taxi. Șoferul avea 25 de ani și a murit, săracul de el, atât de cumplit a fost suflul. Era cât pe ce să fiu eu în locul lui, căci eu trebuia să te duc la aeroport în dimineața aceea. S-a defectat ceva la bordul Škodei noastre și tu ai luat în ultimul moment un taxi, să nu întârzii, să nu pierzi cursa de Roma. Prin ce cumpănă mare am trecut! Nu ai nicio vină, n-ai nicio vină tu.

O strâng de mână, vreau să știu cine este ea.

— Vrei să-mi mulțumești? Nu trebuie!

Scutur iarăși mâna ei, nemulțumită de răspuns.

— Vrei altceva, să mă gândesc, vrei să știi de ce nu poți vorbi.

Am lăsat mâna moale, cred că și asta vreau să știu.

— În timpul exploziei suflul ți-a ars fața dar cel mai tare ochii, de asta ai pansamente acolo. Ai fost aruncată din mașină și te-ai lovit la cap. Creierul tău a fost bine zdruncinat, unele zone recuperează greu dar spaima cea mai mare era că nu o să-ți mai revii din comă. Doctorii de aici au făcut minuni cu tine. Șansa ta a fost că ai rezistat, că nu ai murit pe loc. Acum e bine, cu pași mici o să fim ca înainte.

O strâng tare de mână, cum am fost înainte, asta vreau să știu, Doamne, de ar înțelege…

— Mulțumesc, ești tare drăguță. Acum vine vizita de dimineață. O să-ți aranjez pătura, ordine și disciplină, știi că nu pot altfel.

Mă lasă din mână și mă simt dintr-odată cumplit de singură. Aud voci, aud pași, Maria aranjează pătura pe pat, eu nu vreau decât să vorbesc cu Maria, încerc să spun dar din gât nu mi se articulează nimic, doar un mârâit afon, dau din mâini, din picioare, nu știu cum să comunic altfel.

— Te rog eu mult să te liniștești, dacă nu, o să rog să-ți facă un sedativ. Nu e bine pentru tine să te agiți. Te rog eu mult, dacă mă înțelegi ce îți spun încearcă să te liniștești. Vine vizita, vin doctorii să te vadă, tu auzi, tu înțelegi ce vorbesc cu tine? Dacă nu te liniștești să știi că plec și ai să rămâi singură și ai să te descurci cum poți!

Nu-mi place că mă amenință. Cine este ea de vorbește așa cu mine? Desigur e cineva din familie, cred că e sora mea.

— Bună dimineața, doamnă doctor.

— Bună dimineața, domnule doctor, azi am vești foarte bune, Magda își revine.

— Știu, s-a vorbit la raportul de gardă.

Nu pot să cred, Maria e doctor aici? Dacă Maria e doctor oare eu

cu ce mă ocup?

— Bună dimineaţa, doamna Magda, mă bucur că vă reveniţi.

Simt o mână caldă că îmi mângâie mâna. Mişc din degete în semn de răspuns. Tocmai am învăţat lecţia de comunicare.

— O să vedeţi, pe zi ce trece va fi mai bine. Ştiţi cine sunt eu?

Omul ăsta e cretin? De unde să ştiu eu cine este dacă nu văd nimic, nu știu nimic? Dau din deget că nu.

— Îmi imaginam că nu mă cunoaşteţi dar aş fi teribil de încântat ca atunci când veţi ieşi de aici să mă strângeţi de mână, să mă priviţi în ochi și să-mi spuneţi pe nume. OK?

Îmi aduc aminte de gestul americanilor pentru OK şi îl schiţez.

— Doamna Magda, sunteţi incredibilă, gestul pe care l-aţi făcut mă face să cred că analizele ne-au înşelat, credeam că memoria v-a fost serios afectată dar mă bucur că nu e aşa. Facem tot posibilul să vă ajutăm. O să fie foarte bine, trebuie puţină răbdare.

Mi-a luat mâna în semn de la revedere, scuturând-o.

— Domnule doctor, dacă a început să coopereze cred că pot încerca să îi dau să mănânce. E numai piele şi os.

— Da, puţin câte puţin şi uşor de digerat. Bravo, doamna doctor, aţi făcut minuni adevărate cu prietena dumneavoastră.

Prietena mea. Deci Maria e prieten mea, aşa cum spunea şi ea. Stă aici cu mine şi mă îngrijeşte. Oare pentru că e doctor şi se pricepe mai bine la asta? Oare familia mea unde este? Oh, nu reușesc să-mi aduc aminte niciun amănunt. Familia mea. Ce poate fi familia mea? Părinţii, poate fraţii, surorie, soţul, copiii? Nu îmi amintesc nimic. Doar de holul de la intrarea în casa mea dar nu-mi amintesc cu cine locuiesc acolo în casă. Oare sunt singură? Deja am obosit. M-am trezit dintr-odată într-o nouă dimensiune care mă obosește, care mă sperie. Deci: acum sunt în spital, nu am murit, am supravieţuit unui accident, Maria e prietena mea şi are grijă de mine, o să mă fac bine în curând, o să plec acasă, acolo unde o fi casa mea şi voi face ceea ce am făcut şi până acum. Oare cât e ora? Nu mai aud nimic. Maria a plecat. Vreau să vină Maria, bat în pat, încep să dau din picioare, unde este Maria, de ce sunt singură?

— Magda, linişteşte-te. Vorbesc puţin cu medicul care te îngrijeşte. Fii puţin înțelegătoare. Nu durează mult.

Înţeleg. Maria nu mă părăseşte, trebuie să am răbdare, sunt la început, e o nouă lume în care trăiesc. Sunt nemulţumită şi

nerăbdătoare. Dacă o să continui să mă port aşa nu o să rezolv nimic. Mă vor ocoli toţi. Oare cum eram eu înainte de accident? Oare eram o fire agitată şi violentă? Oare înainte eram o alintată? Poate o timidă? Ce îmi plăcea să fac? Cine eram eu? Nu pot să cred că nu îmi aduc aminte nimic, nici măcar dacă iubeam pe cineva. Ba da, îmi aduc aminte de nişte tablouri, îmi amintesc bine culorile. Oare soţul meu era pictor? Merg singură printr-o expoziţie de tablouri. Asta e tot ce îmi aduc aminte, aşa cum îmi amintesc de holul apartamentului. Fragmente.

— Am revenit. Doctorul spune că va fi bine, că recuperezi foarte repede şi bine. Probabil o să coborâm pe secţie. Aici suntem la terapie intensivă. Nu mai ai de ce să rămâi aici. Te vor duce nu peste mult timp la pansat. Eu nu o să fiu cu tine, ai să mergi cu asistenta şi ea o să aibă grijă de tine, asta e regula aici. O să plec şi eu puţin, mă duc să-ţi cumpăr un iaurt, o banană, oare mai vrei altceva? Stomacul tău s-a dezobişnuit să mai primească mâncare, o banană şi un iaurt cred că e suficient. Mâine o să fie alt meniu. Vrei altceva?

Dau din mână că nu, nici nu-mi dau seama dacă îmi este foame dar înţeleg că trebuie să mă las pe mâna Mariei, până una, alta, e singurul om pe care îl cunosc. Oare sunt speriată de ce mi se întâmplă? Nu sunt. Ar trebui să fiu? Poate că după ce treci peste moarte nu îţi mai este frică de nimic. Maria spune că am avut noroc, e bine că am scăpat cu viaţă, o să văd şi o să vorbesc peste ceva vreme, o să mă întorc acasă la ai mei, cine or fi ei, familie, colegi, prieteni. Când eram copil am avut tuse măgărească şi atunci mi-a fost aşa de rău încât credeam că mor. Atunci eram mai speriată decât acum. Oh, ce ciudat, asta îmi amintesc aşa de bine, în copilărie am avut tuse măgărească. Atunci când presimţeam că vin accesele de tuse mă duceam şi mă ţineam de poala mamei să nu mă lase să mor fără aer. Mama mea. Cum era mama mea? Avea fustă lungă de care îmi prindeam mâinile şi nu mă dezlipeam de acolo până nu trecea răul. Dar de ce nu mi-o pot aminti pe mama? Răbdare. Maria spune că o să fie totul bine. Ea e doctor. Oare şi eu sunt doctor şi de aceea suntem prietene?

Acum îmi este clar că nu mai sunt în vis, sunt trează de-a binelea. Vreau să mai vorbesc cu Maria dar sunt aşa de obosită! Arăt semnul ceasului.

— E puţin trecut de ora 10 dimineaţa. Toate zilele astea am tot vorbit cu tine, mă întreb dacă m-ai auzit.

Fac semn cu degetul că da.

— Medicii m-au pus să-ţi tot vorbesc, ţi-am povestit verzi şi uscate, mai ţii minte?

Nu, nu mai ţin minte decât nişte lucruri foarte vagi, ca atunci când te trezeşti din somn şi încerci să-ţi aminteşti ce ai visat, e clar că nu pot să spun asta în modul complicat în care gândesc aşa că fac un semn de nu cu mâna.

— Magda, tu nu îţi aduci aminte de mine?

Fac semnul de nu, presimt că ea e dezamăgită, şi eu sunt la fel, eu aş putea să fiu de-a dreptul disperată pentru motivul ăsta dar curios, sentimentele mele sunt mai mult teoretice, nu simt nici măcar disperare, nici tristeţe, nici recunoştinţă. E în mine un vid de sentimente, poate este un fel de protecţie, poate că durează un timp, desigur asta trebuie să fie, o să-mi aduc aminte de mine încetul cu încetul. Şi de Maria o să-mi amintesc. Nu vreau să fie dezamăgită. Pare o femeie cumsecade.

— Nu-i nimic, nici nu speram din prima zi, eşti probabil foarte tulburată. Ce îţi aminteşti? Ştii ce făceai de exemplu înainte de accident? Îţi aminteşti?

Nimic. Nu-mi dau seama cum să spun asta folosind mâinile. Îmi nivelez în aer fruntea.

— Nu-i nimic. O să îţi aminteşti încetul cu încetul totul. O să îţi povestesc eu câte ceva. Nu îţi fă griji. Acum cel mai important lucru este să fii liniştită, să te faci bine repede. Cei de aici au făcut oricum minuni cu tine. Mai bine că nu-ţi aduci aminte prin câte ai trecut. Eu mă bucur tare mult că ţi-ai revenit. Ce-a fost greu a trecut. Să se vindece şi ochii şi plecăm acasă la noi. O să ne fie mai uşor la amândouă. Ştii tu cum sunt bărbaţii, se descurcă ei cât se descurcă singuri dar tot vor o femeie în casă. Vlad de abia dacă ştie să-şi facă doi cartofi prăjiţi, mai degrabă Bogdan ştie să gătească, cred că va fi un soţ grozav, de ar avea parte de o soţie bună, cine mai ştie!

Oare Vlad e soţul meu sau al ei? Bogdan e un copil, dar al cui? Ce căutam eu în drum spre Bucureşti, poate eram cu probleme de serviciu? Oare am un copil student aici, la Bucureşti? Nu, zicea că trebuia să merg la Roma. O să aflu, o să-mi dau seama, o să-mi amintesc într-o zi.

— Magda, vrei să încerci să bei puţin ceai? Uite, îţi dau să bei cu un pai. Te întorc pe o parte, e bine aşa?

Simt paiul între buze şi gust. Ceai de spital fără zahăr. Merge, îmi

simt gura încărcată, o senzaţie acută că aş vrea să mă spăl pe dinţi, nici nu e greu să înţeleagă Maria asta. Îi arăt semnul cu mâna.

— Vrei ca să te speli pe dinţi, desigur, am înţeles ce vrei. Când mă întorc din oraş vin cu periuţă şi cu pasta de dinţi. Dar va fi dificil, o să iau şi o apă de gură poate că ar trebui să începi doar să-ţi clăteşti gura cu ceva.

O să ascult de Maria, ea e un om întreg, ea ştie şi înţelege tot ce se întâmplă, eu depind acum de ea cu trupul meu şi mintea mea, nu trebuie să o supăr. O să o ascult. Se pare că nimeni nu-mi vrea răul. Iar dacă Dumnezeu m-a lăsat să trăiesc, atunci bănuiesc că are un plan cu mine, că nu a făcut-o degeaba. Ce va fi să fie tot va fi.

— Magda, acum o să te ia cu tot cu pat şi o să te ducă la pansat. Să nu te sperii, nu o să te doară. O să vină asistenta şi o să te ducă, eu nu o să fiu cu tine. Dar să nu te agiţi, te rog eu mult. O să lipsesc foarte puţin de aici. Au făcut asta zi de zi cu tine, nu e ceva nou, tu să nu te sperii.

Am simţit din nou mâna ei, singura mea dovadă că există cineva pe lume căruia îi pasă de mine. Din nou linişte. De fapt nu e linişte, se aud paşi, se aud şoapte, se aud maşini trecând undeva pe stradă, e un sunet de fond pe care doar îl percep ca pe o linişte. Dar nu e. Întind mâna spre faţă, cu grijă să nu stric nimic, să nu o supăr pe Maria. Ochii mei sunt pansaţi, nu mai am păr ci doar o plasă, cred că au trebuit să mi-l taie, nu-i nimic, o să-mi crească mai des. Cred că ceva nu e în regulă cu faţa, o simt altfel decât restul pielii, nu ştiu. Sunt mult prea multe lucrurile pe care nu le ştiu, poate nu voi rămâne aşa. Doamne, dă-mi putere, scapă-mă de povara asta, dă-mi înapoi amintirile, spune-mi cine sunt! Oh, să mă văd sănătoasă, să merg, să văd, să fiu cu cei dragi, asta vreau. Ajută-mă, Doamne, ajută-mă, nu mă lăsa!

— Doamna Magda, eu sunt asistenta de salon, o să mergeţi cu mine la pansat.

Cum adică să merg? Pot oare să merg deja? Aşa de repede? Nu, aud rotilele patului şi simt mişcarea în spaţiu, cineva mă duce, nu pot să-mi dau seama cât durează drumul, coborâm cu un lift, un etaj, poate două. Cotim, mergem drept, aşa cred, totul e atât de relativ atunci când nu vezi. Parcă aş juca baba-oarba. Da, iarăşi e din copilărie, e un joc, îl jucam uneori. Era o livadă, alergam desculţă pe iarbă. Asta simt că am trăit eu, nu am văzut în niciun film, îmi aduc aminte senzaţia pe care ţi-o dă iarba sub picioarele goale. Probabil am crescut undeva la ţară.

Ne-am oprit. Nu se aude nimic. O ușă care se deschide sau poate se închide, ce curios, niciodată nu m-am gândit că nu poţi să faci deosebirea dintre una şi alta decât cu privirea. Linişte, aştept, pentru mine timpul oricum nu există, nu cred că îmi permit luxul de a mă grăbi undeva, totul e o perpetuă aşteptare în noapte. Se aude o voce nouă.

— Vin imediat! spune vocea.

E o femeie, dar vocea ei nu-mi este cunoscută. Din nou ușa, probabil că se deschide, probabil ca acea femeie tocmai intră.

— Așadar e mai bine. Mă bucur. Ia să vedem ce avem noi aici…

Simt o mână care îmi desface plasa şi pansamentul de pe cap ca și cum ar fi o meșă. Îmi şterge pielea capului cu iod, simt mirosul de iod în nări. Cred că îmi scoate nişte fire, nu spune nimic, nu vorbeşte cu mine, parcă aş fi un manechin din plastic. Îmi întoarce capul pe o parte și pe alta cu degetele ceea ce mă tulbură până la a-mi veni să vărs.

— Acum coboar-o jos la oftalmo. Aici e bine, rămâne fără bandaje.

Patul meu porneşte din nou, îmi este frig dar încerc să rezist, poate senzaţia porneşte de la cap, unde nu mai am nici pansament şi nici păr se pare. Ne oprim iarăşi. Aşteptarea e o veşnicie. Nu se aude nimic, aproape intru în panică gândindu-mă că m-au abandonat aici şi am rămas singură. Nu vorbeşte nimeni cu mine. Pentru ei e rutina de zi cu zi, eu sunt doar un trup, o bucată de carne. Pe lângă mine se pare că trec alţi oameni, le aud paşii şi deodată lângă mine se opresc paşii uşor scârţâiţi ai cuiva încălţat în adidași. Voce de bărbat.

— Băgaţi-o înăuntru.

Patul se mişcă lejer, asta înseamnă desigur că nu am fost nicio clipă singură doar că nimeni nu se sinchiseşte prea mult, poate sunt o povară, o cauză pierdută, poate că Maria e subiectivă de-mi spune că voi fi bine.

Mi se desfac bandajele, acum voi vedea, nu bine dar sper că destul de bine. Mai este un strat. Cel ce nu-mi vorbeşte pulverizează peste el un spray apoi îl desprinde uşor. Cu o mână îmi ridică o pleoapă, nu ştiu de ce nu mi-o cere să o fac singură, crede că încă mai sunt în comă, asta trebuie să fie explicaţia. Deschid singură şi celălalt ochi. Totul e dureros, suportabil dar dureros, durerea vine mai ales din faptul că nu văd nimic, nicio lumină, nicio scânteie.

— Domnule doctor, să ştiţi că şi-a revenit, a început să înţeleagă.

Încă nu vorbeşte dar oricum e mult mai bine, o aud pe asistentă.

— Vezi ceva stimată doamnă?

Dau din mână că nu.

— Nici acum, niciun fel de lumină?

Fac acelaşi semn. Nu văd nimic, cred că mi se pun nişte picături în ochi, simt căldura mâinilor ce umblă aproape de faţa mea, simt că am ochii umflaţi, parcă aş avea două fete una în alta. Sunt bandajată la loc.

— Mâine la aceeaşi oră.

— Bine, domnu' doctor.

Patul meu iarăşi se mişcă, uneori parcă s-ar legăna. Da, era cândva un leagăn între copaci, o scândură şi două sfori, ăsta e alt fragment pe care nu ştiu unde să îl pun. O să mă gândesc mai târziu la asta, o să vorbesc cu Maria despre astea. O să o întreb pe ea ce e cu ochii mei şi când o să văd din nou ca înainte. Cred că am ajuns în salon de vreme ce nu se mai mişcă patul. Nu, aşteptăm liftul, se aude cum vine, cum se opreşte, intrăm în el. Urcăm. Iarăşi un drum drept, o cotitură şi de abia acum sunt iarăşi de unde am plecat. Maria nu e aici, altfel ar fi vorbit cu mine. Ea e singura care vorbeşte cu mine. Oare cum arăt? Oare sunt desfigurată? Îmi ridic mâna spre cap, cineva mi-o opreşte din drum, mă leagă de pat, să nu mă mişc, de ce-mi fac asta? Ce apucături barbare! Protestez trăgând de mână dar nu rezolv nimic. Cred că asistenta îmi face asta, crede că vreau să-mi smulg pansamentele, Doamne, de ar veni Maria mai repede, ea ştie că eu pot să înţeleg şi că sunt ascultătoare, era destul să fi vorbit cu mine, atâta tot!

Aştept. Din nou mi se pare o veşnicie aşteptarea, nu am prea multe amintiri şi prea multe gânduri pe care să le gândesc. Cred că sunt un personaj interesant în spitalul ăsta. Te pomeneşti că o fi venit şi presa, televiziunea. Poate, de vreme ce Maria a pomenit de o catastrofă. Ştirile de la ora cinci nu ratează aşa ceva. Dar eu nu-mi amintesc absolut nimic nici măcar nu ştiu să mă fi durut ceva. Încerc să mă relaxez, azi am avut primele mele amintiri de undeva, din vremea copilăriei. Acolo ar trebui să mă întorc şi poate că încetul cu încetul voi desluşi eu singură cine sunt şi de ce sunt aici. Trebuie să încerc să-mi aduc aminte şi dacă nu azi, atunci mâine sau la noapte, pentru mine oricum nu mai există decât o singură parte a pământului, cea întunecată, iar timpul s-a oprit în loc. Nici măcar nu este o simplă

anestezie a cărei efect va trece în curând, mă gândesc că așa s-ar putea să-mi petrec restul zilelor. Oare ce se întâmplă cu sentimentele mele? De ce nu simt milă sau îngrijorare sau revoltă? Oare sunt sub sedative sau pur și simplu eu nu mai am suflet, poate că eu pe jumătate sunt aici, pe jumătate m-am urcat la ceruri, de aceea aici a rămas trupul iar sufletul cu amintirile şi sentimentele mele hoinăresc toate aiurea. Nu, nu aiurea, poate că au ajuns deja la Dumnezeu. Acolo se duce sufletul. Asta trebuie să se fi întâmplat cu mine.

Marţi 1 iunie

Cred că am adormit o vreme. Sunt dezorientată. Oare e o nouă zi? E dimineaţă? E seară? Acum aud iarăşi sunete, motoare de maşini pe stradă, vorbe, şoapte, aud de undeva un cărucior cu roţile lui neunse, chiar şi un aparat de radio undeva, mai departe. Îmi amintesc, sunt la spital. Nu văd nimic, întind mâna. Simt mirosul suav de lăcrămioare. Maria, ea este aici, cu mine, mi-ar plăcea să o strig pe nume: Maria. Din gâtlej îmi răspunde un mormăit afon. Mai încerc dar îmi dau seama că e în zadar. Ceva mă împiedică să spun cuvintele pe care le am în mine, parcă ar intra într-un labirint şi nu ar găsi ieşirea spre exterior. Cuvintele mele rămân captive ca într-o cuşcă.

— Te-ai trezit, draga mea, e bine. Îmi era teamă că iarăşi ai picat în starea de dinainte. Mormăiai. Te doare ceva? Vrei ceva? Vrei să vorbim?

Ah, mă ia prea repede! Dau din mână încerc să o prind, să o simt, asta mă linişteşte. Prezenţa acestei femei mă linişteşte, îmi dă siguranţă, mă face să mă simt ocrotită.

— Mama.

— Ce ai spus? Mama? Eu nu sunt mama, sunt Maria, dar e minunat dacă ai reuşit să spui primul cuvânt, le vei spune pe toate în curând.

Am spus un cuvânt, e minunat, da, nu voiam să spun asta dar poate că senzaţia pe care am simţit-o atunci, acea plăcere de a fi în siguranţă, a făcut loc primului cuvânt. Încerc să spun Maria dar nu reuşesc cu niciun chip. Poate că tocmai încrâncenarea mea de a vorbi mă face să ratez. În mintea mea totul e confuz şi greoi, cele mai simple lucruri pentru mine sunt un efort. Mai bine încerc să mă relaxez, Maria o să vorbească cu mine, eu o să ascult şi încetul cu încetul mă voi întoarce la cine sunt eu.

Miercuri 25 august

Îmi aduc aminte de acea primă zi a vieţii mele cu aşa o mare acurateţe, nici eu şi nimeni altcineva nu poate explica cum şi de ce. Cred că mă îndârjeam să trăiesc, pur şi simplu am înfruntat atunci moartea, am sfiadat prezicerile tuturor, legile cunoscute ale medienii şi am înviat din morţi. Viaţa mea a început atunci, ceea ce a fost înainte sunt doar amintiri de care nu o să fiu niciodată sigură că sunt adevărate şi că nu au fost doar himere pierdute într-un tărâm al nimănui. Pe Maria o mai întreb uneori, dar nici ea nu ştie tot. Există în noi lucruri tainice numai de noi ştiute şi dacă ne pierdem se pierd şi ele ca şi cum nu au fost nicicând. Ştiu că ireversibil o parte din mine s-a desprins atunci, în acel stupid accident. Cei din jur văd doar gesturi, aud cuvinte, povestesc despre noi ca despre un film văzut la cinema. Ce este în noi numai de noi e cunoscut şi numai noi ne putem întoarce înăuntrul nostru ca să ne recunoaştem de suntem aievea. Ori eu nu mai ştiu cine sunt, cine am fost, am pierdut legătura cu mine însămi şi nu pot explica asta nimănui.

Am mai zăcut atunci încă trei săptămâni în spital. Maria a stat lângă mine aproape zi şi noapte, m-a îngrijit dureros de tandru, ca pe propriul ei copil. Nou născuţii nu-şi dau seama niciodată câtă trudă şi cât nesomn este într-o mamă, ei uită mereu. Nici eu nu aş fi ştiut asta dacă nu mi-ar fi fost dat să cunosc grija cu care Maria mă spăla, mă hrănea, mă susţinea ca să fac primii paşi, mă ajuta să pronunţ cuvinte, îmi povestea despre mine, despre noi două. De ce a făcut Maria toate astea pentru mine nu ştiu, dar toată viaţa o să mă întreb dacă eu aş fi făcut acelaşi lucru pentru ea. E o întrebare la care nu am răspuns.

Acum este aproape toamnă, aşa spun cei din jur căci eu nu mai pot să văd nimic, disting cu mare greutate între lumini şi umbre. Văd doar lumina soarelui dacă îmi bate în faţă. Atât. Dacă e o zi mohorâtă nu văd nimic decât o ceaţă groasă, gri. Şi asta după ce m-au operat de două ori: în iulie prima oară şi apoi acum o săptămână iarăşi. Părul mi-a crescut blond, creţ şi probabil cu multe fire albe. Maria m-a adus acasă, în apartamentul meu de două camere, între mobilele mele şi între lucrurile de care mi-am adus rând pe rând aminte. M-am ales cu 60 de milioane ajutor de la stat, o pensie modică şi un certificat de persoană cu handicap şi cu drept la însoţitor. Dora stă cu mine peste zi, asta, zi, este măsura timpului ei, nu al meu, căci pentru mine nu există zi şi noapte şi de aceea timpul pentru mine stă în loc. Într-un fel mă pot considera nemuritoare căci timpul este cel care trece şi care te

umilește suflându-ţi în faţă neputinţa ta, ori eu printr-o ciudată ironie a sorţii par să nu mă mai supun legilor lui. Spiritul meu sfidează contactul cu timpul și pe zi ce trece am tot mai mult convingerea că sufletul nu poate muri niciodată, poate doar trupul meu să aibă ceasul lui biologic ce ticăie, dar mie nu-mi mai pasă.

Dora nu mă place prea mult. Nici eu nu o plac. Stă cu mine pentru că este plătită să facă asta dar știu că în orice clipă m-ar părăsi fără niciun regret dacă ar găsi ceva mai bun, sau mai interesant, sau mai bine plătit. Nu o condamn, nici eu nu mă străduiesc să mă fac plăcută. Am devenit sau poate eram, cine mai știe, o scorpie. O sâcâi mereu și fac mofturi din orice, cred că asta e un fel josnic de a-mi manifesta nemulţumirile mele existenţiale. Ar trebui să mă iau de piept cu Dumnezeu dar Dumnezeu nu e tocmai la îndemâna mea, așa că îmi vărs de fiecare dată năduful pe Dora. O trimit în fiecare zi să-mi cumpere câte o sticlă cu vin, în fiecare zi încerc altceva, alt soi, altă culoare, altă podgorie, altă aromă, alt gust, nici nu mi-aș fi imaginat vreodată că există o infinitate de feluri în care vinul te poate înlănţui. Simt senzaţii diferite, e un experiment nou pentru mine dar alcoolul mă duce în lumea lui și eu mă las înrobită de el precum de un zeu al pierzaniei, dar găsesc că e un fel plăcut de a te pierde de tine și de omenire. Treptat intru într-o nouă dimensiune și încep să văd ca altă dată în culori. Acolo aș vrea să rămân, să nu mă mai întorc în această lume conștientă și crudă. Și aproape în același moment în care sunt pe culme alunec în cea mai ingrată stare de rău, cu crampe insuportabile de stomac, cu un vuiet prelung în cap, de parcă demoni bezmetici îmi cântă în urechi. Dora mă adună de pe unde cad, mă pune în pat, îmi face un ceai și mereu insistă să o cheme pe Maria.

— Dacă o chemi pe Maria o să dau vina pe tine. O să spun că o faci intenţionat ca să mor și să scapi de mine, pramatie ce ești. Ai să rămâi pe drumuri. Nu o să te mai angajeze nimeni! O să ajungi la tribunal să te judece pentru omor calificat.

— Doamna Magda, sunteţi o femeie imposibilă, sunteţi un monstru. Știţi bine că nu aveţi voie să beţi. Nu o să vă mai cumpăr niciodată vin, ce o să-mi faceţi?

— O să mă plâng că nu te ocupi de mine. Și tot pe drumuri o să rămâi. Zi mersi că sunt oarbă și că mănânci o bucată de pâine din asta.

— Nu am mai văzut așa o femeie de neînţelegătoare ca dumneavoastră. Cred că de aceea v-a bătut Dumnezeu! Că Dumnezeu

nu bate cu băţul! Doamne, iartă-mă!

Cred că Dora are dreptate. Nu ştiu nici eu cum de am ajuns într-o relaţie aşa de ciudată cu Dumnezeu. În copilărie era altfel. Eram mereu împreună, El îmi ţinea de frig, de cald, de sete, de foame şi mă păzea de toate relele lumii. Satul în care m-am născut se întindea domol pe un platou la poale de munte. Erau acolo livezi nesfârşite de meri ionatani şi de pruni. Când venea primăvara nu puteai să nu iubeşti locul acela plin de copaci înfloriţi. Iar dincolo de livezi, de parcă spectacolul nu ar fi fost îndeajuns, se vedeau tapetând cerul munţi în culori schimbătoare şi ele cu fiecare anotimp. Pădure de foioase, mereu alta, mereu fascinantă în culorile ei. Senzaţia că planeta e vie şi respiră am avut-o dintotdeauna în mine, aş putea spune că la şcoală nu am avut nicio mare surpriză, totul era în mine scris odată cu naşterea mea, doar că trebuia ordonat în manuale, maculatoare, calcule, formule, legi.

Cred că aveam trei ani când părinţii mei au cumpărat o vacă. Atunci, la acea vârstă, m-am îndrăgostit pentru întâia oară. De vaca pe care ai mei au dus-o în staul. Mergeam acolo hipnotizată de ochii ei calzi, de un negru profund. Mă uitam uimită la gura ei şi la nările ei catifelate din care ieşea un abur fin. Crescusem mărişoară şi eu tot am continuat să iubesc vaca noastră şi pe toţi viţeii ei, rând pe rând, neînţelegând de ce ei dispar mereu când creşteau mari, se duceau desigur la casa lor, aşa mi se explica iar eu credeam.

Exploram întreaga lume atunci cu o curiozitate maximă. Nu cred că era ceva în stare să mă sperie. Priveam fulgerele pe cer aşa cum mai târziu aveam să privesc jocurile de artificii: cu o bucurie de a vedea un spectacol de sunete şi culori. Nimeni nu îmi sugera că ar trebui să-mi fie teamă. Într-o toamnă târzie m-am băgat alături de câinele casei în cuşca lui, mi s-a părut că se simte foarte singur şi că nimeni nu-l iubeşte, aşa că m-am dus cu el în cuşcă să-i ţin de urât şi de frig. M-a căutat tata o după-amiază întreagă prin vecini, prin livadă, prin pădure, disperat că ceva grav mi s-a întâmplat. Spre seară m-a văzut lângă Lupu, plină de paie şi poate de purici dar nu mi-a zis nicio vorbă. Cred că gestul meu i s-a părut de copil ciudat sau de copil care voia să fie iubit şi pentru moment a găsit lângă un câine ceea ce căuta. Cred că el, tata, se simţea vinovat. Vinovat că nu ştie cum să mă iubească suficient de mult încât să simt asta.

Sentimentul pericolului a venit mult mai târziu şi atunci s-a

alterat o dată pentru totdeauna toată vraja lumii mele. Într-o zi, în spatele casei, în umbrar, am găsit un şarpe. L-am prins cu amândouă mâinile şi l-am adus în curtea din faţă, încântată să-i privesc în soare solzii atât de miraculos coloraţi într-o multitudine de nuanţe de verde, aproape hipnotizanţi pentru ochii mei. N-am înţeles de ce au sărit cu toţii speriaţi. Tata mi-a smuls din mâini făptură pe care eu o vedeam minunată, gingaşă, docilă, şi i-a zdrobit capul cu toporul chiar sun ochii mei. Cred că am rămas o zi întreagă nemişcată lângă trupul micului şarpe plângând, neînţelegând de ce a făcut tata asta, simţindu-mă vinovată, încercând să fac şarpele să se mişte ca îninte, mângâind pielea incredibil de moale, cerându-mi lui iertare. Cred că toţi copii sunt la fel, doar cei mari îi îndeamnă să-şi lepede prea curând starea de graţie cu care au venit pe lume. Toţi copiii au în sine nevoia de cunoaştere, dar prudenţi, cei mari le taie prevăzători din pruncie vârful aripilor. Poate că eu eram mai puţin inhibată, părinţii mei m-au lăsat să explorez singură, convinşi poate că în final voi ajunge în acelaşi punct în care m-ar fi adus ei explicându-mi şi povestindu-mi. Poate că nu a fost aşa. Mai mult ca sigur în prima mea copilărie am avut nenorocul de a avea o mamă bolnavă, mereu internată, mereu plecată de acasă. Nu a fost vina nimănui că a fost aşa. Eu am ştiut totdeauna că mama m-a iubit, că m-a dorit chiar şi cu preţul vieţii ei. În clipele noastre împreună mă lua în braţe şi îmi mângâia părul moale ca mătasea, leit cu el ei, mi-l pieptăna şi mi-l împletea în codiţe. Uneori îmi aducea din oraş ciocolată şi-mi lua ceva frumos de îmbrăcat. Mama m-a iubit cu o tandreţe liniştită, cu o duioşie care mi-a străpuns sufletul fraged şi care este singura moştenire nealterată din trecut. Se născuse cu o boală de inimă, în acele vremuri fără leac, iar naşterea mea a fost cântecul ei de lebădă. Presimţea că va muri repede şi că voi rămâne doar cu tata. Poate că de aceea era aşa de tăcută, poate că nu voia ca dispariţia ei să fie pentru mine o traumă care să mă marcheze ireversibil, poate că boala îi luase toată vlaga şi toată bucuria de a trăi, cert este că în clasa întâi m-am dus la şcoală de mână doar cu tata. Tata era un om tăcut. Zile în şir nu auzeam nicio vorbă de la el. Parcă era în jurul meu o conspiraţie a tăcerii, poate de aceea vorbeam aşa de mult cu Dumnezeu şi El îmi purta de grijă şi mă făcea să înţeleg glasul păsărilor şi al copacilor şi rostul ierburilor. Oh, dacă aş fi putut păstra în mine pentru toată viaţa acea stare de mirare permanentă a primei copilării, dacă aş fi putut să nu mă mai desprind nicicând de lumea

mea de culori și de sune magice, de înțelegerea primă a tuturor lucrurilor și de iubirea aceea fără cenzură pentru tot ce nu eram eu. Eram o sălbătăciune mică, tăcută, nepermis de cuminte, contopită în lume. Eram precum o floarea soarelui răsărită dintr-o sămânță rătăcită dar care tocmai pentru că nu era umbrită de suratele ei, era viguroasă și-și putea îndrepta nestingherită corola către soare, împlinindu-și iubirea, îndeplinindu-și menirea.

De școala din sat îmi amintesc foarte vag. Eram puțini copii și de aceea eram împreună de clasa întâi și de a treia și învățătoarea se străduia să ne învețe pe toți cum putea ea mai bine. Mie mi se părea totul un fel de joc, lucrurile le-am învățat din mers, simplu și fără încrâncenare, așa încât, doar pentru că îmi plăcea să ascult ce vorbește doamna, m-am trezit în clasa a treia că eu deja cunoșteam cam tot ce era de predat și pentru clasa a patra ce o făcusem cu un an înainte și tot așa, toate veneau de-a valma în mintea mea iar mie nici nu mi se părea complicat. Tata îmi zisese să fiu atentă la tot ce spune doamna învățătoare iar eu nu înțelesesem timp de doi ani că acolo, în același timp, eram două clase de elevi! Credeam că doamna se joacă și ne dă doar lecții diferite după cum are ea chef. Ce-mi amintesc foarte clar este că în acea vreme eram obsedată de sugativă. Eram agasantă cerând mereu și mereu sugativă tatii, deși pe caiete scriam corect și îngrijit. Pe mine mă fascinau sugativele pentru că pe ele culorile prindeau viață. În caiete totul părea mort, o linie trasata rămânea acolo definitiv, pe când sugativa era mereu și mereu o provocare. Un tărâm al necunoscutului, al imprevizibilului, era precum norii de pe cer pe care eram în stare să-i contemplu câte o zi întreagă de nu ar fi fost tata care să mă culeagă de pe jos de pe unde stăteam răstignită privind în sus la podeaua casei lui Dumnezeu.

Uneori, când beau peste măsură, mă amețesc atât de tare încât mi se pare că sunt din nou acolo pe zăpadă sau între ierburi și mă tot uit la cer și norii se mișcă în cerc și se transformă în chipuri și în flori. Uneori nu au niciun chip, sunt pur și simplu și frumos doar nori. Nori pe care probabil că nu o să-i mai pot niciodată vedea decât cu ochii minții mele.

Dora este o fată de treabă, ei i se pare că îmi vrea binele, dar nu are de unde să știe ce știu eu, nu are cum să înțeleagă dorul meu de lume și nevoia mea de evadare din mine însămi. Dora își imaginează că sunt o bătrână ramolită și ursuză care îi fac viața un chin, ea nu știe

nimic, cred că nu a cunoscut nici măcar bărbatul, poate dacă aş avea mai multă diplomaţie aş putea să mi-o fac prietenă, să discutăm, să ne apropiem una de alta. Dar nu, eu sunt cea care greşesc şi culmea este că îmi dau perfect seama de asta dar continui să îi fac fetei viaţa un chin. Mâncarea are ori prea multă ori prea puţină sare, aeriseşte casa întotdeauna când e prea frig sau e prea cald, lenjeria nu e niciodată bine întinsă, apa pentru baie nu e niciodată aşa cum o vreau, inevitabil dă mereu prea mulţi bani la piaţă, consumă curent când se uită la televizorul meu inutil. Cred că o urăsc pe Dora, aşa, fără motiv, doar pentru că e tânără şi cumsecade şi harnică. Un fel de fata moşului care îşi va găsi într-o zi un prinţ şi va pleca cu el în lume lăsându-mă în întuneric cu o altă Dora precum un copil orfan înfiat mereu de altă familie. Mereu şi mereu îmi spun că va fi ultima mea răutate, că eu nu sunt aşa, că răutatea incită la răutate şi că eu întreţin acest cerc vicios pentru că la rândul ei Dora se va purta, prin compensaţie, urât cu altcineva care nu e cu nimic vinovat şi tot aşa mai departe. Uneori, când beau, mi se pare că tot răul din lume începe odată cu mine. Şi atunci încerc să-mi cer iertare de la Dumnezeu, de la Dora, dar imediat mă gândesc că nu o să mă ia niciunul în serios cât timp sunt în stare de beţie şi iarăşi îmi promit să fiu bună atunci când mă voi trezi. Doar că mereu uit de promisiune şi o iau de la capăt cu reproşurile şi cu mofturile. Poate că Dora s-a obişnuit cu mine aşa cum sunt, nici măcar nu ar trebui să-mi pese prea mult, şi dacă aş fi sigură că nu o fac să sufere aş deveni ca prin minune o femeie cumsecade, plină de umor, spirituală, chiar simpatică, i-aş cere să mergem în parc împreună, poate chiar în vizită la Maria, poate că m-aş apuca să învăţ braille şi poate că ar mai fi o mulţime de lucruri interesante de făcut, dar eu nu, eu prefer să beau şi să fiu nesuferută până şi în faţa mea. E o criză pe care ştiu sigur că nu am să o depăşesc niciodată. Nu vreau şi posibil nici măcar să mai pot. Aici este punctul terminus. Mă simt deja dependentă de vin şi de scamatoriile pe care măria sa le descoperă pentru mine de fiecare dată. Cel puţin dacă aş găsi pe undeva un ceas cu cuc, din acela vechi şi cu lanţuri, cu conuri de brad sculptate pe colivie. Nu se mai găsesc nicăieri. Atunci aş putea şti ce oră este, mi-ar fi mai uşor să nu mă rătăcesc între hotarele timpului. Aşa un ceas avea doamna Lunic, un fel de rudă prin alianţă din partea mamei care m-a luat la ea în clasa a cincea să-mi fac mai departe scoala la oraş. Doamna era o văduvă în vârstă, nu prea încântată să mă ţină şi să aibă grijă de o

zgâtie ce îi făcea dezordine și îi tulbura somnul de după-amiază. O făcea mai mult în amintirea mamei căci eu, una, eram un copil ciudat, o pacoste pe capul ei, de asta mi-am dat repede seama. Dar tata hotărâse asta, eu nu puteam să spun nimic, ar fi fost inutil să mă pun pe bocit că vreau să rămân acasă cu el. Nu-mi plăcea mirosul de muced și de stătut din casă, din cearşafuri, uneori parcă mă sufocam, îmi lipse mirosul de acasă de iarbă crudă, de sânziene, de levănţică şi de regina nopţii. Zgomotele oraşului mă speriau, mă simţeam terorizată de maşini, de lift, de magazine, de oamenii ce mergeau frumos îmbrăcaţi pe stradă de parcă în fiecare zi ar fi fost duminică şi s-ar merge la biserică. Şcoala nouă în care am păşit mi s-a părut multă vreme un labirint, îmi era frică să nu mă rătăcesc şi să nu mai nimeresc în clasa mea. Dar nu puteam povesti nimănui de spaimele mele, spaime neînsemnate de copil adus de la ţară la oraş, precum un piţigoi prins în lat şi pus în colivie. Nu mai înţelegeam nimic din ce se întâmplă, profesorii vorbeau atât de savant, eu nu recunoşteam mai nimic, parcă uitasem tot ce am învăţat sau poate că nici nu învăţasem vreodată temeinic căci la sfârşitul primului trimestru eram pe punctul de a rămâne corigentă la matematică şi la limba română. Atunci diriginta a decis să mă mute în bancă cu Maria. Ea era premianta clasei, comandantă de detaşament, cu nota zece pe linie. A primit cu importanţă sarcină să mă ajute la lecţii. La început niciuna din noi nu era prea încântată de situaţie. Eu vedeam în ea o tocilară autoritară, grasă şi urâtă, ea vedea în mine o proastă care nici măcar nu ştie să vorbească bine şi spune chicior în loc de picior. Dar asta a fost şansa mea de a mă apropia de Maria, aşa a început prietenia noastră şi dacă ar fi vreodată să însemn în vreun calendar momentele cruciale în viaţa mea, ei, bine, acela ar fi unul din ele. Probabil că întreaga mea viaţă mi s-a decis atunci, în perioada în care de voie, de nevoie, a trebuit să fim eu şi Maria mai mult împreună decât separat. Mergeam zilnic la ea şi învăţam spre uşurarea gazdei mele. Maria avea o memorie fantastică, reţinea fiecare amănunt, înţelegea imediat totul, eu munceam din greu să ţin pasul cu ea, mintea mea nu cunoscuse până atunci niciun fel de disciplină, totul trebuia reorganizat, până şi tabla înmulţirii. De multe ori o simţeam pe Maria incomodată de inerţia mea dar nu spunea nimic, repeta cu mine doar ca să fie ea sigură că eu am înţeles sau cel puţin am memorat pe de rost. Și făcea asta dintr-o generozitate pe care sunt sigură că o avea în fiinţa ei de când s-a născut şi pe care probabil că o moştenise de la părinţi.

Oameni cumsecade care m-au adoptat ca pe o soră a Mariei şi care au insistat să stau la ei în următorii ani, fără vreun interes meschin, pur şi simplu erau mulţumiţi că Maria nu e singură, că are alături pe cineva cu care se înţelege foarte bine. Oare de ce nu au mai avut copii oamenii aceia? Nu ştiu. Tata trimitea de mâncare, trimitea şi bani din leafa lui de funcţionar la primărie, dar îl vedeam tot mai rar, iar părinţii Mariei îmi deveniseră pe zi ce trecea tot mai dragi, deveniseră familia pe care eu nu o cunoscusem până atunci. În vacanţa de vară Maria venea câteva săptămâni cu mine la ţară dar nu era acolo în apele ei. Nu-i plăcea să se spele în lighian cu apă rece şi nici mâncarea tatii dar răbda. De obicei se ducea în livadă cu un braţ de cărţi şi citea de dimineaţă până seara. În fiecare vară aveam o listă lungă de lecturi obligatorii, Maria citea tot iar eu mă mulţumeam cu povestirile spuse de ea. În schimb eu eram toată ziua prin păduri, îmi plăcea să iau cu mine un creion şi un bloc de desen şi veneam seara plină de noroi şi de praf şi cu toate foile mâzgălite şi pe o parte şi pe alta spre disperatea tatii care trebuia să facă rost imediat de alt bloc de desen. Curios, deşi mă fascinaseră dintotdeauna culorile încercam să desenez în alb negru sugerând lumina în acel mod în care retina mea era impresionată cel mai puternic. Nimeni nu m-a învăţat cum se face asta. Aveam în mine deschis un al treilea ochi care vedea lucruri nevăzute. Pentru Maria truda mea părea o pierdere de vreme, nu înţelegea cum pot să irosesc timpul desenând, aşa cum eu nu înţelegeam cum poate ea să stea ore în şir cu nasul într-o carte. S-ar crede că cei cu preocupări comune se înţeleg mai bine. Nicidecum, eu şi Maria, nu se putea să fim mai diferite una de alta şi cu toate acestea nimic nu ne împiedica să ne iubim una pe alta, cred că eram fiecare un complement al celeilalte şi poate de aceea ne înţelegeam sau poate că s-a nimerit să fim amândouă suficient de tolerante una cu cealaltă dintr-un banal instinct de autoprotecţie: eu eram ocrotită de ea, asta era vital pentru mine, un pui rătăcit în lumea largă, ea avea faţă de cine să se simtă utilă şi pe cine să protejeze şi îi dădea un sentiment de bine pe care în alte circumstanţe nu l-ar fi cunoscut.

După un timp tata s-a recăsătorit. Pe soţia lui am privit-o în permanenţă ca pe un musafir. Nu i-am spus niciodată mamă şi nici ea nu a insistat. Era educatoarea nou venită în sat. Dintr-odată casa noastră a început însă să se schimbe, au dat cu var, au pus altfel de flori în faţa casei, chiar şi în casă mirosea altfel, chiar şi tata era altul. La

vârsta aceea nu-mi dădeam bine seama ce e schimbat la tata, avea în priviri alte lumini, era mai vesel, chiar şi mie îmi dădea mai multă atenţie, parcă băuse din apa vie. Apoi am realizat că voi avea un frate sau o soră, căci tanti Călina avea burtă din ce în ce mai mare. I-am spus asta ca pe un mare secret Mariei, da, copiii creşteau în burta mamelor lor, era adevărat, tanti Călina avea un bebeluş în burta ei, nu aveam nicio îndoială căci și vaca noastră avea burta mare înainte de a naște câte un viţeluş. Aici nu mă putea nimeni păcăli. Fratele meu a venit pe lume iarna, tata trecea atunci mai în fiecare zi în oraş, a adus de băut şi o jumătate din porcul tăiat şi doamna Avram, mama Mariei, a pregătit o mulţime de bucate și cei mari au stat până târziu la masă, îi auzeam din camera noastră cum cântă şi vorbesc şi se bucură, căci încetul cu încetul şi tata devenise unul de-al casei la familia Avram, de parcă toţi ar fi fost prieteni de când se ştiau. Am înţeles că părinţii Mariei aveau să-mi boteze frăţiorul.

Azi lumea este altfel, suntem însinguraţi şi ne înstrăinam în spatele uşilor noastre închise oricui ar bate în ele. Pe atunci oamenii comunicau mai uşor, până şi adulţii erau mai deschişi şi mai puţin suspicioşi. Alte vremuri, alte scări de valori, alte trebuinţe umane. Poate grijile acelor zile ne făceau să fim mai solidari între noi. Azi, dacă nu ar fi Dora, nu ar intra în casa mea nimeni zile întregi. Doar Maria vine în fiecare duminică, atunci când Dora are ziua ei liberă. Stăm de vorbă mult, ne povestim, mai bine zis ea îmi povesteşte o mulţime de lucruri, e singura zi când mă simt pentru scurt timp aproape un om normal. Mâncăm împreună în bucătărie, Magda mă ajută, îmi dă totul la mână, ca unui copil mic. După ce pleacă eu îmi scot sticla de vin şi revin în tărâmul tuturor posibilităţilor, tuturor amăgirilor, indiferentă la gândul că poate pentru mine mâine nu va mai fi nicio zi, nicio noapte.

La botezul fratelui meu am avut sentimentul că mi se făcea cea mai mare nedreptate din viaţă. Dacă trebuiau să boteze un copil, atunci familia Avram pe mine ar fi trebuit să mă boteze, căci eu îi iubeam şi cred că şi ei mă iubeau, așa ar fi fost corect, doar că eu eram deja botezată. Fratele meu îmi furase acest drept, la el se uita toată lumea, el era centrul pământului, eu eram o nimeni, o rămăşiţă din alte timpuri. Şi atunci m-am rugat la Dumnezeu din răsputeri să îl lase să moară, așa de mic şi de neputincios nici nu era greu. Îmi doream asta din tot sufletul, voiam ca bebeluşul Călinei să dispară, să nu mai

respire, să nu se fi născut pur şi simplu. Poate că răutatea în om este în el dintotdeauna, poate că aşa e şi cu mine, am fost rea de multe ori fără să ştiu de ce. Era o plăcere perversă să fiu rea. Multă vreme nu am vrut să mă ating de el, îl găseam urât şi plângăcios şi mirosind a acru şi aşteptam să moară într-o zi, doar îl rugasem pe Dumnezeu, dar asta desigur nu s-a întâmplat, fratele meu creştea încet, mergea de-a buşilea când l-am atins prima oară şi l-am luat în braţe şi i-am spus pe nume: Marcel. Ce nume stupid! Mie îmi spuseseră Magdalena, nume de sfântă, de prinţesă, dar Marcel? Era un nume fără importanţă. Şi asta m-a consolat o vreme şi m-am gândit că tot pe mine tata mă iubeşte cel mai mult de vreme ce mie îmi dăduse un nume mai frumos.

Eram în ultima clasă de gimnaziu şi diriginta tot ne chestiona la ce liceu vrem să mergem mai departe. Întrebarea fiecărei zile era: ce vrei să te faci în viaţă? Toată lumea ştia. Maria voia să se facă doctor, părinţii ei erau asistenţi şi nu concepeau ca fiica lor unică să nu fie cu o treaptă mai sus ca ei în viaţă. Cei mai mulţi dintre colegii din clasă voiau să se facă profesori sau ingineri. Eu nu știam ce vreau. Eu voiam să mă întorc la mine în sat, să am grijă de o gospodărie, de o vacă a mea, să mă mărit într-o zi și să fac un copil pe care să-l îngrijesc și să nu mor prea devreme. Dar liceul era obligatoriu, pentru mine aproape hotărâse diriginta că ar fi bine să mă duc la un liceu textil sau la o şcoală profesională, să ajung muncitoare în vreo fabrică din zona industrială a oraşului, căci ce pretenţii puteai să ai de la o fată de la ţară cu note nu prea mari şi pe care o meditează premianta clasei, ca să nu rămână de căruţă şi să scadă procentul de promovabilitate. Asta era ca și bătut în cuie până în una din zile când profesoara de desen a trebuit să organizeze o expoziţie de sfârşit de an şcolar cu desenele cele mai reuşite a elevilor din şcoală. Ne-a cerut să aducem cele mai frumoase desene pe care le aveam ca să poată face o selecţie. Ce mirare a avut profesoara noastră când am apărut cu un teanc imens de crochiuri, foi desenate şi pe o parte şi pe alta, majoritatea în creion. Peisaje, chipuri, mâini, animale, fructe, navete spaţiale, blocuri, case, flori, toate de-a valma pe câteva zeci sau poate mai bine de o sută de foi de desen.

— Tu ai făcut astea sau le-ai luat de la cineva?

— Eu le-am făcut, doamna profesoară, pe cuvântul meu că eu le-am desenat!

— Da cine te-a învăţat să desenezi aşa?

— Eu singură!

— Nu se poate, ia acum o foaie albă şi desenează-mi ceva să te văd eu.

— Ce să vă desenez?

— Ce vrei tu.

Nu-mi trecea nimic prin cap în acel moment dar încetul cu încetul pe hârtie am desenat vaca noastră, cu ochii ei negri şi înţelepţi şi blânzi. Aş fi dorit să o desenez pe mama dar nu mai rămăsese pe retina mea nicio impresie cât de vagă, tot ce îmi mai rămăsese erau câteva fotografii la care mă uitam uneori dar în ele nu era nici pe departe duioşia de care îmi aduceam eu aminte ci era o femeie care zâmbea unui necunoscut, un zâmbet care nu era provenit din niciun gând sau stare de bine ci pur şi simplu era o contracţie voluntara a muşchilor feţei ei, nimic altceva. Aşa că întreaga oră am desenat cu tristeţe vaca mea dragă, era suficient să închid o clipă ochii şi când îi deschideam ştiam ce umbre şi ce lumini să pun pe hârtie. Profesoara mi-a luat desenul şi l-a privit îndelung, cred că niciodată nu băgase de seamă până atunci, şi la orele ei desenam frumos, îmi dădea note de opt sau chiar şapte, să nu facă discordanţă prea mare cu restul notelor mele dar cred că de fapt nu se uita niciodată la ce desenam. Ce să aştepţi de la una care de abia se târâie prin clasă dintr-un an în altul? Iar eu nici măcar nu mă simţeam vreodată nedreptăţită, într-atât de mult mă obişnuisem cu notele mele mici chiar şi atunci când răspundeam foarte bine la lecţii. Cu toate desenele mele sub braţ doamna profesoară a plecat atunci precipitat şi probabil s-a dus direct la directoare şi cum-necum, au decis că vor organiza ceva de excepţie, ceva ce nu s-a mai făcut până atunci niciodată în acea şcoală. Au făcut expoziţia în acel an exclusiv doar cu desenele mele. Devenisem peste noapte un talent descoperit şi îndrumat îndeaproape de profesoara de desen, ea era cea dintâi felicitată, eu nu aveam mare merite, eram descoperirea şi opera ei. Eu ştiam că eram opera lui Dumnezeu dar se pare că nimeni nu îşi aducea atunci aminte de asta. Tata a fost chemat la scoală de îndată şi i s-a propus să mă înscrie la Liceul de Arte unde era o clasă specială de desen. Nu prea înţelegea tata de ce aş face eu aşa ceva, cum aş putea mânca o pâine din desen dar poate şi pentru orgoliul lui suna mi bine să aibă o fată artistă decât muncitore la fabrica de textile. Am trecut cu brio de proba practică, asta era criteriul cel mai important, restul obiectelor de examen le-am trecut cu strictul

necesar dar m-am văzut în toamna următoare la un liceu de care nici nu ştiam că există şi în consecinţă la care eu nici nu visam să ajung. Maria a intrat la Liceul sanitar printre primii, nici nu era de mirare cu memoria ei infailibilă. Acum, că eram la şcoli dieferite tata a vrut să mă mute înapoi la doamna Lunic dar eu l-am implorat să mă lase la familia Avram, la urma urmei cu ei era cumătru. Nici Maria nu voia să se despartă de mine, aveam secretele noastre de fete cărora încep să le crească sânii şi le venise deja ciclul şi se uitau cu coada ochiului după băieţi chipeşi. Într-atât ne învăţasem una cu cealaltă încât ne întrebam fiecare cum va fi atunci când una din noi se va întâlni cu un băiat şi cealaltă va sta acasă singură. Care urma să fie prima curtată? Cine va merge prima la o întâlnire cu un băiat? Fiecare din noi două speram că ea va fi aleasa.

Joi 9 septembrie

— Bună dimineaţa, doamna Magda.

— Bună, s-a făcut dimineaţa?

— Da, e ora opt şi jumătate. Ce să vă fac la micul dejun?

— Nu vreau nimic. O cafea.

— Nu vă mai fac cafea, nu aveţi voie, o să beţi o cană cu lapte şi atât.

— Nu am băut de multă vreme o cafea adevărată, ce faci tu se numeşte ceai. Hai, desfă un pachet nou şi fă-mi o cafea mică, bună, aromată, ce zici, hai să bem împreună cafeaua azi dimineaţă, vrei?

— Doamna Magda, nici nu mai ştiu cum să mă port cu dumneavoastră, când mă repeziţi de nu mă văd, când mă invitaţi să bem o cafea. Vă fac o cafea mică dar mai întâi mâncaţi două ouă, să nu fie pe stomacul gol.

— Fie, fă cum vrei.

Niciodată nu am stat prea mult de vorbă cu Dora. Îmi este frică să nu ajung să o îndrăgesc, să mă leg de ea şi apoi ea să plece. Într-o zi tot va pleca, ştiu, are o viaţă de dus în faţă, se va mărita şi va avea nevoile ei, familia ei, viaţa ei, mă va uita sau poate că mă va ţine minte nu pentru ce am fost ci mai ales pentru ce nu am fost. Mă dau jos din pat, îmi caut papucii, de fapt îi găsesc uşor, făceam asta automat şi pe vremea când vedeam bine, nu mă uitam în jos decât arareori. Mă duc la baie, aşa se cade, trupul meu mai trebuie din când în când curăţat. Am ajuns o epavă, aşa cred. Îmi trec mâinile cu apă călduţă peste faţă. Îmi simt epiderma de consistenţă uşor cartonată dar fără cicatrici

mutilante. Doar ochii mei probabil par neobişnuiţi celor din jur, cu o albeaţă difiză, compactă, stranie, precum a unui extraterestru.

— Dora, aveam undeva nişte cremă, nu o găsesc, mă ajuţi?

— Un moment, rămâneţi acolo că vin într-un minut.

Nimeni nu ştie ce înseamnă un minut de întuneric. Un minut în care nu faci nimic, un minut în care aştepţi. Dar trece. O simt pe Dora păşind pe lângă mine, deschizând un dulap.

— Este aici o cremă pe care scrie hidratantă și una pe care scrie de noapte, hrănitoare.

Ce idioată! Nu a folosit în viaţa ei o cremă dar citeşte de pe cutie şi se crede deja specialistă în cosmeticale.

— Dă-mi-le pe amândouă, să le pun la îndemână, cea hidratanta… buuun, şi acum cealaltă, aici.

Deschid prima cutie, recunosc mirosul ei de primăvară, îmi masez faţa, de multă vreme nu am mai simţit senzaţia plăcută de răcoare, parcă până și tonusul meu e altul dintr-odată. Era ritualul meu de fiecare dimineaţă ani şi ani de zile. Pe lângă câte fericiri simple am trecut fără să ştiu… Îmi spăl dinţii. Îmi pieptăn părul, are deja câţiva centimetri buni lungime, e încâlcit, nu am idee în ce fel ar putea fi aranjat sau măcar tuns. De când mă ştiu am avut părul lung şi el se răsfira singur pe spate.

— Cum îmi stă părul? Oare nu ar trebui să îl spăl niţel, aş pune puţin balsam sau spumă, să îl îmblânzesc. Cred că-mi stă îngrozitor.

— Vă ajut să-l spălaţi dar mai întâi lăsaţi-mă pe mine să vi-l pieptăn. Şi nu e adevărat că vă stă îngrozitor. Sunteţi o femeie frumoasă. Ce nu ar da altele să fie aşa frumoase ca dumneavoastră!

— Tu cum arăţi?

— Eu? Eu arăt ca o sperietoare. De ce credeţi că nu m-am măritat şi acuşi fac treizeci de ani!

Oare de ce nu mă miră să aud asta? Nu se putea o combinaţie mai potrivită între prostie, incultură şi urâţenie. Poate că nu e chiar o pocitanie dar ea aşa se vede şi sfârşeşte prin a fi până la urmă. Se raportează la ce văd bărbaţii în ea. Ce greşeală! E prinsă în propria capcană a existenţei ei înguste şi fără nicio perspectivă. Nici nu vrea să se schimbe, nu vrea să înveţe nimic de la nimeni. Are în ea o suficienţă malefică şi stupidă care o va devora în curând şi o va arunca în braţele mediocrităţii fără putinţă de salvare. Nici măcar nu merită să-mi bat capul cu ea, nu va înţelege nimic şi va sfârşi prin a mă urî şi mai mult.

Cu oameni ca ea e bine să stai deoparte şi să îi aşi să-şi asume existenţa lor de nimic. Unii oamenei nu se pot schimba. Nu Dora.

— Lasă, exagerezi, nu cred că eşti o sperietoare. Ţi se pare ţie. O să te iubească cineva. Ai o mulţime de calităţi, eşti o gospodină bună şi răbdătoare, o să fie unul să le vadă.

— Nu cred, dacă nu a fost până acuma, slabe speranţe. A trecut vremea. Şi apoi unde şi când să mai cunosc pe careva dacă toată ziua stau aici cu dumneavoastră?

— Chiar nu ai niciun prieten?

— Nu am.

Aş vrea să spun că îmi pare rău dar de fapt mă bucur, mă bucur că nu are prieten şi aşa stă cu mine mai mult timp. Nu ştiu ce-mi veni azi să o întreb. Niciodată nu m-a interesat prea mult cine este Dora. Pentru mine va fi doar o servitoare. O plătesc ca să mă suporte, nu am de ce să-i fac favoruri. Dar e destul de proastă ca să nu-şi dea seama e asta. O duc uşor cu vorba de ici colo precum duci un animal la păscut. Prinde orice momeală cu o inconştienţă rară.

— Cred că aţi fost foarte iubită, cred că i-aţi înnebunit pe bărbaţi când eraţi de vârsta mea.

— Poate, cred că da. Da’ ce mai contează acum?

— Măcar aveţi la ce să vă gândiţi, aveţi de ce să vă aduceţi aminte. Eu nici măcar de asta nu o să am parte la pensie.

— Ştii că în liceu am fost mis boboc?

— Oau, cum a fost?

— Nu ai să mă crezi, am fost miss boboc dar nu pot să-ţi explic de ce anume şi cum de tocmai eu. Am făcut liceul de artă. Nu eram decât trei clase, două de muzică şi una de desen. A fost totuşi ceva nemaipomenit pentru mine la vremea aceea. Mi-a dat curaj. Parcă nici nu mi s-a întâmplat mie totul. Gândeşte-te, aveam nici cincisprezece ani, habar nu aveam să mă port, purtam rochia de împrumut de la Maria care avusese balul bobocilor cu o săptămână mai devreme decât noi, la liceul sanitar. Nici măcar nu ştiam să dansez bine, norocul meu că nu se dansa tango sau vals şi puteai să stai în cerc şi să dai puţin din mâini sau din picioare şi cu asta se termina tot. La sfârşit am fost chemate pe podium trei fete şi juriul ne-a pus mai multe întrebări. Îmi amintesc, prima era despre crezul nostru de a trăi.

— Şi ce aţi răspuns?

— Eh, ştii ce am spus? Că familia ta este locul unde eşti iubit, nu

ştiu ce mi-a venit să zic atunci asta, cred că citisem pe undeva şi mă impresionase, nu aveam eu chiar aşa multă minte pe vremea aia. Celelalte au zis ceva de genul trăieşte-ţi clipa. Nu mai ţin minte, e chiar o veşnicie de atunci.

— Şi cu răspunsul ăsta aţi luat premiul de miss?

— Nu, cred că eram într-adevăr drăguţă iar naivitatea a fost luată drept originalitate. Au mai fost nişte întrebări, despre culori, despre prieteni, una era despre floarea preferată. Eu am spus că îmi place floarea soarelui şi toţi au râs şi mie aproape că-mi venea să plâng şi să fug de acolo. Cred că de multe ori în viaţă am câştigat tocmai datorită inconştienţei mele, ce ironie! Îţi dai seama, trebuia să fi spus crinul sau trandafirul, eu am zis floarea soarelui. Dar sunt convinsă că nimeni din cei prezenţi acolo nu s-au uitat niciodată cu atenţie la o floarea soarelui sau nici prin minte nu le-a trecut să o considere floare sau frumoasă. Cred că mi-au dat atunci premiul pentru că i-am scos din plictiseală pe profesorii din juriu şi pentru părul meu rebel căci în rest nu prea aveai ce vedea la mine. Nu e mare scofală, nu e niciun merit, aşa că nu trebuie să fii invidioasă pe fetele miss boboc. Acum chiar nu mai contează astea pentru mine, înţelegi şi tu de ce.

— Hai să mâncaţi. V-am făcut şi cafeaua.

Mănânc cele două ochiuri cu noduri, ştiu că nu primesc altfel cafeaua. Ce ciudat, să ajung să fac frumos pentru o cafea! Şi încă în faţa cui! Nu pricep de ce se chinuie cei din jurul meu să-mi interzică o mulţime de lucruri care ar putea să-mi scurteze viaţa. În definitiv e vorba de viaţa mea, nu a lor, eu sunt o povară acum pentru toţi, ce-or fi vrut de la mine nu ştiu, nicio pagubă dacă mor chiar azi. Un infirm mai puţin pentru ei, o grijă în minus. Şi dincolo va fi tot întuneric şi tot singură o să fiu, nu văd care este diferenţa între a fi vie şi a fi moartă, eu oricum sunt pe jumătate moartă. Încă un pas şi sunt dincolo. Dora tace, cred că îşi bea şi ea cafeaua şi-şi mestecă gândurile. Mă irită ideea că femeia asta mă invidiază pentru ce am fost odată şi nu are pic de milă… milă, ce cuvânt! Nu, nu-mi trebuie mila nimănui, mai degrabă îmi trebuie doza mea zilnică de vin. Iar începe scandalul, iar trebuie să ameninţ, să insist de parcă aş bea din banii ei. În definitiv ce-i pasă ei ce fac eu de vreme ce o las în pace să se uite la telenovelele ei preferate fără să comentez nimic? Oricum ar fi, trebuie să am răbdare până spre amiază. O să stau în fotoliul meu şi o să aştept. O să număr maşinile care trec pe stradă. O să aud paşii trecătorilor. O să învăţ limba

portugheză. Sau bicotomană… ştiu, nu există aşa ceva, dar am să o inventez eu.

Vineri 1 octombrie

— Dora…

— Nu, ştiu ce vreţi dar gata, azi nu mă mai duc în oraş.

— Dora, te rog eu mult, de ce nu mă înţelegi… ştii bine că după ce-mi cumperi vin te las în pace. Ce-ţi pasă ţie!

— Dacă aude doamna doctor mă spânzură, nu, mă omoară încet, în chinuri.

— Nu te spânzură şi nu te omoară nimeni şi nu are cum să afle. Hai, te rog eu mult, nu ştiu ce să fac altceva, tu măcar ai treabă, te uiţi la telenovelele tale, diseară iei mai-taxi şi mergi la ai tăi, în satul tău, eu ce fac aici? Stau şi iar stau şi nici măcar nu aştept ceva. Pentru mine e finalul. Hai, fie-ţi milă de mine, nu fii rea!

Nici eu nu mai suport ceea ce spun, să cerşesc, asta sunt acum, o cerşetoare de ultimă speţă, o şantajistă. Mă prefac în fiecare zi că sunt vie, comunic, îi povestesc una, alta, să-i dau denzaţia că mi-ar păsa de ceva, că am memorie, că am gânduri. Oh, dacă aş avea un câine dresat l-aş trimite pe el cu coşul la cumpărături şi el nu ar comenta şi m-ar şi iubi. Dora nu mă iubeşte, ea îşi protejează simbria ei, e oricum mai bine decât muncind pământul, dacă eu mor cine ştie unde va trebui să plece. Sau măcar dacă aş avea curajul să ies din casă, cu baston alb. Am văzut de atâtea ori pe străzi orbi descurcându-se singuri. Mi se părea că o fac în cel mai firesc mod. Eu nu aş putea asta. E peste puterile mele. Dar azi Dora nu s-a lăsat păcălită de povestea mea cu nostalgii din liceu. Trebuie să plusez.

— Dora, te las să-ţi alegi din dulapul meu ce vrei tu, ia ce vrei tu de îmbrăcat de acolo dar du-te şi-mi cumpără un vin bun, ce naiba, nici măcar atâta lucru nu pot să am? Hai du-te la piaţă. Mi s-a făcut poftă de o tocană de toamnă. Cu mult morcov, cu vinete şi cu gogonele. Poate mai găseşti dacă te duci acum, cine ştie. Uite, dacă te duci, promit să nu-ţi mai zic niciodată nimic. Uite, de mâine nu mai beau, dar azi nu pot fără. Numai azi. Numai un pahar. Te rog. Te implor.

Simt că încep să cuceresc teren. De fiecare dată câştig. Nu înţeleg de ce Dora nu-şi dă seama că e inutil să se împotrivească. Poate că îşi dă bine seama dar îi place să mă chinuie aşa cum o chinui şi eu. Îi face plăcere să mă vadă cerşind bunăvoinţa ei. Aşa se simte confortbil, e şi ea superioară cuiva, cineva a ajuns la cheremul ei! Ce nesuferită

femeie! O aud cum foşneşte câteva pungi, se încalţă, își pune pe ea haina de piele sau ce s-o fi îmbrăcat ea azi. Deci se duce până la urmă!

— Să nu stai mult!

— Nu, doamnă.

Nimic nu mă înfurie mai tare decât să rămân singură. Toată viaţa mea am tot fost cu cineva, iar când nu eram cu cineva îmi găseam câte ceva de făcut, ceva ce îmi ocupa mâinile, gândurile. Eram atentă la orice din jurul meu, mintea mea prelucra tot ce venea din exterior cu atenţie și curiozitate, întotdeauna sunetele și imaginile m-au ancorat în viaţă. Acum nu mai am nimic din asta. Trebuie să mă suport pe mine însămi, cu asta nu m-am obişnuit încă. E greu. Viaţa mea a fost mereu cu, prin alături de cineva. Acum nu a mai rămas nimeni. Sunt numai eu cu Dumnezeu, ca atunci când m-am născut întâia oară. Doamne, oare în rotiţele pe care le tot învârţi unde m-ai aşezat atunci când m-ai zămislit, să nu-mi pot găsi liniştea niciodată? Nu înţeleg de ce m-ai ales tocmai pe mine, pe mine care nu am nimic special faţă de ceilalţi muritori de rând? Unde mi-ai găsit tu rostul ca eu să trebuiască să-i văd pe cei dragi mie cum se tot duc iar eu rămân din ce în ce mai singură și mai neputincioasă în urma lor? Cum de ai pus în mine atâta putere ca eu să le ştiu, să le trăiesc plecarea? Și nu mi-ai dat și putinţa de a schimba ceva din toate astea? Nu este durere mai mare decât să îmbătrâneşti, să devii parcă nemuritor şi la ce folos nemurirea dacă ea nu-ţi aduce decât suferinţă? Dar nu sunt nemuritoare, nimeni făcut din lut nu este cu adevărat nemuritor, e ceva relativ, e ca și cum mergând cu trenul vezi că din loc în loc mai coboară câte cineva până nu mai rămâne nimeni din cei cunoscuţi să-ţi fie aproape. Poate că Tu vrei să rămâi cu mine în cele din urmă și să-mi şopteşti la ureche secretul vieţii şi al morţii deopotrivă, secret pe care oricum nu voi mai avea cui să-l spun. Nu ştiu ce planuri ai Tu cu mine, Doamne, ştiu doar că vrei să-mi spui ceva și pentru asta nu m-ai lăsat să mor, mi-ai luat doar vederea, să nu mă mai uit în jur și să mă uit doar la Tine, dar eu tot nu reuşesc încă să-ţi înţeleg tainele. Nu am pe cine întreba, ceea ce vrei să înţeleg Tu ai scris în mine, în sufletul meu, dar ai scris cifrat și de multă vreme tot încerc să găsesc cheia magică cu care să-ţi citesc mesajul. Am căutat ani de zile unde m-am priceput eu mai bine: în cărţi, în biserici, în rugăciune, în meditaţie, în somn, în iubire, în muncă, dar niciodată nu mi s-a deschis calea până la capăt, să pot vedea dincolo. Acum te caut poate și în băutură. E al naibii de bine și de uşor deşi nici

aici nu pare că exişti. Uite, peste tot te caut, să nu îmi reproşezi la judecata de apoi că nu am perseverat! Tot ceea ce ştiu este că Tu vrei să-mi vorbeşti şi că eu încă nu ştiu cum să-ţi ascult glasul, aproape că am obosit, oasele mă dor, multe lucruri se şterg spălate de apa uitării iar Tu încă mă mai ţii pe pământ, mai speri că eu nu o să mă las doborâtă de deznădejde şi într-o bună zi voi vedea totul limpede într-o simplitate dezarmantă, poate mirată că am ales mereu calea cea mai lungă până la Tine.

Cred că în copilărie am fost cel mai aproape de Tine, Doamne, Tu îmi dăruiai tot ceea ce sufletul meu îşi dorea, erai aproape de mine, ştiam că eşti pretutindeni în jurul meu, doar că erai nevăzut şi neauzit, dar existai şi-mi influenţai toată existenţa. Simţeam astea toate prin toţi porii. Erai în aerul pe care îl respiram. În apa pe care o beam. Apoi te-am pierdut sau poate chiar Tu m-ai lăsat o vreme departe de Tine, ca să vezi cine aş fi eu însămi abandonată pe tărâmul unde totul e posibil. Mi-ai scos în cale toate bucuriile şi toate dezamăgirile, rând pe rând, să le cunosc ca cum aş intra în Disneyland şi mi-ar fi permis să mă urc în toate maşinăriile şi să poftesc din toate dulciurile. O vreme pe gratis, până prind gustul, până mi se pare că eu sunt stăpâna tuturor lucrurilor, sentimentelor, anotimpurilor, timpurilor. De ce te joci cu sufletele noastre, Dumnezeule a tuturor bunelor şi relelor? Într-o zi, poate amuzat de infatuarea mea de om, ai stins toate luminile, m-ai lăsat în beznă, dezorientată, ruşinată de nesăbuinţa mea. Acum mi-am adus aminte că exişti dar mi-e ruşine să te strig. Între timp m-ai învăţat ce însemnă orgoliul. Şi ca o veritabilă boală, orgoliul mă face să cred că mă pot descurca şi singură. Nu mă descurc deloc, precum vezi, Dumnezeule, stau şi aştept să vină Dora şi să beau şi nu mai vreau să fac nimic altceva, puţin îmi pasă că sufletul meu că e pierdut. Nu mă iubeşte nimeni, la ce bun să mai trăiesc dacă fericire nu mai am nici de oferit, nici de primit. Te simt, Doamne, de parcă ai sta şi m-ai pândi să vezi ce fac. Dar eu nu mai fac nimic, nu mai vreau nimic, nu mai valorez nimic, nu ştiu de ce nu mă iei odată de aici! Mi-ai dat la naştere un har, un talent, şi nu am făcut din el nimic. Mi-ai dat un trup sănătos şi nu am ştiut niciodată să preţuiesc asta. M-ai făcut femeie şi nu am fost în stare nici măcar să nasc un copil. M-ai făcut frumoasă şi din cauza nesăbuinţei mele am risipit totul. Măcar de aş fi fost proastă. Nu, ar fi fost prea simplu, aşa că Tu mi-ai dat o inteligenţă unică şi o intuiţie sclipitoare. Am avut în jurul meu o mulţime de femei ce nu au avut nici

pe jumătate din ce mi-ai dăruit, Doamne, şi acum sunt mult mai departe decât mine cu viaţa lor, sunt fericite sau cel puţin împăcate cu ele.

Atunci, în liceu, cu mulţi ani în urmă, am realizat foarte bine ceea ce sunt şi cum sunt. Atunci, în acei ani, am fost pe cresta valului. Am descoperit treptat că sunt deosebită de cei din jur şi că tocmai asta mă face să fiu specială. Că e foarte important să fii tu însăţi, să nu te laşi intimidată de corsete impuse de modă, de tradiţie, de morală. Şi asta nu ca să fiu originală de dragul originalităţii ci pentru că altfel nu aş fi putut să fiu cu adevărat creativă. Adică artistă cu esenţă. Iar a fi creativă era pentru mine cel mai important lucru. În liceu mi-am dat seama că nu eram limitată intelectual, așa cum ar fi zis mulţi profesori din gimnaziu, cum credea poate chiar şi tata sau Maria, pur şi simplu nu reuşisem până atunci să fiu interesată de ceva cu tot sufletul. Ori în liceu am descoperit că pot face faţă oricărei provocări dacă ceva mă interesează cu adevărat. Curiozitatea mea era dublată e o dorinţă teribilă de a şti lucruri interesante despre istoria artei, despre tehnică, despre simbolistică. Pornisem fără niciun handicap în anul întâi, desenam cu talent şi cu originalitate tocmai datorită lipsei mele totale de instruire care îi punea în încurcătură chiar şi pe profesori. Mintea mea funcţiona limpede, neobosită de cifre şi date ce dintotdeauna mie mi s-au părut inutile, aşa că la finele anului întâi eram cotată la superlativ. Maria era cumva intrigată de schimbarea de situaţie, în fiecare zi stătea şi învăţa până seara târziu, eu răsfoiam câte o carte, adeseori mă pasiona câte ceva atât de mult încât mergeam şi căutam prin bibliotecă, uitând de celelalte materii cu desăvârşire. Maria era îngrijorată, mă scăpase de sub controlul ei, nu mai avea cine să mă asculte, eram după un program de voie pe care ea nu-l mai putea monitoriza. Era sigură că mă voi pierde, că voi cădea la fund. Dar nu, tocmai desprinderea de Maria a fost momentul în care am fost nevoită să gândesc şi să mă descurc şi se pare că mintea mea, eliberată de o mulţime de lucruri inutile, acum era dispusă să aştearnă lucruri noi şi interesante înăuntrul ei aşa cum scrii totul de la capăt pe o coală albă.

Atunci a fost o perioadă când mereu ne invidiam una pe alta pentru câte ceva. În anul întâi mergeam pe la ceaiuri sau discoteci ori de câte ori eram invitate. Părinţii Mariei ne lăsau, ştiau că suntem cuminţi, că nu fumăm şi că venim devreme acasă. Doar că acolo pe Maria nu o invita mai nimeni să danseze. La mine în schimb aproape că

se înghesuiau să mă ceară la dans, ba mai mult, ne pricopseam şi cu câte cineva dispus să ne conducă până acasă. Maria numai nu izbucnea în plâns la întoarcere. Îmi amintesc şi acum glasul ei tremurat sau tăcerea încordată mereu din acelaşi motiv: probabil că eu voi avea prima întâlnire adevărată iar la ea nu se va uita nimeni. Aşa şi a fost. Mă îndrăgostisem nebuneşte de un coleg de la vioară cu doi ani mai mare. Sorin era nespus de frumos şi de sensibil. Mă conducea zilnic până în faţa blocului şi pleca repede, nu cumva să dea de bănuit vecinilor. Ştiam că dacă află părinţii Mariei de relaţia noastră sigur mă vor ţine din scurt şi va trebui să dau socoteală pentru fiecare minut lipsit din casă. Maria ştia de noi doi, cred că şi ea era îndrăgostită de Sorin, oare cărei fete nu i-ar fi plăcut de el? Dar el mă plăcea numai pe mine, eu eram câştigătoarea marelui loz. Ieşeam şi ne plimbam prin parc sau o luam pe şoseaua de centură a orşului, uneori ajungeam chiar prin cimitir, departe de priviri indiscrete. Era acolo o bisericuţă părăsită din lemn în care intram uneori cu frică. Îi spuneam, nu ştiu de ce, biserica cu fluturi. Intram ţinându-ne de mână, uneori el mă săruta iar mie îmi plăcea şi nici prin cap nu-mi trecea să mă desprind prea curând de lângă el. Tu ne vedeai, Doamne, de acolo, de sus, ne ştiai iubirea şi gândurile, şi fiorul dintâi. Spune-mi, Doamne, că nu am făcut niciun păcat atunci. Sorin avea mâini fine, cu degete lungi, avea un păr negru şi lucios precum coama cailor sălbatici, aşa mi se părea mie deşi nu văzusem niciodată vreun cal sălbatic. Visa să ajungă solist, să facă turnee internaţionale, să culeagă aplauze din lumea largă. Pe vremea aceea performanţa în sport şi în artă era cam singura calea a muritorului de rând să iasă, să vadă. Părinţii lui, profesori amândoi, îl susţineau în permanenţă. Avea o mamă foarte vigilentă, căci Sorin al ei era la o vârstă periculoasă, zicea ea, şi fetele i-ar putea distruge cariera. Aşa că întâlnirile noastre trebuiau ţinute secrete din foarte multe motive. Iar biserica cu fluturi ne ocrotea. Poate că asta sporea şi mai tare misterul şi farmecul iubirii noastre. Vara eu stăteam la ţară cu tata, cu Marcel, care avea vreo patru sau cinci anişori şi cu tanti Călina care se transforma în acea perioadă din an într-o ţărancă adevărată, cu basma pe cap, cu pestelcă, cu mâini muncite, cu faţa arsă de soare. Trebăluia de dimineaţa până seara prin gospodărie, mergea la prăşit iar eu aveam grijă de frate-meu pe care acum nu-l mai uram ca la început, acum era ca orice copil, nu prea zgâtios, şi de aceea poate mi se părea drăgălaş. Îl luam cu mine în livadă, el cu jucăriile lui, eu cu

creioanele mele. Visam să ajung şi eu o mare artistă, să am o expoziţie personală adevărată, să mă cunoască lumea întreagă, să mă impun ca stil şi ca mesaj. Da, visam, asta era permis: eu şi Sorin vom deveni o pereche de mari artişti care va cuceri întreaga lume într-o bună zi. El, Sorin, pleca cu maică-sa în fiecare an la câte un concurs internaţional, era o adevărată luptă pentru asta, aveai nevoie de zeci de hârtii şi de aprobări, de confirmări, era un război psihologic care ar fi descurajat pe oricine, dar nu pe părinţii lui Sorin. Ei ştiau precis ce viitor vor pentru unicul lor fiu, economiseau leu cu leu, dădeau meditaţii pe bani şi probabil renunţau la multe, multe altele pentru fiecare plecare peste hotare. Dar erau concursuri oficiale şi securitatea nu spunea nimic. Toamna, când ne revedeam, el avea de povestit o mulţime de lucruri, văzuse la vremea aceea Viena şi Parisul iar la ultimul festival de la Veneţia primise chiar un trofeu.

— Cum e la Veneţia, chiar aşa, e apă peste tot?

— E straniu. Am ajuns acolo cu trenul. Imagineauă-ţi ce surpriză a fost să văd că după ce trec de peron şi ies din gară ajung la Canale Grande care este ca un râu de-al nostru, aşa de mare este. Acolo circuli cu vaporetto, un fel de tramvai pe apa, cu staţii în care cobori şi mergi apoi din nou pe trotuar. Nu e numai apă la Veneţia, sunt şi străzi. Lasă, într-o bună zi o să mergem acolo împreună, să vezi, să pictezi.

Niciodată nu-mi putea aduce nimic de pe unde călătorea. Doar fotografii alb – negru. Nu avea niciodată banii lui, maică-sa decidea totul. Dar mie nici nu-mi păsa de asta, cred că nici nu era important pentru mine asta, eu eram foarte îndrăgostită şi foarte mândră de iubitul meu. Maria suferea, o vedeam. Aparent se bucura pentru mine şi de abia aştepta să-i mai povestesc despre Sorin, dar ea era singură, niciun băiat nu îi dădea atenţie. Începuse atunci să ţină o cură de slăbire îngrozitoare, nu mâncă mai nimic, arunca pachetul cu mâncare pregătit de doamna Avram zilnic. Seara, după ce luam cu toţii cina, ea se închidea în baie şi îşi băga degetele în gât până vărsa tot. Într-o lună de zile abia se putea ţine pe picioare. Au dus-o la doctori, i-au făcut analize, au îndopat-o cu vitamine şi fier dar degeaba. Eu bănuiam cauza răului ei dar nu puteam să îndrept nimic, nu puteam eu să schimb viaţa nimănui. Atunci am realizat că Maria e o urâţică grasă la care nu se uită nimeni şi m-am simţit cumplit de vinovată că eu sunt suplă, frumoasă, şi că am un prieten care mă iubeşte. Au cerut în cele din urmă şi sfatul unui psihiatru dar nici el nu a reuşit să rezolve

problema Mariei. Totul s-a sfârşit la fel de brusc, aşa cum a început, atunci când în anul trei de liceu eu am rămas singură, Sorin reuşise la Conservator în Bucureşti, iar Maria se împrietenise cu Vlad, un coleg din ultimul an de la liceul sanitar.

Cât de mult conta la acea vârstă un an şi cât de mult îţi putea schimba viaţa viitoare! Acum, un an s-a devalorizat, anii trec unii după alţii fără să se deosebească de nimic, totul e prins într-un torent uriaş, timpul şi materia de-a valma, parcă ne-ar sufoca, ne-ar mistui. Sorin nu făcuse armata, maică-sa se ocupase de toate. Firea lui sensibilă, dertist ar fi avut de suferit! Era student în Bucureşti, prins de marele oraş ca într-o capcană, îmi scria ades, eu îi răspundeam, dar de văzut ne vedeam foarte rar. Nici măcar în vacanţe nu ne puteam vedea, căci el venea în vacanţe când eu tocmai plecam la ţară, la ai mei. Mi-a scris într-una din scrisori că vrea tare mult să vin în Bucureşti, că îmi trimite el bani de tren doar eu să găsesc o portiţă să pot pleca. Eram în ultimul an de liceu. Şi azi îmi pare rău că nu am avut atunci curaj. Îmi era frică să mint, îmi era frică să merg singură cu trenul, îmi era frică să nu mă rătăcesc într-un oraş aşa de mare, îmi era frică de mine, de faptul că ar fi trebuit să stau o noapte la căminul studenţesc şi voi dormi în pat cu Sorin, sau cel puţin în aceeaşi încăpere. Nu eram sigură că nu aş fi cedat tentaţiei de face dragoste cu el de parcă asta ar fi însemnat însăşi condamnarea mea la moarte. Şi azi îmi pare rău că nu am avut atunci acel curaj, că nu eram molipsită de nebunia tuturor adolescenţilor îndrăgostiţi, că nu m-am dus la el, să fiu a lui atunci. Inima mea îşi dorea asta, trupul meu fremăta de dorinţă şi totuşi nu am putut. Ţărăncuţa din mine era încă o sfioasă. Eu aşteptam să facem nunta, să fiu mireasa lui şi să merg virgină la altar. În următoarea vară a plecat singur la Viena, la un concurs de interpretare. A luat locul întâi şi o bursă de de studiu pentru doi ani, premiu. A rămas acolo, nu s-a mai întors în ţară. A fost angajat mai târziu la filarmonica din Viena, s-a căsătorit cu o violoncelistă, aveau doi copii, ştiam asta pentru că într-un mic oraş se ştie orice, afli totul chiar dacă nu vrei. Dar Sorin al meu rămăsese la fel de frumos, de suplu, de maiestuos, avea un aer fericit, împăcat, calm, detaşat. S-a întors în ţară după revoluţie să-şi vadă părinţii. L-am văzut de departe pe stradă, mai mult ca sigur şi el mă văzuse, părul meu era un magnet, era imposibil să nu mă fi văzut şi el, nu puteam evita întâlnirea, dar nici măcar nu-mi doream să o evit chiar dacă era ceva dureros. Mereu m-am tot întrebat cu cine s-a

căsătorit şi cum o duce. Era singura dorinţă pe care o mai aveam legată de el. Știam că devenise bărbatul altei femei.

— Magda, ce bine îmi pare să te întâlnesc. În ochi i-am văzut două luminiţe, se bucura, cred că i-ar fi părut rău să plece fără să mă vadă, cred că voia să ştie doar dacă sunt bine şi cum mai arăt după atâţia ani. Nu mă mai iubea de multă vreme, asta eram sigură, dar întâlnirea cu mine l-a bucurat. Multe lucruri nu se spun, se percep, plutesc în aer.

— Ce surpriză, te-ai întors.

— Doar câteva zile stau, să ţi-o prezint pe soţia mea, Ingrid. Soţia lui nu ştia româneşte aşa că el a tradus şi ea mi-a întins jovial mâna în semn de bună, îmi pare bine. Am privit-o dar nu am văzut-o deşi ochiul meu era obişnuit să vadă. Mi-a rămas în memorie doar aerul ei de detaşare, privirea liniştită, şi nimic care să trădeze dacă este sau nu fericită. Cred că i-a spus că sunt o fosta colega de liceu şi atât. Atât şi rămăsesem. Copii lui, doi băieţi, puţin cam plictisiţi sau poate doar obosiţi, frumoşi amândoi, semănau cu el izbitor de mult.

Dora s-a întors. Am auzit paşii ei încă de pe hol, nu m-am gândit până acum niciodată că fiecare are altfel de a păşi după cum are fiecare vocea sa. E ca o amprentă auditivă. De când nu văd am început să aud mult mai atentă şi îmi dau seama că viaţa noastră are o infinitate de amănunte pe lângă care trecem, care se diluează, creierul este obosit de prea multe informaţii vizuale, nu poate procesa tot. Ar trebui să aud acum cheia în uşă, da, e Dora.

— M-am întors. Vedeţi? Nu am stat mult! E frig afară, a început să bată vântul.

— Dacă era cald şi frumos probabil că îţi găseai tu mai multe de făcut. Noroc de vreme că ai venit repede.

— Tare vă place să răstălmăciţi fiecare cuvânt. Mi-aţi promis că dacă vă cumpăr vin o să mă lăsaţi în pace. Data viitoare nu mă mai păcăliţi. Să trimiteţi pe cine ştiţi să vă ia de băut, eu nu mă mai duc!

— Acu te-ai făcut şi obraznică. Tu să nu mă ameninţi pe mine, auzi? Să-ţi vei de lungul nasului!

Stau în fotoliul de lângă geam, afară se aude vântul, o aştept pe Dora cu sticla şi cu un pahar. Întârzie în bucătărie şi nu ştiu de ce. Dar aştept fără să spun nimic deşi numai gândul că în bucătărie e tot ce îmi doresc mă face să mă înfior de nerăbdare. Ca altă dată, înainte de a face dragoste, când mă băgam încet sub pled ştiind ce va urma să se

întâmple. În sfârşit o aud pe Dora, pune sticla pe masa şi paharul. Îmi toarnă, politisită şi tăcută. Cred că am ofensat-o, poate chiar plânge. Aş vrea să spun ceva, că îmi pare rău, dar tac. O să treacă de la sine, mâine o să uite, prea multe politeţuri vrea şi fata asta de la mine.

— E roşu sau alb?

— E roşu. Demidulce.

Vocea îi este tremurată. A plâns.

— Ce scrie pe etichetă?

— Lacrima lui Ovidiu.

Ovidiu, desigur, o fi vărsat şi el lacrimi la timpul lui, ca şi Dora. Dar mai mult ca sigur că a băut şi el zdravăn cot la cot cu dacii barbari, că doar nu se putea fără. Oare am fost dintotdeauna aşa de trişti încât a trebuit să ne înveselim cu vin? Oare am fost aşa de oropsiţi încât a fost nevoie de băutură ca să ne uităm necazurile? Dintotdeauna pe pământul nostru s-a băut. De ce aş face eu excepţie? E ceva genetic, mai mult ca sigur! Nu e de la părinţii mei ci e o genă comună tuturor de pe aici. Bine selecţionată de milenii. Abstinenţii au murit precoce de boli, griji şi disperare. Beţivii au supravieţuit într-o inconștienţă protectoare. Se spune că au Dumnezeul lor care îi ocroteşte. Mi se pare corect! Cineva trebuie să le poarte de grijă celor care nu sunt în stare. Poate că aşa, cu mintea-mi tulbure şi pe jumătate amorţită, Dumnezeu se va uita la mine şi mă va ocroti la nesfârşit. Îmi înmoi buzele în pahar. Bun de tot. Ţin pe cerul gurii câteva picături. Îi simt aroma. Lacrima lui Ovidiu. Merită. O să ţin minte pentru când termin toate soiurile şi o s-o iau de la capăt! Numai din ăsta o să beau atunci. Dacă nu găsesc altceva mai bun între timp.

O aud pe Dora smiorcăindu-se în bucătărie. Prea sensibilă fata asta. Patologic de sensibilă. Ar trebui s-o împac în vreun fel. Mă duc la ea.

— Dora, acum de ce plângi?

— Nu plâng, doamnă.

— Ba te aud că plângi. Știi ceva? Nu ai decât să plângi cât vrei tu dar dacă tu plângi atunci eu ce ar trebui să fac? Să-mi dau foc, să mă evapor? Asta e viaţa, dragă, nu se poartă nimeni cu mănuși, nu dormi în puf. Obișnuieşte-te!

— Dar măcar aţi putea să-mi mulţumiţi uneori şi să vorbiţi frumos. Fac pentru dumneavoastră atâtea şi nu sunteţi niciodată mulţumită de mine.

Asta-i bună. Plânge degeaba, cum am bănuit. E o nevrotică. I-aş da o pereche bună de palme, să aibă motiv de plâns. Aş da în ea cu pumnii şi cu picioarele, aş snopi-o în bătaie. Cred că asta m-ar răcori. Nu o înţeleg şi pace. O să-i treacă. Toate trec. Mâine o să încerc să mă port mai frumos cu ea. Şi azi am încercat dar nu am putut. În definitiv ori vorbesc frumos ori spun vorbe de ocară aceeaşi gură o deschid. Oare aşa cinică am fost mereu? Desigur, nu. Sunt un monstru uman. Nu-mi place ceea ce sunt, ceea ce am devenit dar nici nu mă pot schimba. Pur şi simplu şi eu mă detest. Poate că am început să înnebunesc dar încă nimeni nu realizează asta. Vor descoperi ei într-o bună zi şi mă vor interna la ospiciu. Azi nu mai am altceva de făcut decât să mă scufund în tăcere, să-mi mângâi gâtlejul cu lacrima lui Ovidiu şi să respir ca să trăiesc până mâine. Să aştept să mai treacă o zi şi încă una, toate la fel, gemene, insuportabile în monotonia lor.

Duminică 24 octombrie

Stau în pat de ceva vreme, nu-mi dau seama cât e ceasul dar tramvaiele circulă, înseamnă că e trecut de ora cinci. Se aude ploaia bătând în geam. Azi e duminică. Dora e liberă. Se duce la biserică, în satul ei. O să vină însă Maria pe la prânz. Parcă nu mi-aş dori să mai vină. Cu ea nu pot să fiu rea, nu pot să o ignor, cu ea trebuie să fiu eu, cea adevărată, şi asta mă deranjează. Aş prefera să stau singură. Dar nu am curajul să-i spun să nu se mai obosească, să nu mai vină, să facă bine şi să stea la casa ei, cu Vlad şi cu Bogdan, să mă lase deoparte, ca pe un rebut. Maria m-a dus destul în spate aproape toată viaţa ei, ajunge. Eu am fost păpuşa ei vie. Păpuşa pe care alte fete o învelesc în cârpe, o leagănă în braţe şi îi dau de mâncare aer cu linguriţa. Nu ştiu la ce-i mai sunt acum de folos, a crescut mare, gata, a trecut vremea păpuşilor, nu i-a spus nimeni asta? S-a învăţat cu mine aşa cum s-a învăţat să pună toamna murături şi să facă zacuscă, deşi le găseşti oricând în magazin gata făcute. Până şi în anii de studenţie, când eram deja matură, ea mă supraveghea. Am stat amândouă la aceeaşi gazdă, la o doamnă cumsecade lângă Piaţa Romană. Maria ştia unde mă duc, cu cine mă întâlnesc, îşi dădea cu părerea de e bine ori ba pentru mine. Îmi reproşa uneori că sunt cumplit de superficială şi că nu dăruiesc prea mult într-o relaţie, alteori îmi spuneam că sunt nesăbuită şi dau nepermis de mult. Adevărul este că niciodată nu ştii când e prea mult şi când prea puţin, ca o ironie a sorţii eu eram mereu în contratimp. Mă iroseam cu bărbaţi ce nu meritau nimic apoi eram distantă şi rece cu

bărbaţi sensibili. Dar niciodată nu aveam regrete, poate pentru că niciodată nu am fost singură, nu exista să ies la o terasă şi să nu plec de acolo neînsoţită de cel mai chipeş băiat. Şi oricum niciunul nu era ca Sorin. Cred că iubim cu adevărat numai o singură dată în viaţă. Restul relaţiilor nu sunt decât atingeri întâmplătoare, amiciţii, flirturi, contracte, necesităţi. Vlad şi mai apoi Maria au intrat amândoi la medicină din prima. Au fost colegi de grupă. S-au căsătorit în anul patru, când eu tocmai terminam Facultatea de Arte. Vlad o iubeşte şi azi pe Maria, a iubit-o întotdeauna pentru ce este ea şi nu pentru cum arată. La anii noştri, acum, toate femeile arată la fel. Timpul nivelează trupurile noastre şi le aduce la un numitor comun. Doar sufletele sunt aceleaşi ca în tinereţe. Poate că al meu nu, dar în general cred că nimeni nu se schimbă esenţial. Maria nu s-a schimbat. Este aceeaşi voluntară, sufletistă, cumplit de inteligentă, cu umor dar şi cu simţ critic, şi-a păstrat aceeaşi energie ca la optsprezece ani. Nimic nu pare să o fi obosit. Nici examenele ei multe şi dure, nici sarcina, nici creşterea celui mic, nici treburile gospodăriei, nici nopţile ei de gardă. Uneori oameni ca ea sunt exasperant de perfecţi. Dar bună, rea, numai pe ea o mai am acum, şi mă bucur că a fost să fie ea şi nu altcineva.

Maria e un om normal şi împlinit. Acel om fericit fără a şti măcar cât de fericit şi de norocos este. Şi dacă mă gândesc bine nici măcar nu a venit pe lume înzestrată cu prea multe daruri. Uneori însăşi frumuseţea poate fi un handicap. Aşa am fost eu. Toţi bărbaţii m-au iubit dar toţi au fost în acelaşi timp de o gelozie morbidă. Iar gelozia a fost întotdeauna mai mare decât iubirea lor, nevoia de superioritate şi de posesie absolută asupra mea, imposibil de realizat, i-a îndepărtat în final pe toţi. Nimeni nu a vrut să rişte şi să-şi ia o femeie frumoasă de soţie. Femeile frumoase sunt uşor de pierdut, tu, ca bărbat, trebuie să fii impecabil, trebuie să oferi mult prea mult, aşa că e de preferat să-ţi iei o fată cuminte, urâţică, fără pretenţii, care să-ţi facă copii şi să ţi-i crească, să-ţi spele hainele, să-ţi pregătească masa şi să ţină în ordine casă. Cui îi trebuia o femeie frumoasă şi capricioasă ca mine? Cui îi trebuia să aibă noapte de noapte coşmaruri că nu sunt singura lui iubire ori că mâine se va găsi cineva mai frumos sau mai altfel decât el care să-i pună coarne? Eu am fost rând pe rând doar un trofeu de vânătoare pentru cei cu tupeu iar pentru băieţii cuminţi şi timizi am fost probabil un vis erotic nematerializat nicicând. Da, asta am fost, un vis pe care unii l-au visat o vreme dar apoi s-au ancorat în realitate şi

au mers mai departe. Eu am rămas în urmă ca o umbră. Acum cu toţii sunt împrăştiaţi prin lumea largă, la braţul lor cu alte femei.

La nunta Mariei am fost foarte tristă. Venisem cu Teo, un coleg de la Universitate care se nimerise să-mi facă avansuri în acea primăvară. Era student la fizică, urma să devină profesor de liceu, eu poate profesoară de desen dar acesta era singurul lucru comun, în rest nimic. Numai părul meu trebuie să fi fost de vină, avea ceva magnetic, îi atrăgea pe bărbaţi spre mine cu o forţă instinctuală aşa cum fluturii sunt atraşi de un lampadar în noapte. În mod sigur asta trebuie să fi fost. La prima noastră întâlnire în intimitate i-am întins un prezervativ. Ca pe ceva firesc. Maria a avut grijă până şi de acest amănunt, m-a pus să jur că o să mă protejez, cu orice m-ar fi putut ajuta dar nu cu o întrupere de sarcină. Pentru el era prima oară când folosea aşa ceva, aşa că l-am ajutat să şi-l pună şi asta cred că l-a stânjenit peste măsură. Penisul lui părea descurajat de haina cea nouă și neprevăzută încât nici măcar nu a făcut în acea după-amiază mare lucru. Aşa mi s-a părut atunci, că e numai nesiguranţa începutului. Dar Teo s-a dovedit a fi jalnic ori de câte ori am fost amândoi în pat. Un bărbat frumos şi plin de ifose în societate, făcând tapaj de cultura lui, un Făt-Frumos care ar fi dat bine în orice reclamă de la televizor şi totuşi un nepriceput desăvârşit în materie de iubit femeia. Cine ar fi crezut dar mai ales cui aş fi putut să-i povestesc în acele vremuri? Nu era timiditate la el. Era cea mai jenantă neîndemânare acompaniată de cea mai grotescă încercare de a părea relaxat şi natural în cea mai nepotrivită situaţie. Erecţia lui nu era suficient de susţinută şi se trezea repede cu micul lui organ precum o frunză veştedă. Atunci ego-ul lui o lua razna. Dacă ar fi fost în stare să spună cel puţin o glumă ar fi salvat totul. Am fi râs amândoi și poate penibilul ar fi dispărut, am fi revenit la un oarecare firesc. Cred că aş fi încercat să-l ajut. Dar aşa, nu era decât un fel de încordare a trupurilor, a minţii. El era ca un arc gata să se rupă în bucăţi. Făcea mici crize de nervi. După ce ne linişteam, în cearşafuri deja mirosind a transpiraţie muncită din greu, nemulţumit şi parcă vrând să îmi caute mie pricină, urmau aceleaşi şi aceleaşi întrebări de fiecare dată:

— Cu câţi ai mai fost, cu cine te-ai mai iubit? Erau mai buni, nu-i aşa?

Ochii mei priveau în gol şi nu spuneam nimic.

— La cine te gândeşti acum? Iubeşti pe altul? De asta nu te

străduieşti. Eu ce sunt?

Eu nu mă gândeam decât că acesta e începutul sfârşitului, că un bărbat care te iubeşte şi se simte iubit nu întreabă nicicând aşa ceva. Nu eram proprietatea nimănui. Teo voia deci să mă străduiesc, să-i provoc plăcere precum o cadână sultanului ei. Să-i fiu sclavă erotică. El să stea lasciv, eu să mă străduiesc. Doar era un deştept, un frumos, era bărbat într-o lume condusă de bărbaţi. Eu eram o simplă femeie. Frumoasă și proastă. Și logic, trebuia să mă străduiesc ceva mai mult în pat pentru a micșora din handicap!

Cum era de aşteptat, şi iubirea mea pentru Teo s-a evaporat tot atât de repede precum se materializase. Eram împreună la nunta Mariei dar noi doi nu eram împreună. Eram un bărbat şi o femeie care dansau, atâta tot. Un cuplu frumos pe care lumea din jur îl invidia, ne şi vedeau următorii pe listă, mire şi mireasă. Doar noi doi ştiam că nu va fi niciodată aşa. Vlad şi Maria au făcut o petrecere cât se poate de formală, chiar sărăcăcioasă. Erau însă fericiţi, împăcaţi, se găsiseră pur și simplu și viaţa avea să dovedească asta. De cele mai multe ori binele sau răul, şansa ori neşansa pe care o ai în viaţă se cerne după ani, nu după jocurile de artificii din noaptea nunţii. Nu am întrebat-o niciodată, dar sunt sigură că ei doi au făcut prima oară dragoste în noaptea nunţii. Altfel mi-ar fi povestit, aş fi simţit, m-ar fi rugat să-i las singuri din când în când în camera noastră, căci eu o rugam uneori. Maria pleca pentru câteva ore fără să spună nimic. Doar să găsească lenjeria schimbată şi atât. Mă culcam cu iubiţii mei fără să mă las prea mult curtată şi rugată. Pentru că am înţeles foarte repede că după asta ei deveneu dintr-odată cei adevăraţi. Erau mai relaxaţi şi îşi descopereau inconştient adevărata faţă, lăsându-mă să îi explorez fără ca ei să bănuiască acest plan meschin al meu. Nici nu îşi imaginau, ce ironie, că sunt sub lupă, că sunt manipulaţi.

Prima oară am făcut-o din curiozitate, din inconştienţă, din nesăbuinţă, din prostie, din spirit de turmă. Cu Narcis, un coleg din anul patru. Băiat de bani gata, cu viaţă de boem. Ne-am intersectat traiectoriile o singură dată. Dar a fost suficient cât să-mi schimbe întreaga viaţă. După aceea nimic nu a mai fost ca înainte. Am rămas cu un fel de imunitate faţă de bărbaţi. De parcă mi se făcuse un vaccin împotriva ataşamentului, împotriva speranţei, împotriva îndrăgostirii.

Nu trecuse prea mult de când debarcasem în Bucureşti. Îmi era ruşine cu ţărăncuţa din mine. Încercam s-o ascund cât mai bine. Mă

uitam atent la colegele de mele încercând să le imit modul în care vorbesc, cum se poartă, cu se piaptănă, cum se îmbracă, cum miros. O abandonasem pe provinciala de Maria şi mergeam peste tot cu celelalte fete. Narcis organizase o petrecere, ne invitase. Era botezul meu în lumea emancipată. Am păşit aşadar, făcându-mi curaj singură, în casa lui, undeva pe Magheru. O casă mare, în stil brâncovenesc, acoperită cu iederă încă verde deşi toamna venise de-a binelea peste oraş. Un hol imens şi o scară interioară sculptată din lemn de stejar păstra vechiul farmec aristocratic al locului. Nu-mi aduc aminte dacă părinţii lui erau sau nu pe acolo. Cred că erau undeva la etaj. Ne-am îngrămădit cu toţii în camera lui destul de generoasă şi cu un tavan neobişnuit de înalt tapetat cu postere, cum sau cine a reuşit să le lipească acolo, nu ştiu. Peste tot domnea o dezordine exemplară şi de care nu părea absolut nimeni deranjat. Câteva spoturi roşii ingenios aranjate lăsau să se întrevadă pe pereţi o întreagă colecţie de cranii prinse în năvoade pescăreşti. Deasupra patului un colaj ciudat. Mi-am făcut ochii mici şi mi-am dat seama cu uimire că e făcut în întregime din lenjerie intimă: chiloţi şi sutiene, costume de baie de diverse culori. Ciudate gusturi, dar eram în casa unui artist, nu-i aşa! Pe masă, pe pat, pe jos, împrăştiate o mulţime de plăci cu muzică din cea mai nouă. Muzica era capitalistă, plăcile erau însă majoritatea bulgăreşti. Toţi voiam Smokie. Eram aşezaţi pe unde puteam şi repede s-au format cupluri, doi câte doi. Narcis m-a luat de mână încă de la intrarea în casă şi nu mi-a mai dat drumul. Dintr-odată m-am simţit prinţesa cea norocoasă. Eram regina balului din nou, eram invidiată iarăşi de toate fetele, un rol care îmi era cunoscut şi care îmi dădea fiori de plăcere pe şira spinării. S-a întâmplat pur şi simplu să mă îndrăgostesc de el nebuneşte. Şi ca să sărbătoresc evenimentul şi să-mi risipesc neliniştile am băut pentru întâia oară în viaţa mea. Martini cu două măsline verzi. Puţini eram pentru prima dată acolo, mai toţi erau de-ai casei, chefurile de sâmbătă seara erau o tradiţie. Băutură, ţigări, orgă de lumini şi muzica momentului. În aer pluteau rotocoale de fum ce se desfăceau alene ca o ceaţă deasupra apelor, băieţi şi fete erau claie peste grămadă, se sărutau, unii dansau în genunchi sau în picioare într-o îmbrăţişare de preludiu. Narcis stătea lângă mine, eram întinşi pe o blană sintetică, lângă pat, ne sărutam şi el îmi mângâia sânii şi coapsele şi eu nu spuneam nimic. Mă uitam la el şi în semiobscuritate îmi părea cel mai fermecător bărbat.

— Îmi placi, ești un dulce. Ce mă bucur că am venit cu fetele în seara asta! Ne-am mai văzut oare până acum?

— Eu sigur te-am văzut. De asta le-am rugat pe fete să ia aducă aici! Voiam să te cunosc. Ai cel mai frumos trup din câte am văzut până azi, ştiai? Vreau să te sculptez în mărime naturală. Goală. În granit, să dăinui o mie de ani de acum încolo. Să te expună la Louvru şi timp de secole bărbaţii popoareor să viseze la tine.

Nu ştiu de ce îl credeam. Mă uitam la ceilalţi din jurul nostru, parcă ne transformaserăm cu toţii în nişte şerpi uriaşi şi ne retrăsesem în vizuină. Mi se părea că văd pe alocuri solzi lucitori. Iar eu şi Narcis în mijloc, sculptaţi în piatră, eram perfecţi, eram „Sărutul" lui Rodin. Paharul de Martini mă ameţise zdravăn. Dar gustul îmi plăcea la nebunie, voiam să mă opresc şi totuşi nu mă puteam abţine, îmi spuneam că nu e niciun rău, că am totul sub control. Nimeni nu părea să fie abstinent acolo, toţi erau veseli. Așa că Narcis mi-a mai umplut un pahar. Părea atât de stăpân pe situaţie încât l-am lăsat să aibă grijă de mine. Mă săruta cum nu o mai făcuse nimeni până atunci, nici Sorin şi nici vreun alt coleg din liceul meu. Era ceva aproape de durere. O nebunie cu gust de sânge. Iar eu eram fericită. Viaţa de studentă era atât de… altfel! Adio uniforme şi pămblicuţe! Adio note la purtare scăzute! Adio teze la mate! Adio, adio, adio. Priveam tavanul şi dintr-odată posterele se învârteau.

— Mi s-a făcut rău, mă doare capul, am ameţit – am zis.

— Vino în bucătărie. E de la băutură. O să-ţi fac un ceai cu lămâie şi o să-ţi treacă.

— Vreau acasă.

— Unde să pleci acum? E aproape miezul nopţii. Stai până dimineaţă.

— Nu pot.

— Ce nu poţi? Eşti majoră, eşti studentă, faci ce vrei. Stai cu mine până dimineaţă. Toată lumea stă. Unde să pleci? Nu fi copil!

M-a ridicat în picioare, filmul nu mi se rupsese căci încă mai ştiam ce fac şi unde sunt dar trupul meu devenise independent. Nu mă mai asculta. Picioarele îmi tremurau şi casa se învârtrea. O senzaţie atât de nouă încât am început să râd prosteşte, ca să-mi ascund teama. Un râs pe care nu mi-l puteam controla.

— Taci, ce-i cu tine? O să se trezească babacii!

Narcis m-a luat de după umăr şi m-a dus în bucătărie. Nu a

aprins lumina. Mi-a dat să beau puţin sifon din frigider. M-a luat de talie şi m-a urcat apoi pe blatul de gătit. L-am simţit rece ca de gheaţă sub mine şi o secundă am avut impresia că mă dedublez, că cea de acolo nu mai eram eu, parcă visam şi simţurile mele nu mai aveau niciun control. Am încetat să râd, îmi spuneam că trebuie să mă adun, să-mi revin, să încep să judec, să-mi coordonez mişcările. Degeaba, nimic nu mai funcţiona în mine. Și-a băgat mâinile pe sub fusta mea scurtă și mi-a dat încet chiloţii şi ciorapii jos.

— Ce faci? Lasă-mă!

— Trebuie să te văd goală, nu pot, lasă-mă. Nu-ţi fac nimic rău, ai să vezi. Eşti aşa de frumoasă, ar fi păcat să nu mi te arăţi. Nu ştie nimeni. Nu ne vede nimeni. Eşti modelul perfect pentru sculptura mea. Va ieşi o capodoperă.

— Lasă-mă! Unde sunt? Mi se învârtre capul.

— E de la băutură. O să-ţi treacă. Ţi-am mai spus. Nu te speria.

Atunci am simţit una din mâinile lui între picioare, mă mângâia pe pubis, îmi ridicase fusta bine de tot în sus. Apoi mi-a desfăcut coapsele brusc şi penisul lui m-a străpuns fără milă, fără să mai am putinţă de împotrivire. Am realizat cu întârziere totul: faptul că ceea ce se întâmpla era real, nu era un film, nu era un vis. Am început să ţip dar mi-a pus mâna la gură.

— Taci, ce-i cu tine? Toată lumea o face. Taci!

— Lasă-mă, mă doare, îmi vine să vărs.

— Abţine-te! Trage aer în piept.

Îl simţeam dur şi adânc în mine, corpul meu nu se împotrivise în niciun mod, mintea mea nu mai avea nici cel mai mic control, totul se învârtea în jur iar el juisa repede, cu nerv, excitat la maxim, cu mâinile pe şoldurile mele apropiindu-mă şi depărtându-mă de el ca pe o păpuşă inertă din plastic. Undeva, în stomacul meu se pusese un ghem de sârmă, acolo simţeam parcă penisul lui, cu fiecare mişcare de du-te-vino era din ce în ce mai rău pentru trupul meu.

— Opreşte-te, vărs.

— Încă puţin, acum termin şi verşi.

S-a întâmplat apoi să aud un muget ca de animal, nu mai auzisem vreo făptură umană să scoată aşa ceva, şi aproape în acelaşi moment el s-a oprit din mişcare. Mi-a apropiat încet coapsele una de alta şi a mai rămas un scurt moment cu penisul acolo, între picioare mele. În gât simţeam cum se urcă gustul acru de vomă, nu ştiu cum

m-am dat jos şi am vărsat în chiuveta bucătăriei peste vasele rămase acolo de cu seară. El s-a apropiat din nou de mine, ridicându-mi cu mâinile fusta şi, în timp ce vărsam, am simţit cum şi-a lipit penisul flasc de fesele mele. Între farfurii şi ceşti răsturnate, am zărit luciul unei lame de cuţit. Am dat drumul la robinet, mi-am spălat faţa şi gândul din urmă, apoi l-am împins cu amândouă mâinile de lângă mine. Nu mă mai gândeam la nimic, nu mai voiam nimic, voiam doar să plec de acolo, să ajung acasă. Urma să mă gândesc altă dată, poate a doua zi, poate niciodată, la toate câte mi se întâmplaseră în seara aceea de toamnă. Voiam să uit, voiam să nu mi se fi întâmplat asta mie. Intrasem într-o altă dimensiue, într-o nouă lume, mai speram că Narcis nu m-a dezvirginat ci doar s-a jucat între vulvele mele, voiam să mă trezesc a doua zi în patul meu şi să descopăr că nimic nu a fost adevărat.

Chiloţii i-a păstrat, nu am avut puterea să mă lupt pentru ei, ciorapii erau rupţi, aşa că în seara aceea am plecat de acolo cu pardesiul pe mine şi cu picioarele goale în pantofi. Am prins ultimul tramvai spre Piaţa Romană. Era plin cu muncitorii întârziaţi de la schimbul doi, se îndreptau şi ei obosiţi spre casele lor. Îi priveam absentă şi mi se părea că lumea se uită ciudat la mine şi cred că asta făceau. Arătam mai mult ca sigur ca o femeie de consum. Poate pentru că asta şi eram: oare nu fusesem tocmai consumată? Mă sprijineam de barele din spate ale tramvaiului, picioare îmi înţepeniseră de frig. M-am întors cu spatele privind pe geam Bucureştiul noaptea, trist şi murdar, arareori câte un felinar şi nicio fereastră luminată. Încetul cu încetul, am realizat cu ciudă şi cu disperare ceea ce tocmai mi se întâmplase. Aveam lacrimi în gât şi îmi doream cumplit să o văd pe mama, pe mama care m-a născut, să îi cuprind poalele fustei şi să plâng. Să-i povestesc tot şi ea să mă înţeleagă, să mă mângâie ca altă dată şi să mă ocrotească de tot răul lumii în care m-a lăsat să trăiesc.

Maria mă aştepta ca pe jar. Şi-a dat seama dintr-o privire de dezastru. Aveam buzele umflate şi pe picioare mi se uscareră câteva dâre de sânge. I-am spus povestea. Era singurul om care m-ar mi fi putut ajuta. Dar nici ea nu ştia ce-i de făcut. Era şi ea un biet copil ca şi mine. Mi-a zis că o să mergem împreună a doua zi la miliţie. La ce bun? Ce se putea repara? Mersesem la petrecere de bunăvoie, băusem singură, a fost alegerea mea. Nu era ceva ce aş fi putut povesti. Îmi era ruşine. Speram că după o zi sau două voi vorbi cu Narcis şi totul va reveni în normal. Nu s-a întâmplat asta. Intrasem brutal într-o lume

despre care eu nici nu bănuiam că poate să existe. Până atunci nu cunoscusem decât oameni cumsecade în jurul meu, bărbaţi sau femei, cu toţii erau oameni simpli şi de bună credinţă, nimeni nu părea să-mi fi dorit răul. Măcar şi pentru simplul motiv că eram un copil orfan. Narcis mi-a arătat o altă faţă a lumii vii, faţa celor fără scrupule. Era un colecţionar, nimic mai mult. Colecţiona femei virgine, chiloţi şi suflete inocente. Eram un trofeu de prins în pioneze pe perete. Asta am înţeles repede. Dar răul fusese făcut. Din acea zi am descoperit că pot să urăsc. Pe unii i-am urât un minut sau o zi dar pe Narcis îl urăsc şi acum. Nu ştiu de ce încă mai aştept clipa în care să citesc în ziare, să aud la ştiri că a fost găsit mort în bucătărie, înjunghiat cu douăzeci de lovituri de cuţit. Aş fi în stare să merg şi să declar că eu am făcut-o.

În zilele care au urmat o vedeam pe Maria vădit foarte afectată, de parcă ei i se întâmplaseră toate. O săptămână întreagă nu m-a atins, de parcă aveam râie, dar ochii ei mă priveau cu o milă de nedescris. Nu înţelegea în niciun chip cum de s-a întâmplat, de ce am făcut-o, ce voi face mai departe în viaţă cu un astfel de handicap. Aşa că m-am hotărât să o mint, să-i povestesc despre o fantomatică poveste de dragoste între mine şi violatorul meu, dându-i măcar pe moment iluzia că se mai poate repara ceva. Ăsta a fost al doilea pas, în care am descoperit că minciuna poate fi bună, poate fi precum mierea într-o licoare prea acră. Pe Narcis nu l-am mai văzut însă niciodată. Evitam sistematic orice loc şi orice împrejurare care ne-ar fi adus faţă în faţă. Ieşeam şi mă plimbam singură, mergem la cinematograf, la zoo, cumpăram câte două bilete şi inventam poveşti pentru liniştea prietenei mele. Până când ne-am plictisit amândouă să mai minţim. A trebuit să acceptăm viaţa aşa cum devenise ea. Apoi am cunoscut un alt băiat, apoi altul şi altul. Maria nu pricepea cum de mai am încredere în alţi bărbaţi. Nici nu mai aveam. Iar de înşelat, doar pe Sorin l-am înşelat. În rest bărbaţii veneau şi plecau. Viaţa mea se schimbase radical şi cale de întoarcere nu mai era. Artiştii au o viaţă aparte, eu reuşisem să mă molipsesc repede de boala lor. Doar viaţa trăită la extrem şi fără prejudecăţi ni se părea singura adevărată, toţi ne visam nonconformişti geniali ajunşi pe culmile gloriei precum Salvador Dalí. Nu dădeam explicaţii nimănui, doar eram privilegiaţii sorţii iar Bucureştiul ne absorbise în el, ne ocrotea generos nebuniile şi ne pierdea uşor urmele. Maria nu avea cum să priceapă asta. Lumea ei rămăsese exactă şi tangibilă în vreme ce noi exersam subtilul şi transcendentalul. Erotismul ne incita la

visare, libertinismul ne procura seva existenţei de zi cu zi. La vârsta aceea tot misterul planetei însemna sex. Era un experiment necesar cunoaşterii, creaţiei, iluziei. Deşertăciuni. Dar cine să audă asta?

În anul acela a trebuit să desenăm pentru un proiect de sfârşit de semestru ceva alegoric, abstract, temă şi tehnică la liberă alegere. Tabloul meu a fost în cărbune: peste o mulţime de discuri sparte o femeie goală, cu faţa schimonosită de durere, cu un cuţit în mână, devorată de serpi uriaşi. Profesorul s-a uitat la desen şi mi-a spus că nu înţelege nimic.

— Nu-mi sugerează nimic. Ce-i porcăria asta?

— Este viziunea mea asupra izgonirii din Rai.

— Tovarăşă studentă, este inadmisibil, aţi depăşit limita bunului simţ. Aveţi o săptămână să refaceţi totul. Eu nu am văzut nimic. Trăim într-o societate multilateral dezvoltată şi dumneavoastră nu aveţi altă sursă de inspiraţie decât Biblia? Şi chiar acceptând asta, condiţia femeii este mult schimbată în zilele noastre, partidul are grijă de fiecare om, directivele sunt clare, femeia trebuie promovată şi dumneavoastră ce faceţi? Unde o plasaţi? Este degradant ceea ce prezentaţi. Nu, nu, nu am văzut nimic. Luaţi de aici desenul.

— Dar nu asta e menirea artistului? Dumneavoastră ne-aţi spus că un artist adevărat trebuie să se exprime fără inhibiţii. Aici e un sentiment expus artistic.

— Nu, nu, ce artistic? Nu-mi răstălmăciţi spusele. Mă referem la marii artişti ai lumii. Mai exploraţi şi alte sentimente, tovarăşă studentă, altfel vă riscaţi pielea.

La o săptămână m-am prezentat cu o guaşă imitând perfect stilul lui Kandinsky: linii, cercuri, pătrate şi câteva unduiri pastelate. „Bal mascat”. Profesorul nu a comentat nimic, mi-a pus nota 8, cea mai mică notă din sesiune, şi a acceptat lucrarea. Femeia aceea cu şerpi este şi azi la mine. Sau poate în mine. Nu am eliberat-o niciodată.

Se aude cheia în broască, se deschide uşa. E Maria. Zăboveşte pe hol, acum îşi dă haina jos, aproape că îi aud răsuflarea. Intră în bucătărie să-şi lase bagajele. Iar mi-a adus ceva de mâncare. De ce toată lumea este preocupată în primul şi în primul rând de mâncare? Asta îmi întăreşte şi mai tare senzaţia pe care o am de canar în colivie căruia i se pun cu o indiferenţă regulată seminţe de in şi de mei şi din când în când câte o frunză de salată sau gălbenuş de ou, strictul necesar pentru supravieţuire, să cânte frumos, să nu-i cadă penele. Mă

ridic în capul oaselor şi aştept cu urechile ciulite.

— Bună, draga mea, ce mai faci? Dormeai la ora asta? Ştii câte ceasul?

— Nu dorm de mult, stăteam de ceva vreme în pat şi aşteptam să vii. Mi-am adus aminte de studenţia noastră.

— Ce vremuri minunate, nu-i aşa? Înseamnă că eşti bine dispusă.

— Oarecum. Nu aş zice. Tu ce mai faci?

— Ce să fac, ţi-am adus nişte fructe. Trebuie să te mai vitaminizezi niţel.

— Da, grija voastră ca nu cumva să mor, să nu sufăr de lipsă de vitamine, de proteine, de cald, de frig.

— De ce zici asta?

— Las-o baltă. Hai mai bine să mergem în sufragerie, acum mă ridic din pat.

— Să-ţi aranjez aşternutul.

— Lasă-l aşa, cine îl vede?

— Tare indolentă te-ai făcut de un timp încoace! Ce te costă să întinzi puţin pledul şi să aşezi pernele? Credeam că ai probleme cu ochii, nu eşti beteagă nici de mâini, nici de picioare! Nu trebuie să le vadă nimeni, dragă, tu trebuie să ştii că patul e făcut, atâta tot.

— Bine, bine, fă-l tu. Ce-i asta? Psihoterapie? Mă duc mai bine la baie.

Intru în baie şi încep să mă spăl pe dinţi. Apoi toată faţa. Îmi găsesc şi crema hidratantă. Pelungesc protocolul la maxim. Desigur, o să mergem în sufragerie şi ea o să se simtă datoare să facă cu mine conversaţie, să-mi povestească de Bogdan, de povara cu meditaţiile lui, despre pacienţii ei, despre ultima carte pe care a citit-o, despre deschiderea stagiunii teatrale. Îşi imaginează probabil că toate astea m-ar mai interesa. Ea nu ştie că am murit, habar nu are că nu mai am mult şi dacă nu înnebunesc, atunci o să mă sinucid. Ea crede că în trupul meu sălăşluieşte aceeaşi Magda. E o mare păcăleală, în trupul meu nu mai este nimeni. Zăbovesc intenţionat cât de mult pot în baie, chiar fără să fac nimic. Singură şi cu uşa închisă mă simt protejată. De Maria, de viaţă în general, ca de ceva periculos, conagios.

— Maria, ce ar fi să faci o cafea, strig, mi-e dor de o cafea, una mică de tot şi slabă. Nu am mai băut de multă vreme.

Mint. În fiecare dimineaţă fac ce fac şi Dora tot îmi dă să beau

câte o gură de cafea. Dar m-am învăţat să mint, să cerşesc, să mă ascund.

— Cred că putem bea o cafea mică.

— Zi-mi şi mie de ce nu am voie să beau cafea, ce are aşa periculos în ea?

— Poate să-ţi provoace crize convulsive, după operaţie e bine să nu iei niciun fel de excitante. Măcar şase luni. Nimeni nu ştie ce este încă acolo. Luna viitoare mergem la control şi o să vedem. Până atunci trebuie să fii cuminte.

— Sunt.

Iarăşi mint, nici măcar nu ştiu dacă vreau să mai trăiesc până atunci. M-am săturat de spitale, de medici, de operaţii inutile. Doctorii fac pe mine experimente, sunt sigură de asta, dar ei nu o să recunoască în veci. Am devenit un cobai. Mă ascund de Maria ca un copil care chiuleşte de la şcoală şi nu îndrăzneşte să arate carnetul cu note proaste părinţilor. Într-un final ies din baie. Maria nu comentează nimic, în sinea ei se gândeşte că e un lucru bun dacă mă ocup atât de mult de mine dimineaţă de dimineaţă. Sau poate îşi imaginează că sunt constipată? Ce mai contează! Mă aşez în fotoliul meu de lângă geam. Cred că e o zi tristă afară. Se aude vântul, un şuierat lugubru care nu se mai sfârşeşte. Ce toamnă ciudată. Mă bucur că nu trebuie să plec din casă. Din bucătărie vine miros de cafea, deja mă simt mai confortabil. Deci nu a glumit cu cafeaua, chiar o face. Ştiam că Maria nu e o habotnică. Cred că şi ea înţelege că e absurd să-mi refuze o mică plăcere de duminică. Dar asta se referă strict la cafea, dacă ar afla că beau nu ştiu cum ar reacţiona. Cred că s-ar simţi umilită, trădată, desconsiderată. O simt aşezându-se lângă mine pe celălalt fotoliu, îmi ia mâna şi-mi pune în ea, cu grijă să nu se verse, ceaşca cu cafea.

— Mulţumesc. Tu ce ai mai făcut?

— Ce să fac, la serviciu, acasă, unde mă întorc am o mulţime de treabă. Nimic special. Bogdan are meditaţie la română, în beci mă aşteaptă un sac cu gogoşari.

— Iar pui murături.

— Iar. O ştii pe mama, dacă nu punea pe iarnă conserve nu era linişte în casă. Am rămas şi eu cu damblaua asta, ce vrei?

— Ce mai fac ai tăi?

— Bine, tata nu înţelege să ţină regim pentru diabet nici să-l tai cu cuţitul. Cred că s-a sclerozat. Stau şi eu şi mama cu gura pe el dar

degeaba. Ce zile a ajuns săraca de ea. Imaginează-ţi, ascundea borcanele cu dulceaţă prin dulapurile de haine. Apoi tata a dat de ele aşa că acum mama le duce prin vecini. Nu avem ce-i face, mănâncă pe ascuns, mai rău ca un copil, parcă vrea să ne facă nouă în ciudă.

— Da' nu e mai simplu să nu mai facă dulceaţă?

— Ba da, da poţi să vorbeşti cu ei? Dar crezi că numai de dulceaţă e vorba? Treaba lor! Tata e major, nu are decât să decidă. Eu îmi fac datoria şi-i aduc medicamentele lunar, i-am luat şi aparat de măsurat glicemia, ce să mai fac altceva? Nu pot să mă abţin eu în locul lui. Dar mi-e milă de mama, dacă tata cade la pat pe ea pică tot necazul.

— O fi greu şi pentru el.

Aproape că mă simt solidară cu domnul Avram. Din exterior întotdeauna bolile par altfel, par că pot fi controlate. De fapt nimeni nu ştie cum este pe dinăuntru. Nu poţi controla nimic, boala te aduce pe teritoriul ei şi te face să nu mai ai niciun pic de voinţă, te laşi în derivă precum marinarii din mitologie se lăsau ademeniţi de cântecul sirenelor şi se înecau fără să le pese de viaţa lor şi totuşi cât de fericiţi.

— Magda, tu te-ai schimbat foarte mult de o vreme încoace.

— De ce zici asta?

— Simt eu, tu îmi ascunzi ceva, tu ai probleme, de ce nu vrei să vorbim deschis? Crezi că eu îţi sunt duşman? Dar nu te pot ajuta dacă tu nu vorbeşti cu mine. Te-ai schimbat, eşti alta, am trăit o viaţă alături, te cunosc prea bine, să nu ai curajul să mă minţi! Spune-mi ce ai. Nu pot să te ajut altfel!

— Nu am nimic. Tu cum ai fi în locul meu? Mi-e greu să mă obişnuiesc cu ideea că nu o să mai văd. Nu cred că operaţia din noiembrie va face minuni. Dacă ţi se pare un lucru uşor de dus atunci nu mai am cuvinte.

— Nu cred că e vorba numai de asta. Mai sunt oameni la fel ca tine şi nu se lasă la fund. Să ştii că nu îmi place nici cum arăţi. Tu erai aşa de cochetă altă dată, chiar dacă stăteai în casă singură şi tot te dădeai cu ruj. Acum? Ce-ar fi să-ţi fac manichiura?

— Ai înnebunit? Ia mai scuteşte-mă de prostiile tale. Ce-mi trebuie mie manichiură?

— Aici greşeşti. Află de la mine că îţi trebuie! Ochii minţii tale contează cel mai mult. Bea cafeaua şi mergem în baie, te tund un pic că îţi stă părul ca o mătură, faci un duş, te îmbraci frumos, să nu te mai văd aşa rufoasă, îţi fac manichiura, pedichiura, ascultăm muzică. Dacă

vrei dansăm.

Eu ştiu că sunt pe jumătate nebună dar Maria nu are nicio logică în ce vrea să facă. Auzi, manichiură! Mă ia de mână, mă aşază aproape cu forţa pe un scaun în baie, îmi trece pieptănul prin păr, mi-l întinde cu degetele. Aud foarfeca cun taie din cârlionţii de la ceafă. Adevărul este că doar Maria mi-a tuns părul dintotdeauna. Doar vârfurile care se toceau, și asta o dată sau de două ori pe an. Dar esenţialul e că nu am lăsat pe nimeni altcineva să-mi umble în păr. Nici măcar prea multor bărbaţi nu le-am permis asta. În studenţie Maria îl tundea şi pe Vlad din motive de economie iar când era mic şi pe Bogdan, probabil din acelaşi motiv. Plină de talente fata asta. Nu durează mult. Maria mă bagă în cadă şi mă spală cu duşul, îmi şamponează părul, mi-l dă cu balsam, îmi spală cu buretele spatele, umerii, să nu rămână niciun firişor de păr pe piele. Nu mă deranjează goliciunea mea. Ştiu că pentru Maria un trup gol e ceva banal iar eu sunt aceeași păpușă din copilărie. Ea își joacă jocul. Eu îmi joc jocul. Mă ajuta să ies din cadă, îmi dă prosopul, mă şterge. Îmi dă halatul de baie, papucii. Mergem din nou în sufragerie. Pune un CD cu Leonard Cohen. Nu spune nimic, de aceea poate a pus muzică, nu suportă tăcerea. Aduce trusa de manichiură şi începe, deget după deget, să-mi taie din unghii, să le pilească.

— Cu ce culoare să ţi le fac?

— Clar, ai înnebunit! Ce îmi trebuie mie lac pe unghii?

— Îţi trebuie.

— Nu cred că eşti în toate minţile!

— Ba da. O să ţi le fac roz. Hai să-ţi zic: am vorbit la asociaţia nevăzătorilor.

— Nu mă duc nicăieri.

— Taci şi ascultă-mă. O să mergi duminica viitoare cu mine aşa cum îţi spun! Te vei înscrie acolo, cotizaţia e simbolică.

— Ce-mi foloseşte asta?

— Ascultă-mă bine! Tu ce vrei să faci de azi înainte? Să stai şi să-ţi plângi singură de milă? Nu, dragă, acolo există un psiholog, oameni ca tine se întâlnesc între ei, își spun problemele, poate ai să întâlneşti acolo, de ce nu, pe cineva ca tine, un suflet bun de bărbat care să te iubească, trebuie să-ţi vezi de viaţă. Unii văd câte ceva, nu sunt orbi de tot. Sunt alţi oameni care s-au născut orbi. Și nu se mai plâng atâta. Era să uit!

Se ridică deodată, caută în geanta ei şi îmi pune în mână un CD.
— Ce-i asta?
— O revistă.
— Nu înţeleg.
— E revista Radar, apare lunar pentru nevăzători. E primul număr, din decembrie 2003. De la asociaţia voastră mi l-au dat cu împrumut. Îl pui în computer şi porneşte singur. Nu ai bătaie de cap. Să îl asculţi, e interesant şi am auzit că majoritatea celor care îl scriu sunt orbi şi ei. Ca să vezi că se poate face ceva, domnişoară! Te poţi abona prin poştă, nu costă o avere, dar am înţeles că e şi pe internet, gratuit.
— De ce întotdeauna trebuie să ştii tu ce e mai bine pentru mine?
Simt cum îmi ia unghie cu unghie şi mi-o dă cu lac. Simt răcoarea lacului şi mirosul de acetonă. Tac. Tace şi ea. Aduce foehnul şi începe să îmi usuce părul aranjându-l cu degetele ei, şuviţă cu şuviţă. E plăcut, e relaxant. Leonard Cohen. Take this waltz… take this waltz… ce nebunie de muzică…
Maria tuşeşte parcă să-şi dreagă glasul:
— Şi nu e tot.
Tresar.
— Ce mai este?
— Nu ţi-am spus până azi… I-am scris lui Emil pe adresa de email.
— Ce i-ai scris? Ce ai mai pus la cale?
— I-am scris despre accidentul tău. Omul ăla te-a aşteptat pe aeroportul de la Roma trei zile la rând, ştii asta? Ţi-a scris mailuri după mailuri, voia să ştie ce e cu tine, de ce te-ai răzgândit.
— De ce mi-ai făcut una ca asta? Eşti o inconştientă! Nici nu vreau să mă gândesc să-i încurc viaţa omului ăsta. Nu am ce să discut despre el. Trebuia să-i spui că am murit. De ce nu m-ai întrebat şi pe mine? Pentru ce te-ai băgat?
— Pentru că îmi pasă de tine, pe când ţie se vede că nu îţi mai pasă nici de mine, nici de tine, de nimeni. Omul acela avea dreptul la o explicaţie, nu crezi? De ce nu l-ai lăsat pe el să decidă?
— Şi el ce a răspuns?
— Voia atunci să vină în ţară, să te vadă. Voia să vă scrieţi din nou. De asta vreau să mergem la asociaţie, există tehnologie pentru calculator specială pentru nevăzători, am auzit la radio. O să vedem

despre ce e vorba. Important este să ieşi în lume, să cunoşti oameni. Nu e nicio ruşine să ceri ajutor. Azi am de gând să te scot din casă, o să mergi la mine şi o să luăm prânzul în familie. Tu o să te sălbăticeşti stând singură. Trebuie să îţi găseşti o nouă normalitate ca să trăieşti. Dacă tu nu vrei asta, nimeni nu o poate face în locul tău!

— Nici nu cred că vreau să mai trăiesc.

— Taci, spui numai prostii. Mă duc să îţi scot din dulap ceva de îmbrăcat.

Se ridică şi dispare câteva momente. Se întoarce şi îmi pune alături hainele alese de ea. Simt că o urăsc. Maria se agaţă de mine, nu mă lasă în pace să mor, să putrezesc. Aş ţipa. Aş scuipa. Aş zgâria. Simt nevoia să mă port cu ea în cel mai ordinar mod. Şi totuşi rămân docilă. Femeia asta e prea cumsecade, nu merita aşa ceva.

— Hai, îmbrăcarea!

— Nu mă duc nicăieri. Uite ce vreme e afară. Şi nici măcar nu mi s-a uscat lacul de unghii. Şi nici părul.

— Ba o să te iau cu forţa. Ţi s-au uscat foarte şi bine oja şi părul, nu găsi motiv. Îmbracă-te.

— Nu pot singură.

— Ba poţi, nici măcar nu ai încercat şi gata, nu poţi!

Cu Maria nu mă pot certa. Vrea să merg, o să merg cu ea, dar o să îi pară rău. O să vadă că sunt o pacoste, poate o să se convingă şi o să abandoneze ideea de a mă scoate în lume. Nu înţeleg de unde aşa o încăpăţânare la ea. Încep să mă îmbrac, ea îmi dă la îndemână ciorapii, sutienul, îmi ia destul timp până să pricep cum e faţa şi cum e dosul dar mă lasă să pipăi. Nu spune nimic, nu atinge nimic de parcă nu ar fi lângă mine. Asta mă irită dar nu comentez. Încerc să îmi calmez neliniştile. Poate numai le amân pentru altă dată. Reuşesc cu greu să nu spun nimic, să nu înjur deşi nu am înjurat niciodată în viaţa mea. Dar e un început pentru orice! Îmi pun fusta destul de uşor, mă întreb care din ele o fi ales-o. Bluza, de asta îmi amintesc, e cu năsturei mici până sus, verde şi roşu. În final sacoul meu de stofă. Îmi ia mâna şi în el simt sticluţa mea cu parfum Wistful. Îmi fixez atomizorul cu degetele şi-mi dau un puf după ureche. Ca altă dată. Maria îşi imaginează că dacă o să miros ca altă dată o să fiu ca altă dată. Naivă. Nu comentez. O las să-şi gâdile orgoliul spunându-şi că face acum un act de caritate. Probabil e un sentiment plăcut şi ăsta, să fii bun smaritean. Va ajunge în Rai fata asta, mai mult ca sigur!

Îmi pune ochelarii de soare, îmi dă de câteva ori cu degetele prin păr. La ruj ne încurcăm, e dificil pentru amândouă: eu nu văd, ei îi este peste mână.

— Gata, pornim.

Își pune pardesiul ei, îmi dă la îndemână pantofii, se încalţă şi ea. Ieşim. Închide uşa dar mie îmi vine să mă întorc în casă imediat ce am trecut pragul, gândul că am de mers până în stradă, că trebuie să urc în maşină, mă demoralizează. Mi se pare că nu o să fiu în stare de toate astea. Că nu mai am niciun fel de energie în mine.

— Nu fi ridicolă. Mai cu curaj, te iau de braţ. Te rog fii rezonabilă şi poartă-te normal. De dragul meu! Ia-o ca pe un exerciţiu. La mine vei fi ca şi acasă. Iar dacă te vei descurca acum, o să începi să te descurci şi în alte situaţii. Pentru orice este mereu un început.

Coborâm cu liftul, ajungem la maşină, Maria îmi deschide şi eu mă aşez pe scaunul din dreapta. Probabil se uită la mine ca la circ trecătorii de pe stradă. De asta am oroare. Oameni neghiobi! Aud motorul pornind.

— Ţi s-a părut chiar aşa de greu?

— Nu, nu e greu, cred că e doar inutil. Când îţi intră ţie ceva în cap nici naiba nu-ţi mai scoate. Vlad şi Bogdan sunt acasă?

— Tu ce crezi? De abia aşteaptă să te vadă. I-am lăsat pe ei să pregătească masa.

Ajungem. Bâjbâi să deschid portiera, durează ceva timp până găsesc clapeta dar Maria aşteaptă calmă. Mă enervează că nu-mi deschide ea, ar fi mai uşor decât să aştepte. I-a intrat în cap că dacă mă aruncă în baltă eu o să învăţ numidecât să înot. Se înşală!

În holul casei Vlad mă strânge în braţe de bun sosit. Cunosc aşa de bine mirosul lui de after shave, mereu neschimbat.

— Hai în sufragerie. Te conduc.

Îmi amintesc drumul, ştiu traiectoria dar simt mereu nevoia să întind mână, să am repere. Mi-e frică să nu stric ceva. Nu se întâmplă. Cei câţiva metri mi se par nesfârşiţi. E al naibii de greu! Ce ştiu ei! Într-un final sunt aşezată pe un scaun şi îmi simt inima tremurând. Tăcere. Despre ce am mai putea discuta?

— Ce mai faceţi, tanti Magda? îl aud pe Bogdan.

— Ce să fac, maică-ta vrea să fie Zâna cea Bună şi să mă scoată în lume.

— Păi de nu ştiu câtă vreme tot zice că o să vă aducă la noi.

— Îmi este greu să ies din casă. Pentru mine a devenit tare complicat.

— Lăsaţi, tanti Magda, vă aduceţi aminte când eram mic şi făceaţi lecţii cu mine? Îmi ziceaţi că totul se învaţă greu, că nimic nu vine fără muncă. Dar mai întâi trebuie să vrei. Așa că e cazul să vreţi şi dumneavoastră acum, să vedeţi cum e!

Rămân fără replică. Bogdan e de-a dreptul impertinent! Nimeni nu a observat? Uită că l-am șters la fund când era mic. Un mucos de a zecea îmi ţine mie morală? Cel mai mult sunt iritată că nimeni nu îl cearta, nu e nimeni să-l pună la punct. Vlad pare că nici nu a fost atent la conversaţie. Maria pune faţa de masă, aduce tacâmuri, pahare, e ocupată. Doamne, ce protocolară este! O fi ziua cuiva şi am uitat? Nu îndrăznesc să întreb, ar fi o gafă de neiertat. Ar fi culmea să aprindă şi lumânări pe masă. Nu cred, aş simţi mirosul de fum. Aduce câteva apetitive, mie mi le pune ea în farfurie. Ar trebui să pun mâna, să simt, dar m-aş face de râs. Nu-mi dau seama cum fac alţi orbi cu furculiţa şi cuţitul de nimeresc numai în farfurie.

— De ce nu mănânci?

— Nu mi-e foame încă.

— Magda, nu trebuie să te simţi prost, aici nu te vede nimeni, ia şi mănâncă, cel puţin încearcă să foloseşti furculiţa. Ai prefera să te hrănească cineva?

Ţi-e jenă?

Hotărăsc să nu mă mai sinchisesc, deja e prea de tot, pun mâna şi iau din farfurie o felie de caşcaval, simt consistenţa specifică. Bun, dacă vrea circ, circ o să fac!

— Îmi dai şi mie nişte pâine, te rog!

— Ai lângă farfurie. Întind mâna şi răstorn un pahar. Nu s-a spart. Foarte rău! Găsesc pâinea. Găsesc o felie de mezel, reuşesc să fac un sanwich. Cred că stau prea aplecată deasupra mesei, mă redresez, e cazul să fac şi câteva firimituri. Toţi tac. Cred că abia acum îşi dau seama că până şi banala discuţie despre vreme e ridicolă. Lasă, voi aţi vrut-o, să vă stea mâncarea în gât! Să vă săturaţi de fapte bune! La felul doi este salată de varză, friptură de pui și cartofi. Astea nu mai merg cu mâna, folosesc furculiţa, cred că jumătate din salată e pe fusta mea sau pe faţa de masă. Friptura o iau cu mâna. E delicioasă. Îmi ling degetele.

— Doamne, Magda, o faci înadins! Vrei să te răzbuni pe noi. Nu-i nimic, o să treacă.

Dintr-odată starea mea de iritare se acutizează şi izbucnesc într-un plâns nervos. Nu pot şi nici nu încerc să mă abţin. Mai degrabă este o tânguire, din gâtlej se scurge toată durerea, nu din ochi. Are dreptate, oamenii ăştia nu au greşit cu nimic. Ei sunt familia mea, au atâta răbdare cu mine, au făcut atâtea sacrificii din banii, din timpul şi din energia lor, ei sunt tot ce am şi chiar pe ei m-am găsit să-i supăr. Am devenit un monstru, nu e nicio îndoială în asta. Vlad se ridică şi mă ia de după umeri. Aproape că nu mai suport atâta compasiune. Doare mai mult decât nepăsarea.

— Scuze, sunt ridicolă, nu ştiu, nu ştiu ce e în capul meu de o vreme încoace, scuze, nu meritaţi niciunul. Mai bine mă lăsaţi în pace, nu vreau să vă mai deranjez niciodată. Vreau la casa mea.

— Oh, draga mea, nu mai plânge, am fost foarte dură azi cu tine. Nu mi-am dat seama ce greu îţi este. De asta mă gândeam că e bine să comunici cu cei asemenea ţie, de la ei ai putea învăţa multe. Eu nu cred că am tact. Nu sunt psiholog, în ultimul timp te-ai retras şi nu-mi mai spui nimic, de unde vrei să le ştiu eu pe toate? Am încercat să fac ce m-am priceput eu că e mai bine pentru tine. Nu te scuza, înţelegem că ţi-e foarte greu. Spune-ne ce vrei să facem pentru tine?

— Să mă lăsaţi în pace, să vă vedeţi de ale voastre. Nu am nevoie de nimic, mă descurc singură.

— Nu spune asta.

— Acum ce urmează? Să ne uităm la un film, să jucăm cărţi? Să ne uităm la nişte poze? Să răsfoim reviste de modă? Să îl ajut la desen tehnic pe Bogdan?

— Linişteşte-te! Hai la chiuvetă să te speli pe mâini şi să te curăţ pe fustă.

— Mă gândeam că vrei să te ajut la spălat vasele.

— Tot aşa te porţi şi cu Dora? Unde crezi că ai să ajungi?

— La spitalul de nebuni, acolo am să ajung!

— Nu, prin asta trec probabil toţi care şi-au pierdut un simţ, e o perioadă grea. Dar nu trebuie să devii rea pentru că nu ai decât de pierdut din ce în ce mai multe. Pur şi simplu pierzi şi infima şansă de a avea un prieten. Uiţi că noi te iubim, uiţi că noi poate merităm de la tine altceva, nu-ţi vrem răul şi nu noi suntem de vină pentru ce ai păţit. Nici noi nu ştim bine cum să ne purtăm cu tine, şi nouă ne este greu dar în egoismul tău tu nu pricepi asta. Dacă tu nu vrei, nu mai veni aiciniciodată, nici eu nu mai trec pe la tine, ştergem totul cu buretele.

Nici măcar nu suntem rude, nu-i aşa? Nu ai decât să faci ce vrei cu viaţa ta.

— Vreau să merg acasă. Iar tu termină să o mai faci pe mama dolores. Ești ridicolă. Du-mă acasă şi vezi-ţi de murăturile tale. Uită că exist. Nu ai nicio obligaţie. Te absolv de toate. Dormi liniştită.

— Bine, te duc acasă.

În drumul spre casă Maria tace. Tac şi eu deşi aştept ca ea să spună totuşi ceva, că vine duminica viitoare să mă vadă. Nimic. Am supărat-o bine de tot. Acum îmi pare rău dar mi-e greu să recunosc asta. Nu mai pot să gândesc acum. Sunt mult prea tulbure. O să-mi îndrept toate greşelile, promit, nu ştiu cum, dar pentru moment nu pot să gândesc precum Scarlett: şi mâine mai este o zi!

Marţi 26 octombrie

Azi Dora îşi caută de treabă prin casă. Aud cum merge maşina de spălat. Probabil calcă şi rufe. În zile din astea o las în pace. Mi-a făcut cafeaua fără să o rog şi eu înţeleg că nu are chef de vorbă. Poate simte că nu sunt în apele mele. Instinctul îi dictează să nu spună nimic, să nu întrebe nimic. În prostia ei se descurcă destul de bine. Am hotărât să nu mai cer nici vin de azi încolo. Îmi amăgesc cerul gurii cu apă minerală. Multă apă minerală în cel mai mare pahar din casă. Nu-mi dau seama dacă o să rezist prea multe zile dar mă străduiesc. Dacă nu mă las acum nu o să mai pot niciodată să mă desprind, voi fi pierdută definitiv. Sunt încă destul de lucidă să-mi dau seama de asta. Doar voinţă să am, asta e ceea ce îmi lipseşte cel mai mult. Voi merge iar în spital şi-mi vor face analizele. Dacă se descoperă? Ce vor zice despre mine? Maria are dreptate să fie supărată pe mine. M-am schimbat. Îmi este foarte clar asta deşi nu-mi pot explica nici eu de ce. Nu mai sunt eu, nu sunt cea care mi-ar plăcea să fiu, aşa, ca ea, caldă şi împăciuitoare. Raţiunea nu mă ajută aici. Deşi trupul meu pare firav şi trăsăturile feţei mele par de păpuşă, totul înşală: în interiorul meu are culcuş un demon al răutăţii, un demon care probabil până acum a stat adormit şi care acum mă domină. Nu mă pot bucura de nimic, sunt invidioasă pe oricine, mă simt nedreptăţită pentru că nu o să înţeleg niciodată de ce tocmai mie. Oare aşa de multe păcate am săvârşit înaintea Ta? De ce tocmai mie mi-ai dat aşa o soartă? Doamne, sunt oameni pe pământ care au păcate mult mai mari, care au ucis cu sânge rece şi ei nu au nimic. Pe mine, Doamne, m-ai aruncat în temniţa întunericului pe nedrept! Nu pot să accept că a fost o întâmplare şi că

Tu nu ai nicio contribuţie la asta. Tu, Doamne, ai pentru mine o menire, nu degeaba mă laşi să mă frământ, nu degeaba mă laşi singură. Întotdeauna m-ai ocrotit. Întotdeauna ai fost cu mine. De ce m-ai părăsit? De ce nu mă mai iubeşti ca altă dată?

Nimeni nu m-a iubit pe pământul ăsta. Sau m-au iubit, dar eu nu am simţit asta. Poate că nu am fost eu capabilă să percep iubirea celorlalţi, sau poate că nu am reuşit să o preţuiesc şi atunci ea s-a devalorizat, a murit. Iubirea are mai multe feţe. Dar oare cum mi-aş fi putut imagina că iubirea celorlalţi e ceva ce vine degeaba? Cum de nu mi-am dat seama cât efort e necesar şi câtă răbdare cere iubirea? Mă plâng că nu am fost iubită dar eu pe cine am iubit oare? Pe mama. Dar acela era un instinct, acela nici măcar nu e un merit. Pe tata? Tata a fost un străin, s-a străduit să nu sufăr de foame sau frig, să mă ţină într-o şcoală, să am o pâine a mea, dar mai mult decât recunoştinţă nu găsesc în sufletul meu. Şi cu toate astea tot ce a făcut el pentru mine iubire s-a chemat, nu altceva. Pe Sorin, oare? Cred că nici pe el nu l-am iubit cu adevărat, căci de l-aş fi iubit mi-aş fi învins orice prejudecăţi şi orice temeri şi aş fi mers atunci la Bucureşti sau până la capătul lumii. Mă amăgesc şi tot dau vina pe el, dar sunt unica vinovată că nu suntem azi împreună. Pe Eugen? Pe Emil? Nu ştiu. Poate că am iubit mai mult iubirea lor pentru mine, mirajul depărtării, confortul unei vieţi mai uşoare. Aici sau aiurea în lumea largă am fost îndrăgostită de multe ori fără să ştiu însă ce este iubirea adevărată. De fiecare dată, cu fiecare a fost altfel, iubirea are cu siguranţă multe feţe.

S-a întâmplat. La 23 de ani m-am trezit din nou în oraşul meu, acasă la doamna Avram. Luasem repartiţia la o întreprindere de ţesături din bumbac. Aveau nevoie de cineva la atelierul de creaţie, postul mi s-a părut interesant. Mult mai interesant decât un post de profesor de liceu. Nu m-am simţit niciodată prea confortabil la şcoală, poate că de aceea nu voiam să fiu tocmai eu profesor. Habar nu aveam ce am ales, ce am pierdut şi ce am câştigat. Eram o frunză în bătaia vântului, nimeni să-mi dădea cel mai mic sfat, aşa că am mizat pe intuiţie. Am mizat prost, acum îmi dau seama că aş fi putut rămâne în Bucureşti, aş fi făcut poate o carieră strălucită în artă vizuală, cine ştie, dar la vremea aceea Bucureştiul mă speria, mă obosea. Cei patru ani petrecuţi acolo au fost o continuă alergătură, nervi întinşi la maxim, lume pestriţă, sunete, zgomote, ce mai, nu l-am simţit niciodată oraşul meu, nu am fost niciodată a lui.

Cu repartiţia în mână m-am prezentat la secretară şi apoi la director. Atunci l-am cunoscut pe Eugen. Secunda aceea a primei priviri mi-a fost fatală. Mi-a schimbat toată viaţa. Mi-a răpit, egoist şi fără nicio putinţă de a riposta, viitorul. Acum îmi dau bine seama că în viaţa mea toate lucrurile bune sau rele nu au fost premeditate. Totul, dar absolut totul, a fost o întâmplare de la un capăt la altul. Niciodată nu m-am gândit că aş putea să-mi fixez clar nişte priorităţi și să mă ţin de ele. Am avut colege care și-au dorit să se mărite cu un avocat și s-au măritat în cele din urmă cu un avocat, nu mai conta, că era mai bătrân sau că nu avea buletin de Bucureşti. Altele, provinciale, au vrut să rămână la o catedră, la facultate, au făcut ce au făcut şi au rămas în capitală. Altele, ca Maria, și-au dorit casă şi copil şi au ştiut să preţiuască primul bărbat care le putea oferi toate astea. Toate ştiau foarte precis ce vor în viaţă. Dar eu? Eu? Eu am trăit mereu aşa cum m-am născut, precum o floare sălbatică, în bătaia vântului, la cheremul ploilor din cer, a păsărilor călătoare, a anotimpurilor. Am luat fiecare lucru aşa cum a venit el, fără să mă întreb de mi-e cu folos ori ba, fără să încerc măcar să mă opun. Ştiam din copilărie că pisicile strică mereu cuiburile şi mănâncă puişorii de vrabie şi eu nu puteam decât să mă uit şi mi se părea firesc ce se întâmplă. Nu suferearn nici pentru puisori şi nu mă bucuram nici pentru pisica sătulă care avea şi ea la rândul ei pui de hrănit. Era legea naturii scrisă peste tot. Vedeam primăvara cum florile cele mai gingaşe îngheaţă într-o singură noapte de ger, dar nu a trecut nicio toamnă fără ca pomii să nu lege rod. Vedeam că sub povara fructelor copacii îşi rup uneori chiar cele mai viguroase crengi. Iar anul următor creşteau alţi vlăstari. Vedeam că oamenii se nasc la timpul lor şi mor la timpul lor. Ca toate animalele. Iar în această lume la ce bun să încerci să-ţi faci planuri, când în satul meu o femeie a născut un prunc şi apoi a murit. Femeia aceea era mama mea, eu eram pruncul, lăsat în grija lui Dumnezeu și nimănui altcuiva. Doar că Dumnezeu era şi el în ceruri, ca și mama. În lumea în care eu rămăsesem toate erau cu rostul lor şi nimic nu putea împiedica roata destinului să se învârtă şi răul sau binele să se întâmple. Aceasta era lumea satului meu. Cei născuţi la oraş aveau alte sisteme de referinţă, alte valori, alte percepţii. Aveau un simţ al realităţii mult mai dezvoltat şi se integrau activ în tot ce era împrejur, modificând tot ce se putea schimba în favoarea lor. Eu nu, eu eram cea care se mulţumea să contemple şi să fie preluată în marele torent creat de viaţa celorlalţi. De parcă eu, una, nu aveam viaţa mea

sau mai bine zis viaţa mea devenise un ingredient din viaţa altora. Asta am fost multă vreme şi nici azi nu ştiu de a fost bine sau rău.

Un ingredient din viaţa lui Eugen, asta am fost o vreme. O vreme în care am pierdut şi am câştigat, dar mai degrabă am pierdut. Ani, tinereţe, vise, vremea de a fi mamă, vremea de a clădi un cămin, o carieră. În acea dimineaţă m-a măsurat din cap până în picioare, m-a poftit să iau loc.

— Doamna…

— Domnişoară. Magda Ivan.

— Mă scuzaţi.

— Aţi terminat arte plastice. Artistă, care va să zică!

— Ei, nu chiar, exageraţi.

— Ba da, se vede după chip, după mâini, după privire, că nu sunteţi o persoană obişnuită. Va fi o plăcere să colaborăm. Avem un atelier de creaţie, când veţi ajunge acolo o să înţelegeţi cu ce se ocupă. Avem colaborări cu exteriorul şi ne trebuie un specialist adevărat. Până acum am lucrat doar cu diletanţi, de altfel oameni talentaţi dar fără şcoală de specialitate. Am gânduri mari cu atelierul ăsta şi acolo veţi fi o persoană foarte importantă.

Nu ştiam dacă să mă ridic sau să mai stau. Eugen tăcea, se uia fix în ochii mei, ca un şarpe ce vrea să-şi hipnotizeze victima, cred că asta şi făcea pentru că eram complet pierdută, mă uitam la bărbatul din faţa mea, mult mai în vârstă ca mine, avea patruzeci şi ceva de ani, şi mă simţem deja subjugată de o forţă exterioară mie. Era primul bărbat care mă intimida: prin prestanţă, prin ţinuta lui, cămaşă albă şi cravată, prin manieră, prin vocea lui, prin forţă, de ce nu, căci dacă m-a impresionat ceva la el în primul şi în primul rând a fost trupul lui musculos, bine făcut, ce-l presimţeam sub costumul impecabil, ceva ce amintea de cerbul dominant într-un când de ciute. Avea ochi mari, negri, bine conturaţi de sprâncene bogate, o gură senzuală, cu buze pline şi o dantură perfectă. Mâinile lui erau mari dar cu pielea fină, de om ce nu a atins cu ele decât stiloul şi femeile. Se vedea de departe că el controlează tot ce mişcă în fabrică.

— Vei fi în scurt timp şefa atelierului, a spus el aprinzându-şi o ţigară.

— Şi eu ce o să fac acolo mai exact?

— O să ai grijă ca tot ce iese de acolo să aibă stil.

— Adică?

— Nu ştii ce înseamnă stil?

— Ştiu, mă întrebam ce se creează acolo!

— De toate, de la imprimeuri pentru lenjerie de pat până la ţinute de seară.

— Dar eu nu am prea multe noţiuni de design vestimentar, am terminat desen.

— Ce naivă eşti, tu crezi că eu am terminat facultatea de textile? Eroare! Am terminat T.C.M.-ul dar am învăţat din mers să fiu ceea ce trebuie. Dacă ai probleme vii direct la mine, ai înţeles?

— Da, domnule director.

M-am ridicat să plec, înţelegând că dialogul de protocol s-a terminat.

— Stai, nu ţi-am dat voie să pleci!

Nu am remarcat atunci acel „nu ţi-am dat voie" şi pentru asta aveam să plătesc scump mai târziu. Era prima oară în viaţă când cineva îmi dădea o comandă şi eu mă supuneam fără să mă împotrivesc, nu realizasem însă asta atunci. M-am aşezat ascultătoare.

— Ai unde să stai?

— Deocamdată stau la fosta gazdă din liceu.

— Să faci cerere pentru o locuinţă de serviciu. Să vii să ţi-o aprob. Acum poţi pleca.

M-am ridicat, am ieşit năucă pe uşă, ochii şi vocea lui Eugen mă urmăreau încă. Omul acela reuşise să mă intimideze, să mă subjuge. Paradoxal, deşi se purta cât se poate de civilizat, era totuşi ceva primitiv în relaţia dintre mine şi el. Poate nu primitiv, poate instinctiv. Eugen era cel ce domina iar eu eram cea dominată, dar asta îmi plăcea, setimentul acesta era pentru prima oară în viaţă cunoscut de mine. Ceilalţi bărbaţi se pierdeau mereu în faţa mea, erau politicoşi din cale afară, nu mă contraziceau niciodată de teamă să nu mă piardă. Eugen era dezinhibat, eu eram deja proprietatea lui fără tăgadă, ca şi fabrica, el deja ştia asta, avea în mintea lui un plan, nu ratase nimic niciodată, eu nu eram nici pe departe ceva ce el nu ar fi îndrăznit să râvnească. Niciun gest, niciun cuvânt nu trădau asta dar amândoi ştiam că nu e finalul poveştii noastre acolo, atunci.

Secretara mi-a dat o mulţime de cereri şi de documente de completat. Actele m-au timorat mereu, mereu au fost punctul meu slab. Orice hârtie şi orice ştampilă era un munte greu de urcat. Iar după ce hârtia era gata urma coşmarul că aş putea-o pierde şi că ar trebui să o

iau de la început. Două zile am făcut orientare turistică la birourile TESA şi la dispensarul medical. Acum, că terminasem cu actele de angajare, mi se părea că mă pot apuca de treabă liniştită. Uşor de zis dar nimeni nu-mi spunea unde să merg. M-am dus la secretară.

— Intraţi la domnul director.

Am ciocănit la uşă, de dinăintru nu am auzit nimic, era o uşă mare, capitonată, oricum gestul meu era inutil, aşa că am intrat. Stătea la birou şi vorbea la telefon. Fuma. Nu a ridicat imediat privirea, de parcă ştia că urma să intru acolo, pentru el totul era rutină, era tradiţie, era cutumă, pentru mine totul era nou şi mă copleşea. Am rămas în dreptul uşii fără să spun nimic.

— Ia loc. Ce s-a întâmplat? Deja ai nevoie de ajutor?

— Secretara mi-a zis să intru. Am terminat cu formalităţile.

— Aha! Pot să-ţi spun Magda?

— Bineînţeles.

— Ai fost prin hale?

— Nu.

— Trebuie să mergi, o să-ţi dau pe cineva să-ţi prezinte fabrica. Altfel nu o să poţi avea o privire de ansamblu. Să ştii că e un lucru important, trebuie să ştii mai ales cum este procesul tehnologic. Altfel nu o să poţi crea nimic care să poată fi pus în practică. O să fii prezentă aici la toate şedinţele care se fac cu şefii de sectoare, în fiecare luni la prima oră de obicei, o să fii de faţă la negocierile cu partenerii dinstrăin ătate. Să ştii că acolo, la creaţie, e un cuib de viespi şi de pile. Sunt gata să te devoreze. Sper că nu ai să te laşi. Hai în cuşca leilor, deşi cât eşti de firavă nu or să aibă nici pe o măsea. Iar părul ăsta e natural sau ţi l-ai vopsit cu ceva? Să ţi-l prinzi cu o panglică, cu ceva, eşti un pericol public! O să primeşti şi un halat.

S-a ridicat, m-am ridicat şi eu şi am pornit spre atelier. Faimosul atelier de creaţie, locul meu enigmatic de muncă. Am trecut prinsecţia de ţesătorie, războaiele făceau să trepideze dalele de ciment de sub picioare într-un zgomot infernal, o senzaţie stranie de vertij m-a cuprins şi am mulţumit atunci Cerului că nu a fost să rămân muncitoare simplă într-o ţesătorie, căci aşa mi se sortise de diriginta mea cândva. Se pare că Dumnezeu a avut alte planuri cu mine chiar de atunci. Am urcat nişte scări. La capătul unui coridor era atelierul. A deschis uşa, a intrat primul, ca şi cum ar fi vrut să mă protejeze. Înăuntru s-a făcut linişte. Maşinile de cusut au amuţit. Mi-am dat

seama că Eugen era mai mult temut decât respectat, asta am simţit-o instinctiv, nu aş putea să explic prin ce receptori. Către noi s-a îndreptat o doamnă grăsuţă, într-un halat albastru cu revere brodate. Avea trăsături blânde, părul cărunt şi uşor ondulat natural, legat şi el cu o banderolă din acelaşi material cu halatul. Era doamna Viorica, maistra atelierului, un fel de om bun la toate. Avea un zâmbet sincer, de bunăvoinţă, de om de la ţară care stă în poartă şi salută cu bucurie orice trecător, indiferent dacă îl cunoaşte sau nu. Mi-a plăcut de ea de la prima privire, am găsit în ea ceva matern, protector, ceva pe care mă puteam sprijini.

— Domnişoara Ivan va lucra aici. Ai grijă de ea, e o persoană foarte sensibilă dar şi foarte valoroasă. Este desenatoare, a terminat arte plastice, dacă o supăraţi şi dacă nu o ascultaţi, o să plece şi ea ca şi celelalte. Te rog, nu vreau să mai aud poveşti.

— Nu, domnu' director, o să fie bine, o să vedeţi.

— Domnişoară, dacă te supără careva de pe aici să vii să-mi spui personal. Hai să vezi la ce se lucrează acum.

L-am urmat. Părea că ştie tot ce mişcă acolo, peste tot, în orice sector, ce se pune în lucru, ce iese, ce merge, ce nu merge, ce contracte sunt în derulare, ce maşini la reparat. Era omul acela un ghem de energie cu o memorie de elefant şi o inteligenţă uimitoare. Mă simţeam stânjenită de faptul că l-am deranjat în birou de două ori în trei zile, când alţii aşteptau cu săptămânile la rând o audienţă. Am înţeles că pentru mine făcuse ceva special iar eu trebuia să mă consider o norocoasă. Mă simţeam atrasă de persoana lui prin toţi porii. Era ceva în el care mă fascina, care mă subjuga în totalitate şi necondiţionat, deşi văzusem bine că poartă verighetă, şi încă una groasă. Ceva neexplicat şi cu totul nou înmugurea în adâncul sufletului meu.

Am traversat în colţul opus, trecând printre maşinile de cusut şi am ajuns într-o nouă cameră plină de pensule şi de şabloane. Am înţeles că aici se concepeau culori şi desene ce ulterior aveau să fie imprimate pe albiturile din bumbac. Ochiul meu s-a îngrozit: ursuleţi, margarete, trandafiri, un apogeu al kitschului. Eugen mi-a văzut tresărirea din ochi.

— Ce zici?

— Se poate mai bine.

— Vezi, asta aştept de la tine.

— O să mă străduiesc.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit subit de o treabă rămasă neterminată s-a îndreptat spre ieşire.

— Vă las, spor la muncă tovarăşe.

— Mulţumim, domnule director.

Eram sigură că nu o să rezist acolo prea multă vreme. Dar trei ani nu aveam ce să mai fac, cum să plec, erau anii obligatorii de stagiatură, nu se admiteau transferuri, detaşări sau negaţii. Ordin de la cabinetul 2. Trei ani erau o veşnicie atunci, dar zarurile erau aruncate. Alesesem singură.

După nicio lună am început să-mi iau treaba în serios. Nu conta pentru mine dacă ceva am învăţat sau nu, am lăsat intuiţia, inima şi ochiul meu să decidă şi au început să se vadă primele rezultate. Primele mostre au fost prezentate şi au avut succes. Eugen radia. Îi venea apă la moară, bumbacul se cerea foarte mult la export iar acum noile modele făceau furori. Înlocuisem ursuleţii şi trandafirii de pe lenjeriile de pat cu noi modele, culori mai curajoase, modele tematice. Nu îmi plăcea foarte mult ceea ce făceam, era departe de ceea ce visasem, eram departe de planşetele de desen, de pictură, de ceea ce mă pasionase cu adevărat. Orice aş fi făcut în acel atelier tot neinteresant şi inutil era din punctul meu de vedere. Tot ce nu era tablou nu era artă adevărată. Tangenţial studiasem în facultate designul vestimentar, al ambientului, al obiectelor, dar la acea vreme pentru mine nu reprezenta ceva important, nici nu bănuiam că voi ajunge să fac tocmai asta.

Într-una din zile sunt chemată la director. Am intrat, secretara mi-a dat undă verde. Eugen era aşezat pe scaunul lui impunător îmbrăcat în piele maron şi cu nituri aurii. Studia nişte documente aflate pe birou. De cealaltă parte o muncitoare în salopetă, rămasă în picioare, cu capul plecat.

— Şi de ce vrei să-ţi schimbăm locul de muncă?

— Am reumatism, vedeţi bine documentele medicale. Am poliartrită.

— Şi unde ai vrea să lucrezi? Nu cumva aici, în locul meu?

— Nu, domnule director, dacă s-ar putea, aş prefera în ţesătoria uscată. În filatură e multă apă, nu mai rezist, credeţi-mă! Mi se strâmbă toate oasele de la frig şi umezeală.

— Ascultă, scumpo! Mă crezi idiot? La anii tăi reumatism? Vrei să-ţi arăt ce reumatism am eu? Ia întinde-o la lucru atât cât mai ai unde.

Dacă nu-ţi convine aici, caută matale în altă parte condiţii mai bune. Înţeles?

— Am înţeles. Dar dacă plec, rămân fără bani. Cine mă angajează? Dacă stau în umezeală îmi stric şi mai tare sănătatea. Sunt între ciocan şi nicovală.

— Da, bine zici, cred că stai mai mult între ciocane.

— Domnule director, poate totuşi îmi găsiţi un loc mai bun, sunt gravidă, am deja trei luni.

— Şi ce-i cu asta? Doar nu cu mine l-ai făcut. Să fii sănătoasă!

Femeia aceea cam de o seamă cu mine dar cu tenul deja ridat şi cu cearcăne s-a îndreptat resemnată spre ieşire. Avea mâinile umflate şi chircite de boală, o boală care probabil îi devora încetul cu încetul tinereţea, viaţa, iar Eugen nu catadicsise să-i arunce nici măcar o privire. De ce m-a lăsat oare să asist la scenă? De ce a trebuit să mă facă martoră la asta? Intenţionat o făcea, ca să mă pună în dificultate. Să realizez cât e de puternic şi cum poate să decidă peste orice acolo. Deci şi peste mine. Era o demonstraţie controlată de putere. A apăsat de un buton şi imediat a răspuns la interfon secretara.

— Da.

— Cheamă-l pe Vasile la mine.

— Imediat.

Fără să-mi acorde nici mie cea mai mică atenţie, de parcă nici nu eram acolo, continua să citească dosarele de pe masă. Asta mă intriga la culme.

— Te duce şoferul să vezi un apartament. Dacă îţi convine vii şi-mi spui şi facem actele. Va fi locuinţa ta de serviciu. La revedere.

Am ieşit, puţin contrariată de răceala lui acompaniind aşa o favoare de mare: eu cu şoferul directorului să vedem un apartament. Iar dacă nu-mi place ăsta va urma altul? Nu era ceva normal. Ori Eugen voia să mă păstreze în fabrică, ori mă plăcea ca femeie şi acum era felul lui de a-mi arăta asta. Altceva nu-mi venea în minte. Dar de ce nu se purta ca un bărbat îndrăgostit? Am ajuns în centrul oraşului, la un bloc aflat încă în cărămidă. La etajul trei un apartament de două camere, cel în care stau şi azi. Vasile mi l-a prezentat, avea cheile la el. Se cunoştea că mai venise aici, i-a scăpat un:

— Domnul director a fost sigur că o să vă placă. S-a bătut cu cei de la Primărie pentru el.

Nu mai aveam niciun dubiu, Eugen fusese aici şi alesese pentru

mine. Am acceptatat. Nu era momentul şi nici nu aveam motiv să fac mofturi. De abia venită în întreprindere, fără copii, fără alte obligaţii, pe deasupra şi două camere în plin centrul oraşului! M-am întors, am vrut să intru la Eugen să-i mulţumesc dar secretara nu m-a lăsat. Era ocupat sau ştia deja ce vreau să-i spun. Poate nu a fost aşa. Poate era planul lui secret pentru mine. A trimis apoi echipa de meşteri din fabrică la noul meu apartament şi în două săptămâni am avut gresie, faianţă, pereţii văruiţi şi parchetul raşchetat fără niciun leu. Eu nu trebuie să spun decât ce vreau, de restul se ocupă domnul director, aşa mi s-a explicat. Situaţia mea era din ce în ce mai ingrată. Simţeam că se vorbeşte pe seama mea prin fabrică, acolo nimic nu scăpa nedifuzat, doar că nu se striga în gura mare. Eu eram noua protejată a directorului, era clar pentru toţi că nu degeaba, deşi la director accesul meu părea o vreme interzis şi eu nu aveam habar de ce. Simţeam însă că el controla totul. Chiar şi acea distanţă dintre noi era controlată tot de el. Şoferul lui îmi stătea la dispoziţie şi desigur îi raporta totul cu lux de amănunte. Am colindat magazinele de mobilă, de perdele, covoare, de tot felul de obiecte casnice, am ales, am făcut rate ca orice om ce începea de la zero. Din nou acte, acte, adeverinţe, giranţi. Dar am supravieţuit şi în final m-am ales după două luni de agitaţie cu o casă splendidă, bucătăria şi dormitorul puse la ac. În dormitor mi-am vopsit pereţii în degradeuri de la roz la bordo, draperiile şi mobila erau toate albe, în dreptul ferestrei am găsit la o consignaţie un vas mare, alb. Am pus în el un braţ de crengi de salcie ornamentală, vopsite şi ele în alb. Pe jos am găsit două covoare din lână albă, pe pat o cuvertură ţărănească ţesută la mine în sat din lână fină ţigaie şi per ansamblu totul a ieşit pe cât de calm, pe cât de cald, pe atât de neobişnuit în acele timpuri. Dar era casa mea şi acolo făceam ceea ce voiam. Nu îmi puneam limite. Sufrageria am lăsat-o pentru mai târziu, o dată nedefinită în calendar, să fac acolo într-o zi atelierul meu secret. Încă mai speram să plec din fabrică, să mă apuc de pictură, să-mi deschid propria expoziţie. Pentru moment părea că totul e bine, viaţa mea începuse să se aşeze. La serviciu mă împrietenisem cu doamna Viorica şi-mi făcusem din ea un aliat de bază. Scăpasem de ochiul vigilent al doamnei Avram care amabilă m-ar fi găzduit oricât dar eu deja voiam să am libertatea mea de mişcare. Maria era încă studentă la Bucureşti dar din când în când tot ne mai vedeam, căsnicia ei mergea bine şi eram bucuroasă pentru ea. Rămăsese însărcinată aproape imediat

după nuntă și era foarte de încântată de asta. Pe acasă, pe la tata, treceam foarte rar. Acolo nu mai eram la mine acasă. Pe Marcel l-au dat în clasa a cincea la un liceu cu internat dar doamna Avram s-a făcut foc și pară. Cum se poate, finul ei să stea printre străini? Așa că în urma mea l-am lăsat acolo, la ea, pe Marcel. Se făcuse un ştrengar frumos şi spre deosebire de mine, care la vârsta lui de abia deschideam gura, el părea că e mult mai sociabil, mai orientat în matematică și în celelalte. Îmi luasem de voie, de nevoie, rolul de soră mai mare în serios, mă duceam la ședințele cu părinţii, îi mai lăsam bani de buzunar, doar era fratele meu. Eram pe jumătate soră, pe jumătate mamă şi nu mă regăseam de fapt în niciunul din roluri. E greu să ai un copil și să-i porţi de grijă, asta am văzut forte bine şi poate că de aceea niciodată nu mi-am dorit cu tot dinadinsul un copil al meu. Realizam că de abia pot să am grijă de mine în vremurile acelea atât de nesigure, un copil mi-ar fi încurcat viaţa prea mult. Îi mulţumeam în sinea mea Mariei că nu m-a lăsat în iconştienţa mea să fiu victima relaţiilor mele sexuale, şi chiar dacă niciodată nu a fost de acord cu ele, măcar nu am rămas însărcinată cu un copil nedorit de mine sau de tată.

Trecuseră câteva luni bune de când l-am cunoscut pe Eugen. Ne vedeam la începutul fiecărei săptămâni la şedinţa operativă. Mă tachina mereu, uneori ne atingeam ca din întâmplare mâinile, alteori venea personal în atelier, mai ales atunci când se începea o nouă linie de producţie. Eram apropiaţi într-un fel foarte special, vedeam bine în ochii lui că mă place. Nu-mi inspira nici frică, nici respect, ci mai degrabă o supunere necondiţionată. Mă simţem a lui fără ca nimic evident să-mi confirme asta. Eu începusem să prind curaj în atelier și ignoram cu desăvârșire bârfele ţesute în jur, începusem să mă impun ca atitudine artistică și asta a stârnit pe cât de multe vociferări pe atât de multă admiraţie. Într-una din zile îmi zice:

— Au făcut băieţii mei treabă bună?

— Care băieţi?

— Cei cu zugrăvitul.

— Da, nici nu am apucat să vă mulţumesc.

— Vreau să văd ce au făcut, se poate?

Mi se părea atât de tardivă curiozitatea lui. Mă simţisem atrasă din prima clipă de omul acela, chiar mi se păruse că-mi face avansuri o vreme, apoi parcă mă abandonase şi dintr-odată iar îl interesa persoana mea. Acum sunt sigură că o făcuse cu premeditare. Pur şi

simplu mă mai lăsase să cresc, să mă obişnuiesc cu el.

În seara aceea a venit cu şampanie, „să udăm” apartamentul. Poate că voia asta şi în momentul când a sunat la uşă şi-a dorit doar să bem un pahar, să vorbim şi apoi să plece, deşi nu cred. Avea în buzunar un prezervativ. Poate că acolo era tot timpul câte unul. Toată lumea ştia că e un crai. Realitatea a fost că după ce a intrat m-a cuprins în braţe şi m-a sărutat ca un matrod îndrăgăstit plecat multă vreme pe mare. M-am abandonat în braţele lui puternice la care visasem multe, prea multe nopţi. M-a luat şi m-a dus în dormitor iar eu am acceptat păcatul. Bucuroasă, mirată, înfiorată. El era ocrotitorul meu, îngerul meu păzitor, era întâia oară când împărtăşeam aceeaşi bucurie secretă a vieţii cu un bărbat adevărat. Nu conta că era al altei femei. În mine s-a produs un miracol, ceva se schimbase, nimic nu era ca altă dată. Întâia oară în viaţă am avut sentimentul că sunt o posesie. Nu în înţelesul mercantil ci în acel înţeles subtil pe care doar femeile îl cunosc. Era o posesie bună, era ceva care îmi amplifica orgasmul, care mă apropia de nemurire. Era acea posesie la care am râvnit dintotdeauna, pe care am căutat-o ades dar care probabil nu e la îndemâna oricărui bărbat să o ofere şi nici a oricărei femei să o accepte. Pentru că a poseda o femeie cere artă. Cere răbdare, tact, antrenament. Iar Eugen avea destul din fiecare. L-am dorit, dar nu cred că l-am iubit. A fost între noi mai degrabă o conspiraţie. Fiecare a găsit un timp în celălalt ceea ce voia. Eu voiam protecţie, afecţiune caldă, siguranţă. El îşi dorea o femeie tânără şi frumoasă, tăcută, plăcută şi care să nu-l înnebunească cu gelozii absurde, cu rugăminţi de a rămâne peste noapte. Uneori venea în fiecare zi, alteori nu venea câte o săptămână. Niciodată însă nu intra în casă cu mâna goală, în acele vremuri în care până şi un borcan cu iaurt era greu de procurat. Chiar şi o pereche de ciorapi lycra. Un săpun. O banană. O bucată de caşcaval. Totul era de contrabandă. De parcă nu se mai terminase războiul cu nemţii. Eugen ştia că trebuie să-mi asigure un confort minim, nu ar fi suportat să mă vadă îmbrăcată ponosit sau suferind de foame. Avea grijă de toate într-un mod aproape patern. Dar pentru asta eu trebuia să fiu acolo numai pentru el, să nu sper nimic şi mai ales să nu întreb nimic. Avea fel de fel de fantezii erotice pe care nimeni nu le-ar fi putut bănui în spatele durităţii pe care o afişa din belşug. Îi plăceau surprizele. Îi plăcea să experimenteze. Sexul era precum un spectacol extravagant. Din străinătate mi-a adus odată un compleu de noapte, dantelă neagră,

mătase şi strasuri. Mi s-a părut vulgar dar desigur nu era. Nici nu-mi imaginez dacă făcuse acea investiţie scumpă pentru mine sau mai degrabă pentru plăcerea lui. Apoi, cu altă ocazie mi-a completat garderoba cu o mască din satin neagru, cu dantelă fină şi paiete. Intram în jocurile lui uşor de parcă numai aşa făcusem sex toată viaţa. Eugen ştia multe, trăsese cu ochiul pe gaura cheii în Occident, eu nu eram poate în imaginaţia lui decât o vedetă din filmele erotice. De la el am auzit întâia oară de tantra şi de kamasutra şi tot el mi-a arătat o faţă nouă şi tainică a iubirii. Iubirea alternativă, aşa o numea el. Avea uneori erecţii lungi, obositoare. Alteori folosea doar degetele dar pentru mine plăcerea era aceeaşi. Erotismul nostru era filtrat prin minte şi nu prin trup. Îi plăcea să inventeze şi eu eram dispusă să intru de fiecare dată în joc. Îi plăcea să mănânce fructele tăiate felii şi lipite cu miere între sânii mei. Alteori aducea câte un vin bun şi îmi turna porţii mici în buric, savurându-l de acolo, la temperatura corpului meu. O făceam în dormitor sau aiurea în casă, oriunde i se părea lui că e mai bine. Dar în public sau la serviciu, fie şi singuri în biroul lui, nu făcea nici cea mai mică aluzie la relaţia noastră. Nici eu. Eram convinşi că pe undeva erau ascunse microfoane. O singură dată, era o vară toridă, secretara a sunat în atelier şi mi-a spus că sunt aşteptată la el în birou. Perdelele groase erau trase şi un ventilator se rotea scârţâind ritmic într-un ungher. Eugen purta o cămaşă subţire cu mâneci scurte şi îşi desfăcuse cravata. M-a întâmpinat de la uşă, cu degetul arătător la buze, m-a luat cu grijă de mână şi m-a condus spre birou, făcându-mi în continuare semn să tac. S-a aşezat pe fotoliu şi m-a pus în genunchi în faţa lui. Mi-a desfăcut cu grijă clama şi mi-a răsfirat părul pe spate apoi a început să-şi descheie unul câte unul nasturii de la pantalon. Am înţeles ce-şi doreşte, mi-o cerea în cel mai explicit mod, penisul lui era în erecţie. Eugen îmi prinsese capul cu amândouă mâinile ca într-o menghină şi nu aveam nicio scăpare şi nicio îndoială că trebuie s-o fac. Nimic din ce-mi cerea Eugen nu mi se părea degradant sau deplasat. Îmi plăcea de el în întreg, de felul lui de a fi, de blândeţea lui şi de trupul lui, încât ajunsesem să îl venerez ca pe un zeu. Şi nu doream altceva decât să-i fac plăcere. Doar că eram speriată şi nesigură pe mine. Mă uitam din când în când în sus la el. Eugen stătea cu ochii închişi, arăta obosit, încercănat, crispat, transpiraţia i se prelingea pe frunte. Din când în când gemea uşor şi şoptea:

— Aşa… aşa…

După ce a ejaculat mi-a întins firesc un şerveţel ca să scuip sperma. Mi-a șters cu grijă apoi buzele de parcă aş fi fost un copil răcit, m-a aşezat pe genunchii lui şi m-a sărutat îndelung, împingându-mi în gură cu limba un drops cu aromă fructată. De ce o făcuse tocmai în acea zi și fără să vorbim un cuvânt despre asta nu ştiu nici acum. A fost o dorinţă de moment, a fost ceva premeditat? Poate acolo, în birou, cu ușa neîncuiată, ştiind că în orice moment ar putea să dea peste noi cineva, era mult mai incitant. Era o aventură adevărată. Toate astea făceau parte din excentricităţile lui. Mă obişnuisem cu ele şi nu întrebam de ce sau cum. Întotdeauna venea la mine neanunţat şi pleca la ora zece seara, niciun minut mai târziu. Niciodată nu l-am rugat să rămână, asta ar fi fost sfârşitul a tot. Nu voiam copii, nu voiam să mă mărit, voiam acel echilibru greu de înţeles pentru alte femei, al unei relaţii libere şi fără promisiuni de neîndeplinit. Era ceva între prietenie și iubire, o relaţie care ne-a subjugat deopotrivă, care ne-a prins în interiorul ei într-o obişnuinţă acceptată şi de mine și de el ca pe o normalitate. Nu era numai sex între noi. Erau după-amiezi în care nu făceam decât să continuăm dialogurile rămase neterminate la fabrică. Alteori nu scotea nicio vorbă. Se aşeza lângă mine, tăceam iar eu îl mângâiam pe frunte și pe tâmple. Acolo îi plăcea lui. Într-un final pleca la fel de tăcut. Ştiam atunci că are probleme şi îl lăsam în apele lui tulburi. Doar Vasile, şoferul, știa întotdeauna unde este Eugen. Mi-am dat seama de asta într-o seară când a sunat la telefon și a cerut cu şeful. Soţia lui îl căuta dispertă, fata lui încercase să se sinucidă, luase zece tablete de diazepam și era internată. Eugen a plecat imediat, tulburat. Îşi iubea fata ca pe ochii din cap. În noaptea aceea m-am simţit cumplit de vinovată. Apoi am înţeles că de fapt fusese o ceartă cu iubitul ei, perpetua nevoie de posesie absolută a partenerului în dragoste, șantaj sentimental ieftin. Nimic care să aibă vreo legătură cu mine. Voiam orice doar să nu fac pe altcineva să sufere. Soţia lui ştia sau dacă nu a ştiut atunci a aflat mai târziu de mine, așa cum aflase de multe altele din viaţa lui Eugen. Nu am întrebat niciodată dar cred că au făcut între ei o înţelegere de la început: ea să fie soţie, cu casă, copil, salariu, onoruri, el să îşi vadă de viaţa lui cum vrea numai să îşi bea cafeaua de dimineaţă acasă şi nu în altă parte. Tata nu m-a întrebat niciodată nimic despre viaţa mea intimă. Poate că nici nu ştia. Poate că nu îl interesa. Poate nu a vrut să rişte să audă din gura mea adevărul.

A trecut aşa mai bine de trei ani. Maria îl născuse pe Bogdan, se

întorsese pentru stagiatură înapoi în orașul nostru. Au primit repede o garsonieră, așa că aveau și ei casa lor și mie îmi plăcea să merg acolo. Ei erau o a doua familie, o a treia familie, cine mai știe, căci noțiunea mea de familie era alta decât cea din dicționare. La un moment dat Maria și-a pus în cap să mă mărite cu unul din colegii lor încă neînsurați.

— Magda, trebuie să ai și tu rostul tău. Când ai să faci copii?

— Nu cred că rostul meu e să fac copii, dragă. Tu de asta te-ai măritat?

— Da și nu, dar trebuie făcut și asta în viață.

— Trebuie. De ce totul trebuie? De unde ideea asta că totul trebuie, explică-mi. Poate că eu nu vreau copii și nici măritat nu-mi trebuie, cum zici. Mă uit la tine: cu ce te-ai ales din măritiș? Cu o mulțime de rate, mâncare de făcut, casă de curățat, pelinci de spălat și un copil de legănat pe picioare, sau în fine, ai ajuns să-l duci la creșă.

— Fugi de aici, tu asta vezi la mine în casă?

— Da, asta văd, tu ești cea care nu vede pentru că ești în interior.

— De ce ești rea! Vlad mă iubește și Bogdan o să crească, cum vrei tu, să ai copii gata mari?

— Nu ar fi rău.

— Te pomenești că o vrei pe fata lui Eugen, aproape studentă.

— Tu nu înțelegi. Mai bine să nu mai vorbim.

— Totuși hai să-ți fac cunoștință cu un tip de treabă, o să fie reumatolog. Vrea și el să se așeze la casa lui. Nu cred că nu o să te placă, important este să îl placi tu pe el.

Am acceptat atunci mai mult de gura Mariei. Nu am pomenit nimic despre asta lui Eugen deși aș fi vrut să-i spun. Aș fi vrut să văd cum reacționează. Cum îl doare. Dar nu am făcut-o. Eugen nu era un bărbat pe care să experimentezi. Era în stare să mă arunce la coșul cu vechituri într-o clipă. Aproape obligată să mă mărit cu reumatologul. Eugen era atât de sigur pe el, pe mine, că nu îl înșel cu nimeni, că nu mă văd cu nimeni, că nu îmi doresc altceva în afară de el. Asta făcea că relația noastră să meargă. Și avea dreptate. Nu era cu putință să mă desprind de el, așa cum un satelit nu are suficientă energie proprie să se desprindă de planeta mamă. Oricum întâlnirea pusă la cale de Maria a fost un fiasco. Nimic mai plicticos decât un medic într-o casă de medici. Limbajul lor academic și aerul că nimic nu e mai important

decât ei și ceea ce fac. Nu mă vedeam la braţ cu viitorul reumatolog, un lungan blond şi spălăcit, aşteptându-l cu masa pusă, omagiindu-l pentru munca lui atât de importantă, mereu recunoscătoare că aduce un ban în casă și că și-a coborât privirea spre mine, o desenatoare oarecare din neam de ţărani şi făcând parte acum din clasa muncitoare. Locul meu avea să rămână multă vreme alături de Eugen. În felul lui el mă venera. Şi cu toate astea realizez că a fost un mare egoist. Nu m-a iubit, s-a iubit egoist doar pe el. Ştia că îmi răpeşte anii pe care nu o să-i mai pot recupera niciodată. Ştia că nu-mi putea oferi nimic solid, nimic pentru viitor. Ştia că va veni o zi în care va trebui să mă lase liberă, să-mi văd de viaţă. Cu cât mai târziu, cu atât mai dezastruos pentru mine. Şi totuşi amâna.

Revoluţia ne-a prins pe amândoi fără de veste. Un timp ne-am hrănit cu entuziasm şi cu inerţie. Calmul şi rutina vieţilor noastre s-a destrămat însă încetul cu încetul. Întreprinderea a început să meargă tot mai prost, prin 93 – 94 vechii parteneri erau destul de dezorientaţi și nu mai riscau noi contracte în vremuri tulburi. La intern cererile erau mici. Leul nu mai avea valoarea de altă dată. S-au închis unele secţii. La creaţie nu am rămas nici jumătate. Ţesătoria funcţiona când şi când. Muncitorii au intrat în grevă, au ieşit cu proteste. Eugen era depăşit de evenimente, nu mai putea controla situaţia. Muncitorii din fabrică fierbeau. L-au obligat să-și dea demisia. În locul lui a venit liderul de sindicat. Oameni inconştienţi, prinşi în vâltoarea evenimentelor. Dacă cineva ar fi fost capabil să salveze ceva, acela nu era altul decât Eugen, dar muncitorii nu înţelegeau asta, nu pricepeau nimic din strategiile şi din diplomaţia de care este nevoie să conduci o fabrică cu peste trei mii de angajaţi. Toată lumea vedea în el doar un satrap ce și-a condus fabrica precum un bun personal. Dar poate tocmai acesta era tot secretul reuşitelor lui de dinainte. În seara aceea a venit la mine, și-a pus capul în poala mea și a plâns. Era prima dată în viaţă când vedeam un bărbat plângând. Venise la mine să plângă. Numai eu aveam privilegiul de a-i vedea faţa aceea suferindă, rănită, descumpănită.

— Nu știu ce va mai fi. Pur și simplu nu știu ce o să fac de acum încolo.

— Ești prea încordat. Se vor rezolva toate. Nu te gândi acum la asta. Lasă-i să-și rezolve mânia, au nevoie și oamenii ăştia să răbufnească. O să vezi că tot ei o să te vrea înapoi când vor vedea că nu

se descurcă. Ei cred că fabrica este o jucărie, un sac de bani din care scoţi fără să pui.

— Nu mă mai întorc niciodată. Am pus tot sufletul meu acolo, nu am dormit nopţi să le dau de lucru la oameni şi ei nu au înţeles nimic. Nu, mai bine mă duc în altă parte sau mă apuc de ceva pe cont propriu. Da, asta am să fac, o să încep ceva pe cont propriu. Te iau şi pe tine asociat, ai mereu idei foarte bune şi de bun simţ. Noi doi ne-am înţeles mereu bine.

— Linişteşte-te. O să te gândeşti mâine la asta.

Îl mângâiam şi mi-am dat seama că a îmbătrânit după sumedenia de păr alb ce-mi trecea printre degete. Când trecuse timpul peste noi? Eu aveam aproape 30 de ani, el 55. Timpul nu iertase nimic. Noi doi devenisem două rotiţe angrenate bine într-o mare maşinărie ce ne înglobase în ea până a ne fi pierdut fiecare identitatea. Acum terenul de sub noi se clătina, eram prea tineri ca să ne retragem, prea bătrâni ca să o luăm de la început. Am lăsat în urmă ambiţiile mele de a deveni o mare pictoriţă, visul meu de a pleca din fabrică după ce termin stagiatura, de a începe altceva, am rămas acolo de dragul lui, de dragul oamenilor de acolo, am pus şi eu, ca şi el, suflet şi pasiune iar acum totul era spulberat de vânt. Noaptea aceea a fost prima şi singura noapte în care Eugen a rămas la mine. Nu după mult timp a intrat în politică şi a plecat în minister, la Bucureşti. Eu trebuia să părăsesc fabrica, eram acolo „*persona non grata*”. Îmi imaginam şi de ce. Idila mea cu fostul direcor nu putea fi iertată de nimeni. Aşa că în următorul an Eugen m-a ajutat să-mi deschid o mică agenţie de publicitate, „Milenium”. M-a girat pentru împrumutul meu în bancă. M-a ajutat să-mi fac rost de un spaţiu şi toată documentaţia necesară. Era o afacere mică, de pionierat, dar Eugen ştia că am fler, talent, a mizat pe mine ca pe un cal bun de curse şi a avut dreptate: în scurt timp „Milenium” a devenit un nume. El venea tot mai rar în oraş, vorbeam uneori la telefon dar nu m-a mai căutat niciodată acasă. Cred că îşi găsise în Bucureşti pe altcineva. Apoi am aflat că a făcut un accident vascular cerebral şi că a stat multă vreme în spital. Niciodată nu am crezut că un om ca Eugen ar putea să se îmbolnăvească. Nu-mi amintesc să-l fi preocupat vreodată sănătatea lui. A fost pensionat şi s-a întors acasă la soţie. De data asta definitiv. Nu l-am mai văzut niciodată, stătea numai în casă, cu ea. Maria mi-a povestit că l-a văzut odată la spital. Soţia lui îl ducea în cărucior pe holuri spre sectorul de

fizioterapie. Ciudată relaţie au avut între ei oamenii ăştia. Ea l-a iubit atât de mult încât s-a mulţumit să îl aibă măcar în ultimele lui zile, neputincios, bolnav şi nedorit de nimeni. Numai aşa şi atunci a fost cu totul al ei. Deşi Eugen nu a băut nicicând vin din buricul acelei femei şi nu i-a cumpărat niciodată lenjerie din dantelă neagră.

Nu şi-a mai revenit complet niciodată. Apoi nu după multă vreme a urmat un al doilea atac, fatal. Cred că nu voia pur şi simplu să mai trăiască. Leii nu trăiesc în cuşcă. La înmormântarea lui nu am mers. Nu mi s-a părut un drept al meu. Era al soţiei lui care l-a tot aşteptat, a fost alegerea ei de la bun început. M-am închis în casă întreaga zi. Nu am mâncat nimic. Nu am băut nimic. Dar nici nu am putut să plâng. Uneori mai treceam prin cimitir şi ardeam acolo câte o lumânare, precum un hoţ, să nu mă vadă nimeni. Ciudat cum legătura din timpul vieţii s-a perpetuat până şi după moarte. Nu o să ştiu niciodată dacă aprindeam acolo lumânări pentru el sau pentru tinereţea mea pierdută. Sunt lucruri care mi s-au întâmplat, care au contat, care m-au ars. Anii aceia nu se pot uita şi, mult mai tragic, nu se pot întoarce niciodată. Iar azi nici măcar acolo la mormântul lui nu mai pot să merg. Azi nu mai pot nimic, decât să-mi amintesc. Şi să fiu în război cu lumea.

Duminică 31 octombrie

E din nou duminică. Am stat toată ziua singură, aşteptând. Azi mi-a fost foarte greu fără vin. Nici să fi vrut nu aş fi avut, Dora nu a lăsat niciun strop în debara. Fata asta ştie cum să se răzbune, nu glumă. Ar trebui să mă simt mulţumită. Am obţinut ceea ce mi-am dorit: singură, la mine acasă! Cumplit! Maria nici măcar nu a sunat. Nici azi şi nici toată săptămâna. Nu l-a trimis nici pe Bogdan cu mâncare. Sunt prizoniera propriilor mele dorinţi împlinite. Până acum sufeream de prea multă grijă. Acum sufăr de prea multă nepăsare. Cred că deja e întuneric afară. Aş putea să întreb robotul telefonic. Ridic receptorul. Tonul aşteaptă să mă hotărăsc. Ce număr formez? Îmi calc pe suflet şi o sun. La naiba cu ora exactă!

— Alo, Maria?

— Magda?

— Ce mai faci?

— Toată ziua am vrut să te sun dar m-am gândit că nu te interesează.

— Voiam să îţi spun că îmi pare rău pentru duminica trecută. M-am gândit toată săptămâna la ce mi-ai zis, cred că ai dreptate. M-am

schimbat, nu mai sunt eu. Am nevoie de ajutor. Altfel sufăr şi eu şi cei de lângă mine. Poate ar fi cazul să merg la Asociaţia Nevăzătorilor şi să mă port ca un om raţional. Vreau să mă duci la un psiholog. Promit măcar să încerc. Crede-mă, sunt o proastă. Vino până aici, nu pot să nu te simt supărată. Nu am pe altcineva în afară de tine. Nu mă lăsa!

— Vin, nu sunt supărată, credeam că tu eşti supărată.

— Când am mai fost noi două supărate una pe alta ca să fim şi acum?

— De ce ai nevoie?

— De tine, nimic altceva.

Închide. Încerc o senzaţie de bine şi de uşurare. Deci va veni. O să o iau de la capăt. Întotdeauna este loc de un capăt. Nu contează, totul este să nu mă las doborâtă, depresiile nu ajută la nimic, regretele nici atât. Şi nici băutura nu o să-mi redea vederea. Nu trece prea mult şi vine. O aud deschizând uşa. Iar a mers cu 100 pe oră prin oraș! Intră direct în sufragerie. Cred că aprinde lumina, aud comutatorul, deci e într-adevăr aşa cum bănuiam, destul de târziu.

— Bună, dragă, hocus-pocus, am sosit. Ţi-am adus plăcinte calde, acum le-am scos din cuptor.

— Da, vreau să gust, miros grozav de bine. Cât e ceasul?

— E patru şi jumătate dar e întunecat afară. E înnorat.

O aud cum depachetează. Primesc o farfurie între palme. Găsesc uşor plăcinta şi mă abandonez pentru câteva secunde plăcerii de a savura cea mai bună plăcintă cu bostan din lume. Cred că Maria este regina plăcintelor cu bostan. Şi nu numai.

— Orice s-ar zice, nimeni nu face plăcinte mai bune ca tine. Aşa sărbătoreşti halloween-ul? Cu bostanul în plăcinte?

— Ştii că Bogdan a pus vreo doi bostani cioppliţi prin curte? Numai prostii are în cap copilul ăsta. Ei, ştiu că vrei să te pui bine cu mine, lasă! Nu sunt cine ştie ce, am avut doar două ouă în casă, mai mult pâine decât foi de plăcintă.

— Nu glumesc, pe bune, nu am mâncat ceva mai bun nicăieri. Tu faci bun şi din nimic. Dar problema ai ghicit-o, chiar vreau să mă pun bine cu tine.

— Te-ai deja, continuă, sună interesant.

— M-am gândit la chestia cu internetul. Ar fi grozav pentru mine să pot folosi din nou calculatorul. Statul degeaba mă doboară. Ajung la sinucidere, nu mai pot, sunt cu nervii la pământ. Poate că o să-mi pot

găsi şi ceva de lucru, ceva care să-mi ocupe timpul, poate o să pot comunica cu oameni asemenea mie. Nu mă simt bine cu gândul că sunt o povară.

— Nu eşti o povară. Tu vrei să fii asta, încăpăţânată ce ești!

— Da, cred că ai dreptate. Sunt încăpăţânată. Când mergem la asociaţie?

— Doamne, până acum trăgeam eu de tine, acum tragi tu de mine. Lasă, câte un duş rece nu strică nimănui. Duminica viitoare te duc acolo. Te fac frumoasă şi elegantă şi te duc acolo.

— Ai umor, auzi: frumoasă şi elegantă! Pentru orbi!

— Da, pentru ei. Până atunci cred că e cazul să începi să faci exerciţii.

— Ce exerciţii?

— În primul rând să gândeşti pozitiv. Nu ajungi nicăieri cu plânsul şi cu regretele tale. Spui că nu vrei mila nimănui, dar asta faci, tot timpul ceri milă pentru că aşa te comporţi.

— Şi ce să fac? Nu ştiu.

— Asta este, nici eu nu ştiu, o să întrebăm de cineva care ştie, nu crezi? Poate să fie un sfat bun sau nu dar măcar ştim că am încercat. Eu văd, eu mă descurc, eu nu mă compar cu tine, nu mă pot pune în locul tău. Sunt oameni care ştiu cum este, care trăiesc aşa cum trăieşti şi tu, care au depăşit momentele cele mai grele, e bine să vorbeşti cu ei, nu cu mine. De asta am fost supărată pe tine, pentru că nu voiai să mă asculţi.

— Parcă ziceai că nu ai fost supărată.

— Nu, dar tot am fost, ştii tu! Nu poţi să vorbeşti cu un zid fără urechi.

— Şi fără ochi.

— Şi fără ochi, dacă aşa vrei, nu văd de ce nu am spune lucrurilor pe nume şi ne-am preface că nici noi nu vedem deşi avem ochi. Ai devenit o nevăzătoare, nu un extraterestru. Dar o să devii cu siguranţă dacă te izolezi şi te porţi de parcă toţi din jur ar fi de vină pentru ce ţi s-a întâmplat.

— Cred că ai dreptate.

— Uite, ai putea să începi să fii mai înţelegătoare cu Dora. Dacă ai să poţi cu ea, după aceea vei şti să te porţi rezonabil şi cu alţii. Ai să redevii Magda noastră cea de altă dată.

— Cum era Magda cea de altă dată?

— Chiar vrei să ştii? Erai o femeie minunată, un înger. O femeie pe picioarele ei. Eram invidioasă pe tine, crede-mă! Aveai firma ta de publicitate, angajaţii tăi erau nişte norocoşi cu aşa şefă, ai reuşit să faci mai mult de o echipă, eraţi ca o familie, chiar şi serile ieşeaţi împreună. Orice s-ar fi putut zice despre tine dar nu că ai fi egoistă şi rea. Îţi aduci aminte de ultima ta aniversare? Câtă lume s-a adunat să-ţi ureze" La mulţi ani"? Şi nu doar Sanda şi băiatul cu care lucrai. Te-au felicitat o mulţime de oameni cu care aveai colaborări. Ar fi venit careva dacă nu te iubea? Crezi că le-ar fi păsat? După accident au venit să te vadă, au adunat bani, s-au implicat foarte mult. Iar tu? Tu nici nu ai vrut să mai auzi de ei, nu răspundeai la telefoane, nu dădeai drumul la uşă. A doua oară nimeni nu mai vine după ce este respins. E numai vina ta că acum eşti singură. Până şi pe mine ai vrut să mă alungi, şi nu o dată. Vezi bine că aproape ai reuşit!

— Ai dreptate. Fiecare are viaţa lui, nimeni nu e dator să stea la uşa mea până i-oi răspunde. Am greşit dar nu ştii unde mi-au fost minţile. La un moment dat m-am gândit să mă sinucid, ştii asta?

— Am bănuit, draga mea, am bănuit şi am suferit nespus.

Mă cuprinde în braţe şi o aud încet plângând. Sau poate că numai a suspinat. Ne legănăm un timp una în braţele celeilalte, un gest pe care îl făceam odinioară foarte des cu semnificaţia de: nimic nu ne poate despărţi.

— Îmi este foarte greu, îmi este frică, doar tu mă poţi înţelege. Eu am fost mereu o timidă.

— Nu-i adevărat, ai fost timidă la început, ai pornit mai greu dar în ultimii ani te-ai maturizat, erai deosebită, aveai şarm, ştiai să vorbeşti, să te faci înţeleasă, aveai o prestanţă aparte atunci când apăreai undeva. Erai foarte cocheta şi te îmbrăcai cu mult gust, de altfel pe tine orice sta bine. Nu mai erai de mult timidă, cred că ai redevenit după accident.

— Am o rugăminte la tine.

— Spune.

— Deschide calculatorul şi caută corespondenţa mea cu Emil. Vreau să mi-o citească Dora zilele astea. Dacă tu zici că i-ai scris şi că el vrea să vină să mă vadă ar fi cazul să încep cu el.

— Asta da idee bună!

Nu trece mult şi aud imprimanta trăgând una câte una foile şi împroşcând cuvinte din cerneală. Sunt destul de multe scrisori căci

durează un timp. Tac.

— Să trag şi scrisorile trimise de tine?

— Nu, la ce bun, ce am scris eu nu mai contează.

Dintr-odată linişte. Imprimanta şi-a făcut treaba.

— Dar tu ce i-ai scris? Vreau să ştiu.

— Nu mare lucru, ţii minte, mai de mult după ce ne-am întors acasă am căutat pe internet lucruri pentru tine şi ţi-am deschis outlook-ul. Am văzut o mulţime de mailuri de la el şi tu ai zis că nu te mai interesează. Totuşi eu i-am scris. I-am scris de accidentul tău stupid în drum spre aeroport. Că acum eşti în perioada de recuperare. Că momentan nu vezi dar că mai sunt mari şanse în viitor.

— Ai exagerat, nu crezi?

— Nimeni nu ştia precis ce va fi cu tine. Ţi-a zis vreun medic categoric că nu ai nicio şansă? Nu! Atunci de ce să nu speri?

— Simt eu că aş spera degeaba. Mai bine să nu sper decât să sper în zadar.

Nu ştiu dacă acum îl mai preocup. Un bărbat ca el poate să aibă orice femeie îşi doreşte. Nu cred, e imposibil ca eu, acum, să îl mai pot interesa. Hai să fim obiective, cine se încarcă de bunăvoie cu o piatră de moară? Nici nu îndrăznesc să mă mai gândesc, mai bine ar fi să uit tot.

— Nu cred că e o pistă bună. Dacă nu speri atunci ce-ţi mai rămâne? Nu ştiu dacă sunt chiar toate scrisorile, e tot ce am găsit, draga mea. Prima scrisoare este din iunie 2003. Vrei să o citesc?

— Te rog.

— Ascultă:

„Draga mea.

Apreciez răspunsul tău şi mai ales responsabilitatea pe care ţi-ai asumat-o în a-mi răspunde. Am deschis cu mare emoţie în fiecare zi căsuţa de mail, aşteptând să-mi scrii pe adresa pe care ţi-am dat-o. Mulţumesc. Este un gest care comandă respect. Aş vrea să lămurim un lucru încă din prolog. Să ştii că tot ce am făcut, ce fac, şi are legătură cu persoana ta, o fac în cel mai serios mod posibil. Mi-ai plăcut foarte mult din prima clipă şi am cele mai serioase intenţii. Vreau să vii într-o zi din nou aici, la Roma, să fim împreună. Am de asemenea convingerea că fenomenul cunoaşterii vieţii occidentale nu îţi este prea bine cunoscut bazat pe afirmaţiile tale. Aş vrea să-ţi explic puţin în cele ce urmează. Pragmatismul occidentalului este puţin înţeles de tine fiindcă

mentalitățile din România sunt altele ca aici. Românului în genere nu-i place să muncească ci mai mult să comenteze, vrea zile libere și nu un salariu care să fie peste media sau sub media mediocrității, în fine, occidentalul consideră că viața nu trebuie trăită ca ceva ce se primește de la sine ci ca ceva ce se transformă prin aportul tău voluntarist, material sau spiritual.

Succesul meu a fost creat prin muncă și nu mi-a fost rușine s-o exercit. Nu aș vrea să mă crezi lipsit de modestie dar am dobândit aici, prin 3 slujbe concomitente, prin sacrificii nu de neglijat, ceea ce nu s-ar fi putut obține în câteva generații în țară. Pregătirea mea academica deși venea acum 20 de ani din România, nu a valorat nimic și a trebuit să fiu pragmatic, să depind de mine spre a ajunge undeva, de aceea nu spre laudă, repet, am ajuns ca astăzi să predau într-una din marile universități italiene. Mie nu mi-a fost rușine să muncesc, fiindcă am provenit dintr-o familie care a fost expropriată de multe lucruri mobiliare și imobiliare iar faptul că pentru mine luxul a reprezentat un confort ce mi-a dat latitudinea de a fi liber spiritual a fost și motivul pentru care nu mi-a fost jenă să muncesc zi și noapte ca să obțin acest confort ultim, spiritual. Orice în natura are un preț, dar ce am plătit eu a fost mai prejos de libertate. Tu nu știi ce înseamnă să lucrezi ca salahor, tu, băiat de bani gata și cu facultate, sau să-ți fie dor de pomul din fața casei sau de mormântul mamei la care nu am putut să mă duc să plâng sau să pun o floare timp de 4 ani până am putut să mă reîntorc fără frică în țară. Acesta este prețul libertății mele, a fost opțiunea mea și țin mult la ea. Azi când văd românași care vin de 3 luni și au uitat limba materna sau o vorbesc deja cu accent mă apucă turbarea. La tot pasul vezi în comunitatea română incultura și tradiționala fudulie. Noii veniți știu mai multe decât tine și se pretind experți în viață. Îți voi spune sincer opinia mea: nu aș da această țară pentru nimic din lume, este țara în care trăiesc și care m-a adoptat și mi-a oferit cetățenie, unde sunt acasă. Nu voi fi niciodată un adevărat italian dar nici nu aș putea spune că nu iubesc această țară. Noi, latinii, ne asemănăm, suntem sentimentali și ne atașăm de lucruri mici.

Tu ești o femeie de excepție, am văzut asta, sensibilitatea ta gravitează în jurul sufletului compus din rațiune, sentiment și voință. Tu ai o rațiune clară, sentimente rafinate, voință subtilă. Am certitudinea că tu ai capacitatea să ne fii un consolator la amândoi.

Fie ca sentimentul de beatitudine să te urmărească neîncetat, ca

o umbră. Eu mă fac ecoul forului interior de a-ţi prezenta adânca mea consideraţie până la proxima epistolă. Dar, oricum o întorc, îmi placi, mi-ai plăcut foarte mult de cum te-am văzut. Este primul pas spre cunoaştere. Nu este suficient. Mai trebuie şi alte ingrediente. Îmi pari cu picioarele pe pământ deşi te ataşezi greu de o persoană şi nu înţeleg de ce. Eşti pragmatică şi întreprinzătoare sentimental, nu ştiu dacă poţi să ieşi din anumite limite, asta e prima mea impresie. Dar rămâne de văzut. Eu am răbdarea şi capacitatea să decantez. Deci să vedem ce va urma. Emil".

— Scrie foarte elevat. Cred că e un om deosebit. Ştiu, mi-ai povestit că lucra la o fabrică importantă, ceva cu insuina, dar mereu uit. Am avut atâtea pe cap, nu mai am memoria de altă dată, cred că îmbătrânesc.

— Nu îmbătrâneşti, e doar stresul. Este directorul pe Europa al unui mare concern internaţional şi predă în paralel cursuri de istorie la Universitatea din Roma. A doua facultate a făcut-o în Italia, ceva mai târziu, dar e tare, ce mai!

— Acum îmi amintesc tot. Arată bine, e deştept, e bogat… nu găseşti aşa la fiecare pas. Nu ştiu cum de l-ai găsit, zău aşa.

— Ei, vorba vine că l-am găsit. De obicei găseşti atunci când cauţi. Cred că el m-a găsit pe mine, el căuta. Oricum, ne mai întâlnim în viaţa asta. Nu mai cred de o vreme în minuni şi nici în compasiunea umană. Eu sunt Mica Sirenă, aşa se pare. Iar el prinţul care se va însura cu alta. Am fost femeia lui o vreme dar acum nu cred că mai pot fi. Acum este al altei femei, presimt asta, tăcerea lui mi-o spune. Dacă nu accept realitatea sunt pierdută. Mi-e greu, dar oricât m-ar durea de tare trebuie să accept. Mai bine mai citeşte-mi una.

— De ce să te chinui?

— Nu mă chinui. Pur şi simplu am uitat. Vreau doar să îmi aduc aminte.

— Dacă tot e o cauză pierdută, de ce îţi amărăşti sufletul?

— Îţi promit că nu mă chinuiesc de loc. Sunt stăpână pe situaţie. Nu sunt copil, fii cuminte!

— Bine. Tot iunie. Ascultă:

„Dragă Magda.

Nu ştiu dacă aş putea descrie prin cuvinte o anumită nuanţă, o frântură măcar din ceea ce simt. Misterios, tentant, foame şi sete de dragoste, lipsa de raţiune şi imediat abisala cunoaştere a profilului tău,

mă simt legat definitiv de tine. Lumea ar spune că drogurile creează adicţie, dar dragostea este mai rea decât aceasta pentru că stimulează posesivul în contumacie, devine necesitate de a avea şi uiţi de a fi. Coordonatele, principiile, regulile se spulberă în faţa acestei tendinţe greu controlabile de raţiune. Da, omul meu drag, te vreau cu mintea, cu inima, te vreau cu trupul şi nu îmi este ruşine să o afirm. De ce te vreau cu mintea? Ei, bine, inteligenţa şi clarviziunea ta sunt stimulente pentru mine, îmi creează siguranţă, linişte. Ştiu, gândurile tale nu sunt subterfugii la insatisfacţiile vieţii ci răspunsuri viabile la noul noi. Te vreau cu inima pentru că simt în adâncul ei o căldură ce îmi este atât de dragă şi pe care nu am mai experimentat-o din timpuri de demult şi de care îmi este dor. În fine, te vreau cu trupul şi te vreau rău de tot, nu în interesul de a-mi satisface plăcerea ci mai mult de a găsi o anumită pace fiindcă trupul tău înseamnă pace pentru mine, o oază în care vreau să intru cu respect şi veneraţie, un fel de echilibru pentru mine, un echilibru pe care l-am pierdut odată cu pierderea primei iubiri. Da, te doresc, omul meu drag, de multe ori mă gândesc la tine ca la o posesie dar paradoxal, nu în sens fizic. Aş vrea să am gândurile tale numai pentru mine, acei ochi minunaţi care ştiu să exprime realul şi visul. Dar zău că cel mai mult aş vrea acel miros al tău să ştiu că este numai pentru mine. Ştiu, este utipic ce spun, ştiu, este o dorinţă greu de împlinit dar îndrăgostiţilor le sunt permise asemenea orizonturi. Mai ştiu că atingerea trupurilor este un lucru minunat nu neapărat pentru procreere dar pentru unirea în faţa misterului. Omul meu drag, nu am cuvinte mai multe să exprim cugetul, dar aş vrea să ştii că tu eşti deja un dor, vorbele tale reprezintă dor, zâmbetul tău este dor, părul tău minunat e dor, stângăciile tale sunt dor. Te vreau a mea pentru totdeauna, înţelegi? Te sărut, Emil”.

— Am uitat cât de frumos scria Emil. Citeam scrisorile lui, aproape că le învăţasem pe de rost. Uneori trebuia să mă uit în dicţionar, mai mare ruşinea, dar e adevărat că nici nu le-am avut eu cu cititul. Tu citeai şi pentru mine, mai ţii minte? Ce emoţii aveam când vedeam o scrisoare de la el!

— Într-adevăr are stil omul tău. Sunt invidioasă de-adevăratelea, Vlad nu mi-a spus niciodată astfel de cuvinte.

— Lasă, Vlad e un bărbat care spune puţin dar face multe, nu te mai plânge că faci păcate.

— Are talent de scriitor Emil.

— Da, are. A citit enorm la viaţa lui, orice îi cade în mână, de asta îi este aşa uşor să scrie.

— Acu ce ai picat în transă? Iar te apucă melancolia? Nu-ţi mai citesc nimic. Iar îţi spui că s-a terminat între voi doi, că nu se mai poate, bla, bla, bla…

— Mai citeşte-mi una. Numai una, te rog, şi după aceea te las să pleci. Nu mă deprimă, crede-mă, mai degrabă îmi găsesc o motivaţie nouă ca să trăiesc. Nu sunt tristă. Am uitat multe din ce-mi scria Emil, parcă acum le-aş auzi prima oară. Măcar am trăit şi vremuri mai bune în viaţă, nu-i aşa? Hai, încă una…

— Bine, ultima:

„Dragă Magda.

S-ar putea ca lucruri de mare însemnătate, binecuvântări cu urmări veşnice, să treacă pe lângă noi fără a le lua în seamă. Gândesc uneori că din nepriceperea de a aprecia sau din mândria de a desconsidera, s-ar putea să nu dăm atenţia cuvenită acelor privilegii pe care ni le-a dat Dumnezeu… şi să le pierdem pentru totdeauna. Primejdia este la noi, noi ne obişnuim cu privilegiul devenit factor de ambianţă, nu-i mai dăm atenţia cuvenită, dar o dăm pe mai nimic când se iveşte ocazia. Uneori ni se pare că nu mai avem loc printre semeni de înţelepţi ce suntem. Interpretăm sofisticat în favoarea noastră, totdeauna în favoarea noastră, lucrurile cele mai clare.

Mai ales cu „minţitul” suntem experţi. Am inventat acel: „scopul scuză mijloacele „pentru a avea dreptul să ocolim adevărul. Dar vine o clipă când, asemeni lui Iacov spunem: „nu te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta”.

Insistenţa în obţinerea binecuvântării are rolul ei. Unii sunt mândri, cer o dată, de două ori şi gata! Sau doar aşteaptă să li se dea! Dumnezeu, doar El apreciază insistenţa cuiva în obţinerea lucrurilor bune. Doar El o laudă pe femeia care a cerut să i se facă dreptate şi nu s-a lăsat până n-a primit-o.

Poate că cel de lângă ea o desconsideră pentru asta. Noi dovedim că iubim când ne luptăm să căpătăm ceea ce iubim, doar nerenunţarea la binecuvântare şi continuarea luptei ne califică să o obţinem până la urmă. În timpul luptei, mai suntem câteodată loviţi în mândria noastră, în încrederea în noi înşine, ne mai trezim şchiopătând, dar acestea sunt semne bune: binecuvântarea va veni!

Dacă am ceva a spune, un singur lucru ar mai fi: cine nu a luptat

ca să aibă, ci doar se aşază ca un rege şi aşteaptă să primească, să nu desconsidere pe acela care a învăţat că un lucru este cu atât mai valoros cu cât sacrificiul pentru a-l obţine a fost mai mare. Iar eu sunt hotărât să fac orice sacrificiu pentru tine. Să te aştept, să sper, să cerşesc în faţa ta, orice, doar să fii a mea.

Am văzut iarăşi că eşti interesată de biografia mea. O să îţi scriu amănunte în viitoarea scrisoare. Până atunci eu mă gândesc serios la tine. Poate mai mult decât tu crezi.

Al tău, cel care şi atunci şi acum îţi va spune acelaşi lucru şi nu a încetat să te poarte în gândurile sale, Emil”.

— Ce a vrut să spună aici când ţi-a scris asta, cu binecuvântarea?

— Nu am înţeles nici eu atunci. Presupun că era un mesaj pentru viitor, adică pentru acum.

— Doar nu crezi în lucruri paranormale, în premoniţie.

— Nu, dar tu vezi că scrisoarea asta este scrisă pentru ziua de azi, mă încurajează să nu disper, să am încredere în Dumnezeu, să lupt? Atunci mi s-a părut lipsită de sens. În seara asta mi se pare un mesaj perfect la timpul potrivit. Nu ştiu, oricum îi mulţumesc. Un lucru nu înţeleg. De ce nu m-a sunat până acum?

— Mi-a scris că te-a sunat un timp dar nu ai răspuns, aşa cum nu ai răspuns nici la email-uri. Tu erai atunci în spital, ştii bine. După aceea şi-a zis că probabil tu nu mai vrei să fii cu el, că nu ai avut curajul să pleci, că te-ai răzgândit în ultima clipă şi omul nu a mai insistat. Cred că acum aşteaptă să suni tu.

— Dar de ce nu m-a sunat după ce tu i-ai scris că mi-am revenit?

— Nu mai ştiu. I-am spus că treci printr-o perioadă dificilă şi că e mai bine să aştepte de la tine un semn atunci când va veni vremea.

— Nu ştiu ce să fac. Mi-e teamă că e prea mult pentru omul ăsta. După o jumătate de an de tăcere să îi scriu şi să-i spun că de fapt nu mai sunt Magda lui, că sunt o femeie oarbă. Îmi este greu în casa mea, în oraşul meu, dar să plec de aici, să vorbesc altă limbă, să fiu dependentă de Emil… Nu sunt chiar aşa de naivă să-mi imaginez poveşti fără nicio legătură cu realitatea. Nu sunt la un film indian. Nu, nimeni nu vrea o povară ca mine.

— Hai, dragă, auzi la ea, povară… Emil te-a iubit şi încă te iubeşte, dacă el ar fi avut un accident tu ce ai fi făcut? Te-ai întrebat vreodată?

— Cred că aş fi rămas cu el, aşa cred, dar nu sunt sigură. Dar până una, alta, el este acolo, teafăr, în plină glorie. Eu sunt aici, cu tine, o epavă umană şi nu ştiu ce mă aşteaptă în viitor.

— Nu trebuie să iei o hotărâre acum. Mai gândeşte-te. Nu au intrat zilele în sac. O să vă întâlniţi şi o să hotărâţi împreună.

— Dacă a fost iubire adevărată o să trecem şi peste asta. Dacă nu, oricum viaţa ar fi decantat mai târziu asta între noi. Citeşte-mi ce ţi-a scris, deschide căsuţa ta de mail şi citeşte-mi. Trebuie să aud.

Maria nu spune o vorbă. Stă la calculator şi nu-mi imaginez ce face, de ce durează atât.

— Ce se întâmplă?

— O clipă, mai durează… Nu ştiu ce are legătura la internet… nu intră… încerc mai târziu.

— Mai bine zi că nu vrei să-mi citeşti. E ceva ce nu trebuie să aud?

— Ba nu, intru acum. Uite ce scrie:

„Dragă Maria, sunt dezolat de tot ce am aflat de la tine. Sunt dezolat de suferinţa Magdei. Tragedia ei ne afectează pe toţi deopotrivă. S-a scris şi aici în presă despre explozia de la Mihăileşti dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că Magda era acolo. Te rog mult ai grijă de ea. Eu voi veni în ţară de îndată ce voi putea ca să o văd. Poate într-un weekend. Deocamdată treburi urgente mă reţin la Roma. Te rog să-mi scrii cum mai merg lucrurile cu Magda şi sper în însănătoşirea ei cât mai grabnică. Dacă aveţi nevoie de bani pentru îngrijirea ei vă rog să-mi scrieţi neîndoios şi fără nicio reţinere. Emil”.

— Atât?

— Atât!

— Nu ţi se pare cam rece şi protocolar? Sună a retragere. Până la urmă reduce totul la bani? Asta când a scris?

— Pe 3 iulie.

— Şi numai atât a scris? Nu a mai revenit cu alte scrisori?

— Dragă, eu nu sunt iubirea lui, aşa că… eşti culmea! Cum ai fi vrut să-mi scrie, în versuri? Cel mai bine este să-i scrii chiar tu sau să-l suni şi să lămuriţi lucrurile între voi. De ce nu dai un telefon? Eu deja m-am băgat până peste cap în povestea voastră. De acum încolo vă priveşte numai pe voi. E bine aşa?

— E bine, dintre noi două, tu ai fost întotdeauna cea mai înţeleaptă.

— Iar tu cea mai frumoasă.

Aşa e, acesta e adevărul, dar în loc să îl acceptăm ca atare noi două, exact ca odinioară, în adolescenţă, continuăm să ne invidiem prosteşte. Nici măcar nu ne mai ascundem. După o viaţă împreună încă mai râvnim la ceea ce nu avem, la ce ne lipseşte, la ce are cealaltă. Cred că femeile se nasc toate aşa, au invidia în sânge. Nu se pot abţine de la răutăţile lor inocente…

Luni 1 noiembrie, dimineaţa

Cred că s-a făcut dimineață. E vechiul meu instinct, ceasul meu biologic hodorogit îmi spune asta. Sau poate că aud ciorile, trec în stol pe deasupra oraşului şi se duc aiurea. Păsările astea trăiesc o veşnicie, ne supravieţuiesc nonşalant continuându-și zilnic migraţia dinspre acoperişurile blocurilor spre locurile unde se hrănesc. Nimeni nu le bagă în seamă, uneori e bine să-ţi poţi vedea de viaţa ta în anonimatul perfect, o cioară semănând cu alte mii. Trăind sute de ani de tihnă.

— Bună dimineaţa, doamna Magda.

— Bună dimineaţa Dora, ai și sosit… Cum e vremea azi?

— Bună, nu e foarte frig, nu mai bate nici vântul. E plăcut dar parcă se simte miros de zăpadă. O fi nins pe undeva, pe la munte. Cum aţi dormit?

— Bine. Tu ce voiai să mai faci azi?

— Nu mare lucru, voiam să umblu prin dulapuri, să mai aerisesc hainele. Altfel intră moliile şi nu o să mai puteţi nimic îmbrăca la primăvară.

— Tu chiar îţi imaginezi că eu la primăvară o să ies să colind prin magazine? Lasă azi hainele şi moliile în pace, am nevoie de tine pentru altceva.

— Cu ce să vă ajut?

— Vreau să-mi citeşti nişte scrisori.

— Numai atât?

— Dar mai întâi hai să faci o gură mică de cafea.

— E ca și făcută.

Uneori Dora e foarte drăguţă. Ba nu, Dora este mereu drăguţă, e o fată tare omenoasă, eu sunt cea care o scot din răbdări. I-am promis Mariei. E un prim exerciţiu. Azi o să mă străduiesc să fiu mai conciliantă. Dora face naveta, vine de dimineaţă şi pleacă seara, aproape că nu are viaţa ei personală, totul este pentru mine și eu? Eu mă gândesc la ea ca la un obiect fără suflet. De ce oare o desconsider?

Nu, nici măcar nu o desconsider, am ajuns să urăsc pe oricine din jurul meu poate să vadă, poate să se plimbe, să facă cumpărături, să tricoteze, să se uite la telenovele, Doamne, cât de multe lucruri nu poţi să faci dacă nu ai ochi! Ar trebui să-mi fie ruşine. În definitiv Dora e o fată simplă. Şi eu am fost odinioară o fată simplă. Oare nu râdeau de mine colegii din clasă când mă auzeau spunând chicioare, oleacă, nimica, curechi… Trăiesc într-o promiscuitate jenată, bine că nu mai ştie nimeni cum am ajuns să gândesc şi aparent ei cred că sunt cea de odinioară.

— Gata cafeaua, unde vreţi să o beţi?

— În sufragerie. Vino lângă mine.

— Ce fel de scrisori vreţi să vă citesc?

— Ai să vezi, sunt pe biroul calculatorului. Le-a lăsat Maria aseară.

— Am găsit. Ce să citesc?

— Citeşte tot, scrisoare cu scrisoare.

— Bine.

From: Emil2003 a… yahoo punct.com

— Oh, nu citi de sus! Acelea sunt adresele de mail. Citeşte de unde începe scrisoarea.

— De unde?

— De unde scrie probabil: Dragă Magda…

— Aha! Ascultaţi atunci:

„Aşa după cum ţi-am spus, mi-ar plăcea să am ocazia să te pot face să te simţi grozav într-o lume nouă, rafinată, plină de civilizaţie veche şi modernă deopotrivă. E o altă lume decât eşti tu obişnuită să vezi, crede-mă, ştiu ce spun pentru că vin des în România şi am termen de comparaţie. Prin natura profesiei am vizitat multe ţări dar nimic nu se compară cu Italia. Sunt prizonierul acestei ţări, până la moarte înrobit de Cetatea Eternă de care aş vrea să te îndrăgosteşti şi tu într-o zi. Spuneai că nu ştii cum stau singur. Nici eu nu ştiu şi mai trebuie să-ţi spun că am şi două mâini stângi. Şi niciodată nu m-am priceput la nimic decât să stau cu nasul în câţi şi în calculator. Dar fiecare cu talentul lui de la Dumnezeu. Îţi rămân dator pentru cuvintele frumoase la adresa mea. Am înţeles că îţi rezervi dreptul de a răspunde sau nu la întrebările mele. Oare asta nu este prerogativul tuturor? În consecinţă prefer să nu te întreb despre trecut. Nu vreau să stârnesc furtuni neplăcute şi nici nu cred că e cazul să te chinui cu elemente de

curiozitate. În fond ce mă interesează la tine este de acum înainte. Aş vrea să înveţi să ai încredere. Mă refer la mine. Nu sunt în această ipostază să proiectez imagini care să-mi aducă un beneficiu erotic, o puteam obţine aici, în Italia, unde femeile ştiu teribil de bine să iubească bărbaţii. Eu caut o femeie onestă şi responsabilă pentru alegerea făcută. Şi vreau o româncă de a mea, dacă eu nu pot să mă întorc în ţară, cel puţin să simt lângă mine o inimă de acolo. Nu sunt genul care să nu fie în legătură cu mentalitatea autohtonă şi urăsc să mi se insulte inteligenţa. Prefer să nu zic nimic dar să ştiu că femeia de lângă mine are cele mai curate intenţii. Simplu, eu caut o soţie, nu un obiect. Primesc multe oferte, să fiu sincer. Am fost, cum îţi spuneam, în iarnă în România şi am întâlnit câteva femei ce mi-au fost prezentate dar nu mi-au părut ceea ce aş vrea eu. Deşi erau femei inteligente: avocate, inginere, doctoriţe, etc. Tu mi-ai spus ceva, eşti rectilinie, consecventă într-un pragmatism dar nu îl elaborezi machiavelic ca celelalte. Comportamentul acelor femei a fost o insultă la adresa procesului meu raţional. Sex găseşti la orice colţ de stradă, nu mă interesează această mentalitate ieftină. Eu vreau pe cineva pe care să iubesc pentru afecţiunea lui, pentru sfatul şi gândul bun şi după aceea pentru trup. Dragă Magda, tu eşti o femeie deosebită. Ai înţeles unde vreau să ajung şi ce cred despre tine. Nu vreau un răspuns imediat dar aş vrea să ştiu că te gândeşti la ce ţi-am scis azi. Sunt încântat că am avut în viaţă oportunitatea să te cunosc. Emil”.

— Iertaţi-mă că îndrăznesc, cine este Emil, prietenul dumneavoastră?

— A fost, nu ştiu dacă mai este, scrisorile astea sunt vechi de un an.

— Dar din câte văd cred că v-a iubit domnul ăsta, acum unde este?

— Acum? Nu mai ştiu, cred că este la Roma, îşi vede de viaţa lui alături de cine ştie cine, aşa cum eu aici îmi văd de viaţa mea aici, lângă tine.

— Cum de l-aţi cunoscut?

— E o poveste lungă, nu cred că ai răbdare să o asculţi. Nu contează.

— Cum să nu, povestiţi-mi, vă rog. Întotdeauna aveţi câte o poveste de spus. Mie niciodată nu mi s-a întâmplat nimic interesant în viaţă.

— Nu te grăbi, ai timp, ai timp. Nu ştii niciodată ce îţi oferă viitorul. Uneori îţi aduce ceva nou când nici nu te aştepţi.

— Hai povestiţi-mi, vă rog, vă rog. Nu mai zic un cuvânt. Ochi şi urechi sunt. Mi-aţi povestit o mulţime până acum dar niciodată despre domnul Emil.

— Nici nu mai ştiu dacă vreau să-mi amintesc ceva. E prea mult de atunci. Am uitat.

— Nu-i adevărat. Cum să uitaţi aşa ceva? Haideţi, vă rog mult. Trece timpul mai uşor. Nu mai zic la nimeni, credeţi-mă!

— Bine, bine. Cu ce să încep? Hmmm… Anul trecut în mai am fost împreună cu Sanda şi cu Florin, doi foşti parteneri, la un simpozion la Roma. Ştii ceva despre Roma?

— Da, e capitala Italiei.

— Bravo. Se vorbea despre grafică şi fotografie în publicitate. Ştii ce-i aia?

— Îmi imaginez. Mai citesc şi eu uneori, doamnă Magda, nu sunt chiar aşa de incultă cum credeţi!

— Bine, ai dreptate, voiam doar să văd dacă ai idee. Era prima dată când ieşeam din ţară, totul mi se părea nespus de frumos, de ireal, nu poţi să realizezi unele lucruri decât atunci când le vezi cu ochii tăi. Acolo oamenii de pe stradă merg relaxaţi, parcă nimic nu-i încrâncenează, aşa cum e la noi. Dacă ai vedea ce magazine, ce vitrine, oricât ţi-aş povesti tot nu ai înţelege. Într-o zi o să mergi şi tu acolo şi o să vezi, nu se poate spune în cuvinte, te simţi cu totul alt om.

— Poate o să apuc să-mi găsesc ceva de muncă pe acolo. Am o prietenă plecată de o lună. A zis că o să mă cheme şi pe mine.

— Şi de ce nu mi-ai zis până acum de asta?

— Nu sunt sigură că o să plec. Oricum v-aş anunţa din vreme, să găsiţi pe altcineva, nu vă faceţi griji. Acum ce să zic? Nici eu nu ştiu nimic. Să văd ce face prietena asta a mea, mă mai gândesc, am nevoie şi de bani de drum… şi apoi dacă vă spuneam ce am de gând iar vă supăraţi câteva zile… numai eu ştiu ce păţeam…

— Aşa de rea sunt?

— Nu, nu. Am vrut să spun altceva. Dar nu vreţi mai bine să povestiţi?

— Cum îţi ziceam, simpozionul ăşta se ţinea într-o sală de conferinţe la parterul hotelului unde am fost cazaţi. În prima zi am simţit că un bărbat mă tot urmăreşte cu privirea, chiar dacă nu mă

uitam înspre el eu tot simţeam privirea lui cum mă arde din spate. Îmi plăcea bărbatul acela, avea o privire aparte şi nişte ochi frumoşi, mi se părea cunoscut de mult timp deşi eram foarte sigură că nu aveam cum să ne fi văzut mai de dinainte. Asta a fost prima zi. Seara am mers la recepţia oficială.

— Cum adică la recepţie? La intrarea de la hotel?

— Nu, nu aia. La o mică petrecere. M-am tot uitat să-l văd dar el nu era printre invitaţi deşi ca participant la simpozion ar fi trebuit să fie acolo. Mi-am zis că a fost o simplă nălucă şi că mintea mea inventase totul. A doua zi era însă aşezat în acelaşi loc, la două scaune în spatele meu. În una din pauze am ieşit. Pur şi simplu nu mai suportam să stau acolo. I-am spus Sandei că vreau să merg pe jos prin Roma, să cunosc oraşul, să merg pe pietonal, să văd Coloseumul.

— De ce aţi tăcut?

Adevărat, am tăcut. Nu pot să-i povestesc Dorei totul. Nu cred că ar înţelege. Ce e de înţeles oare? Nici eu nu reuşesc să mai înţeleg acum nimic deşi atunci părea ceva cu înţeles. Sunt lucruri despre care aş vrea să nu povestesc nimănui niciodată. Sunt lucruri pe care mă străduiesc să le uit. De ce aş încărca memoria altora cu mizeria mea umană?

Sanda se ocupa în firmă de acte şi de contracte. Simpatică, voluntară, prietenoasă. Era prima ei slujbă de când terminase facultatea. Florin era omul bun la toate: fotografie, prelucrare pe computer şi în general era băiatul cel descurcăreţ. Un băiat inteligent, plăcut, cu simţul umorului. Ne făcea cafeaua, se ducea după cornuri în pauza de masă, ne însoţea pe amândouă seara la vreo terasă. Eram o echipă bună. Dar treptat relaţiile dintre noi şi-au deviat făgaşul şi nu îmi dau seama cum de Florin a început să ne curteze pe amândouă. Poate noi îi făceam avansuri şi el era dezorientat şi nehotărât? Uneori lucrurile nu sunt delimitate precis. Dar adevărul este că eu şi Sanda am devenit pe nepusă masă concurente. Prietenia noastră devenise de formă. Zâmbetele doar de politeţe. Nu cred că îmi plăcea Florin ca bărbat. Avea numai liceul şi era cu mult mai tânăr. Nu m-aş fi măritat cu el. Doar jocul mă incita. Ştiam că voi fi câştigătoare, trebuia doar să arunc aşii din mânecă. Îmi exersam doar puterea de seducţie, un mic antrenament ca să îmi dovedesc mie însămi că încă mai pot cuceri pe oricine, că vremea mea nu a apus. Intrasem în joc şi îmi plăcea să o văd pe Sanda că suferă, aveam o satisfacţie perversă să-i surprind privirea

deznădăjduită când Florin se apropia de biroul meu, uneori nepermis de aproape de mine. Apoi, când şi Florin s-a prins bine în laţ, am început să experimentez noi trucuri pentru suferinţa lui. Dar cum ar putea să mă înţeleagă Dora? Nici eu nu mă înţeleg. În avionul de Roma am intrat într-o stare de panică. Primul zbor din viaţa mea. Dar era şi puţin teatru la mijloc, căci avea cine să mă alinte, aveam spectator. Iar Florin m-a ţinut tot timpul la pieptul lui şi mi-a mângâiat părul. Era tandru și cu Sanda, dar cu ea era altfel. Şi Sanda simţea asta şi sigur în sinea ei mă ura. Dar eu mă jucam şi jocul îmi plăcea la nebunie. Iar atunci, în acea seară, la Roma, la acea recepţie, Florin trebuia să sufere pentru ca totul să fie perfect. Descoperisem că nefericirea altora mă face să mă simt bine. Îmi făcusem planul: era de ajuns să intru în vorbă cu Emil şi el să mă curteze acolo, de faţă cu Florin. În definitiv era un tip bine, de ce nu? Dar nu s-a întâmplat. Emil nu a venit. Mi-a strict jocul. Dar a doua zi am fost sigură de victorie. Am ştiut că şi el mă place. Am ştiut că mă va urmări atunci când voi ieşi din sală. Am ştiut că Florin va mesteca un gust amar şi nu va înţelege ce i se întâmplă, de ce îl abandonez pentru un necunoscut. Dar cum să priceapă Dora asta? O să-i povestesc mai simplu.

— De ce nu spuneţi nimic?

— Mă gândeam… Deci, a doua zi, am ieşit tiptil, ca un hoţ, deşi nimeni nu-mi cerea acolo socoteală pentru ceea ce fac. Doar subconștientul meu mă făcea să mă simt vinovată de chiul. După ani de zile de semnat condica de prezentă cred că așa se întâmplă tuturor. Sentimentul propriei determinări se estompează, se atrofiază. Să nu ajungi niciodată așa, te rog eu mult.

— Păi unde să semnez eu condică? Mi-ar plăcea mie. Și, mai departe?

— Şi m-a oprit peste tot căscând gura la capodoperele de artă şi de arhitectură despre care eu am învăţat şi pe care le-am văzut doar în poze. E ceva unic, emoţionant, e ca atunci când vezi cu ochii tăi o minune. M-am oprit lângă Fontana di Trevi. Ştii ce e aia?

— Nu, doamnă.

— Nu-i nimic. E o fântână arteziană specială, foarte frumoasă şi foarte vestită. Deci mă oprisem acolo să-mi trag sufletul, să mă odihnesc, să mă răcoresc în aburul fin și răcoros ce înconjura fântâna. În părţile acelea în mai e deja caniculă. Am rămas lângă un tânăr ce desena la comandă portretele turiştilor amatori de inedit. Îi urmăream

mâna precisă, modul destul de profesional în care purtându-şi degetul prin urmele de grafit reuşea să scoată esenţa unui chip banal. Îmi aduceam aminte de mine, cea de odinioară, cea care cu un bloc de desen sub braţ colindam odată pădurile din spatele casei unde m-am născut. Cum pictam.

— Aţi fost şi pictoriţă mai înainte?

— E un fel de a spune, cred că mai degrabă ar fi trebuit să ajung, dar în viaţă uneori se întâmplă să te pierzi.

— Povestiţi mai departe, aşa de frumos povestiţi…

— Deci: stăteam şi mă uitam la tânărul acela cum termina desenul lui. După ce l-a dat turistului şi-a îndrepat ochii spre mine şi din gesturi mi-a făcut semn să stau pe scaun, să mă picteze. Nu voiam, nu aveam nici prea mulţi bani, ce-i drept, dar i-am spus că aş putea să-i fac eu portretul şi el a fost surprins de idee, credea că fac o glumă. El vorbea în italiană, eu în româneşte dar ne înţelegeam incredibil de bine. S-a lăsat amuzat de joc. Aşa am început cu foaia albă în faţă să mă simt ca altă dată inspirată şi am început să desenez. Băţul acela, poate student la arte, era un tânăr frumos, cu ochi mari, negri, cu plete atingându-i umerii, parcă îl văd şi acum. Ştii, când vrei să desenezi un portret mai întâi de toate trebuie să încerci să prinzi esenţa privirii, asta e tot secretul, altfel nu iese nimic, e natură moartă.

— Şi? V-aţi îndrăgostit de tipul acela?

— Oh, ce grăbită mai eşti! Parcă voiai poveşti, să treacă timpul! Nu, în timp ce desenam am simţit din nou o privire care mă ardea din spate. Am eu ceva cu privirile din spate. Nu înţeleg cum le simt, dar le simt. Am întors capul şi nu era nimeni altul decât bărbatul de la simpozion. Emil. Cel cu scrisorile. Mă urmărise pas cu pas şi acum se uita la mâinile mele care desenau. L-am privit cu ochi întrebători iar el mi-a spus în româneşte:

— Aveţi talent. Vorbea pe româneşte, deci ştia că sunt din România, pricepi?

— Asta nu e talent, oricine exersează suficient poate să o facă. Ne cunoaştem de undeva? i-am răspuns.

— De la simpozion. V-am văzut acolo. Numele meu este Emil Vasilesco.

— Magda Ivan. Lucraţi tot în publicitate?

— Nu neapărat, am trecut ieri pe acolo să caut nişte parteneri din Europa şi v-am zărit printre participanţi. Sunteţi o încântare

pentru orice ochi care vă priveşte. Mi-am dorit să vă cunosc dar nu am găsit pe nimeni care să mă prezinte aşa că am luat-o pe cont propriu. Nu mi-o luaţi în nume de rău. Acum locuiesc în Roma dar m-am născut în România și am plecat de acolo cu cev ani în urmă.

— Aţi făcut foarte bine.

— Nu ştiu. Bine, rău, totul e relativ. Dar văd că aveţi talent, desenaţi bine în grafit. Îmi daţi voie să vă răpesc de aici şi să vă arăt Roma necunoscută?

Ştii, Dora, atunci ar fi fost normal să-mi fie frică să accept o așa invitaţie de la un necunoscut într-un oraş şi mai necunoscut. Îţi dai seama? Nimeni nu ştia de soarta mea acolo, doar Sanda s-ar fi sesizat dacă nu m-aş mai fi întors la hotel. Omul acela putea fi un criminal, un maniac îmbrăcat elegant şi vorbind manierat. Atunci nu m-am gândit la asta, am acceptat fără să mă gândesc la niciun pericol, gândurile astea sunt aici, la noi, acolo ai impresia că nu e posibil să ţi se întâmple nimic rău. Peste tot oamenii sunt amabili, civilizaţi, nu vezi nici măcar cerşetori pe stradă, nici măcar un câine fără stăpân. Aşa că am acceptat provocarea. Am hoinărit până seara târziu pe străzile Romei, am văzit vechile terme, catacombele romanilor de odinioară, clădiri din perioada renaşterii, sculpturi, ce să-ţi povestesc? Ca să vezi bine Roma şi muzeele ei îţi trebuie cel puţin o lună. Dar aşa l-am cunoscut pe Emil. Aşa mi-am dat seama că e un bărbat deosebit, ce mai, ne-am îndrăgostit unul de altul, ştii tu, dragostea aceea la prima vedere. Seara târziu m-a condus la hotel, a doua zi eu mă întorceam în România dar el mi-a dat în aerogară adresa lui de e-mail şi m-a rugat să-i scriu.

— Şi?

— I-am scris, desigur, deşi nu am crezut nicio clipă că omul acela chiar se îndrăgostise şi el de mine. Că eu de el eram îndrăgostită până peste urechi. Am crezut că a fost un simplu joc. Dar am picat singură în plasă. Hai mai citeşte ceva.

„Draga mea.

M-am făcut că nu prea înţeleg faptul că te-ai intimidat cu precedenta epistolă, mai ales că intenţia mea a fost una opusă, adică spre a detensiona puţin relaţia noastră pe care am început-o, ţii mine, sub auspiciile incognoscibilului. Aş putea interpreta răspunsul tău ca pe o formă politicoasă de a mă aduce pe o linie statică. Îmi cer scuze dacă am abuzat de îngăduinţa ta în a lectura şi interpreta mesajul meu. În concluzie o să te las pe tine să decizi, încetul cu încetul, să-ţi dau

seama ce fel de om sunt. Fiecare cuvânt primit din parte la îmi aduce pe retină imaginea ta, o persoană de mare rafinament. Înţeleg că eşti solicitată să dai un nou look unui apitament vechi. Şi casa mea este destul de veche dar în interior am amenajat totul nou. Ar trebui să vii să vezi casa mea, poate te vei simţi inspirată. Fiecare cameră are stilul diferit. În dormitor am mobilă masivă, un pat solid, ştii tu că nici eu nu sunt micuţ. În sufragerie am foarte multă piele, inox şi sticlă. Sus mai sunt încă trei dormitoare, fiecare cu baie separată, fiecare în alt stil. Bucătăria este la parter, ca o insulă de granit, înconjurată de bare din inox. Sunt sigur că ţi-ar place casa mea. Iar mie mi-ar plăcea şi mai mult să te văd în ea. Nu cred că îmi doresc altceva acum. Te sărut, Emil".

— Chiar are aşa o casă de mare şi frumoasă?

— Da, are într-adevăr o casă frumoasă, aşa cum o descrie. E la periferia Romei, are o grădină superbă şi o privelişte de vis. Dar acolo toată lumea are case mari şi frumoase. E ceva firesc. Relaţia noastră s-a legat din ce în ce, după un timp m-am reîntors în Italia, să-l văd, să petrecem mai mult timp împreună, aşa că o săptămână în toamnă şi apoi sărbătorile de iarnă le-am petrecut la Roma și am stat la el. Ca în filme, ca în filme! Hai, mai citeşte.

— Cum adică aţi stat la el? Aţi dormit împreună?

— Da, am dormit împreună, am făcut dragoste, adică am avut relaţii sexuale, dacă asta voiai să afli.

Dora tace, presimt că răspunsul meu cu ton ridicat a luat-o prin surprindere, sinceritatea mea a dezarmat-o, nici nu mai are replică. Nici eu nu îi dau alte amănunte. Ce să-i explic? Ce e de explicat? Ce e de înţeles? Eu şi Emil ne-am iubit în cel mai banal mod cu putinţă. Simţeam în el aventurierul de odinioară, simţea în mine amprenta frivolităţilor de altă dată dar amândoi încercam să ne luăm rămas bun de la toate câte au fost şi să începem o viaţă cât se poate de apropiată de conceptul teoretic de normalitate. De parcă fanteziile erotice ar fi fost în afara legii. Sau mai degrabă ne-ar fi amintit de lucruri jenante din tinereţea lui. Din tinereţea mea. De fantomele trecutului. Nu discutam despre ele. Ne prefăceam că nu există. Că nu aveam trecut niciunul din noi. Nu m-a întrebat niciodată nimic şi din asta nu puteam să înţeleg decât un sungur lucru: că orice i-aş fi spus despre mine şi iubiţii mei, el ar fi avut de zece ori mai multe poveşti. Chiar şi cu virgine. Cunoscusem fiecare mai toate plăcerile perverse sexuale, nicio

curiozitate morbidă nu ne mai îndemna la experiment sau extravaganţă. Amândoi ştiam exact ce mult efort cer şi cât de mult implică. Aşa că am preferat să ne întoarcem la simplitatea primordială, printr-o înţelegere tacită. Mimam perfect inocenţa pe care o pierdusem de mult dar la care râvneam amândoi deopotrivă. Sexul îşi pierduse misterul, totul era de mult bătătorit, explorat, cunoscut. Urma să devenim soţ şi soţie şi desigur instituţia asta trebuia să fie una foarte serioasă. Atât de serioasă încât probabil sexul ar fi devenit treptat ceva colateral.

— Ei, ai amuţit? Sau ţi-a pierit curiozitatea? Citeşte mai departe!

„ANUNŢ PUBLICITAR: Pentru Magda:

Om bun, cu suflet mare, atât de mare încât să încapă toată dragostea lumii, toată durerea ei, tot ce e bun şi frumos, adunate: unele doar pentru păstrat, altele doar pentru dăruit.

Aplic pentru job-ul de aşteptător! Veşnic aşteptător. Aşteptător al omului care în faţa plângerii să nu spună niciodată: taci! Care să ştie ce înseamnă împreună simţire, să fie aproape când e nevoie de aproape, să fie un umăr când lacrimile nu mai ştiu drumul curgerii, să fie braţul care să aline atunci când sufletul e rănit. Sau care să spună: taci! Fii liniştit! Sunt aici, cale de o şoaptă, iau eu durerea ta şi îţi dau în schimb o rază a dimineţii, un zâmbet.

Aşteptător al dăruitorului de timp şi de sine voi fi.

Nu am pretenţii asupra salariului. Va fi oricum cel mai mare din lume. Mă ofer pe mine în schimb. Sau, infinit mai mult. Cu drag, Emil”.

— Despre cu spune aici?

— Ei, el voia să merg la Roma cât mi repede, să ne căsătorim. Eu i-am spus că e vreme să mai aştepte, că ne cunoaştem prea puţin, că uneori dragostea trebuie lăsată să se mai aşeze, aşa că el mi-a spus că este dispus să mă aştepte oricât. Se înscrie la postul de aşteptător, cum zice el.

— Doamne, ce romantic, ce îmi place! Mie nimeni nu mi-a vorbit niciodată aşa de frumos, niciun bărbat nu mi-a vorbit aşa…

— Oh, Dora, aşa zicea şi Maria ieri. Vorbele sunt vorbe. Noi, femeile, cădem prea ades în plasa lor. Nu fi tristă, mai bine ar fi să găseşti şi tu un bărbat bun care să nu-ţi spună cuvinte frumoase dar care să te iubească frumos, să nu te umilească, să te aprecieze şi să te trateze ca pe cineva egal cu el. Cuvintele se duc, cuvintele frumoase sunt la început, ele nu ţin nici de cald, nici de foame… Tata e aşa.

— Ei, dar măcar ştiţi că cineva v-a spus cuvinte frumoase odată, că v-a iubit mult...

— Da, dacă tu îţi imaginezi că e o consolare pentru mine fie şi aşa cum spui. Uneori însă e mai bine să nu ai nimic decât să ai şi apoi să pierzi. Nu ştiu, nu ştiu cum e mai bine. Hai să vedem ce-a mai scris.

„Dragă Magda.

Îmi cer scuze de întârzierea răspunsului meu, sunt uneori lucruri care nu ţin de voinţa mea.

Acum să încerc să mă calific şi să obţin un punctaj cât mai aproape de exigenţele tale. Dacă şpagă nu primeşti, poate că un sărut lung şi direct pe guriţa aia frumoasă m-ar mai salva puţin?

1. Când mă întâlnesc prima dată cu o femeie mă uit la ochi. Aceştia îmi vor da dimensiunea persoanei pe care o voi cunoaşte în zecimi de secundă.

2 Basmul preferat a fost Croitoraşul cel viteazparadoxal eu sunt un nepriceput la toate.

3 Relaxarea pentru mine este o problemă de principiu. Cred că este clipa când vin acasă şi cineva să mă poată întâmpina şi strânge în braţe, săruta şi să-mi transmită că sunt binevenit, asta e ceea ce m-ar relaxa.

4 O întrebare grea. Actriţele nu au valoarea dragostei fiindcă ele trăiesc în Hollywood şi acolo nu sunt sentimente ci doar interese veşnice. Femeia cu care aş fi vrut să trăiesc ar fi fost femeia care să o iubesc până la sacrificiu. Nu am deci niciun idol preferat dintre actriţe, nici vorbă că m-aş gândi să mi-o fac parteneră de viaţă.

5. Detest cel mai mult în viaţă atunci când mie, ca fiinţă înzestrată cu raţiune, să mi se insulte inteligenţa, când ştiu ce se întâmplă şi mi se spun poveşti sau sunt crezut ca un imbecil.

6 Cred în afrodiziacul care se numeşte Magda. Când aş simţi că mă doreşti ca bărbat acel ceva mi-ar dărui mare plăcere.

7. Indiferent de cât de greu mi-ar fi, aş aprecia adevărul. Aş fi capabil să înţeleg, să iert, altfel ar fi imposibil, nu pot trăi în minciună.

8 La vârsta mea de 46 de ani extremul nu se numeşte sport ci nesăbuinţă. Sporturile extreme sunt la limită cu patologicul, aşa cred. Deci nu e de mine. Mi-ar plăcea să merg în schimb mână în mână pe ţărm sau pe un trotuar al unui drum spiritual împreună cu tine.

9. Aş avea 3 dorinţe pentru peştişorul de aur: a. ca omul de lângă mine pe care-l iubesc să fie sănătos. b. ca Dumnezeu să-mi ierte

păcatele şi să nu mă lase să mai fac altele c. să fiu norocos ca să am o căsnicie frumoasă.

10. Nu mi-e teamă de nimeni în viaţă, doar de Dumnezeu.

Mă simt legat printr-un dor necunoscut de tine, Magda".

— Asta ce a fost?

— Mi-a răspuns la întrebările pe care i le-am dat drept test ca să treacă la examenul de aşteptător.

— Şi a trecut examenul?

— Tu ce crezi? Hai, mai citeşte-mi!

„Dragă Magda.

Astăzi prin lecturarea micului mesaj te-am văzut răpitor de frumoasă, cred că sufletul tău te face astfel. Trebuie să vin neapărat să te văd, o să iau avionul spre Bucureşti şi în acest weekend, te rog să mă primeşti că un umil preibeag în universul tău. Cordial, Emil".

— Se pare că a trecut testul dumneavoastră.

— Da, l-a trecut.

— Şi a venit?

— Da, a venit, a fost grozav să fim împreună. A rămas atunci vreo două săptămâni, avea de definitivat şi câteva procese, cam aşa ceva. Ştii, Dora, uneori în viaţă ţi se întâmplă tot felul de lucruri care de care mai ciudate. Eu eram cu el şi mi se părea tot timpul că nu e nimic real, de parcă era imposibil să fie adevărat.

— Şi iar aţi dormit împreună?

— Da, am dormit împreună! Ce-i cu asta?

— Şi? Cum a fost?

— Obişnuit, Dora, obişnuit. Dar nu ţi se pare că întrebi cam multe? Chiar vrei să-ţi povestesc cu amănunte? Te interesează cumva şi câţi centimetri are penisul lui?

— Iertaţi-mă. Vai de mine, nu, doamnă, nu vorbiţi aşa. M-a luat gura pe dinainte, Doamne iartă-mă. Mă gândeam doar aşa, cum de nu s-a căsătorit niciodată?

— Nu a avut răgazul, italienii se căsătoresc în general mai târziu decât bărbaţii de pe aici, ei aşteaptă să-şi facă o carieră, să aibă un statut, o casă, un venit destul de bun căci altfel nici nu îşi pun problema de a-şi lua o soţie. Ei trebuie să ofere destul de mult confort încă de la început mireselor lor. Acum înţelegi? Hai să aud mai departe, ce a mai scris.

„Dragă Magda, foarte frumos din partea ta să poţi împărţi cu un

necunoscut aşa cum sunt eu, clipe şi imagini atât de dragi sufletului tău. Eu nu mă pot numi privilegiat în acest sens şi am simţit volens nolens o mare durere în suflet”.

— Despre ce era vorba?

— Cred că îi vorbeam despre prietenii mei, despre Maria, despre mama, tata, Marcel, tanti Călina… Citeşte să văd dacă e aşa…

„Cu 22 de ani în urmă mi-am pierdut mama, era chiar de 24 decembrie, ziua mea, împlineam 24 de ani. Mi-a sucombat în braţe. La puţin timp sora ei a decedat în urma unui cancer ovarian, şi aceasta tot în braţele mele. Era un adevărat şoc pentru mine, eu care nu am văzut niciodată oameni şi nici măcar animale murind. Am rămas marcat pentru toată viaţa. Amândouă m-au crescut, amândouă m-au alintat şi ţinut ca pe un ou să nu se spargă. Am fost unul dintre cei mai alintaţi copii de pe suprafaţa pământului, şi dacă îţi voi spune că mama mea a fost ginecolog şi sora ei balneolog, ai să înţelegi curând că am crescut într-un mediu de spital unde am avut ocazia să cunosc oameni de excepţie dar şi imoralitatea unora dintre cadrele medicale. Este suficient să-ţi spun că trebuia să mă fac doctor, mama nu concepea alt viitor pentru mine. M-a pregătit numai cu profesori universitari şi în cele din urmă am intrat la facultate, dar am renunţat înainte de a termina primul an în favoarea istoriei. Fusese singurul obiect la care învăţasem cu plăcere şi fără meditatori. Crescând în spital, mama a fost în Bucureşti, la Spitalul Vasile Roaită, pe vremea aceea am fost expus de mic la o sumedenie de lucruri pe care le vedeam prin crăpătura uşilor. Am văzut asistente medicale care se dezbrăcau fără jenă în vestiar, doctori care aveau relaţii cam prea intime cu surorile sau pacientele etc. ceea ce m-a făcut mai târziu să renunţ la această meserie înainte de o începe. La prima disecţie pe cadavru am ieşit din sală şi nu am a-mi revenit niciodată. Nu era de mine. Mama mea a fost o femeie extraordinară, fiind extrem de iubită de toţi care au cunoscut-o. Printre altele ştiu asta, cât puteam eu să realizez la vârsta aceea, că şi-a făcut câteva avorturi, ei şi la prietene dar niciodată nu a luat bani. Am crescut foarte liberal, am avut acasă separat camera mea unde îmi aduceam fete iar mama mă aproviziona, ca şi mătuşa mea, cu prezervative ca să nu am necazuri. Am fost un copil problemă totuşi nu sub aspectul că am făcut prostii ci pentru că nu mi-a plăcut să învăţ. Mai degrabă aş zice că ai mei erau aşa de ocupaţi cu meseriile lor încât o bună bucată de vreme pe nimeni nu a interesat cum şi ce învăţ. Nici

la ședințele cu părinții nu aveau timp să meargă. În clasa a-8-a am rămas corigent la două materii, iar în clasa a-10-a am rămas repetent. Noroc de pile că m-a trecut cineva la o materie. Proful era bolnav de rinichi și mama i-a făcut rost de niște medicamente ce nu erau în țară și așa m-a trecut. Nu-ți mai spun că eu la 17 ani aveam mașina mea, am condus un an fără permis. Poliția a închis ochii pentru că știa fiul cui sunt. Dar s-au prăpădit săracele, mama a avut varice esofagiene care s-au rupt și nu a mai putut fi salvată. Din cauza tatălui meu ea s-a apucat de băutură și aceasta cred că a fost un precursor la ce a pățit. Taică-meu i-a făcut zile grele: femei, băutură etc. Tatăl meu, cu care am probleme și în ziua de azi, s-a recăsătorit cu o altă femeie și toată moștenirea i-a dat-o fiicei acesteia pentru că el este senil și nu mai știe ce face la cei peste 80 de ani ai lui. Iată de ce eu sunt în mari procese astăzi în țară. Văzând atâta alcool în familie am rămas cu repulsie pentru asta, iată de ce eu nu am băut și fumat niciodată. Scurt acum: mama era o sufletistă și i-am moștenit aceasta, nu era o fire puternică dar calitățile ei o făceau de excepție. Își dădea și cămașa! Îmi amintesc la funeralii am avut peste 1.000 de persoane. Tata – un tip fără scrupule, economist de profesie, provenit dintr-o familie super bogată – bunicul a avut 10 restaurante în București înainte de comuniști, dar a suferit mult din cauză că a fost burghez și de aceea a luat-o pe mama, fată de țărani, ca să aibă un profil mai bun. Dar nu a iubit-o niciodată. A fost dat afară de la drept de 3 ori – un tip super inteligent – să nu mă laud, dar aici l-am moștenit, foarte intransigent – iar l-am moștenit, profitornu l-am moștenit etc. Și-a bătut joc de mama mult și când am crescut mai mare l-am confruntat. După ce mama a murit eu am fugit din țară și mi-am urmat destinul, nu am mai știut multă vreme de el. Istoria și doctoratul l-am luat în țară, aici am luat masterul în diplomație internațională după numai patru ani, vreme în care am învățat la perfecție italiana, franceza, engleza și germana. Așa de mult aș vrea să te asigur de intențiile mele cele bune, deunăzi îmi spuneai la telefon de tendința ta de a fi contingentă cu proximitatea fizică, dar nu îți pot spune cât de mult te pot simți de la distanță. Te înțeleg perfect! În fine, dragă Magda, cam aceasta ar fi în mare situația mea familiară. Nu am menționat că am fost singur la părinți și de aceea am fost și răzgâiat mult. Ceea ce nu se mai întâmplă azi. Al tău, Emil.

— Parcă aș citi un roman, nu o scrisoare.

— Unii au o viață mai palpitantă, dar viețile ce par palpitante pe

dinafară să ştii că sunt greu de trăit pe dinăuntru. E mai uşor de dus în spate o viaţă simplă, nu arzi atât de repede. Aşa că nu te mai văicări că ţie nu ţi se întâmplă nimic. Bucură-te că eşti aşa cum eşti, de ceea ce eşti. Nu ai de unde să ştii ce planuri are cu tine Dumnezeu.

— Credeţi că sunt aşa de importantă încât să merit aşa atenţie?

— Vorbeşti prostii. Toţi oamenii sunt importanţi pentru Dumnezeu. Deci şi tu. Poate că tu eşti foarte importantă, nu ai de unde să ştii. Tu ce înveţi acolo la biserica unde mergi? Mai citeşte.

„Draga mea.

Îţi mulţumesc în parametri maximi pentru mesaj. Este pragnamatic, nu implică decât funcţionalitate şi clarviziune. Dacă tu o numeşti viaţă sau realism de principiu voi accepta această teoremă fără a fi însă de acord şi am să-ţi spun de ce. Dragostea are legile ei pe care raţiunea nu este capabilă să le înţeleagă. Degeaba vorbim de vârstă, degeaba ne lamentăm de coeficienţii de toleranţă bilaterală, în van gravităm asupra convenţionalismului de relaţie sau a contingenţei fizice. Adevărata dragoste începe prin capacitatea de a simţi ipoteticul, distanţa devine irelevantă. Sufletul devine vibrant şi nu numai receptiv la factorul olfactil sau chinestezic, etc. Este adevărat că noi suntem înclinaţi spre carnal, spre a atinge persoana cu care voim să intrăm în contact, să o mirosim, să-i privim şi săruta buzele. Aceasta doare pe undeva, dar te întreb: oare aşa mult pragmaticul să înlocuiască sacrificiul? Ele s-au dovedit galvanizatoare şi lucrative fără excepţie. Îmi tot spun că nu trebuie să aştept o veşnicie ci doar câteva luni până când acest contact spiritual şi contingenţa fizică se va împlini. Oare nu merită să încercăm? Oare dacă vrem acest lucru nu se va putea realiza? Desigur că da! Ai putea să faci şi aici o carieră în domeniul tău sau ai putea foarte bine să nu faci nimic, pentru mine tot ce decizi e bine. Problema este că poate nu vrei, că eşti plafonată la ideea că locul tău trebuie să fie acolo şi că distanţa este insurmontabilă.

Doamna mea, îţi reamintesc faptul că locul fiecărui om este acolo unde este iubirea lui, unde simţi că devii viaţă. Te rog nu cădea în această capcană a rutinei. Dragostea mai există cu sau fără acceptul tău. Ea te va atinge într-un fel sau altul. Nu este teorie pură ceea ce îţi confesez, nu este rolul meu să o propag. Îţi spun doar că dacă te atinge va fi irezistibilă. Este vina mea că nu am reuşit să te conving de contrariu. Spaţiul geografic dintre noi poate fi surmontat în puţin timp. Vreau să fii sigură de faptul că eu îţi pot oferi tot confortul. Atunci ce

înseamnă pesimism? Nu crezi în căsătorii reuşite? De unde ideea asta stupidă în mintea ta? Încrederea că nu există cineva real care să-ţi ofere dragoste? Sau oare teama că tu nu eşti în stare să dăruieşti sau să primeşti? Nimeni nu îţi spune să te arunci cu capul înainte dar oferă-ţi o şansă să schimbi ceea ce este o pseudosenzaţie de suficienţă. Tu nu eşti femeia care să te limitezi la asta.

Uită-te în oglindă şi vezi ce-ţi spun. Priveşte în spaţiul tău intim şi realizează că nu exprim ambiguităţi. Nu te plafona şi nu-ţi refuza aceasta pe motivul fricii. Tu eşti o femeie învingătoare prin tot ce ai făcut până acum dar trebuie să te menţii acolo. Frica este primul pas spre înţelepciune dar adevărata expunere a acesteia înseamnă a oferi şi a primi dragoste, o dragoste carnală pentru satisfacerea micimii noastre dar mai ales o dragoste agapică pentru zidirea propriului ego. Meditează la astea. Te sărut, Emil”.

— Deci v-a cerut în căsătorie şi în loc să spuneţi da aţi spus că vă mai gândiţi. Doamne, de ce nu m-a cerut pe mine aşa un bărbat, nu mai stăteam nicio clipă pe gânduri…

— Ba ai fi stat, sunt sigură că ai mai fi stat.

— De ce? Era urât?

— Nici vorbă, nu era urât, era un bărbat bine. Am pe undeva şi poze cu el. E un album pe raftul de sus. Poţi să-l deschizi dacă vei.

— Nu, povestiţi-mi dumneavoastră.

— Emil era puţin obez, blondin, cu ochi albaştri, cu trăsături fine, cu nişte mâini frumoase, am eu o boală să mă uit la mâinile bărbaţilor…

— Şi atunci de ce aţi amânat?

— Întotdeauna situaţiile ideale m-au speriat. Nu cred în ele. Mi-e frică, am senzaţia că în spatele lor se ascunde altceva, necunoscut şi dureros. Că e o capcană la mijloc. Nu există lucruri perfecte. Cred că omul acesta era perfect şi asta m-a speriat. Voiam să descopăr în el o slăbiciune, un punct vulnerabil, ceva care să mă facă să nu mă simt mereu datoare să fiu şi eu perfectă. Da, cred că în ochii lui păream ceva ce nu sunt. Eu am o mulţime de imperfecţiuni, tu ştii asta cel mai bine, cred că îmi era teamă de mine, nu de el. Nu mai ştiu. Dar de măritat eram convinsă că o să mă mărit cu el. Acum a trecut. Mai bine citeşte-mi.

„Draga mea”.

Frumosul este o noţiune atât de relativă încât oamenii nu au

ajuns să o definească la parametrii satisfăcători. Pentru mine frumosul înseamnă o nouă Magda care prin modul ei de percepţie a reuşit să câştige respectul meu. Pentru mine Magda semnifică balanţa şi sanguinicul în care bunul simţ mă atinge cu fineţe şi clasă şi unde raportul de excitaţie rămâne egal cu cel de inhibiţie. Scrisul tău, deşi nu i-am putut face o experiză grafologică, mi-a adus pe retina imaginaţiei o femeie războinică deşi vulnerabilă, un om lucid deşi încorsetat în propriile mecanisme de apărare, un om în stare să iubească şi să creeze, dar care rămâne fidel tradiţiei de a nu fi primul care să ia o atitudine. Stilul tău ingineresc are sensibilitate să ştii, l-am recepţionat aşa cum ţi l-ai fi dorit tu: este simplu, explicativ, rectiliniu şi lucrativ. Am citit şi printre rânduri şi am redescoperit o femeie caldă care se ascune în umbra frigului de afară, o fiinţă cu multe sensibilităţi care comandă grijă şi înţelegere. Îţi înţeleg frustrarea şi lipsa de încredere. Nu vei mai avea această restanţă în curând. Pentru că tu vrei să îţi trăieşti libertatea într-un mod pe care îl alegi cum şi când vrei tu. Am înţeles asta şi sincer nu pot să fac nimic ce să-ţi schimbe această neîncredere în mine. Dar ai să te convingi singură ce fel de om sunt. Pentru mine este o durere fiindcă eu ştiu cine sunt şi ce gândesc şi uite că pe nedrept trebuie să plătesc pentru nişte indivizi care şi-au bătut joc de tine, care te-au folosit, care au abuzat de bunătatea şi sufletul tău de excepţie. Este dureros pentru mine să ştii, şi dacă aş putea le-aş arăta eu acestor indivizi ce înseamnă să respecţi o femeie. Românii nu sunt tocmai nişte bărbaţi galanţi, am văzut asta. Şi ca să fiu sincer nici eu nu am fost odată cheie de biserică. Nu uita însă că eu trăiesc de ani buni într-o altă lume, civilizată şi demnă. Te înţeleg, dragă Magda, şi nu pot să te condamn decât pentru că te-ai născut acolo. Nu ştiu dacă eu sunt cel care să unesc munţii din loc, aceştia vor trebui să fie exploraţi şi cercetaţi cu inima nu cu picioarele, dar ştiu, gândul tău cel bun, voinţa ta este să încerce cu teamă inerenţa unui început. Ai aici braţele deschise ale unui bărbat care ştie să-ţi respecte privatul, pe cei dragi, microfamilia ta şi mai ales care să împartă cu tine construcţia unui edificiu al unui nou sentiment. Ştiu că raţiunea ta de a fi creează o imagine dragă mie, ştiu că nu te identifici cu obişnuitul ce-l găseşti la fiecare colţ de stradă. Rămân să mă prosternez în faţa unei lumini pe care am descoperit-o în noaptea orbirii mele şi căreia îi doresc ca Sculptorul Etern să-i dăruiască răbdare şi beatitudine interioară. Somn uşor, Emil”.

— Ce voia să spună aici?

— Ciudat mai sună acum! Atunci el insista să mă mut la Roma. Eu ezitam, nu ştiam unde mă duc şi ce va fi acolo, mă gândeam că trebuie să plec de aici, să-mi las colegii, pe Maria, casă, nu ştiu, pare uşor pentru ceilalţi dar atunci când e vorba de tine e greu de tot. L-am rugat să aştepte până în primăvară. Să se împlinească un an. Şi apoi trebuia să las firma pe mâini bune, am pus suflet destul şi-mi părea într-un fel rău să mă despart de munca mea.

— Şi cui aţi lăsat-o?

— Am vândut tot celor doi angajaţi, Florin şi Sanda. Nu mi-a părut rău. Meritau să rămână împreună. Şi să ştii că le-am oferit cel mai bun preţ, crede-mă. Voiam să mă revanşez într-un fel pentru ce le-am făcut.

— Ce le-aţi făcut?

— Ei, ca şefii, am mai greşit şi eu, parcă nu ai şti cum e! Dar m-am bucurat că au rămas cu afacerea la care au pus şi ei umărul. Fac treabă bună în continuare şi le merge bine. Au un profit bunicel. Hai, încă una!

„Omul meu cel drag.

Am convingerea că vei citi mesajul meu cu atenţie deşi, culmea, nici nu ştiu ce să-ţi scriu. Mă doare pe mine ce am citit şi aş vrea din tot sufletul să fiu lângă tine şi să-ţi dovedesc faptul că există dreptate pe pământ şi oameni buni de asemeni. Crede-mă că plâng ca un copil acum când îţi scriu şi nu-mi este ruşine de asta. Ce cuvinte să-ţi adresez, ce gânduri frumoase să-ţi transmit când sufletul tău este închis de durere. Aş vrea să ştii că nu există tragedie pe care trecerea timpului să nu o şteargă şi să nu o facă uitată. Sufletul tău este unul nobil iar această înnobilare vine din grija pe care o are faţă de tine Sculptorul Etern să fii vie în spirit şi adevăr. Ştiu asta din propria-mi experienţă dar nu eu sunt important! Mă simt umil şi neputincios în faţa suferinţei tale dar cel mai tragic la nivel subiectiv este că nu pot să te conving de tot binele ce ţi-l doresc. Ai dreptate să-ţi fie teamă, ai justificată lipsa de încredere în oameni şi cine sunt eu să vin acum şi să-ţi spun că nu este aşa, că mai sunt şi oameni buni pe lumea asta? Ce argumente pot aduce în a susţine această idee când experienţa ta de viaţă îţi spune contrariul? Iată dilema mea.

Omul meu foarte drag de acum încolo eu nu sunt o persoană care abandonează, niciodată nu am făcut-o şi tu nu m-ai respins prin

tot ce ai elaborat, doar m-ai pus pe un raft unde mă vei şterge din când în când de praf. Ştiu că principiile tale nu sunt convergente cu ale mele tocmai pentru că nu mai crezi în oameni, deci nici în mine şi în bucuria de a fi altfel. Tu iei fiecare zi cu ce îţi aduce frumos şi bun, foloseşti ce este adecvat şi nu te implici sentimental. Am înţeles. Sunt un neputincios şi mă doare asta! Ia-mă ca pe un neghiob, dar eu nu pot să văd atâta suferinţă. Ştiu că nu ai nevoie de nimic, de mila nimănui, știu că nu depinzi de nimeni, ştiu, ştiu, ştiu, dar inima mea nu-mi dă voie să nu-ţi spun că sufăr alături de tine. Tatăl tău se va face bine, presimt asta. Amnezia poate fi un lucru temporar. De multe ori ştiu că suni la acea sonerie și el nu îţi răspunde. Hai, dă-mi mâna puţin, lasă-mă să am eu grijă de tot ceea ce este greu, lasă-mă să iau eu tot răul şi adversitatea asupra mea numai tu să fii bine. Distanţa de care te temi atât va fi oricum depăşită şi nu asta este problema. Lasă-mă să-ţi fac dovada faptului că nu sunt un tip obişnuit, poate vei înţelege altfel, lasă-mă să vorbesc poate şi cu cei dragi ţie să le spun ce femeie grozavă eşti: o voi face cu tot sufletul şi cu lacrimi de fericire. Dragă Magda, peste o săptămână o să încerc să fiu lângă tine din nou, nu mă obligă nimeni să fac aceasta, sunt matur şi stăpân pe ceea ce gândesc. Sunt sanguinic, echilibrat, raţional şi nu prezint nicio simptomă de stress. Vreau să ştii că nu mă joc în cuvinte şi nu-mi bat joc de sentimentele oamenilor.

Îl rog pe Dumnezeu să te lumineze şi să-ţi animeze sufletul spre tot lucrul cel bun, să-ţi dăruiască pace cu tine însăţi şi multă îndurare. Tu eşti un om care suferă iar eu, nevrednicul, nu sunt în stare să-ţi alin aceasta și nici nu pot să fiu lângă tine fizic în aceste clipe. Dacă inima şi trupul meu îţi sunt de folos ia-le, nu mă lăsa să zac în acel raft, în engleza este o expresie cu care închei:

I MEAN WHAT I SAY, AND I SAY WHAT I MEAN.

Te sărut omul meu cel brav, îngăduie-mi să-mi plec capul şi să mărturisesc că astăzi ţi-am scris numele în inima mea pentru totdeauna. Emil”.

— Dar ce s-a întâmplat de v-a scris aşa?

— Ei, s-a întâmplat. Într-o seară, era martie devreme, tata se întorcea de la oraş, vânduse un viţel la târg şi fusese la frate-meu să-i dea o parte din bani. La întoarcere spre sat cineva l-a atacat. Nu i-a găsit decât vreo două milioane în buzunare. L-a lăsat acolo în zăpadă, în frig, lovit la cap. Dimineaţă când l-au găsit sătenii tata era mai mult

mort, noroc de medici. A scăpat cu zile dar acum e tare slăbit, o vreme nu recunoştea pe nimeni, acum uită repede, nu cred că o să-şi mai revină. Nici azi nu se ştie cine l-a atacat. El nu îşi aminteşte nimic. Nu am fost prea ataşată de tata dat nici nu pot să spun că nu am suferit. Poate tocmai de aceea m-a durut în suflet cel mai mult, că m-am înstrăinat de el şi nu am reuşit să îl iubesc suficient. Durerea asta nu o să dispară niciodată. Că putea să moară şi eu să fi rămas fără niciun tată, aşa cum a fost el, mai distant, dar totuşi tata. Părinţii tăi ce fac?

— Ai mei fac bine. Cu ale lor.

— E bine că mai stai cu ei. Părinţii merită mai mult de la noi, crede-mă. Mai citeşte-mi.

— Bine, ia să văd… Îndată. E ultima.

— Cum ultima? Credeam că sunt mai multe. Sau poate că nu. Vorbeam pe messenger foarte mult, ne sunam la telefon, aşa că nu aveau de unde să fie prea multe scrisori. Asta e! Citeşte-o.

„Draga mea.

Îmi pare bine să te găsesc din nou aici, în spaţiul ăsta virtual care atunci când te citesc pe tine pare cald şi nerăbdător să prindă contur.

Mă tot bucur, încă de dimineaţă, când am venit la birou să pregătesc o încărcată zi de vineri, şi am găsit mesajul tău.

Mulţumesc mult pentru mesajul de confirmare. Voi fi negreşit la aeroport pe 25 mai, nu trebuie să-ţi faci griji. Diferenţa între mine şi tine este că eu sunt un tip care aş vrea să schimb totul, am voinţa necesară, timpul, banii, sufletul. Nu-ţi fie teamă, libertatea ta îmi este mai preţioasă la acest moment decât orice pe lume, iar o legătură ca a noastră nu mai prezintă riscuri pe care să nu fiu pregătit să le iau asupra mea integral.

Seneca este considerat de 2000 ani un filosof şi un adânc cugetător. „De uita beata „şi „De otio”, sunt scrieri într-un sistem coerent, cu o structură de adâncime… îmi plăceau în tinereţe. Îmi amintesc în „De ira”… mă intrigau atunci ideile lui despre pasiuni: plăcere, durere, manie, gelozie, ambiţie… pasiuni care în gândirea sa nu trebuiau extirpate cât controlate foarte ferm, căci „în clipa când sunt scăpate din vedere, devin mai puternice decât cel care îşi închipuie că le conduce”, iar virtutea, în viziunea sa, era unica valoare a vieţii.

Dar el era Seneca, sfetnicul lui Nero, născut cu 27 de ani î.Hr. şi

nu ştia cum vor fi vremurile în 2004 d.Hr., că eu, muritorul de mine, te va cunoaşte şi prin tine va cunoaşte întreg misterul universului. Nu ştia că scara valorică va fi aşezată invers de majoritatea semenilor, că va exista un Hristos care va afirma profetic despre oameni că dragostea lor se va răci şi că vor deveni mai mult iubitori de sine şi de plăceri decât de etică şi morală. Îl combăteam pe Seneca, Îl combăteam pe Iisus, atunci când doar descoperirea era ceea ce mă interesa. Părul alb aduce însă odată cu el şi constatarea că există legi de care nu putem scăpa şi pe care nu le putem schimba. Iar cunoaşterea, dacă se rezumă doar la adiţia informaţiilor sau satisfacţiilor personale, este o mare pierdere. Sau o mare indigestie!

Nu uita, capricornii sunt cercetători din fire. Unii caută să descopere mai multe trăsături ale aceleiaşi persoană în timp ce alţii caută o singură trăsătură în mai multe persoane. Eu fac parte dintre primii. „Mai bun este sfârşitul lucrurilor decât începutul lor”! O afirma Eclesiastul. Iar eu sunt încununat cu acest sfârşit şi cu acest început ce se întrezăreşte alături şi cu tine. Se mai poate scrie pe această pagină că diseară voi înalţa sufletul meu împreună cu Orff, sub bagheta unui mare dirijor, Răzvan Cernat, şi ca întotdeauna voi cinsti această muncă cu o ţinută de gală. Peste exact o săptămână, ştiu sigur, vom fi împreună în aceeaşi sala de concerte. Oare ce-şi poate dori mai mult un muritor? Te sărut, te aştept, te iubesc, te doresc, Emil. Voi fi acolo, la aeroport, nu-ţi face griji de nimic. Te aştept, nu ai teamă.

— Păcat că nu aţi mai ajuns…

— Taci! Spui numai prostii de fiecare dată! Nu te laşi până nu bagi cuţitul în rană! Te rog să taci! Nu mai vreau să aud nimic! Niciun cuvânt. Pleacă de aici! Eşti o proastă. Pleacă acum când îţi spun! Du-te la Roma şi nu ai decât să munceşti că o sclavă sau să te măriţi tu cu Emil dacă vrei. Puţin îmi pasă. Eu nu mai vreau să aud nimic! Pleacă, pleacă de aici imediat neroado! Să nu te mai prind în casa mea că îţi rup picioarele! Nenorocita dracului! Lasă-mă singură. Singură, auzi? Singură!

Prind de pe masă paharul cu apă şi arunc la întâmplare. Nu-mi pasă ce mai sparg şi ce mai murdăresc. Nu-mi pasă de nimic. Urlu ca o fiară rănită de moarte. O aud pe Dora plecând în mare grabă, închizând uşa cu cheia şi totuşi continui să strig cuvinte de ocară. Nu mă opreşte nimeni. Nu mă aude nimeni. Strig la pereţi şi-l strig cu gura mare lui Dumnezeu despre viaţa mea imposibil de trăit dar nici El nu mă aude.

Nimănui nu-i pasă. Nimeni nu mă ajută. Nimeni nu ştie ce simt. Nimeni nu înţelege de ce mai trăiesc. Nici măcar eu.

Luni-l noiembrie, seara

Aş vrea să pot să plâng. În hohote. Ca o bocitoare plătită la înmormântarea unui necunoscut. Să plâng şi să mă vait. Dar nu pot. Ochii mei nu au lacrimi. Doar în interior mi se preling spre piept suliţe dureros-amare. A putea să plângi este o binecuvântare, un leac. Ferice de cei ce pot plânge. Uite asta nu e printre fericirile din Biblie. Mie îmi este nepermisă până şi această ultimă frontieră a durerii. Folosesc lacrimi artificiale. Scumpe. Dar nu sunt din durerile mele făcute. Fără lacrimi suferinţa rămâne, se adună, nu găseşte niciun drum spre eliberare. Niciodată nu am putut să plâng, nici când aveam lacrimi adevărate, când eram sănătoasă. Nici când Eugen a plâns în poala mea. Nici când a murit. Nici când am ieşit din spital şi medicul mi-a spus că probabil nu o să mai pot vedea niciodată. Nici acum, când Emil este pierdut pentru totdeauna. Sunt legată de durere, fără putinţă să o pot lăsa în urmă, fără putinţă să o pot scoate din suflet. Parcă aş fi o statuie vie. Am trăit atâţia ani legată de durere ca şi cum ea ar fi fost firească în mine, nici măcar nu mă mai incomoda de o vreme, aşa cum te obişnuieşti probabil cu timpul să convieţuieşti cu un parazit până în clipa când el îţi este fatal.

Cine oare a fost cu ideea de a scormoni în trecut, de a-l învia pe Emil? Oare Maria? Poate eu? De ce am vrut să retrăiesc acele zile? Nici măcar nu-mi dau seama de unde dorinţa mea stupidă, speranţa că voi găsi ceva salvator în trecut. Oh, Doamne, el nu e făcut să îndure, Emil a fost un alintat al sorţii. În şcoală şi-a permis luxul de a nu învăţa, de a renunţa apoi la o facultate şi de a alege alta, de a pleca din ţară, de a-şi construi propriul destin. Acum e în căutarea unei femei sănătoase, frumoase, delicate, care să se asorteze cu mobila din sufragerie şi să-i orneze frumos braţul pe străzile Romei sau pe la recepţii oficiale. Poate că a şi găsit-o. Un bărbat ca el este destul să dea semnalul de undă verde şi în jurul lui vor roi de îndată o sumenenie de fete din care ai ce alege. Eu am ieşit din competiţie, m-am desclificat prin accidentare. Nimeni nu recompensează cu nimic un sportiv accidentat în cursă. Râsul e asumat doar de cel ce joacă. Căprioara rănită e mâncată de lup. Doar mi-a spus foarte clar, înaintea mea a mai cunoscut o mulţime de femei cu un calcul precis şi prozaic de a-şi găsi nevasta ideală. Ca pe o cămaşă sau un costum de firmă. Nicio diferenţă majoră între ele, doar

să fie frumoase şi noi. Asta făcea parte din cursul normal al vieţii lui. Am acceptat asta conştientă de realitatea care mă aştepta. Cum ar putea Emil să-şi continue aventura vieţii lui legat de o femeie oarbă? Nu era în plan. Bărbaţii ştiu întotdeauna ce vor de la viaţă, ei îşi iau doar ce le este necesar şi se debarasează într-o clipă de lucruri inutile. Nu sunt ca noi, femeile. Bărbaţii nu sacrifică nimic din ei niciodată. Sau se întâmplă atât de rar încât eu nu ştiu de aşa ceva. De mici sunt învăţaţi că totul li se cuvine şi că numai femeile sunt duse pe altarul sacrificiului. Pentru că ele le poartă în pântece copiii, ele îi nasc cu riscul de a muri şi îi cresc cu riscul de a îmbărtâni. De când sunt cât o boabă de orez bărbaţii trebuie ocrotiţi de femei. Dar ei uită mereu atunci când sunt mari. Aşa e făcută lumea asta. Unde îmi e mintea? Şi acum ce să fac? Să-l sun?

— Ştii, sunt Magda, am înviat din morţi pentru tine. Mă mai iubeşti, mai rămâne valabil tot ce mi-ai spus şi mi-ai scris, mai vrei să ne căsătorim, mai este valabilă înţelegerea? Sau ea cuprindea automat integritatea trupului şi sufletului de care ai fost îndrăgostit? Asta am uitat să te întreb atunci.

Sau de ziua lui, înainte de Crăciun, să-i fac o surpriză, eventual o vizită, un cadou?

Şi el ce să-mi spună? Să-l fac să se simtă umil şi incomod? Poate că nici măcar nu s-ar simţi aşa, e doar o iluzie de a mea! Pentru ce? Cu ce m-ar ajuta asta? Să aflu de la el că are probleme personale şi nu mă poate vizita prea curând sperând că eu voi înţelege şi că nu îl voi mai deranja niciodată? Toate astea mi-s atât de clare, nici măcar nu merită să scormonesc în rana pe care o am şi să o adâncesc şi mai mult. Nu o să sun, nu o să scriu, nu are rost. Îl cunosc, e omul care îţi conferă confort şi cere în schimb o viaţă fără probleme. Nici măcar copii nu-şi doreşte pentru simplul motiv că ei îţi fac probleme mereu. O soţie tânără ar fi vrut copii, i-ar fi făcut probleme. Eu acum sunt o problemă. Nu am ce căuta în preajma lui. Poate că nici eu nu mai vreau. De ce neapărat trebuie să-l fac numai pe el vinovat? Nici eu dacă aş fi întreagă nu m-aş mai mărita cu un orb. Ştiu prea bine asta, nu sunt nici pe departe nebună sau ridicolă sau inconştientă. Maria ce o fi sperat? De ce i-o fi scris? Nici ea nu ştie, nici nu o să o întreb. Poate a fost un impuls de moment atunci, la începuturi. Când încă se mai întrezăreau speranţe şi toţi credeau că voi fi ca mai înainte. Acum nici ea nu mai speră nimic, am simţit asta din ezitarea ei atunci când mi-a citit

răspunsul lui. Trebuia să-mi dau seama, trebuia să renunţ. Atâta timp am reuşit să nu mă mai gândesc la Emil, să mi-l scot din calcule, din memorie, din viitor. Iar Florin? Aş fi rămas cu el? Ar fi rămas cu mine? Desigur nu. A fost numai un joc. De-a profesoara şi de-a elevul. Ceva nou, ceva provocator pentru amândoi. În final primea ce-şi dorea dar cu porţii mici, cu amânări. Aveam o satisfacţie teribilă când îi vedeam deznădejdea sau disperarea în priviri. Erau zile când prinsă de remuşcări îl mângâim şi-i facem orice favor, blândă şi supusă. Apoi mă răzgândeam, îl muşcam, îl zgâriam, îi provocam durere fizică, nu îl lăsam să ejaculeze. Alteori, ca din senin şi în toiul nopţii îl dădeam jos cu picioarele din pat şi îl trimiteam la Sanda. Iar el îmi ciugulea deopotrivă din palme şi mierea şi chinina fără să spună nimic. Mi se supunea de parcă era picat în transă. În loc să se supere, să se apere, să riposteze, venea de fiecare dată înapoi la mine ca un câine plouat şi credincios şi asta mă incita să fiu şi mai rea. Tot mai rea şi mai rea. Era o răutate elegantă şi rafinată, o elaboram pas cu pas. Ştiam că Sanda îl dezmiardă. Şi cu toate astea, din noi două, el o prefera întotdeauna pe fata cea rea. Toţi avem, de vrem sau nu, un germene de răutate în noi. Depinde dacă lăsăm răutatea asta în libertate sau o îmblânzim. De ce tocmai Florin descătuşase acea fiară din mine? De ce atunci? Nu ştiu. Poate că diferenţele dintre noi erau mult prea mari. Raportul de forţe era atât de inegal! îl dominam. Şi poate că femeile nu sunt făcute să domine. Eu şi Florin experimentam o relaţie plină de violenţă. Violenţa naşte violenţă, nimic din ce am trăit cândva nu rămâne fără ecou în timp. La mine funcţiona. Prin el mă răzbunam pe toţi bărbaţii care nu m-au văzut, care nu m-au vrut, care m-au folosit, care m-au abandonat, care m-au făcut să sufăr, care au preferat să treacă de mine şi să rămână apoi ai altor femei. Din ce în ce admiratorii mei deveniseră tot mai puţini şi grăbiţi, după 30 de ani erau mai toţi însuraţi, cu copii, ancoraţi bine într-o viaţă a lor la care nu ar fi renunţat, niciunul nu mă mai privea cu adevărat, erau numai dorinţi de aventură în ochii lor. Apoi, în ultima vreme nu mai era chiar nimeni. De parcă devenisem o jucărie hodorogită. Intram uneori în atacuri de panică. Timpul îmi jucase o festă. Trecuse pe lângă mine cu nonşalanţă, îmi luase minţile zornăindu-mi în urechi dintr-o aramă sunătoare şi dintr-un un chimval zăngănitor, fluturând prin faţa ochilor mei baloane colorate şi steliţe din staniol, până când m-am trezit într-o bună dimineaţă că nu mai sunt o adolescentă şi că mă apropii grăbit de 40 de ani. Devenisem,

vedeam prea bine asta, o vedeau toţi dar nu îndrăznea nimeni să o spună, devenisem o domnişoară bătrână. Cel mai mult mă înfuriam atunci când mă surprindeam că îmi alunecă ochii pe rubrica de condoleanţele din ziare, sperând că voi găsi colo un loc devenit vacant. Nu mai aveam nici ce alege, nici ce culege în oraş. Am încercat pe internet. Am postat o fotografie şi o scurtă descriere. Am primit epistole seci de la oameni fără căpătâi şi pe care nu-i voia nimeni. Apoi m-am trezit într-o zi cu un mesaj fără menajamente: „Ce mai cauţi şi tu pe aici, babo! Nu ai nepoţi să îi plimbi? Dacă te plictiseşti poate îţi dau într-o seară nişte limbi dar trebuie să stingi lumina şi să-ţi pun o pernă pe cap, altfel nu mi se scoală nici limba”. Era desigur un puşti impertinent şi vulgar dar gândurile lui erau probabil cele mai sincere. Şi oricât am încercat să le ignor ele s-au încăpăţânat, chiar şi după ce mi-am desfiinţat contul acela, să nu-mi iasă din memorie. Steaua mea era pe cale să apună, simţeam asta, puştiul acela exprimase în cuvintele lui un adevăr iminent de care eu fugeam şi poate de aceea mă comportam prosteşte cu Florin, de parcă el ar fi fost vinovat de tot acest dezastru personal. De toate eşecurile vieţii mele. Ce ruşine îmi este acum pentru tot! Oh, jocuri stupide cu sentimentele celorlalţi. Merit ce am: Florin e cu Sanda se vor căsători în curând. Degeaba îmi spune Maria, nu au plâns prea mult pentru mine. Au făcut totul de ochii lumii. Acum ei sunt fericiţi, se potriveau bine de la început, Florin era bărbatul Sandei şi eu vedeam asta şi-mi plăcea să le amărăsc viaţa. Acum ei sunt bine iar eu stau şi sufăr. Ştiam asta de la început şi totuşi nu m-am putut abţine să nu mă bag între ei, dar de fapt să nu îmi bag încă un pumnal în suflet. Suferinţele astea tăcute or să mă omoare, o să mi se oprească într-o zi inima şi atunci voi fi eliberată. Pentru totdeauna. Chiar de ar fi să mă reîncarnez, sufăr acum pentru multe, multe vieţi în care s-ar cuveni să fiu fericită. Iar de nu, poate o să ajung în Rai, doar am nume de sfântă şi-mi ispăşesc păcatele acum, aici. Şi toată lumea spune că Dumnezeu face dreptate. Dar dacă Sanda e cea care m-a blestemat şi trebuia să ajung în Iad? Poate că acolo şi sunt. Oh, de muream atunci, în primăvară. Atunci nu am simţit nicio durere, niciun regret. Muream fericită. Întotdeauna am crezut că moartea va veni cu suferinţă şi durere. Ce eroare! Viaţa este suferinţă şi durere! Aici putrezim, aici ne zbatem, aici e infernul. Acum am decăzut din înger în fiinţă pământeană pe care eu însămi o detest, mi-e silă de mine, de neputinţa mea şi mai ales de sufletul meu care nu mai are nimic de

dat, nimic de împărţit, nimic de primit, care nu se mai poate bucura de nimic. Nu mai merg nicăieri, unde voia Maria să merg? La asociaţie? Să mă îmbrace frumos? Nu sunt o păpușă care să o duci la plimbare. Maria are altă lume, nici ea și nimeni altcineva nu înţelege ce înseamnă să mori și să mai rămâi un timp pe pământ. Ea are universul ei, valorile ei, dar nici nu-şi imaginează că eu nu mai încap în ele. Nu mai pot, o să beau, o să beau din nou mai mult și băuturi tari sau poate o să iau un pumn de somnifere şi nu o să mă mai trezesc niciodată în acest coşmar. Asta o să fac şi nimeni nu mă poate opri, e decizia mea. Cum aş putea să mai trăiesc astfel zece sau poate patruzeci de ani? E un blestem pe care trebuie şi am puterea să-l curm. Trebuie să o izbăvesc şi pe Maria şi pe toţi de păcatul de a mă fi cunoscut odată în viaţa lor. Așa e drept pentru toată lumea, pentru ei şi pentru mine deopotrivă. M-am gândit, asta o să fac, o să-i spun Mariei că nu pot să dorm, să-mi dea câte ceva seară de seară, o să strâng pastiluţă cu pastiluţă şi când voi aduna suficiente mă voi elibera de toate. Dar de ce aş aştepta până atunci? De ce nu aş face acum ceva? Aş termina repede, pentru totdeauna, aş dispărea odată cu toată suferinţa mea. Da, o să mă arunc pe fereastră. Simplu. Va dura doar câteva secunde drumul meu spre eliberare, câteva secunde, nu prea multe, de disperare. Atât. Nu va fi greu. Odată aplecată peste fereastră nimic nu mai poate opri căderea în gol. Oare de ce să mai aştept? Mă ridic din fotoliu, caut şi deschid larg fereastra. Aer proaspăt şi o boare luminoasă undeva, abia perceptibilă de retina mea. Soarele este spre apus, chiar în dreptul ferestrei. Oare nu sunt în cele din urmă creaţia lui, nu sunt eu un lung proces chimic, o recţie în lanţ dintre proteine şi hidrocarbonate, alimentat la origini de energie solară? Miros de frunze uscate. Şi ele au fost vii cândva, au avut puterea să se desprindă de pe crengi, să cadă. Au acceptat moartea, e în firescul viului. Aud bine, pe stradă la câţiva metri de mine mai circulă încă maşini, trec oameni pe trotuar. Or să mă găsească repede, poate că nici nu o să mor dintr-odată, o să zac într-o baltă de sânge, cu oase rupte şi în dureri până o să cheme cineva o salvare. Şi apoi, în fusta mea roșie, largă şi cu tricoul meu alb? Cum voi arăta pe trotuar? Într-o poziţie poate stupidă şi indecentă. Așa mă va surprinde oare moartea? În tricou murdar cu sânge şi cu o fustă sfâşiată în cădere, ridicată de vânt? Lumea se va uita fix la lenjeria mea tanga, la părul meu pubian. Nu vreau aşa ceva! Şi ce-i de făcut? Doar nu o să mă duc să-mi pun acum pantaloni! Ce ridicol gând! Poate că o să se găsească

alţi medici binevoitori ca și prima dată, or să mă pună în gips, or să mă opereze şi eu voi supravieţui suferind şi mai mult decât o fac acum. Dacă trebuia să mor, desigur Dumnezeul meu m-ar fi luat de prima dată. Probabil că nu mi-a venit timpul pentru asta. E doar vremea să sufăr. Simt o lumină vagă şi căldura molatecă a soarelui pe obraji, îl simt încălzindu-mă, el e viu de mult şi pentru mult timp, are încă de dăruit tuturor deopotrivă. Puţin îi pasă de moartea mea. Nimănui nu-i va păsa de asta. Nu e o idee bună sinuciderea asta, acum. O să mai aştept, poate la noapte, când nimeni nu va trece pe sub fereastra mea, poate altă dată. Nu mai vreau durere. Vreau să intru senină în împărăţia viselor eterne. Iar tata, sărmanul, a trecut prin atâtea şi acum să audă că m-am aruncat de la fereastră. Nu, nu merită el una ca asta din partea mea. E ca şi cum l-aş îngropa de viu. Şi nici Maria nu merită asta. Ea s-ar simţi cea mai vinovată. Închid fereastra. De parcă aş închide o copertă de carte. Niciodată, de câte ori am încercat, nu am reușit, instinctul meu de conservare e singurul intact, e mai puternic decât orice. E clar, nici măcar curaj nu am. Nici să trăiesc şi nici să mor. Dumnezeu o să-mi vorbească într-o zi şi o să-mi arate drumul meu. Nu ştiu cum. Poate în vis. Poate prin oameni. Poate prin gândurile mele. Dumnezeu are un plan cu mine, nimic nu e întâmplător pe pământ, nici măcar o frunză nu cade întâmplător de pe ram, nu ea alege asta. Nu pot să cred că m-a zămislit şi apoi m-a uitat. O să îmi arate într-o bună zi calea mea. Până acum am tot încercat în fel şi chip. Să ajung pictoriţă, să fiu femeia unui singur bărbat, să fug într-o altă lume încercând să iau totul de la capăt. Nimic nu mi s-a arătat. Poate că de fiecare dată am fost mai oarbă decât sunt acum. Asta vrea Dumnezeu să-mi arate: cine sunt. Mereu am fugit de mine, fug şi acum încercând să dispar din sfera materială, de parcă trupul meu ar fi un obstacol. Trebuie să mă liniştesc, să o iau încetul cu încetul. Mai este şi mâine o zi iar dacă astăzi mor nu voi şti niciodată ce se va întâmpla cu mine sau cu cei din jur. Poate că e bine să fiu curioasă o vreme. De murit am tot timpul să mor, până al urma urmei.

Marţi 2 noiembrie

Dora iarăşi nu mai vorbeşte cu mine de dimineaţă. De cum a intrat în casă tace întruna. Face grevă. Nu spune nimic. Nici eu nu ştiu cu ce să încep. Uneori cred că e proastă şi incultă. Așa eram şi eu odinioară considerată de cei din jurul meu. Nu ne naştem înţelepţi, nici măcar nu reuşim să înţelepţim cu viaţa. Doar ni se pare asta. Căpătăm

o dexteritate în a recunoaşte situaţii şi în a reacţiona adecvat. Nu e niciun miracol. Totul are o logică. Chestie de reflexe condiţionate ceva mai elaborate. Toate fetele sunt timide şi stângace, toate credem încă în poveştile cu Feţi Frumoşi spuse de bunica. Dora este la fel ca oricare de vârsta ei. Aşteaptă un miracol care să o scoată din rutina asta şi să o introducă într-una nouă, care ar părea firească dacă ar fi una cu un soţ și un copil.

— Dora, știu că ești supărată.

— Nu, doamnă.

— Ba eşti supărată dar nu am ce-ţi face. Nu ştii să te porţi, dai mereu cu bâta în baltă. Aşa nu o să răzbaţi în viaţă. Într-o zi o să-mi mulţumeşti. Pentru că într-o zi ai să înveţi că nu ai niciun drept să zici tot ce-ţi trece prin minte şi să răneşti pe cel de lângă tine cum ai chef.

— Dar dumneavoastră de ce ziceţi răutăţi? De ce m-aţi făcut proastă? Asta cum mai vine? Credeţi că eu nu am suflet, numai dumneavoastră aveţi?

Dora are dreptate. Mie mi se cuvine să zic orice doar pentru că nu văd? Să fie asta o scuză, un avantaj? Fata asta are dreptate. Ar putea să-mi fie fiică şi ce ar învăţa de la mine? Cinismul. Cel mai uşor mod de a convieţui. Arunci în cei din jur răutăţi de joasă speţă şi te miri mai apoi că nimeni nu te iubeşte. Nici măcar nu te respectă. Nici măcar nu mai stârneşti milă ci repulsie. Şi atunci devii şi mai cinic. Nu ştiu ce să zic. Tac. Tace şi ea deşi acum aş fi putut specula momentul, aş fi putut să-mi deschid sufletul, să îi explic ce greu îmi este şi mie şi cum nu-mi mai găsesc niciun drum, aş înduioșa-o povestindu-i de tentativa mea de a mă sinucide aseară. Este momentul când aş putea să fiu aproape umană, aproape bună. De fiecare dată ratez de parcă mi-ar fi ruşine de ceva, de apropierea dintre noi două cel mai mult. Aş putea să vorbesc cu Maria despre asta. Cu ea ar fi mai uşor dar Maria oricum le ştie pe toate. Poate nici ea nu le ştie de vreme ce numai ea vorbeşte şi niciodată nu vrea să mă asculte. Cum îmi pot imagina că cineva mă înţelege atâta vreme cât refuz să comunic? Atâta vreme cât găsesc totul inutil. Accidentul ăsta m-a schimbat. Nu doar fizic. Ceva în mine nu mai există, a fost în fiinţa mea ceva ce nu mai este acum. Nu ştiu cu exactitate ce era acel ceva dar sigur eram mai mult decât sunt acum. Poate prin asta trec toţi cei ce-şi pierd vederea la un moment dat, de unde să ştiu eu? Nici Maria nu ştie, mi-a spus-o. Dacă vreau să mai trăiesc trebuie să stau de vorbă cu cei asemeni mie. Probabil că mai

vreau să trăiesc de vreme ce am închis fereastra, de vreme ce nu am cerut nici măcar un somnifer până acum. Așa că nu am decât o singură cale: să am încredere în Dumnezeu şi să las viaţa din mine să-şi caute făgaşul așa cum este, ca o parte din întreg dar încă o entitate.

Sâmbătă 6 noiembrie

Sună telefonul. Dora răspunde ea, ca de obicei. Îmi pune receptorul în mână. Este Maria.

— Bună, dragă, ce mai faci?

— Mă pregăteam să pun aţa în ac și să încep o broderie nouă.

— Bine, succes. Uite de ce te-am sunat. Mâine mergem la asociaţie. Duminica de obicei se adună acolo toţi cei care vor să mai vorbească, vine și o doamnă psiholog, este o drăguţă.

— E și ea nevăzătoare?

— Nu, vede foarte bine.

— De aia e drăguţă, îi dă mâna.

— Ascultă-mă, nu ai decât să spui ce vrei dar de ce te-am sunat: fiecare nou venit în grup trebuie să se prezinte prin ceva, o poveste din viaţă, ceva care să îl reprezinte. Acolo ca să faci cunoştinţă cu ceilalţi trebuie să-ţi spui o poveste. Te-am sunat ca să ai timp să te pregăteşti, să nu fii luată prin surprindere şi să nu spui că nu ţi-am zis. Câteva vorbe despre tine, ceva care te-a marcat sau te-a emoţionat în viaţă. Nu trebuie să fie ceva lung. Poate fi și o glumă.

— Şi eu ce pot să spun? Nu știu.

— Ai timp să te gândești, ce spui mâine va fi exact precum o haină pe care ţi-ai pune-o la o întâlnire cu cineva care nu te-a mai văzut niciodată. Asta m-a rugat psihologa să-ţi transmit cuvânt cu cuvânt. Nu uita că acolo nu te vede nimeni, nu ştie cine eşti, cum eşti, cum arăţi pe dinafară. Pentru ei lucrurile astea nu mai există. Dar ei te pot vedea cum eşti pe dinăuntru, aşa că nu rata ocazia asta. Te rog, nu mă faci de râs acolo, nu te porţi ca un copil răzgâiat și nu faci fiţe. Oamenii aceia sunt egali cu tine aşa că tratează-i măcar pe ei cu respect.

— Bine, doamna profesoară.

— Bine, ne-bine, eu nu o să stau cu tine, nu o să te ţin de mână şi nu o să-ţi fac semne pe sub masă. De fapt şi peste masă, ar fi la fel. Oricum, tu decizi.

— Ce să decid?

— Cum vrei să fii, dacă vrei să-ţi faci prieteni acolo.

— Înţeleg, vrei să mă pasezi, să scapi de mine.

— Magda, termină, am început să mă cam satur de prostiile tale până peste cap. Am şi eu o limită şi am şi eu necazurile mele, casă, serviciu. Dacă vrei bine, dacă nu, nu! Nu te oblig să faci asta. Dar dacă nu încerci nu o să ştii niciodată dacă pierzi sau câştigi. Clar? Bine, cum zici, e planul meu diabolic de a te pasa ca să dorm cu conştiinţa curată că am făcut totul pentru tine.

— Lasă, nu te potrivi la tot ce spun. Să vii mâine să mergem acolo. La ce oră?

— La zece fără un sfert. Roag-o pe Dora să vină şi mâine o oră, două, să te ajute. Dacă nu o să-ţi placă nu te mai duci altă dată, ce aşa mare scofală?

— Ai dreptate.

— Acum te las, gândeşte-te la ce am vorbit şi termină cu aerele tale de suflet neînţeles.

— Bine, o să mă gândesc, nu te fac de râs, nu-ţi fie teamă.

— Te sărut. La zece fără un sfert trec să te iau cu maşina.

— Bine, o să fiu gata îmbrăcată. Pa.

Închid telefonul. Nu ştiu de ce dar gândul că mâine se va întâmpla ceva, în sfârşit altceva decât o lungă aşteptare, mă face să mă simt pe cât de curioasă pe atât de îngrijorată. Cum o să merg până acolo, de ce mă lasă singură, dacă nu mă descurc, dacă iese rău? Şi dacă iese rău ce o să se întâmple? Nimic. Dacă mă aruncam în gol pe fereastră ce era azi? Tot nimic. Deşi este un alt nimic. Până şi nimicul e de mai multe feluri!

— Dora, am nevoie de tine.

— Da, doamnă.

— Hai să te uiţi prin dulap şi să vezi cu ce m-aş putea îmbrăca mâine. Trebuie să ies din casă. Mă duce Maria la asociaţie. Să vii şi tu mâine, te rog frumos.

— Da, doamnă.

— Dora, crede-mă că îmi pare rău pentru ce ţi-am spus. Eu nu am fost niciodată rea cu nimeni. Nu ştiu de ce tocmai cu tine mi-am găsit să mă port aşa. Nu meriţi. Sincer îmi pare rău. Nu le mai pune nici tu la suflet pe toate. Cred că nici eu nu mai sunt în toate minţile.

— Am văzut, doamnă.

— Dacă ai văzut asta atunci tu ar trebui să fii mai înţeleaptă şi să înţelegi situaţia mea.

— De ce nu vă luaţi un câine pentru nevăzători? Sunt foarte inteligenţi, voiam să spun că nu sunt proşti, aşa am auzit. Cu el aţi fi mai îngăduitoare decât cu mine.

— Nu vreau un câine, eu te plac pe tine doar că nu ştiu cum să o arăt. Crede-mă, niciodată nu am vrut să te fac să suferi. Tu eşti mult prea sensibilă şi orice îţi spun eu tu interpretezi. Mai lasă de la tine un timp şi o să fie bine.

— Bine, doamnă.

— Bine, bine, de ce nu mai spui și altceva?

— Învăţ să fiu înţeleaptă, nu aşa aţi spus adineaori?

— Unde naiba te-a găsit Maria, că îi spun să te ducă înapoi şi să-mi aducă pe altcineva. Cu tine nu se înţelege omul!

— Cu mine? Dar cu dumneavoastră cum rămâne?

— În curând mă voi înţelege cu toată lumea, nu-ţi face griji, m-am gândit la multe în ultima vreme, habar nu ai ce bine m-am gândit la toate şi la cât de bine mă vor înţelege toţi!

— Ce haine doriţi?

— Tu ce crezi?

— Un costum de stofă groasă, că poate acolo e frig înăuntru.

— Bine. Pe cel verde scoate-l și vezi dacă nu trebuie călcat. Și vezi de pardesiu. Pantofii negri și poșeta, vezi, șterge-le de praf.

— Bine, doamnă, oricum vine doamna Maria să vă ia, aşa că nu ieşiţi din casă oricum. Să vă scot şi bijuteriile?

— Nu, dragă. O să mă încurc în ele. Și în al doilea rând cine crezi tu că le vede? Mai bine le-aş vinde. Nu mi-arstica nişte bani în plus. Dar totuşi adu-mi caseta cu bijuterii.

— Să vă scot ceva anume?

— Da, caută acolo un colier, cercei şi un inel cu piatră neagră, vezi că sunt un set, ai să le recunoşti după model.

Dora îmi ia mâna şi îmi pune în ea bijuteriile dorite. Le ating uşor, recunosc modelul, piertrele, parcă văd strălucirea din ele. Un soi de nostalgie prostească mă cuprinde şi îmi simt ochii de parcă s-ar porni să plângă dar nu se întâmplă minunea. Îmi este ciudă că mă las dusă de gânduri absurde, că încă îmi este dor de Emil şi de ziua aceea în care mi-a dăruit bijuteriile ca un jurământ pentru o fericire eternă între noi doi. Tac un timp, las degetele mele să se răsfeţe o vreme mângâind cerceii fini ca două lacrimi, apoi inelul ca o libelulă în zbor. Îl pun pe deget apoi îl scot. Frige.

— De ce nu vi le puneţi? Sunt deosebite, cum se numeşte piatra asta neagră?

— Safir. Dar nu e neagră de tot, dacă o priveşti în lumină este albastră.

— Aveţi dreptate, e albastră.

— Ca ochi mei…

Dora tace. Ştiu de ce. Nu mai am ochi albaştri. Nici nu a ştiut că am avut vreodată ochi albaştri. Dar a învăţat să tacă. Acum ar fi trebuit să mă întrebe în graba ei „aţi avut ochii albaştri?” şi asta ar fi stricat totul. Eu iar făceam criză, iar ne certam. De ce nu zice nimic? De ce nu-mi dă prilej să fiu furioasă?

— De ce nu zici nimic?

— Mă uitam la medalion, e aşa de frumos, parcă ar fi un fluture, e la fel cu inelul.

— Da. Emil mi le-a luat la logodna noastră. A vrut să-mi ia ceva special. Safire australiene. Acum, că nu mai suntem împreună, poate că ar trebui să i le trimit înapoi, nu crezi?

— Nu ştiu, eu le-aş păstra.

— Nu se cade să le păstrez pentru că nu o să le port niciodată. Poate doar să le vând. Nici asta nu se cade. Iar înapoi nu le trimit, ar trebui să vorbesc cu el, Emil nu ar accepta să i le înapoiez sub niciun chip. Nu e genul. Cred că l-aş jigni peste măsură. Şi ce-ar putea să mai facă cu ele acum? Să le dea alteia? Ce prostie!

— Dar sunt scumpe.

— Sunt scumpe pentru noi, în niciun caz el nu a sărăcit cumpărând bijuteriile astea. Chiar dacă fac ceva bani, îmi imaginez.

— Şi atunci ce faceţi?

— O să ţi le dau ţie dacă tot îţi plac.

— Nu pot, doamna Magda, sunt prea scumpe.

— Ia-le, ştiu că îţi plac mult. Ia-le, ţi le dau din toată inima. N-o să ţi le cer înapoi chiar dacă mâine pleci din casa asta. Promit. Şi să-ţi ajute Dumnezeu să-ţi cumperi într-o zi şi haine elegante la care să le poţi purta. Şi încă ceva.

— Ce anume?

— Bijuteriile astea se poartă cu fruntea sus, cu demnitate. Altfel nu or să strălucească, înţelegi?

— Oh, mulţumesc mult. Înţeleg. Sigur mi le daţi de tot?

E prima dată când Dora mă îmbrăţişează. Într-un mod delicat. E

ceva de protocol dar e plăcut. Atingerea, contactul tactil, poate fi atât de plăcut. Rareori m-am gândit până acum la asta. Poate dacă oamenii s-ar îmbrăţişa mai des ar deveni mai buni unii cu alţii. Aşa cred. Nouă, oamenilor mari ne este teamă de atingeri. Nici eu nu suport să îmi atingă oricine părul. De ce tocmai părul? Poate pentru că e ceva de la mama. Iar ea a fost o sfântă. Copiii mici vor mereu în braţe. Se linişteşc atunci când cineva îi mângâie. Le place asta. Copii mai mari se ating ades, să se cunoască mai bine, îi prind pe cei mari de mână să se simtă în siguranţă. Până şi pisicile sau câinii adoră să fie mângâiaţi. Adulţii arareori abia dacă îşi dau mâna. Preferă să se salute de la distanţă, din mers. Probabil aşa şi trăim noi, oamenii mari: mereu la distanţă unii de ceilalţi. Ne înstrăinăm tot mai mult. Şi nici măcar nu ne dorim să fie altfel. Cu toţii suntem plictisiţi, blazaţi, ne e frică de schimbări, de cunoaştere, de atingeri. Ne e bine aşa, rău cum este.

Duminică 7 noiembrie

Azi m-am trezit cu o nelinişte ciudată. Cu o presimţire că se va întâmpla ceva rău. De ce gândul meu pune răul înainte de toate nu ştiu. În dimineaţa accidentului nu ţin minte să fi avut vreo presimţire sau vreun vis ciudat. De fapt nu este un gând rău. Cred că ceea ce simt este doar o emoţie particulară. Aşa cred că m-am simţit în prima zi de şcoală la oraş, aşa a fost în prima zi la facultate. Un sentiment de parcă ar trebui să stai pe marginea unei prăpăstii şi nu ştii dacă vei cădea în ea sau nu. Straniu. Sunt un om matur şi nu ruşesc să-mi controlez trăirile. Oamenii necunoscuţi mă sperie acum. Nu eram aşa, dar cu timpul am învăţat că oamenii sunt răutăcioşi, că mă pot uşor răni, am mereu o reţinere faţă de semenii mei. Am învăţat despre noi că am fi fiinţe sociale. Acum nu mai cred asta.

— Dora, cât este ceasul?

— Nouă jumate.

— La ce oră vine Maria?

— Păi nu a zis că pe la fără un sfert să fiţi gata?

— Ba da, dar credeam că vine ceva mai devreme.

— Poate că are şi ea treabă, cine ştie.

— Poate. Nu ţi se pare ciudat? Altă dată ar fi venit cu un ceas mai devreme ca să mă aranjeze.

— Da' eu ce am de făcut?

— Ei, lasă, sigur are ea o treabă. Sigur trece pe la biserică. Sau poate crezi că s-a săturat de mine?

— Doamna Maria? Nu cred. De ce ar face-o?

— Nu ştiu. Tu nu te-ai săturat de mine?

Tace. Asta înseamnă că da. Bijuteriile de ieri o încurcă să spună ce gândeşte. Îi este încă teamă că o să mă răzgândesc şi o să i le cer înapoi. Fii liniştită, fetiţo, nu se va întâmpla asta. Nu mai am ce face cu aur. Nu mai valorează nimic acum pentru mine. Dar tu nu ştii asta, tu crezi că eu îţi semăn ţie. Te înşeli. Eu nici măcar cu mine nu mai semăn de mult.

Soneria sună scurt apoi uşa de la intrare se deschide. E Maria, cine altcineva?

— Sunteţi acasă, fetelor?

— Bună, Maria. Sunt aproape gata.

— Aproape? Dar ce mai ai de făcut?

— Vreau să mă machiezi puţin. Cum îmi stă părul?

— Foarte bine. Îmi place şi cu ce te-ai îmbrăcat. Îmi pace costumul ăsta.

— Dora l-a ales. Nu e prea larg?

— Nu, e bine aşa. Să mă uit după o eşarfă. Bate puţin vânt. Cu ce te încalţi?

— A pregătit Dora tot. Nu mă machiezi?

— Nu avem timp. Doar puţin fard de obraz ajunge.

— Atât?

— Bine, şi ruj. E suficient.

— Hai, zi ce ai de zis.

— Ce să am de zis?

— Că tot nu vede nimeni.

— Te-ai prostit de-a binelea. Hai să mergem că întârziem şi nu e frumos.

— Maria, zi-mi ce s-a întâmplat. Îmi ascunzi ceva.

— Lasă, vorbim în maşină.

Deci s-a întâmplat ceva dar nu vrea să audă şi Dora. E un secret. Oare ce e? Până la maşină nu scot un cuvânt. Maria e supărată. O simt din felul cum respiră, cum se mişcă aerul din jurul ei, ea nu-şi dă seama dar eu simt şi ascult un fel de oftat al ei imperceptibil pentru ceilalţi. Poate că există într-adevăr percepţii extrasenzoriale. Doar trebuie să exersăm. Nu ştiu decât că există ceva în mintea mea, ceva indus de alte simţuri pe care nu le ştiam până acum.

— Ce ai păţit? Ce aşa secret? Spune-mi odată, nu mai am

răbdare. E ceva rău?

— Sunt mai mult ca sigură că Vlad mă înşală.

— Nu cred. Vlad? Nu e posibil.

— Ba da, e adevărat.

— De unde ştii tu asta? Ai dovezi? L-ai prins? Ţi-a zis careva ceva?

— O femeie ştie întotdeauna asta, nu-i trebuie prea multe dovezi.

— Poate e numai o închipuire de-a ta. Eu, una, nu cred. Mai degrabă recunoaşte că tu ai luat-o razna cu imaginaţia.

— Nu, noi doi nu am mai făcut dragoste de nu mai ţin minte când. Săptămâna trecută a fost la un congres la Sinaia. Trei zile. Ieri am desfăcut bagajele. Şi ce crezi? I-am găsit pijamaua nedesfăcută. Vlad al meu nu doarme niciodată dezbrăcat! Îţi dai seama? După atâţia ani! Cred că a făcut-o cu o fufă tânără de abia venită la ei pe secţie. Nemăritată, îmi imaginez eu ce pramatie trebuie să fie! Şi nu cred că a fost ceva întâmplător, ei sunt de ceva vreme cuplaţi, nu se poate altfel. Vlad e ciudat şi cam distrat de un timp. Nu-l mai interesează nimic în casă, nici ceea ce e de mâncare, nici ce face Bogdan la scoală. Am zis că o fi obosit, că are o mulţime de treburi, de griji noi, da' nu m-am gândit chiar aşa departe.

— Eu nu cred. Maria, Vlad nu e genul acela de bărbat, ascultă-mă pe mine că eu am cunoscut destui la viaţa mea. Vlad e un familist convins. Poate că nu mai este tandru, dar nu te-ar părăsi niciodată pe tine şi pe Bogdan. Eu cred că te-ai înşelat.

— Instinctul nu mă înşală.

— Şi ce ai de gând să faci acum?

— Deocamdată nimic. Aştept să-i frecă.

— Dacă nu-i trece? De ce nu vorbeşti cu el?

— Nu ştiu. Simt că îmi ies din minţi. Nu ştiu. Cred că dacă fac scandal ar fi în stare să plece de tot de acasă. Mă simt depăşită de tot ce mi se întâmplă. Nu am crezut niciodată că am să ajung zile din astea. Şi nici Bogdan nu are nevoie acum de valuri, are destul de mult de învăţat. Nu vreau să-l tulbur cu nimic nici pe el. Bogdan e un copil încă. E doar între mine şi Vlad, înţelegi?

— De când crezi că sunt cuplaţi, el şi fufa?

— Cred că de mai multe luni, poate chiar un an. Vlad s-a schimbat, e de nerecunoscut. E distant, nu mai vede nimic, e străin de

toate din casă. Cât am stat cu tine la Bucureşti nu s-a plâns mai deloc de lipsa mea. Aproape că i-a priit. Mi s-a părut tare ciudat atunci că a fost aşa de repede de acord să renunţăm la concediu împreună şi să se ducă singur la mare iar eu să rămân cu tine. Culmea e că atunci nu mi-am dat seama şi chiar l-am crezut altruist. Dar el le avea pe ale lui şi lipsa mea de acasă a venit la fix.

— Acum dai vina pe mine?

— Oh, nu, nici vorbă. Tu nu ai nicio vină. Nu ştiu ce vină am eu.

— Bărbaţii se mai plictisesc uneori. Şi noi, femeile ne plictisim, hai să o recunoaştem! Fără niciun motiv. Ştii ce se spune, că la bătrâneţe bărbaţii fac crize şi se cred iar la pubertate. Îşi găsesc repede una mai tânără. Noi am face la fel dar cine se mai uită la noi? Aşa că ne consolăm cu bârfele. Toată lume înşală pe toată lumea, nu cred că omul e monogam prin construcţie iar de bărbaţi ce să mai vorbim, ei s-ar culca oricând cu oricine.

— Dar nu Vlad al meu. Nu el. M-am îngrăşat, am îmbătrânit, mă uit în oglindă uneori și nu-mi vine să cred ce văd, dar nici el nu mai e junele de acum 20 de ani.

— Toţi am îmbătrânit.

— Da, dar bărbaţii au şarmul lor când îmbătrânesc. Hormonii lor o iau razna. Criza de la 40 de ani. Oh, Doamne, nu ştiu ce o să mă fac. Nu-mi vine nimic în minte. Cred că o să ajung la nebuni. Nu mai dormim nici nopţile ca lumea. Parcă ar umbla stafii prin casa noastră. După atâţia ani…

— Eu sunt sigură că o să-i treacă aşa cum i-a venit. Dar… în spital nu se discută?

— Eşti culmea, chiar dacă se discută, tu crezi că o să vină cineva să-mi spună ceva? Tu ai face aşa ceva dacă ai şti? E o întreagă conspiaţie în jurul meu, a lor, nu mai ştiu.

Tac, îmi vine în minte Eugen, serile noastre tandre, cine sunt eu să le judec pe toate? Pe Vlad cel mai puţin, pe Maria în niciun caz, iar pe fufă nici atât. Probabil aşa mi se spunea şi mie pe din spate odinioară: fufă. Sau pramatie, depinde. Ştiu, Maria nu a vrut să mă jignească. A rostit un adevăr. Dar nu m-am supărat, mă simt chiar solidară cu ea. Maria nu e soţia lui Eugen, e prietena mea. Pur şi simplu nu merită ceea ce i se întâmplă. Dacă ea nu ar suferi atât aproape că s-ar numi un mic incident totul, dar aşa… o aud cum oftează şi pentru prima oară de foarte multă vreme încoace ceva vibrează în mine. De

parcă mi-au revenit sentimentele de odinioară. De parcă aş începe să devin umană.

— Uite că am ajuns. O să te las singură aici. Vin peste două ore să te iau. Poate mai devreme. Mă aştepţi dacă se termină şedinţa voastră mai devreme.

— Credeam că stai şi tu.

— Nu, ce să fac eu aici? Doamne, nu eşti copil de grădiniţă, Magda! Şi apoi trebuie să trec pe la spital. O să te descurci tu, nu-mi fac probleme.

Nu mai zic niciun cuvânt. Cobor şi aştept să mă ia de braţ. Intrăm într-o clădire cu miros de ziduri vechi şi de petrol, o duşumea veche scârţâie sub picioare. Trecem de un prag, altă cameră. Maria mă ajută să-mi dau jos pardesiul.

— Bine aţi venit la noi – aud. Eu sunt Simona. O să conduc întâlnirea.

— Eu sunt Magda Ivan.

— Ştiu. Doamna doctor mi-a povestit despre tine. Aici ne spunem pe nume. Te vei obişnui. Ia loc.

O mână mă cuprinde de braţ şi mă conduce către un scaun, aud cum mi-l trage să mă aşez. Întind mâna, îl simt, ştiu mişcarea. E ceva automat.

— Mai trebuie să vină şi alţii. Aşa că aşteptăm un timp. Sfertul academic.

— Nicio problemă. Aşteptăm, zic.

— Eu plec, o aud pe Maria. Să fii cuminte.

— O să fiu. Pa. Lasă, se rezolvă până la urmă. Simt eu asta. Nu mai fi supărată.

— Pa, Magda.

Îmi pune mâna pe umăr, ca un alint, ca şi cum mi-ar spune să nu-mi fac nicio grijă pentru ea. Totuşi, cum aş putea să nu mă gândesc? Ciudat, ce puţin mă interesează acum grupul ce se va forma şi discuţiile ce vor începe. O emoţie subminează pe alta. Gândurile mi se amestecă şi ele. Iarăşi nu-mi dau seama ce caut aici, de ce am venit. E pierdere de vreme. Mai bine rămâneam cu Maria şi mai vorbeam. Acum sunt sigură că a făcut-o special aşa, pe fugă, în maşină, poate jenată că şi eu am trăit ani de zile cu un bărbat însurat, ea ştie totul despre viaţa mea. Nu a fost nicio clipă de acord cu ceea ce făceam dar cine să o asculte atunci? Acum mi-a spus toată povestea repede, între

două drumuri, ca să nu avem timp, să nu spunem poate lucruri neplăcute pe care să le regretăm mai târziu. Mă tot gândesc la vremuri trecute şi la roata destinelor care se învârte mereu.

Mai vine cineva. Este aşezat lângă mine. Înţeleg că se numeşte Pavel. La masă mai sunt câţiva dar toată lumea tace. Doar Simona vorbeşte din când în când. Pe ceilalţi pare să îi cunoască bine, le spune pe nume. Doar cel de lângă mine e nou. El tace, ca și mine. Asta e bine, gândul că nu sunt singurul începătoare mă face să mă simt ceva mai confortabil. Am o senzaţie ciudată, de parcă s-ar tot uita spre mine. E închipuirea mea, nimic mai mult. De ce s-ar uita? Nici nu văd nimic, nici nu ar avea ce vedea.

— Deci să începem. Mă numesc Simona și sunt psiholog, pentru cei doi nou veniţi spun asta. Cei vechi mă cunosc şi ştiu protocolul şedinţelor. Începem cu prezenţa, sfârşim cu programul de voie şi cu auziţii muzicale. Cine lipseşte azi? Matei şi Silvia. Poate numai întârzie. Cum vă spuneam, avem doi nou veniţi, domnişoara Magda şi domnul Pavel. Le spunem bun venit. Sperăm să se simtă bine și să mai vină în grupul nostru. Ia să vedem ce s-a mai întâmplat de la ultima noastră întâlnire. Cine vrea să spună ceva? Mirela?

— Sunt Mirela. Pentru Magda şi Pavel care nu mă ştiu: am 18 ani și am o miopie galopantă. Mă descurc tot mai greu cu vederea dar încă mă descurc. Anul acesta am terminat liceul special la Buzău. Mi-am făcut acolo o mulţime de prieteni. Dar nu aş fi putut să mă descurc fără ajutorul alor mei. Și o spun pretutindeni, am niște părinţi extraordinari. Numai ei ştiu câte sacrificii au făcut pentru mine încă de când m-am născut. Sunt conștienţi că lumea văzătorilor ce ca o junglă pentru noi, nevăzătorii, și încearcă să mă pregătească din timp pentru asta cum pot ei mai bune. Acum citesc și în braille deși probabil nu o să-mi folosească cine ştie ce. Dar e o șansă în plus pentru mine.

— Ştim asta, ne-ai mai povestit.

— Da, altceva voiam să spun: am păstrat legătura pe internet cu o asociaţie de nevăzători din Anglia care ne-a ajutat la liceu cu nişte programe speciale anul trecut. Își remodernizează acum întregul sediu și ne-ar putea trimite nouă toate calculatoarele lor vechi cu tot echipamentul auxiliar. Sunt destul de bune, zic ei, şi oricum e mai bine decât nimic. Problema este că trebuie să ne ajute cineva cu formalităţile. Ar trebui să vină şeful de asociaţie şi să vorbim, sau poate ne ajută altcineva?

— Calculatoare? Dar la ce bun? De parcă s-ar da biciclete celor fără picioare!

— Taci dacă nu te pricepi! Ascultă mai bine şi după aceea vorbeşti. Am eu un prieten, are o firmă de import-export şi el trebuie să ştie ce trebuie să facă în astfel de cazuri. Din câte ştiu eu e problema lor, ei trebuie să facă formalităţile pentru donaţie şi tot ei achită transportul. De obicei au şi nişte facilităţi, ştiu sigur, nu ies ei în pierdere. O să vorbesc cu amicul meu să văd ce ştie el despre asta.

— Toni, ar fi minunat. Câţi din grup ştiu să folosească un calculator? întreabă Simona. Ridicaţi mâna.

Ridic mâna deşi nu-mi este clar la ce se referă întrebarea.

— Eu ştiam să folosesc un calculator înainte de accident, zic, acum nu mai ştiu despre ce e vorba. Cum să folosesc acum un calculator? Nu aş mai putea.

— Nu e foarte complicat. Trebuie exersat. Trebuie răbdare. Am înţeles că este un program de voce, citeşte practic orice de pe ecran. Eu nu am văzut încă aşa ceva, dar am citit despre tehnologia asta destul de nouă. Majoritatea nevăzătorilor se obişnuiesc după scurt timp să-l folosească. Cu atât e mai uşor cu cei care au folosit deja unul. Mai greu este să obţinem calculatoarele iar softul costă. Nu dispunem de prea multe fonduri, după cum ştiţi. Aşa că o donaţie e nemaipomenită. Nu trebuie să ratăm asta. Deci aţi înţeles, domnul cu bicicletele cum stă treaba?

Cei de la masă discută în contradictoriu, nu am primit niciun calculator şi ei deja se ceartă cum să-l împartă, cum să înveţe, cine să ne înveţe, cum să îl racordăm la internet, cu ce să plătim facturile. Suntem o naţie ciudată, aparent suntem plini de orgolii dar nu ne dăm în lături dacă e vorba să primim ceva de pomană, e ca şi cum ni se cuvine asta. Nu contează dacă acel ceva e scos din uz, dacă a fost purtat, dacă e depăşit moral, important e să fie pe degeaba, să nu muncim pentru el. Vocile se amestecă, îmi este greu să urmăresc firul dialogului. Ei se cunosc între ei după glas, ştiu unii despre alţii cine sunt şi ce fac în viaţa obişnuită. Poate că într-o zi o să ajung să-i cunosc şi eu pe toţi, cred că sunt cel mult zece la masă şi par simpatici. Maria, sărmana, mi-e milă de ea. Nu ştiu cum este să trăieşti aproape douăzeci de ani cu cineva şi el să te înşele într-o bună zi cu alta mai tânără şi mai frumoasă. Cred că e umilitor. Eu nu pot decât să-mi imaginez cum este, pentru că pe mine nu m-a părăsit nimeni. Sau dacă a făcut-o nu m-a

afectat prea mult. Probabil că nici nu am iubit pe nimeni mai mult decât m-am iubit pe mine. Asta este, nu am iubit ca să nu fiu nicio clipă vulnerabilă! Ceva în interiorul meu m-a pus mereu în gardă: nu iubi ca să nu fii rănită! Ei, şi ce-i cu asta? Nu ai parte de deziluzii dar nici de exclusivite. Nici de dăruire totală. Atât cât ar ţine. O mică eternitate. Tot e mai mult decât nimic.

— Magda, văd că nu eşti prea interesată de subiect.

— Ba da, mint, dar nu cunosc pe toată lumea de aici.

— Atunci hai să te prezinţi mai întâi de toate tu. Spune-ne câte ceva despre tine ca ceilalţi să te cunoască.

— Sunt Magda. Am 40 de ani. Am avut un accident de maşină şi am rămas fără vedere. Pot să zăresc doar lumina foarte intensă. În curând sunt programată pentru o nouă operaţie în speranţa că s-ar putea mai bine de atât. S-au mai făcut două încercări până acum. Dacă nici acum nu reuşeşte o să renunţ. În niciun caz nu sper să mai pot citi vreodată sau să recunosc pe cineva după chip.

— OK, mai toţi au trecut prin asta, mai degrabă aş vrea să povesteşti ceva despre viaţa ta, ce vrei tu, ceva care crezi că te reprezintă.

Un tremor imperceptibil poate de alţii îmi cuprinde amândouă mâinile. Le prind una în alta, aşa e mai bine, de parcă s-ar susţine reciproc, de parcă le-ar fi frig şi s-ar încălzi una pe alta. Sper ca nimeni să nu observe. E un amănunt neînsemnat, ar fi bine dacă nu mi-ar tremura nici glasul.

— Am terminat facultatea de Arte plastice, secţia desen. Probabil că vă imaginaţi că am fost pictoriţă. Realitatea este că poate ar fi trebuit să fiu. În ultimul an de facultate am expus la una din galeriile din Bucureşti împreună cu pictori consacraţi. Unul din tablouri se intitula Amintire. Era un chip de femeie pe alocuri foarte clar, pe alocuri foarte imprecis, ca într-un vis. A fost atunci foarte bine primit de criticii de artă, a fost reprodus şi în revista Observator Cultural, se vorbea de mine ca despre un viitor geniu în pictură. Tabloul a fost cumpărat apoi de un colecţionar care probabil spera că voi ajunge departe în carieră, aşa se prevedea. Spera ca valoarea tabloului să crească spectaculos. Se pare că l-am dezamăgit pe domnul cu pricina dar nu cred că a falimentat din cauza asta! Întotdeauna mi-am dorit să reiau tema şi poate să refac tabloul dar nu am mai găsit timp. Aş putea spune că am cunoscut o glorie de o zi dar dacă aş fi perseverat, cine

ştie… deci nu am ajuns niciodată o pictoriţă adevărată. Am lucrat mai mult în design de ambient să zic aşa. În ultima vreme am lucrat în domeniul reclamelor.

— Ai făcut reclame la televizor?

— Nu, nu reclame la televizor ci reclame tip bannere, pliante, afişe, etichete, chestii din astea. Statice. Dar şi ele trebuie bine gândite şi bine lucrate.

— Ai copii?

— Nu.

— Când a avut loc accidentul?

— În primăvara asta.

— Şi ai fost operata aici?

— Nu, la Bucureşti. De două ori. Doctorii încă mai încearcă să-mi redea transparenţa corneei şi cristalinului. Nu sunt nici ei prea optimişti şi nici eu.

— Pe mine m-au operat cu laser de cinci ori şi degeaba.

Nu ştiu cine a vorbit, un glas de bărbat ceva mai în vârstă. Linişte. Nimeni nu mai întreabă nimic. Oare viaţa mea a fost atât de banală? Da, dacă stau bine şi mă gândesc a fost o risipă toată viaţa mea. Sunt un rebut. Acum asta e, înapoi nu mă pot întoarce, înainte nu se întrevede niciun drum.

— Bun. Mai avem aici un nou venit. Pavel, povesteşte-ne despre tine.

— Sunt Pavel. Profesor de informatică. Am aproape 48 de ani.

Tace, îşi drege glasul, cred că e şi el emoţionat, nu-mi dau seama de ce, ca profesor e mult mai obişnuit decât mine să vorbească în public.

— Viaţa mea a fost cât se poate de normală până acum câţiva ani. Am terminat facultatea la Bucureşti, acolo am cunoscut-o pe soţia mea, acolo s-a născut şi fetiţa noastră, Oana. Apoi am luat repartiţia aici în oraş amândoi, am lucrat la acelaşi liceu, soţia preda matematica, eu informtica. Am fost un familist convins. Nu ştiu dacă o iubeam foarte mult pe Nu-ţi a mea sau dacă ăsta a fost un principiu de viaţă. Uneori lucrurile se amestecă, a fost mai degrabă vorba de respect faţă de mine, faţă de fiica noastră. Din păcate ne-am separat acum patru ani. Se mai întâmplă. E complicat. Acum un an mi s-a diagnosticat o tumoare de nerv optic, mai precis la nivelul chiasmei optice. Un cancer care a trebuit operat. După asta mi-am pierdut aproape 90% din aria

vizuală, acum văd ca printr-un tunel îngust şi imaginea este neclară. Nu se mai poate face nimic dar sunt mulţumit că trăiesc. Dacă nu mă operam, astăzi e foarte posibil să nu mai fi fost aici. Dar vă întrebaţi desigur ce caut eu în acest grup. Nici eu nu știu dacă am făcut bine de am venit sau era mai bine să apelez la un medic psihiatru. Ca să fiu foarte sincer, am venit aici pentru că mă simt deprimat şi nu ştiu încotro să o apuc, poate îmi spuneţi voi. De asta sunt aici. De voie, de nevoie, m-am adaptat la noua situaţie: bolnav, singur şi la pensie, toate deodată. Dar mă simt inutil, dezorientat. Am fost tot timpul un om vesel şi optimist, nu mi-e frică de moarte dar problema mea este că acum am o viaţă cu care nu ştiu ce să fac. Mereu am fost un om activ şi acum mă simt complet inutil. Cu asta nu mă împac. Voi cum suportaţi asta? Uneori mă gândesc că cel mai bine ar fi fost să nu mă operez, nu mai suferearn atât. Cred că v-am plictisit.

Câteva secunde de linişte, toată lumea pare emoţionată de sinceritatea violentă a lui Pavel.

— Nu ne-ai plictisit. Ne pare rău. Noi ne adunăm în acest grup nu neapărat pentru a rezolva probleme ci pentru a ne fi mai uşor să le suportăm aşa cum vin ele. Totuşi soţia ta, fiica ta, ar trebui să te sprijine, nu e corect să te abandoneze tocmai acum.

— Nu, doamna Simona. Nu e chiar aşa. Nu am venit aici să mă plâng de familia mea ci pentru că nu ştiu ce să fac de azi înainte cu mine.

— Nu cred că-ţi vei răspunde la întrebarea asta într-o singură zi. Cu toţii e la fel. Ştim cum e. Dar la fiecare e altfel, nimeni nu-ţi dă o reţetă pentru situaţia ta.

— Știu asta, nici nu speram. Dar voi aveţi un alt mod de a rezolva problemele voastre, diferit de a celor care văd.

— Cunoşti Biblia?

E o voce de bărbat, e aceeaşi voce care m-a întrebat de operaţiile mele.

— Nu foarte bine.

— Dar ştii cine a fost Pavel?

— Un apostol.

— Dar ştii povestea lui?

— Nu.

— În faptele Apostolilor se scrie despre viaţa lui Pavel: Sfântul Apostol Pavel, cunoscut mai întâi sub numele de Saul, s-a născut în

Asia Mică, din părinţi evrei. A învăţat bine din copilărie limba greacă iar de la părinţi avea dreptul de cetăţenie romană. Ambele calităţi au avut mare importanţă în activitatea lui misionară. Saul nu l-a cunoscut direct pe Hristos. Auzind vestea marii mişcări produse de noua religie, a venit la Ierusalim, unde a devenit persecutorul creştinilor. La uciderea cu pietre a Sfântului Ştefan, ucigaşii i-au pus hainele la picioare. După împrăştierea comunităţii din Ierusalim, Saul voia s-o desfiinţeze în forţă şi pe cea din Damasc. Aşa a pornit înspre acolo. Pe drum s-a petrecut faptul extraordinar care a schimbat cu totul viaţa şi misiunea rabinului Saul: convertirea lui la creştinism. Ziua, în amiaza mare, într-o lumină strălucitoare, i s-a arătat Iisus Hristos, zicându-i: „Saule, Saule, de ce Mă prigoneşti? „Iar el a zis: „Cine eşti, Doamne?" Şi Domnul a zis: „Eu sunt Iisus, pe care tu îl prigoneşti" Minunea l-a transformat peste noapte din Saul în Apostolul Pavel. Orbit, uimit şi profund schimbat, a fost dus de însoţitorii săi la Damasc, unde a primit botezul de la preotul Anania. El a început să predice în sinagogi că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, spre uimirea şi surprinderea iudeilor din Damasc, care, auzind aceasta, s-au sfătuit să-l omoare. Saul a fost ajutat de creştini să părăsească oraşul, coborându-l noaptea peste zidurile cetăţii într-un coş, iar el s-a retras pentru trei ani în Arabia, studiind Sfânta Scriptură şi meditând asupra creştinismului. Apoi el s-a dus la Ierusalim, unde a fost introdus în cercul Apostolilor. A propovăduit în multe regiuni din Asia, Grecia, Cipru, Malta, precum şi la Roma. Acolo, la Roma, Sfântul Pavel s-a aflat într-o detenţie uşoară, fiind închis într-o casă, sub paza unui soldat roman, unde avea libertatea de a primi pe oricine. Astfel, el a putut propovădui şi întări creştinismul în capitala Imperiului Roman. El a avut mare succes, prin predica sa nouă credinţa a pătruns mai întâi printre slujitorii palatului imperial apoi în întreg imperiul. Împrejurările sfârşitului său sunt necunoscute. Se crede că Apostolul Neamurilor s-a dus din nou la Roma, unde a suferit a doua închisoare, din care n-a mai scăpat şi a murit ca martir sub împăratul Nero. După tradiţia creştină, el a murit în aceeaşi zi cu Sfântul Apostol Petru, 29 iunie, care a rămas până azi ziua sărbătoririi lor.

— Dar le ştii, nu glumă! Nu m-am întrebat niciodată de ce Petru şi Pavel apar împreună în calendar. Niciodată nu-i târziu să mai înveţi câte ceva!

— Da, nu se ştie bine unde a fost îngropat Petru dar Pavel a fost

îngropat sigur la Roma. Realizaţi că meritele lui sunt considerabile pentru răspândirea creştinismului? Pavel este cel mai însemnat scriitor şi gânditor dintre apostoli. Prin activitatea sa misionară el a eliberat creştinismul de servitutea vechii legii mozaice.

— Este interesant tot ce zici, dar totuşi unde e legătura cu mine? Nu înţeleg.

— Uite care cred eu că e legătura. Saul a trebuit să stea în întuneric, să fie orb ca să renască spiritual.

— Ei, bine, adică tu vezi o similitudine dintre mine şi Pavel din Biblie doar pentru că am numele ăsta?

— Cine ştie de ce te numeşti tocmai Pavel şi de ce a trebuit să pătimeşti cu vederea? Cine ştie cum le alege Dumnezeu şi cum le leagă? Numai noi nu suntem în stare să le vedem rânduielile dar ele există. Fii sigur de asta.

— Tu cum te numeşti?

— Anton.

— E un nume biblic şi ăsta, nu-i aşa?

— Nu prea. Dar catolicii se roagă la Sfântul Anton.

Intervine Simona:

— Dar poate schimbăm subiectul, nu credeţi? Hai să lăsăm sfinţii cu ale lor şi să revenim la oile noastre. A încercat careva să scrie un articol pentru revistă?

Tăcere.

— Nimeni nu a încercat? Nu e nicio problemă. Dar trebuie să înţelegeţi că nu trebuie să fie perfect. De ce aveţi reţineri? E de ajuns o încercare, nu reuşeşte nimeni din prima. Puneţi pe hârtie gândurile voastre, azi, mâine, poate că într-o zi va ieşi ceva bun de publicat. Dar dacă nu încercaţi? Vreţi să se scrie articolele singure?

— Nu, dar ai nevoie talent.

— Ce e aceea talent? Sau de unde ştiţi că nu aveţi aşa ceva? Nu uitaţi că ceea ce citiţi tot de oameni ca voi e scris. Oameni care nu au pus în viaţa lor mâna pe creion dar care au simţit la un moment dat că au ceva de spus. Puteţi povesti ceva, o întâmplare. Nu trebuie neapărat ceva ieşit din comun. Vă rog să încercaţi. Câteva cuvinte. Aşa azi, aşa mâine, exersaţi cel puţin.

— Nouă nu ni se întâmplă nimic deosebit. Ce să scriem? Cum ne îmbrăcăm, cum mâncăm, cum stăm?

— Nu pot să zic decât să încercaţi, nu aveţi de unde şti ce o să

iasă. Sunt sigură că în inima voastră e ceva nobil care merită arătat tuturor.

Iarăşi vorbesc toţi deodată. Cum de se înţeleg? Au canale speciale de recepţie, altfel nu-mi pot explica. Eu nu percep decât o gâlceavă continuă, fără cap şi fără coadă. Încep să nu mai am răbdare. Pavel tace şi el, cred că nici el nu se simte confortabil în acest mic Babilon.

— Domnule Pavel?

— Da, domnişoară, spune, te ascult.

— Cum ţi se pare întâlnirea de azi? Eu, una sunt confuză. Nu ţi s-a părut cam aiurea totul?

— Aiurea? Ba cred că da. Nu am înţeles mare lucru. Mă aşteptam ca Simona să conducă dialogul. Eşti sigură că e psiholog? Văd că ne lasă pe noi mai mult ca să vorbim şi să punem întrebări fără ca ea să ne răspundă. Aşa ne puteam întâlni la o bere, mai povesteam de una, de alta, nu văd care e diferenţa.

— Nici eu nu o văd.

— Cred că aici e mai mult ideea în sine, că vii la un grup, că faci chipurile asistenţă psihologică. Pe naiba, eu nu văd unde e asistenţa asta. Cred că nu mai vin pe aici. M-am lămurit. Mă întorc acasă aşa cum am venit.

— Nici eu nu cred că mai vin. Auzi ce idee: să ne punem pe scris. Mă apucă râsul, nu alta. Crezi că are efect terapeutic? Şi cum să scriem noi care nu vedem?

— Poate e posibil, habar nu am, eu încă mai văd câte ceva. Ce ar fi să întrebi?

— Ai dreptate, chiar asta o să fac: Doamna Simona, am o întrebare.

— Poftim.

— Cum pot eu să scriu dacă nu văd?

— E adevărat, nu puteţi, dar cred că aveţi în casă un casetofon. Puteţi înregistra, puteţi asculta, puteţi şterge. Învăţaţi-vă să fiţi inventivi. Ajutaţi-vă şi găsiţi singuri soluţii, nu îl luaţi pe un pot şi pe un ştiu în braţe.

— Dar nu ştiu despre ce revistă este vorba.

— Este revista „Litera noastră „editată pentru nevăzători în braille şi în litere normale. Avem aproape toată colecţia. Ar fi frumos să trimitem şi noi, cei de aici, articole. Mai avem o revistă literară audio”.

Mozaic sonor”, ne vine şi ea la filiale. Se fac concursuri literare, de ce să nu participaţi? Orice e bun. Poezie, eseu, proză. Şi să nu uităm de revista Radar, e cea mai nouă apărută. Magda, ţie ţi-am trimis un CD, l-ai ascultat?

— Nu încă.

O clipă se lasă liniştea apoi iarăşi glasurile se amestecă. Toată lumea vorbeşte cu toată lumea. Pavel continuă de unde rămăsese cu discuţia.

— Cum ţi s-a părut tipul ăla, Anton? Cine se crede? Îmi predică el mie despre credinţă. Fiecare are credinţa lui. Mi s-a părut că o face pe deşteptul, adică vezi tu, cât de multe ştie.

— Poate că nu a făcut-o cu rea intenţie. Ştii ce cred eu? Că acasă la el nu-l ascultă nimeni şi aici a profitat de ocazie ca să spună şi el ceva.

— Bine, sunt de acord, dar prea avea un aer ceremonios, parcă predica în biserică, ai observat ce linişte s-a făcut când vorbea şi cred că îi plăcea să se audă pe sine. Ar trebui să mai lase şi pe alţii, poate mai are cineva şi alte opinii.

— Dar a spus lucruri interesante.

— Punctul lui de vedere. Uite, mă crezi sau nu, nu cred că Dumnezeu chiar a trebuit să mă năpăstuiască cu boala asta ca să-mi arate că s-a gândit la mine. Mai bine se gândea la alţii şi mă lăsa pe mine în pace. Nu mă simt nici onorat şi nici favorizat. Asta-i culmea culmilor!

— Eu cred că Anton a vrut să-ţi spună o vorbă bună. Nu cred că a avut intenţii rele. Poate că nu s-a exprimat în modul cel mai fericit.

— Oricum eu nu mai vin, e pierdere de timp.

— O fi pierdere de timp dar măcar se întâmplă ceva. Eu, una, mă plictisesc îngrozitor, toate zilele sunt la fel.

— Stai singură?

— Nu, am o fată care se ocupă de gospodărie dar atât.

— Nu ai vrea să ne mai întâlnim? Să mai discutăm... Şi eu sunt atât de singur încât uneori e de nesuportat pentru mine.

— Adică doar noi doi?

— Numai dacă îţi face plăcere să mai schimbi o vorbă cu cineva. Nu insist.

La ce s-o fi gândit acest Pavel? Nu ştiu. Cred că moare de plictiseală. Sau poate e ca şi mine, debusolat. Nici el nu ştie ce să facă.

Nici eu nu ştiu. Dar nu pare un om prost crescut. Vocea lui e plăcută.

— Nu ar strica să mai vorbim din când în când. Nici eu nu ştiu uneori cum să-mi omor timpul. Uneori e de-a dreptul insuportabil, aşa este, ai dreptate.

— Da. Este extrem de dificilă viaţa aşa. Doar noi, care trecem prin asta ştim, nimeni altcineva.

— Aşa este.

— Îmi laşi un număr de telefon? Spune, îmi notez.

El încă poate să noteze. Cum era vorba? În Ţara Orbilor cel chior e rege? Ei, bine, el e rege pe lângă mine. Poate să noteze. Apoi o să citească într-o zi, o să formeze numărul la telefon. Dacă aş putea şi eu măcar atât, nu mi-ar trebui nimic mai mult. Simona se străduieşte să facă din nou linişte şi să ne putem auzi. Lansează un nou subiect.

— Ce noutăţi aţi mai aflat?

— Am citit că japonezii experimentează un nou dispozitiv pentru citit cu limba.

— E o poantă?

— Nu, deloc.

— Păi nu înţeleg, ce faci, lingi paginile unei cărţi?

Toţi râd. Râd şi eu, mă şi imaginez aplecată peste o carte şi folosindu-mi limba într-un mod la care nu m-aş fi gândit în veci.

— Nu mai râdeţi. E ceva genial. Auziţi: se pune pe cerul gurii un dispozitiv electronic capabil să redea tactil literele. S-a constatat că limba are o rezoluţie mult mai mare decât vârful degetelor şi recunoaşte mai repede şi mai uşor literele alfabetului. Adio braille. Nişte fire sunt conectate la textul de citit pe suport electronic. Vă imaginaţi puţin?

— Nu trăiesc eu să folosesc asta! Dar poate că voi o să fiţi ceva mai norocoşi. Eu mă mulţumesc că, v-am putut întâlni cu ajutorul lui Dumnezeu şi săptămâna asta. Uite, aşa mai păcălim timpul, mai trece osăptămân a.

Ăsta e Anton, cu siguranţă el este, deja i-am reţinut vocea şi numele. E un început. Şi Mirela, şi pe ea am reţinut-o. Pare isteaţă fata asta. Mi-ar plăcea să discut mai multe cu ea. Dar ziceam că nu mai vin aici… poate o să mai vin… nu ştiu… iar Pavel… oare o să mă sune? Tace lângă mine, oare la ce se gândeşte? Cred că aşteaptă să se termine şedinţa asta ciudată şi să plecăm acasă. Iar acasă ne aşteaptă ce? O tolbă cu amintiri. Atât. Şi propriul nostru sine.

Duminică 14 noiembrie

Azi nu aş mai fi ieşit din casă pentru nimic în lume şi nu aş fi deranjat-o pe Maria sub niciun pretext. Dar are Pavel un fel de a mă scoate din bârlog, de a mă pune la ambiţie, de a mă face curioasă. Ce fel de om o fi? Şi ce are de împărţit tocmai cu mine? De ce nu şi-a găsit pe altcineva să sune, să cicălească? În fiecare zi a săptămânii m-a tot sunat.

— Alo, Magda?

— Da.

— Pavel sunt, ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Voiam să te aud. Doar ţi-am promis că te sun. Te deranjez cumva?

— Nu.

— Pari… gânditoare… Eşti tăcută.

— Poate, în curând merg la o nouă operaţie. Simt că nu mai suport. Îmi vine să mă las păgubaşă.

— Nu te demoraliza. Îţi ţin pumnii.

— Mulţumesc pentru pumni. Dar tot eu trebuie să mă operez, nu ştiu dacă pricepi.

— Vii duminică la şedinţă?

— Nu sunt hotărâtă. Parcă nu m-aş mai duce. Tu mergi? Păreai cam nemulţumit.

— Merg. Nu vreau să abandonez înainte de a mă convinge că e o pierdere de vreme. Şi apoi m-am tot gândit, ce să fac altceva? Eu sper să vii, o să păstrez scaunul de lângă mine numai pentru tine. Dacă nu îţi place de ceilalţi atunci poate o să facem noi doi conversaţie. Mi-ai promis.

— Ce ţi-am promis?

— Că o să ne ţinem de urât.

Asta-i bună! Am devenit subit prizoniera unei promisiuni pe care nu ţin minte să o fi făcut. Pavel exagerează. Ce să discutăm noi doi? Un profesor de informatică şi o desenatoare? Oare de ce m-am învăţat să tot dau înapoi ori de câte ori cineva face un pas spre mine? O să tot dau înapoi până o să cad în prăpastie. Pavel e un bărbat oarecare, ce mai contează asta acum, ce mai contează cu ce s-a ocupat, ce boală are, de ce e acum la telefon şi vorbeşte cu mine? La urma urmei este cineva care a observat că eu exist. Nu e oare acesta cel mai important lucru?

— Bine, am zis atunci la telefon, mă mai gândesc.

— Eu te aştept. O să vin chiar mai devreme. O să rămân şi după ce pleacă ultimul om din sală, sperând că doar ai întârziat un pic. Să te gândeşti la asta.

Etcetera, etcetera, etcetera…

Şi iată-mă ieşită din casă, în sala cu miros de petrol, aştept să vină. Oare a glumit? Oare chiar o fi vrut să facă toate câte mi le-a promis? Ce fel de om o fi? Şi de ce nu mă lasă să trăiesc? M-am simţit ca în stare de asediu o întreagă săptămână. Acum de ce o fi întârziat? Am venit eu mai devreme? De ce am rugat-o pe Dora să îmi pună ieri o mască de argilă, să îmi aranjeze la ac ţinuta, de ce îmi bate inima aşa de tare încât risc să fiu scoasă afară din sala asta ca să nu deranjez şedinţa? Vine. Îi aud glasul, zăboveşte pe holul de la intrare, stă de vorbă cu cineva şi nu-mi dau seama cu cine. Vreun cunoscut sau poate cu Anton. De ce stă acolo, sunt sigură că se uită spre mine, mă priveşte ca prin lunetă, a văzut că sunt aici dar mă lasă să aştept, poate vrea să vadă cum mă comport, îmi măsoară stângăciile. E sadic. Dacă a zis că el o să fie aici, că o să mă aştepte, de ce nu s-a ţinut de cuvânt? Sunt o carghioasă. În sfârşit vine, aud paşii lui. Oare de ce ştiu că sunt ai lui? Nu ştiu. Doar sper.

— Magda, ai venit. Puteam să pariez că o să vii.

— M-am hotărât în ultima clipă. Bine că nu ai pariat. Ai fi putut pierde.

Cum era de aşteptat, mint. Nu mă mir, a minţi e un al doilea fel al meu de a fi. E normal să mint în lume. E chiar plăcut. E pervers. De parcă el o să creadă minciuna mea. Ştiu că nu crede, aşa că suntem chit, mesajul a fost corect recepţionat. Ce mai contează minciună sau adevăr când e vorba de lucruri neînsemnate. Neînsemnate? Neînsemnate, da.

— Cu tine nu am cum să pierd. Însăşi prezenţa ta aici e cel mai mare câştig pentru mine. Arăţi aşa de bine, Doamne, parcă nu ai fi de pe pământul ăsta.

— Ei, îţi place să tachinezi. Nu mai sunt tânără.

— De ce ţi se pare ţie că nu eşti?

— Sunt convinsă de asta.

— Trebuie să te îndrăgosteşti.

— Nu-mi trebuie. Am destule pe cap.

— Linişte vă rog… linişte vă rog.

E Simona. Cei din sală o ascultă, se face linişte.

— Să începem cu obişnuita prezenţă. Azi văd că suntem toţi. Nimeni nou. Dar o avem şi pe Raluca. Ce ai mai făcut de când nu ai mai fost pe la noi? Povesteşte-ne ceva.

— Acum sunt venită la părinţi şi am trecut să vă văd. Observ lume nouă. Salut! Ce să vă povestesc? Facultatea de Geografie-Franceză e chiar interesantă. Îmi place. Reușesc să-mi înregistrez cursurile cu reportofonul. Unii colegi credeau că din lene. Eu m-am simţit flatată, vă daţi seama! Un singur incident am avut cu un profesor în primele săptămâni, am făcut un referat comun cu o colegă pentru că eu nu pot să desenez. M-a propus pentru exmatriculare. A ieşit un tărăboi întreg. Apoi au venit ai mei acolo, la Universitate, au discutat, proful o ţinea sus şi tare că nu au ce căuta acolo handicapaţii. Rectorul a lămurit situaţia şi a spus că nu există nicio lege în ţara asta care să împiedice persoane ca noi de la a urma o facultate.

— Scuză-mi curiozitatea, dar la ce bun să munceşti atât de mult dacă mai departe tot nu ai niciun folos din asta?

— Ai dreptate şi tu. Cum te cheamă?

— Magda.

— Vezi, Magda, eu nu te cunosc, dar cred că şi tu ai visele tale. Eu am visat de mică să merg şi să colind lumea largă. E limpede că nu se poate. Așa că facultatea de geografie e pentru sufletul meu. Am prilejul să aflu o mulţime de lucruri interesante despre oameni şi locuri de pretutindeni. E ca şi cum aş face ocolul pământului. Nu e un efort, cum crezi, e un vis pe care mi-l împlinesc aşa cum pot. Iar franceza îmi place, poate cu diploma mea o să pot să predau la copiii preşcolari. Părinţii sunt încântaţi să se predea o limbă străină la grădiniţă iar profesorii nu vor să piardă timpul cu aşa ceva. De asta vreau să fac facultatea asta. Profesorii nu pricep. Problema e vizibil la ei. Nu sunt pregătiţi să ne primească. Sunt complet fără experienţă în domeniul acesta. Cel mai mare of nu e handicapul nostru ci mila sau mă degrabă răutatea celorlalţi. Voi ştiţi asta, ce să vă mai povestesc eu?

— Dar cum te descurci singură? Iaşul e un oraş mare.

— Neaşteptat de bine. Stau la cămin, colegele s-au obișnuit cu mine. Le-am cucerit când într-o noapte am jucat wist şi eu am ţinut scorul în minte, fără nicio foaie de hârtie.

— Dar totuși reuşeşti să vezi puţin, nu-i aşa?

— Din ce în ce mai rău. În clasa a treia încă mai vedeam deşi

stăteam lipită cu ochii de caiete şi toţi credeau că e un viciu de poziţie. Eu nu realizam la vârsta aceea că nu văd ca ceilalţi copii. Sufăr de o maladie care se numeşte Stugart, e o boală rară, nu ştiu cum se scrie. Retina mea pierde pe zi ce trece tot mai multe celule. Lumina le distruge şi trebuie să port ochelari cu filtre puternice. Dar totuşi am reuşit să termin clasa a noua la o şcoală normală apoi am plecat la Buzău, la liceul special. Acolo m-am împrietenit cu Mirela.

— Mirela, tu nu spui nimic azi?

— Nimic. Nici de la englezi nu mai am nicio veste. Vor să ia legătura cu conducerea asociaţiei. Eu am lăsat adresa lor dar văd că nimeni nu s-a sinchisit să le scrie. De parcă am aştepta să ne roage ei să primim. E culmea!

Toţi încep să comenteze, unii râd, nu ştiu de ce ar râde, poate îşi spun că Mirela e o naivă sau poate chiar ea a făcut o glumă pe care eu nu o pricep?

— Ei, ei, linişte. Dacă începem aşa nu mai înţelege nimeni nimic. Mai doreşte cineva să spună ceva? Dar am să vă rog pe rând, nu ne putem înţelege dacă vorbim toţi odată.

— Eu am scris ceva. Ne-aţi tot rugat să încercăm.

— Te ascultăm, Viorel.

E un alt tânăr, aşa pare după voce, cred că recită din memorie poezia lui, poate o citeşte. Se face treptat linişte.

Un tren care pleacă nu se întoarce nicicând.
Poartă cu el destinele noastre ciudate
Legate vremelnic printr-un repede drum
Ce le duce aproape, ce le duce departe.
Trenul meu e abandonat pe o şină uitată.
Batistele fluturânde sunt numai în gând.
Eu n-am să plec cu el niciodată.
N-am la cine s-ajung târziu ori curând.
Trenul meu e făurit din ceaţă şi fum.
Străbate câmpiile în veşnică noapte.
Ori de câte ori am plecat la un drum
Nu m-a purtat cu el prin văi luminate.
Trenul meu străbate orice distanţă.
În urma lui nu rămân şi nu plâng.
Mi-aş dori să urc în el cu speranţă.
Dar când îl ating se transformă în scrum.

Aplauze.

— Frumos. Să ne dai textul. Îl trimitem. Mie mi-a plăcut, cred că şi celorlalţi, nu-i aşa?

— Da, frumos mesaj, îl aud pe Anton. Sper să te publice. Ai mai scris până acum? Ai talent!

— Câteva încercări, nimic semnificativ. Asta e mai veche, din vremea când vedeam bine, doar am mai lucrat pe text în săptămâna asta. Mă bucur că vă place.

Are dreptate: probabil aşa e viaţa noastră a tuturor celor de aici măsurată. Înainte şi după. Ca şi cele două ere. Complet şi ferm diferite, separate de o linie precisă de demarcaţie: înainte şi după întuneric. Pavel îmi atinge mâna, mi-o prinde uşor şi mi-o scutură. Ce-o fi asta? Nu înţeleg.

— E frumoasă, nu-i aşa?

— Da. Mi-a plăcut. Îmi retrag mâna şi el nu o reţine, a fost doar ceva să îmi atragă atenţia către el, nimic mai mult.

— Simona, s-a tot vorbit să se facă un club de şah aici, îl aud cum continuă, de parcă strângerea de mână de adineaori nici nu a fost.

— Dar ştiu că există.

— Există teoretic, dar uite, nu e în niciun fel organizat. Eu zic că e bine să se facă un program, să ne întâlnim jucătorii la o oră anume, că de fiecare dată sunt probleme, ba nu-i aia, ba nu-i aialaltă, ba e închis dulapul cu piese. Am vorbil mai devreme cu Anton pe hol şi am înţeles că de doi ani nu s-a mai jucat şah aici. E chiar aşa de greu? Am înţeles că ar exista chiar un campionat de şah pentru nevăzători. Eu, unul, aş participa.

— Asta trebuie discutat cu directorul filialei, nu cu mine. Am să discut şi eu.

— Eu cred că ar trebui să fim mai mult ajutaţi, nu ne ajung banii, ne descurcăm foarte greu. Statul ne dă prea puţine facilităţi. De unele nici nu avem nevoie. Unde mergem noi cu trenul? Mie mi s-a stricat instalaţia de la baie şi până am găsit un instalator… nu vă spun cât mi-a luat… de ce nu avem la asociaţie ştiu şi eu, aşa, o echipă de instalatori, electricieni, de meşteri, ca să zic aşa, cineva care să ne poată repara prin casă, să nu mai umblăm noi că ne e greu.

— Nu cred că e ceva imposibil, dar nu ţine de mine. Tot cu preşedintele vostru vorbiţi asta.

— Am vorbit dar mi-a zis că vreau cam multe.

— Nu cred că e greu să se facă o înţelegere cu o firmă de profil, o sponsorizare poate, nu am idee, dar trebuie să discutaţi. Astea sunt lucruri administrative.

— Ştiţi cum e organizaţia noastră? Ea se face că există dar problema e că noi nu ne facem că nu vedem. Atunci la ce mai foloseşte ea? Aia nu, aia nu…

Mai multe glasuri vorbesc deodată, e ceva ce îmi este imposibil să mai înţeleg. De ce se grăbesc toţi? Unde vor să ajungă? Şi nu în ultimul rând: cum funcţionează urechile lor de pot înţelege instantaneu tot ce se vorbeşte?

— Cred că ședința asta avea alt scop. De exemplu aş vrea să întreb: cine din grup a încercat ceva nou în ultima săptămână? Să dea un ajutor în casă, să spună poveşti nepoţilor, de exemplu, mi-ar plăcea să veniţi aici cu idei din care să se inspire şi ceilalţi. Ştiu, fiecare din voi e un caz special, unii deja vă descurcaţi singuri, alţii aveţi nevoie de ajutor. Dar gândiţi-vă că ajutorul pe care îl primiţi ar trebui să fie minim. Iar voi ar trebui să depuneţi eforturi din aproape în aproape spre a vă integra în familiile voastre. Cu cât veţi cere mai puţin ajutor cu atât va fi mai bine pentru toţi. E important pentru voi ca oameni să aveţi un grad de libertate. La început fizică dar după aceea va veni şi cealaltă, sufletească. Veţi fi mai încrezători în voi şi nu vă veţi mai simţi o povară pentru nimeni. Mirela, ce vrei să mai spui, văd că ai ridicat mâna.

— Voiam să spun că până la urmă tot pe cont propriu trebuie să se descurce fiecare. Eu am terminat liceul şi nu reușesc să-mi găsesc de muncă. Nu vreau să fiu tot pe spatele părinţilor. Dar până una, alta, tot ei umblă pentru mine și se interesează. Ştiaţi că la bursa locurilor de munã pentru persoane cu dizabilităţi de anul trecut doar cei invalizi sau surzi au avut câte ceva de ales? Legea nu-i obligă în niciun fel pe angajatori, așa că ei plătesc minimal, locurile sunt proaste, neinteresante, pracic ce nu vrea nimeni e bun pentru noi! Asociaţia nu se implică mai deloc. Nu vreau să plec din oraş sau să fac cutii de carton sau perii de sârmă toată viaţa. Nu-mi place să fac masaj deși am înţeles că se câştigă foarte bine cu asta. Ar trebui să avem măcar privilegiul de a ni se oferi locuri de muncă mai uşor. Mie mi-ar plăcea să lucrez ca translator. Asta desigur nu se poate pentru mine deși dau clasă la engleză multora. Am vrut să încerc telefonistă, dar nu sunt primită să fac cursuri deși sunt sigură că m-aş descurca perfect. Şi dacă

aş începe acum, când încă mai văd, cred că mi-aş forma nişte reflexe excelente. Aş lucra mai bine decât cineva care vede perfect. Oricum nu aş face macrameuri în timpul serviciului, asta e clar! Am o memorie foarte bună a numerelor. Lumea nu e receptivă, nu vrea să rişte cu noi. Vi se pare corect să nu ni se acorde nici măcar o şansă de a încerca să facem ceea ce ne place? Peste tot sunt rampe pentru cei în căruţ, de noi, care suntem siliţi să stăm mai tot timpul în casă nu le pasă pentru că nu ne văd prea des. Nu le stăm în cale.

— Tu ai dreptate. Lumea din jur nu este pregătită pentru noi. Poate nici legile nu ne sunt prea favorabile, nu suntem suficient ocrotiţi de ele. Românul nu e prea tolerant.

Asta am fost eu. M-am trezit vorbind. Nu sunt nici eu convinsă că e corect ceea ce am spus. Ce-mi veni? Să-i arăt lui Pavel că pot să conversez şi cu alţii, că nu e singurul meu interlocutor? Poate că noi nu suntem pregătiţi. În definitiv eu, una, nici măcar nu vreau să fac vreun efort. De ce ar face alţii asta pentru mine?

— Şi nici bun samaritean nu e. Dar îi place să se creadă aşa.

E vocea cuiva care nu prea a vorbit până acum. O fi şi el un rătăcit ca şi mine ce s-a trezit vorbind, să se audă. Dar cel puţin mi-a luat mingea de la fileu.

— Anton, tu ce crezi despre asta? Tu ai răspunsuri la orice.

— Eu nu ştiu să răspund. Nu am atât de multă înţelepciune. Dar Dumnezeu dă răspunsuri la toate întrebările. Totul ne vine de la El. Şi aşa cum primim bucuriile, tot aşa trebuie să primim şi necazurile noastre.

— Adică înalte tu crezi că am fost un om rău şi boala mea e o pedeapsă? zice cel dinainte, puţin contrariat.

— Nu, vai de mine, nu am spus că ai fost rău sau bun, poate că trebuia să te schimbi şi nu s-a putut altfel. Dumnezeu găseşte întotdeauna o cale să ne arate unde este lumina. Iar El luminează şi în întunericul cel mai deplin. Spre exemplu eu. Am fost contabil. Cântam şi în corul bisericii împreună cu soţia pe timpul cât eram mai sănătos. Acum a rămas numai ea acolo. Am un diabet care mă roade din toate părţile. Din cauza lui mi-am pierdut şi vederea, cred că o să-mi pierd şi picioarele. Nici rinichii nu mai funcţionează cum trebuie. Duc o viaţă vai de ea. Dar nu mă plâng. Dacă aşa mi-e dat să le îndur… nici de moarte nu-mi este frică. Ştiu că dincolo mă aşteaptă Iisus. E o mare bucurie asta. Voi fi savat prin El.

— Tot nu văd legătura. Dacă aşa de mult te iubeşte Dumnezeu de ce te face să suferi?

— Oh, măi Mitică, nu vorbi cu păcat. Dumnezeu e stăpân pe viaţa mea. Suferinţa înnobilează, şlefuieşte sufletul. Poate că Dumnezeu a avut cu mine un plan bun, eu nu am de unde să ştiu. Poate că dacă eram sănătos eram un păcătos şi nu apreciam multe lucruri din lumea asta. Atunci când îmi este cel mai greu mă gândesc la viaţa lui Iov. Avea tot ce-şi putea dori un om până în ziua în care Dumnezeu şi Satana au făcut rămăşag pe el: că ajungând în nevoi va sfârşi prin a-L lepăda pe Dumnezeu. Că dragostrea şi credinţa lui sunt condiţionate de mulţumirile lui materiale. Şi aşa ajunge să vadă cum îi mor toţi copiii, i se risipeşte toată averea şi în cele din urmă sănătatea. Pare abandonat definitiv de Dumnezeu dar el rămâne în credinţa lui. Sunt pasaje foarte frumoase în Biblie în care e descris dialogul dintre el şi prietenii care au venit la el şi care au tot încercat să-l abată din drum şi să-l convingă să renunţe la credinţă, să-şi vândă sufletul. Şi totuşi Iov rămâne statornic în toată suferinţa şi neînţelegerea lui faţă de ceea ce i se întâmplă. Iar în final tocmai această statornicie e cea care îl salvează. Cam aşa e şi cu mine, eu nu sunt Iov, dar ca şi el, eu cred că Dumnezeu nu m-a abandonat. Că El numai lucrează la sufletul meu şi îl încearcă.

— Poate ai dreptate, nu ştiu dacă asta poate fi o consolare pentru mine, dar mulţumesc pentru ce ne-ai spus.

— Ei, vorbesc şi eu. Dacă vrea cineva să mă audă atunci e bine pentru amândoi. Aşa cred.

— Toată lumea e atentă la ce ne spui, Anton. Dar nu e cazul să transformăm şedinţele astea în propagandă religioasă. Asta ar fi de preferat să discutaţi în particular.

— Dar nu e nimic rău în ce spune Anton, doamna Simona, zic puţin intrigată. Mie, una, îmi place să-l ascult şi spune numai lucruri interesante, de ce nu l-am asculta? Ce e rău în asta? De când nu mai văd nu am mai intrat în nicio biserică iar preotul din parohie nu a trecut niciodată pe la mine.

— Dar cel puţin l-ai chemat?

— Nu, nu în mod expres, dar a aflat de la alţii despre mine, ar fi putut să vină măcar odată în anul ăsta. Sau deh, vine acuşi cu Ajunul, că tot umblă din casă în casă.

— Cheamă-l şi ai să vezi ce se întâmplă. Până atunci ar fi bine să nu te grăbeşti să judeci pe nimeni. Aşa e corect. Voi ce credeţi?

Nimeni nu răspunde. Lumea pare să nu fi urmărit dialogul dintre noi două sau evită poate să-şi dea cu părerea. E un subiect delicat. Simona continuă ca şi cum nu ar fi pus nicio întrebare:

— Cam asta a fost pentru azi. Eu voi pleca în concediu o lună, aşa că următoarea şedinţă va fi pe 16 ianuarie. Aşadar pe perioada sărbătorilor vom lua o mică pauză. Tuturor vă urez un an nou fericit şi să ne întâlnim la anul cu noi veşti bune.

— La mulţi ani şi ţie, se aud voci din grup. Pleci undeva?

— Da, mă duc în Ardeal la ai mei. Dar nu scăpaţi de mine aşa uşor, mă întorc, nu vă faceţi griji!

Simona dă drumul la casetofon. E semnul că avem program de voie, grupul se desface încetul cu încetul, unii pleacă singuri, alţii îşi aşteaptă însoţitorii. Vorbesc unii cu alţii, în sală e încă rumoare. Pavel rămâne.

— O aştepţi pe amica ta?

— Da, o aştept, trebuie să vină.

— A ţinut puţin şedinţa asta.

— Poate mai bine, altfel făceam o migrenă. Noroc de Anton, de nu ar fi fost el aş fi plecat cum am venit. Nu înţeleg ce a deranjat-o aşa de tare pe Simona. Halal psihoterapie mai face ea! De bine, de rău, cu Anton mai ai ceva de învăţat. Mai bine l-ar angaja pe el. Ar face-o şi fără bani, aşa cum îl percep.

— Cred că da. Dar şi Simona face voluntariat.

— Există oameni din ăştia?

— Există.

Oare de ce mă simt ocrotită de Pavel? De ce mi se pare că ştie tot, că poate tot? Ce fire magice se ţes între mine şi el, cum şi de când? Oare e numai închipuirea mea? Oare? vorbim unul cu altul şi vocea lui mi se pare familiară, şi parcă niciun rău nu s-ar mai putea atinge de mine.

— Venim şi la anul? Întreb eu, care eram sigură că nu voi mai călca aici niciodată.

— Venim, zice el, de parcă ar fi o obligaţie, de parcă nu ne-am putea separa unul de altul.

— E încă o lună până atunci.

— Dar nu-i aşa, pot să mai sun la tine şi să mai vorbim.

— Un telefon nu strică niciodată. Sună-mă. Dacă nu răspunde nimeni înseamnă că am primit programarea de a spital.

— Da, da, opreaţia de care spuneai, îmi amintesc.

Oare ce gândeşte despre mine? Oare mă place? Iar de mă place e treaba lui, am atât de multe de dus încât acum să mă îndrăgostesc, cum zice el, e ultimul lucru ce mi-ar mai trebui. Iubirile mele trecute îmi ajung.

Luni 22 noiembrie

Din nou în spital. Urăsc locul ăsta deşi nu ar trebui, aici m-am născut a doua oară. Cu medicii nu am nimic. Ce-aş putea să le reproşez lor? Destinul meu ciudat? Nu, asta e între mine şi Dumnezeu. Medicii îşi fac doar profesia, eu sunt un caz, un pacient, un număr într-un registru, un procent statistic. Îmi place să visez uneori că domnul doctor Darie îmi este şi prieten. Se străduieşte să pară aşa, îmi vorbeşte familiar, îmi spune pe nume, dar peste două sau trei zile eu voi pleca de aici, vor veni alţi pacienţi, câţi prieteni poate avea un singur om? Îmi imaginez că de această dată va face o minune cu mine, îmi place să cred că are în el o putere miraculoasă, că are un har cu care a venit înzestrat încă de când s-a născut. Îmi place să-mi imaginez că voi ieşi de aici cu ochii larg deschişi, că mă voi uita din nou la cer şi la copaci şi la frunzele lor. Desigur, acum nu mai sunt frunze, mă voi uita la crengi, poate la zăpadă, la oamenii ce calcă zăpada moale, albă, strălucitoare, rece, în picioarele lor. Mă voi întoarce acasă şi voi şti cum arată Pavel, Anton, Simona. Nu se va întâmpla niciodată asta dar oricum, e un sentiment plăcut să visezi din când în când, să ştii că cineva veghează asupra ta. Încă mai am voie să visez, să plutesc. După operaţie voi coborî pe pământ şi va trebui să accept. Ce anume? Ce-o fi să fie! Fără alternative. Definitiv.

De ce tocmai eu? Oh, Doamne, tot întreb şi nu-mi răspunzi. Ce blestem am asupra mea şi nu ştiu? Ce karmă? Poate dacă mi-ai răspunde mi-ar fi mai uşor. Dar Dumnezeu nu vorbeşte cu muritorii. Sau vorbeşte şi nu ştim noi să-L auzim?

Lângă patul meu stă o bunică, are 85 de ani. A orbit încetul cu încetul încât aproape că i se pare firesc. Nici nu ar fi vrut să se mai opereze de cataractă de nu erau copiii şi nepoţii care au adus-o aici, vine mereu cineva să o vadă, să se asigure că nu-i lipseşte nimic, să o ajute. Şase copii, vreo douăzeci de nepoţi şi încă pe atât de mulţi strănepoţi. Ce multe ramuri lasă în urma ei! Oare ce simte femeia asta aşa, când e împreună cu toţi? Am întrebat-o şi mi-a zis că e ceva obişnuit. Nedefinit răspuns. Sunt sigură, întrebarea mea i s-a părut ciudată. Eu nu am să ştiu niciodată cum e să ai şase copii, douăzeci de

nepoţi şi tot atâţia strănepoţi. După mine nu rămâne nimic. Sunt ca o fântână secată. Poate mai rău, căci dintr-o fânână tot a băut cineva apă odată. Sunt ca o fântână nesăpată. Oh, dacă m-aş putea întoarce în timp, dacă aş putea să o iau de la alt început, dacă mi-ar fi spus cineva acum un sfert de veac ce va fi cu mine aici şi acum, aş fi ales alt drum. Aş fi rămas, simplu, la mine în sat şi aş fi avut o gospodărie cu de toate, un soţ al meu, de acolo din sat, o casă a mea, copii mei, să mă iubească şi să-mi fie drag de ei toţi. Acolo niciuna din relele lumii nu m-ar fi putut atinge. Sau poate aş fi fost ca Maria. Ea a ştiut întotdeauna ce vrea. Pas cu pas, zi după zi, punct cu punct şi-a tot făcut planuri cu raţiune şi răbdare şi le-a realizat fără niciun rateu. Acum are o problemă, cu Vlad. S-a tot frământat până în ziua în care şi-a construit planul care să o scoată din impas. Oh, Doamne, ai pus în femeia asta tot harul Tău. Eu în locul ei aş fi făcut o scenă, aş fi făcut gălăgie. Ea? A ales calea diplomaţiei desăvârşite. Un bărbat nu se ţine acasă cu scandal şi reproşuri dar nici cu indiferenţă. Uneori trebuie să fii şireată precum o vulpe, trebuie să-l faci să se reîndrăgostească de tine, să nici nu ştie că tu ştii că te-a înşelat pentru că s-ar simţi vinovat şi iarăşi nu e bine.

L-a convins să vină cu noi în Bucureşti câteva zile, că şi-a sclintit o gleznă şi nu se poate descurca la condus, aşa zice! Ce invenţie! Dar la teatru şi prin magazine poate să meargă cu el, azi s-au plimbat prin Cişmigiul studenţiei lor şi Vlad habar nu are ce i s-a pus la cale. S-au cazat la hotel Flora. În apartament. Ce risipă de bani! Sau poate o investiţie bună. Probabil că reaprinderea unui foc e mai grea decât un început. Un început în care nu cunoşti prea multe şi laşi imaginaţia să completeze restul cu lucruri întotdeauna ideale pentru tine. Acum e altfel, totul e ştiut, cunoscut, ce să mai descoperi după douăzeci de ani la un om? La un om de care te-ai şi plictisit probabil, poate că l-ai şi urât câteodată… poate că e necesar doar să-i reaminteşti că exişti. Asta face acum Maria. Joacă totul pe o carte. Şi totuşi sunt o pereche grozavă ei doi şi nu-şi dau seama. Fiecare îşi trage seva din celălalt şi dacă printr-o întâmplare ei ar trebui să se despartă fiecare s-ar ofili de îndată. Maria cel mai repede, căci alt bărbat în afară de Vlad ea nu poate iubi. Şi Vlad? Poate că în inconştienţa lui ar supravieţui o vreme dar nu va găsi nicăieri liniştea şi siguranţa pe care i-o creează Maria. Ar eşua lamentabil în pat cu o iluzie care nu-i va ţine niciodată de cald aşa cum o face Maria. Iubirea iartă totul, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul. Da, îmi amintesc foarte exact, aşa scrie

în Biblie.

— Doamna Magda Ivan?

— Eu sunt.

— Sunt medicul anestezist. Trebuie să vă examinez înainte de operaţia de mâine. Câţi ani aveţi?

Îi răspund. Ani, e vorba de ani calendaristici. De timpul atomic, măsurat în laboratoare superdotate, la Greenwich, ca nu cumva să risipească nicio miime, nicio milionime. Îmi vine în minte imaginea unui orologiu din primele secvenţe ale filmului „Pe aripile vântului". Scria acolo: „Nu risipiţi timpul. Din el este făcută viaţa!" Scarlett era la bal, tânără, nici nu-şi imagina câte îi rezervă viitorul. Mereu m-a obsedat filmul ăsta. Mereu m-am simţit Scarlett. Am vrut să mă identific cu ea deşi niciodată în viaţă nu am procedat aşa cum ar fi procedat ea. Oare dacă Scarlett ar fi rămas oarbă ce ar fi făcut? S-ar fi apucat de băut, ca mine, ar fi vrut să se sinucidă? Nu ar mai fi scris nimeni povestea ei, asta e sigur. Dar ce ar fi făcut ea? Ar fi spus mai mult ca sigur: mă voi gândi la asta mâine, şi mâine este o zi. Dar mâine tot ar fi găsit o ieşire din impas. În niciun caz nu s-ar fi închis în casă. Doctorul îmi ia tensiunea, pulsul, îmi ascultă inima, plămânii. Îmi palpează abdomenul cu mişcări scurte şi precise. Mâinile lui sunt neutre dar sunt totuşi mâini de bărbat, poate ultimul bărbat care mă mai atinge. Nici nu-şi închipuie că din buricul meu cineva, odată, a băut vin. Nu-mi dau seama bine de ce, mă simt privilegiată. Sunt sigură că mâinile astea care acum mă ating mângâie noaptea o femeie deosebită. Femeia lui, alte femei, femeile altora poate, sunt mâini de bărbat care ştie cum să iubească, simt asta. Dar eu rămân o simplă pacientă pentru el. Nu-i aşa, aici nu s-a strecurat încă nicio imperfecţiune! Am o carcasă e perfectă. Dar sufletul, domnule doctor, cui rămâne? El unde se află? Pe el cui îl lăsaţi? Şi el va fi operat mâine şi este cu mult mai important! Doctore! Nu mă aude, desigur, nu are percepţii extrasenzoriale. Pleacă. Nu se sinchiseşte să spună decât un:

— E bine. Mâine în sală.

Nici măcar un la revedere, curaj, ştiu eu, poate aici nu se spune aşa pacienţilor, e mult prea familiar, el nu e ca doctorul Darie. Oricum puţin îmi pasă. Formalităţi neesenţiale. Mâine va fi o altă zi. Nu pot grăbi timpul să frecă mai repede, să fie dintr-odată mâine. Oricum se va sfârşi, ziua de mâine va fi una din acele zilele de notat cu roşu în clendarul vieţii mele: voi vedea sau nu, voi rămâne aşa pentru

totdeauna sau nu, cine să-mi răspundă? Nici doctorul Darie nu ştie dinainte. Dar speră şi el împreună cu mine. Dacă acum ar veni o ţigancă să-mi dea în bobi, în cărţi, să-mi citească în palmă, aş accepta bucuroasă şi aş plăti-o înzecit. Aş crede necondiţionat orice mi-ar spune, de obicei au ţigăncile darul de a te linişti într-un final de le dai cât cer. Oricum, aş crede tot până mâine, care parcă nu o să mai vină niciodată.

Ni se aduce masa. Miros de macaroane, poate ceva sos. Nu mi-e foame, în niciun caz nu aş mânca macaroanele astea, mai bine încerc să dorm, în somn timpul e altul, se duce pe alte tărâmuri, poate pe tărâmul tinereţii fără bătrâneţi şi a vieţii fără de moarte. Îmi pun capul sub pernă, e un vechi reflex de pe vremea când lumina zilei mă deranja şi când zgomotele de fond mă împiedicau să visez.

Merg pe o stradă mărginită de tei bătrâni, lângă mine e cineva, mergem umăr la umăr. Îi simt respiraţia, îi aud paşii. Mă uit şi îl văd: înalt, brunet, cu ochelari de soare, bronzat, îmbrăcat în costum şi cravată albastră cu dungi roşii, fine. O unduire tandră, o căldură mă învăluie, mă inundă treptat de undeva din abdomen spre gât. Îl doresc, aşa cum orice femeie îl doreşte pe bărbatul ales: acum, aici, oricum, necondiţionat. Mă ia de mână şi intrăm în holul unei clădiri frumoase, vechi, construită în stil antic grecesc, marmură roşie pe jos, coloane în stil corintic şi sus un luminator dintr-un vitraliu imens, cu motive florale, în culori vii. Răcoare, de undeva se aude un susur de apă, caut cu privirea şi văd o mică fântână arteziană. Întind mâna să ating apa, acolo sunt aruncaţi de cine ştie cine bănuţi auriţi. Vreau să-i văd mai bine, par şi ei antici, dar el mă ia de după umăr şi îmi arată nişte scări. Urcăm. La primul etaj, văd o firmă luminoasă „Milenium”. Sunăm. Ne răspunde Florin, în slip, cu o ţigară în gură. Se uită lung la mine cu aer impertinent:

— Îmi pare rău, nu am crezut că o să vă mai reveniţi din comă şi postul dumneavoastră s-a ocupat.

— Cum să se ocupe? Doar eu sunt şefa voastră. Cine l-a ocupat?

— Cum cine? Sfânta Sanda. E persoana ideală.

— Lasă-mă să intru.

— Îmi pare rău, nu vă pot lăsa să intraţi aici. Aşa e ordinul.

— Dar e firma mea.

— Nu mai este acum. Aţi vândut-o de mult, nu vă mai amintiţi? E grav, consultaţi un psihiatru.

Încerc să arunc o privire, să văd ce se petrece înăuntru, dar toate uşile se închid una câte una. În cele din urmă se închide şi cea din faţa mea. Încerc să o împing înapoi dar nu pot. Vreau să îl rog pe iubitul meu să o deschidă dar nu-l mai văd nici pe el. Omul de care sunt îndrăgostită a dispărut. Vreau să îl strig dar îmi dau seama că nu-i ştiu numele. Acum ce să fac? Să urc la etaj, să cobor? Unde o fi dispărut? Urc. Deschid prima uşă şi înăuntru un apitament gol, devastat, cu pereţi jupuiţi de vii, cu ferestre murdare, parchetul pătat pe alocuri cu sânge. Mă apropii să mă conving, sângele pare să nu mai fie roşu, nici măcar maroniu, e albastru. Ştiu precis că e sânge, aici s-a petrecut o crimă, au venit, au studiat locul, au făcut cercetări şi de aceea sângele nu mai este adevărat. A fost o reconstituire. Mă apropii de fereastră, jos îl văd pe el, oh, ce hotărâre proastă am luat, trebuia să cobor nu să urc. Mă grăbesc să plec dar nu mai găsesc pe unde, pereţii dintr-odată nu mai au uşi, sunt prizonieră aici, camera în care stau nu are nicio ieşire, încerc să deschid fereastra şi să-l strig pe iubitul meu să mă ajute să ies dar iarăşi nu-i ştiu numele. Bat în geam atât de puternic încât se sparge şi mâna îmi este tăiată de cioburi. De afară vine dintr-odată o răcoare stranie. Vreau să mă eliberez, bat în pereţi, poate mă aude cineva, încerc să strig după ajutor, mâna mă doare îngrozitor, mă uit şi văd o mulţime de cioburi în carne. Sunt disperată, dacă rămân aşa o să sângerez până o să mor. Înţeleg deodată că aşa au murit şi ceilalţi înaintea mea în această cameră capcană. Pe jos e sângele lor amestecat cu al meu. Vreau să strig după ajutor dar nici glas nu mai am.

— Ce-ai păţit? Ce-i cu tine? De ce te agiţi?

— Nu vezi? Sunt prizonieră aici. Am picat într-o cursă.

— Trezeşte-te!

Asta este Maria, ce caută ea aici? Vai, va muri şi ea! De ce vine mereu după mine?

— Trezeşte-te!

Simt o mângâiere pe umăr. Îmi simt mâna amorţită şi tremur de frig. Am aţipit dezvelită într-o poziţie incomodă. Mă ridic în capul oaselor. Aha, acum nu mai văd nimic, deci m-am trezit.

— Maria, tu eşti?

— Amândoi suntem. E vocea lui Vlad.

— Ce mai faceţi? Cum a fost azi?

— Excelent, nu-i aşa, iubitule?

Iubitule, auzi la ea! Iubitule, parcă ar fi în luna de miere!

— Aşa-i.

— V-aţi plimbat prin Cişmigiu?

O simt pe Maria că se apropie de urechea mea, e un secret, să nu se audă în tot salonul, şopteşte ca o vinovată, cu subînţeles:

— Abia ne-am putut desprinde de pat!

Eu sunt complicea ei, am înţeles imediat.

— Aţi stat târziu aseară?

— Am cinat la restaurantul hotelului, am dansat pe ring ca pe vremuri, şi după aceea pentru că mai aveam chef ne-am dus la discotecă. Am furat şi un pahar de acolo, ca în studenţie. Mai ţii mine ce colecţie ciudată am făcut pe vremuri? Ăsta ţi-l dăruim ţie, dacă tot nu ai putut să mergi cu noi. Ţi-l las pe noptieră.

— Voi v-aţi uitat în buletine?

— Neh, nu mai avem buletine.

— Vi le-a luat poliţia?

— Nu era mult. Hi, hi, hi… Nu, glumeam, vrem să uităm de vârstă. Ok?

— Bine, dragilor, mă bucur pentru voi. V-aţi distrat, deci.

— Diseară avem bilete la operă. Ne luăm şi buletinele cu noi şi o să ne uităm în ele de data asta şi nu mai facem prostii ca aseară.

— Foarte frumos. Îmi place de voi, de la discotecă direct la operă. Mai rămâne să vă drogaţi şi gata.

— Ce zici iubi? Luăm o priză?

— Luăm, luăm diseară, după ce venim de la operă. Ne oprim la un magazin de electrotehnice şi luăm o priză, orice îţi doreşte inima!

Vlad pare relaxat, mulţumit, împăcat, a intrat în jocul Mariei. Chiar se distrează amândoi, nu e nici i prefăcătorie. Se poartă prosteşte dar e minunat. Mai mult ca sigur relaţia lui clandestină nici nu există. Sau dacă a fost ceva atunci sentimentul de vină şi suspiciunea că Maria bănuieşte ceva îl doborau. Nu e uşor să trăieşti într-o dualitate atunci când o viaţă ai fost doar cel adevărat. Nu, Vlad a fost cu cealaltă dintr-o banală slăbiciune masculină, o simplă curiozitate, un moment de plictiseală, iar acum regretă. Trebuia doar ajutat să iasă din impas. Avea nevoie de ceva care să îl rupă de acolo, de lângă cealaltă. Vlad se bucură cu adevărat că a ieşit basma curată înainte ca totul să se năruie. Nici nu o fi vinovat dar Maria mi-a băgat şi mie un cui şi acum nu-l pot scoate din gânduri. Oricum, Vlad e fericit cu Maria şi e dispus să-i dea

toate onorurile cuvenite. Cum de ştiu astea? Nu le ştiu, vocea lui Vlad nu este o simplă voce a lui, inflexiunile ei îmi spun aproape tot, de parcă i-aş vedea mimica. Nu am realizat până acum mai nimic despre glasuri, dar desigur vocea cuiva poate spune la fel de multe ca şi mimica feţei… poate că realizam şi îninte toate astea, într-un mod inconştient, dar acum neuronii mei procesează altfel informaţia.

— Ţi-am cumpărat nişte prăjituri grozave. Ai şi nişte banane. Tu oricum nu te îngraşi aşa că bucură-te şi pentru noi!

— Mulţumesc. Mai târziu.

— Mâine intri, nu-i aşa? Ce ţi-au zis?

— Da, intru.

— Să nu-ţi fie frică.

— Glumeşti. Am mai trecut prin astea. Nici nu doare. Ce am de pierdut? Mai rău de cum sunt nu-mi poate fi, nu-i aşa?

— Nu, mai rău de atât nu poate să fie dar gândeşte pozitiv, spune-ţi că mâine va fi mai bine decât azi.

— Ei, cine ştie, poate. Prin magazine aţi fost?

— Fost, îl aud pe Vlad. Şi spune asta ca un fel de oftat.

— Mi-am găsit o pereche de pantofi şi poşetă Gucci, originale, la reducere. Extrasezon, deh! Trăsnet mai arată. Or să moară de ciudă fetele de pe secţie. Dar în rest… găseşti de toate, bani să ai dar shoppingul nu e sportul nostru preferat. Nu ne mai ţin picioarele pentru asta. Nu-i vorbă, nici punga! Am stat vreo trei ceasuri în Unirea, am căscat gura şi nu am luat nimic.

— Decât două algoclamine de la prima farmacie pentru că ne durea capul pe amândoi – completează Vlad, cel care de obicei e un tăcut desăvârşit.

— Şi flori pentru mine.

Chicotesc, probabil îşi trimit bezele unul altuia, lasă, e foarte bine aşa. Eu pot să stau şi fără ei. Au nevoie de timpul lor iar cu mine s-au străduit destul. Au lucruri mai bune de făcut. Nu au ce să piardă timpul aici.

— Nu are rost să mai staţi cu mine, zic, veniţi mâine după operaţie şi stăm mai mult de vorbă. Până ajungeţi la hotel, până vă schimbaţi se face seara. Şi Bucureştiul e mare iar ziua e scurtă. Să nu întârziaţi la operă! Să-mi povestiţi şi mie cum v-aţi distrat.

— Bine, noi plecăm. O să vorbesc şi cu doctorul. Să te odihneşti la noapte, auzi? Să ceri ceva de somn.

— Lasă, am mai trecut prin astea, m-am obişnuit. Să aveţi grijă de voi și să vă simţiţi bine. Nu vă faceţi griji pentru mine. Voi supravieţui şi de data asta.

— Ei, ne facem griji, dar tu eşti întotdeauna cuminte.

Eu? Cuminte? Vlad glumeşte. Orice, dar cuminte nu se poate spune despre mine că am fost ori că sunt. Pleacă. Iau cu ei şi mirosul de proaspăt, de zăpadă, de parfum, de after shave, de dragoste.

Marţi 23 noiembrie – noaptea

E târziu. Nu ştiu cât o fi ceasul dar nu se mai aude nicio mişcare de multă vreme. Şi maşinile pe stradă nu mai circulă atât de des. Mai bine ceream un diazepam. Mă tot întorc de pe o parte pe alta și nu-mi găsesc locul. Acum e prea târziu să mai deranjez asistenta. Oh, Doamne, dacă ar reuşi. Doamne, oare aşa de rea am fost eu în ochii tăi de ai trimis peste mine necazul ăsta? De ce mă chinui? Oare mă poţi auzi, Doamne? Acum e atâta linişte, toate dorm aici, ar trebui să mă poţi auzi bine. Doamne, dă-mi înapoi, dă-mi un pic, oricât de puţin din ceea ce am avut cândva! Vreau să văd din nou, Doamne, un pic, nu mult, dar să nu mai stau în întuneric. Doamne, îţi promit că dacă ridici povara asta de pe mine o să fiu cea mai credincioasă femeie. Mă duc şi la o mănăstire, Doamne, să te slujesc câte zile oi mai avea. O să-mi împart toată averea pentru hrana săracilor, şi o să donez un rinichi unui nenorocit care are nevoie de el. Dar lasă-mă să văd din nou. Fă mâine o minune cu mine şi nu o să mai păcătuiesc niciodată. Îţi promit. O să mă port frumos cu Dora, cu toată lumea, o să ajut pe cei necăjiţi, nu o să mai gândesc prostii, nu mă mai ating de vreun bărbat, de băutură, vând tot ce am şi mă duc la o mănăstire, asta am să fac dacă operaţia va reuşi. Ascultă-mi Dom'le, dorinţa şi dă-mi un semn că nu m-ai părăsit. Fă cu mine minunea de care te rog şi-ţi voi rămâne credincioasă şi smerită pentru câte zile oi mai avea de trăit! Doamne, unde eşti? Mă auzi?

Marţi 23 noiembriedimineaţa

Aşteptare. Cel mai greu lucru din lume: să aştepţi. Operaţia s-a terminat, am fost adusă în salon, efectul anesteziei pe nervul optic încă mai persistă. Ştiu bine asta din experienţă, nu e nevoie să-mi explice nimeni. Nu am cum să văd acum, imediat după operaţie. Dar voi vedea în curând. Sunt sigură de asta. Efectul anestezicului va dispare treptat şi eu voi vedea. Oare cum va fi? Dacă nu voi vedea? Atunci nici nu o să ştiu dacă mai sunt sub anestezic sau nu. Aştept. Oare de ce îmi aduc

acum aminte de ziua când aşteptam să se afişeze la facultate lista cu cei admişi? Stăteam în arşiţa verii bucureştene şi aşteptam. Iar timpul se dilata, parcă noi toţi cei adunaţi stăteam de la naştere noastră acolo. Şi nu se întâmpla nimic ore în şir. Din când în când câte un zvon, o născocire de care să ne legăm, să comentăm, să sperăm că e gata. În încordarea aceea a nervilor aproape nici nu mai conta dacă vei fi pe o listă sau pe alta, admis sau respins, nu-ţi mai doreai decât să se termine cu aşteptatrea. Asta fac acum. Doar că sunt singură, niciun zvon de nicăieri, nicio mişcare. Bunica de lângă mie e acum în sală, o operează chiar acum. Va fi adusă în curând. La ea e altceva. Parcă nedrept. Operaţia ei va reuşi 100% iar pe ea pare să nu o afecteze prea mult nici succesul, nici insuccesul operaţiei şi nici nu mai are poate mult de trăit în întuneric. Ori pe mine mă termină gândul că s-ar putea să rămân toată viaţa aşa, oarbă. Zece, douăzeci, patruzeci de ani, oare mai bine de atât? Cum de trebuie să le treacă omul pe toate cum vin. Aştept acum verdictul. Fără să am nicio vină că în dimineaţa aceea de mai eram în locul cel mai nepotrivit posibil. Acum nimeni nu se mai interesează de mine, de noi, victimele cui? Ale hazardului. Nimănui nu-i mai pasă. Am fost despăgubiţi. Eu singură îmi port crucea iar cei vinovaţi de asta dorm liniştiţi. Oricum, chiar şi cu insomnii, ei dimineaţa deschid ochii şi văd. Iar eu aştept. Aştept clipa în care o să văd salonul, femeile de lângă mine, pe doctorul care m-a operat. Cum va fi, care va fi primul lucru pe care o să-l văd, nu mai contează asta. E un amănunt total neimportant. Aştepţi şi poţi să şi înnebuneşti aşteptând. Şi atunci, clipa pe care o aştepţi, s-ar putea să nu te mai bucuri de ea niciodată.

Parcă îmi e somn, desigur mi-au pus în perfuzie un somnifer, toată noaptea nu am dormit, mi-au dat ceva să nu mă agit, asta într-un fel e bine, la ce ajută atâta zbucium când deja verdictul este dat, pecetluit, el este în plic, juraţii l-au scris, ei ştiu înaintea tuturor celor prezenţi în sala de judecată ce are să se întâmple. În clipa asta s-a făcut tot, cineva, nu ştiu cine, poate Dumnezeu, deja ştie care este soarta mea. La ce bun să mă agit? Dar, Doamne, ţi-am promis, o să fiu umilă şi supusă ţie, nu mă grăbesc, te las pe Tine să decizi cum e mai bine. Tu eşti bun şi răbdător cu noi, păcătoşii, nu o să mă laşi în întuneric, ştiu asta. Fie-ţi milă, ajută-mă! Nu mă lăsa în întuneric.

Marţi 23 noiembrie-la prânz

Nu ştiu cât e ceasul, nu am idee cât am dormit, poate un minut,

poate un ceas. Nu am visat nimic. Cineva mă ţine de mână. Poate îmi ia pulsul, poate doar mă ţine aşa ca să nu mă simt singură când mă trezesc. Clipesc de câteva ori şi mă dezmeticesc greu. Desigur au pus un drog zdravăn pe venele mele de sunt aşa de confuză. Acum oare ar trebui să văd ceva?

— Doamnă Magda?

Doctorul meu are o voce inconfundabilă. E aici, a ieşit din sală şi e lângă mine. Mi-e atât de drag omul acesta şi nici nu ştiu cum arată. Oameni ca el ar trebui să fie nemuritori.

— Bună ziua domnule doctor.

— Cum te simţi?

— Ameţită. O să treacă.

— Reuşeşti să vezi ceva, lumina ferestrei, de exemplu, unde este?

Lumina ferestrei… nici nu mai ştiu dacă ceea ce percep este lumina ferestrei dar ştiu bine dincotro vin sunetrele străzii, e atât de confuz totul…

— Cred că în dreapta.

— Şi ce mai vezi? Pe mine?

O umbră prea puţin delimitată, probabil este el.

— Ca prin ceaţă, zic.

— Câte degete vezi?

Aici nu mă mai descurc.

— Două, zic la nimereală, să-i fac pe plac.

— Trei.

— Nu prea am nimerit.

— Nu. De fapt nu văd mai nimic. V-am minţit.

— Uite ce este, doamna Magda, o să vedem încetul cu încetul dacă operaţia a fost un succes sau nu. Minuni nu există, v-am spus de la început. Partea anterioară a ochiului este destul de bine restructurată. Dar retina a stat în întuneric mult timp. Celulele ei trebuie stimulate în permnenţă ca să rămână funcţionale, să nu degenereze. Asta nu s-a putut la dumneavoastră. Înţelegeţi ce vă spun?

— Cred că înţeleg. Ochiul meu a murit.

— Nu, uneori, încetul cu încetul, unele celule retiniene se dezmorţesc. Îşi aduc aminte de programul pentru care au fost create şi recunosc lumina, culorile. Probabil nu toate celulele vor face asta. Dar unele se vor regenera. Aşa cum o face iarba în deşert după o ploaie.

Ceierul are nevoie de noi conexiuni pentru a forma o imagine de calitate. Dar durează.

— Cât, domnule doctor, cât durează?

— Nu ştiu, din partea mea aş fi bucuros să mergeţi singură şi să votaţi duminică şi să puneţi ştampila unde trebuie. Dar cine ştie, ar putea dura săptămâni, poate luni, poate chiar un an.

— Poate nu mai învie nicio celulă.

— Nu cred, dacă eram convins de asta nu vă mai chinuiam cu încă o operaţie, credeţi-mă, nu a fost ceva aşa de uşor nici pentru noi. Am făcut totul la limita imposibilului dar eu, unul, am speranţe.

— Vă cred. Şi vă mulţumesc.

— Cam asta e, aveţi grijă, odihniţi-vă, timpul va decide, nu vă grăbiţi şi nu vă demoralizaţi.

— Nu mă grăbesc.

— Bine, pe mâine atunci. Sunteţi o femeie foarte curajoasă.

Se ridică şi pleacă. Mă lasă cu gândurile mele şi întrebări fără răspunsuri. Ce a vrut să spună cu votarea? A vrut să-mi sugereze ceva anume? Unde să pun ştampila? Şi ce-mi mai pasă mie acum de lumea largă? Dar dacă totuşi voi vedea până atunci? Mai este o săptămână. Mai puţin. Oare atât de repede să văd lumina? Asta a vrut să spună? Dacă îmi recapăt vederea mă duc la vot, promit. Ar fi prima oară când aş face-o, dar mă duc. Da, am să merg, o să-mi spună Maria cum se procedează. O să votez cu partidul lui Vlad. Măcar aşa aş putea să le fiu în felul meu de folos şi recunoscătoare. Dar până atunci aştept să crească iarba. Pare simplu. Dacă mai are ceva din rădăcină. Dacă mai are sămânţă de viaţă. Îmi imaginam altfel totul. Mai simplu. Oare de ce la mine totul trebuie să se complice? De ce nu am avut o boală cunoscută, vindecabilă, predictibilă matematic, statistic, ceva ce medicii să fi cunoscut cu mare precizie? Să fi tratat aşa ceva de multe ori până acum.

Undeva, în mijlocul pieptului simt o ghiară, ceva cunoscut mie de mult. Presimt că sunt un eşec al medicinii, al vieţii. E ceva ce se aşază între sâni şi doare. Îmi apasă pieptul ca o greutate. E o durere aparte, nu fizică, durerea asta nu e de trup. Acolo, în mijlocul pieptului, se află desigur sălaşul sufletului, căci acolo doare el când doare.

Miercuri 8 decembrie

— Dora, răspunde la telefon, nu auzi?

Unde o fi? Nu aude. Ridic eu.

— Bună ziua, Magda?

— Da, eu sunt.

— Pavel te deranjează.

— Niciun deranj. Ţi-am recunoscut vocea. Ce surpriză! Nu ai mai sunat de mult. Ai păţit ceva?

— Ba de unde? Am tot sunat dar nu a răspuns nimeni la tine.

— E posibil, doar ţi-am spus că trebuie să merg la Bucureşti.

— Cu operaţia?

— Da.

— Şi acum e mai bine?

— Mie mi se pare că e mai bine. Dar am pierdut mult din retină. Trebuia să mă fi operat mai devreme. Curajul nu e punctul meu forte sau poate nici norocul. Ce să fac? M-am împăcat cu ideea. Doctorul meu spune că o să fie şi mai bine. Să am răbdare. Eu nu mai cred. Tu ce mai faci?

— Nimic special. Mă plictisesc. Am mai sunat la tine, voiam să-ţi aud glasul. Am bănuit că ai fost plecată. Dacă ar mai fi fost şedinţe la asociaţie oricum aş fi ţinut locul de lângă mine rezervat.

— Vorbeşti de parcă aş fi lipsit ani de zile. Dar la asociaţie nu cred să mai merg. Pierdere de vreme. Poţi să oferi locul oricui alteia.

— Nu, locul acela e doar al tău. Doar mi-ai promis că o să ne mai întâlnim. Am să te conving să mai vii, nu ai voie să renunţi cu una, cu două. În definitiv cred că sunt toţi oameni simpatici. Chiar şi de Anton a început să-mi placă. Merită să stai de vorbă cu ei. Şi cu mine.

— Poate, o să încerc. Nu promit nimic.

Ce prostii vorbesc. De parcă aş avea aşa de multă treabă încât ceea ce-mi lipseşte ar fi tocmai timpul pentru a merge la asociaţie. Nu, ceea ce mă deranjează este lipsa mea de autonomie, mereu trebuie să rog pe cineva să mă ducă şi să mă aducă.

— Poate mergem împreună, ce zici?

Împreună? Adică cine pe cine o să ducă? Clar: omul nu-i întreg la minte!

— Nu ştiu, eu merg cu prietena mea, Maria.

— Atunci ne întâlnim acolo cu prima ocazie.

— Nu ştiu. (Uite, pot să vorbesc şi să nu mint! Tot e ceva.)

— Magda, am nişte casete cu poezii. Vrei să le asculţi? Sunt extraordinare.

— Casete cu poezii… poezii… nu am mai citit poezii din

studenţie, cred.

— Nichita Stănescu îţi place?

— Cum să nu-mi placă!

— Ana Blandiana.

— E bine. De unde le ai?

— Le-am copiat de pe nişte casete de la biblioteca audio.

— Ce bibliotecă spui?

— Este o bibliotecă pentru nevăzători, nu ştiai?

— Asta nu. Dar e bine că există. Un cinematograf pentru nevăzători când se construieşte?

— Nu am auzit de cinematografe dar de filme cu descriere audio pentru nevăzători am auzit.

— Şi cum sunt ele? Sunt curioasă.

— Sunt filme în care se păstrează imaginea și sunetul în original, se face traducere și se povesteşte acţiunea în acelaşi timp.

— Păi nu li se spunea teatru radiofonic pe vremuri? Alea ce aveau? Sau erau ceaușiste!

— Văd că ai chef de glume.

— Crezi tu asta? Aiurea, uneori simt că dă pe de lături şi mai răbufnesc. Că om sunt. Şi ca să nu înjur, atunci prefer să fac haz de necaz.

— Cum aş putea să te întâlnesc?

— Să mă întâlneşti?

— Da, să-ţi dau casetele cu poezii.

— Stai puţin, adică îmi ceri să ies din casă, să mă întâlnesc cu tine undeva? Dar e ridicol ce spui.

— Da, e ridicol. Vin eu la tine, e bine? Unde stai?

— În centrul oraşlui, deasupra magazinului Flanco.

— O, dar nu mi-e greu să ajung, e o staţie de tramvai.

— Tu mergi cu tramvaiul?

— Da, de ce nu? Risc mai puţin să mă împiedic şi să mă lovesc de oameni. O să te învăţ şi pe tine să te descurci.

— Nu cred că o să ies din casă singură vreodată.

— Nu se ştie. Când pot să vin?

— Mâine e bine?

— De ce nu azi?

— Da, de ce nu azi… Bine aşa. La ce oră?

— Acum e bine?

— Nu ştiu, da, e bine.

— Perfect. Deci magazinul Flanco. O să fiu acolo într-o jumătate de oră, poate să mă recupereze cineva şi să mă predea ţie?

— Mă faci să râd. Da, o trimit pe Dora, ce să-i spun, după cine să se uite?

— După Pavel.

— Îmi place, scrie pe fruntea ta Pavel? Ce să-i zic fetei?

— Păi după cine să se uite? După un tip cu părul alb, urât ca mama focului, nici slab, nici gras, înfofolit din cap şi până în picioare, cu nişte casete în braţe şi care stă dezorientat şi se uită în vitrina magazinului. E bine?

— Bine, o trimit într-un sfert de oră jos să te aştepte. O cheamă Dora. Nu ştiu cum arată.

— Ne vedem îndată.

Chiar închide. Nu e posibil! Doamne, în câteva minute va veni în casa asta un bărbat. Eu sunt în pijamale. De ce i-am zis că poate să vină?

— Dora! Dora! Unde eşti?

— Tocmai am intrat să fac o baie, doamnă.

— Ieşi imediat. Trebuie să aştepţi pe cineva jos în faţa blocului. Unde sunt tricourile mele şi blugii?

— Doamnă, pe gerul ăsta să ies afară cu părul ud? O să răcesc.

— Nu stai mult. Te îmbraci gros. Nu găsesc tricourile, unde sunt?

— Sunt spălate, în coşul cu rufe, nu am apucat să le calc.

— Hai odată, ieşi din baie că am şi eu nevoie.

Sunetul apei se întrerupe. Probabil a înţeles. Ce repede trece timpul dintr-odată! Blugii sunt la locul lor, în dulap. Pipăi pe un raft mai sus şi dau de pulovere. Îl iau pe primul. Îmi scot pijamalele şi mă îmbrac. Blugi şi pulover pe gât. Bravo, schiurile mai lipsesc! Cred că arăt oribil. Oare cu fustă ar fi mai bine? Oh, ce contează? Cine o să se uite? El vede totuşi ceva. Poate o să se uite. Oare de ce mă agit atât? Nici nu-l cunosc cine ştie ce. Oh, nici de spălat nu m-am spălat azi.

— Dora, nu ieşi?

— Acum, doamnă, acum. Puteţi intra.

— Îţi pui paltonul şi cobori şi te uiţi în faţa magazinului după un tip cu părul alb care aşteaptă cu nişte casete în mână. Îl aduci aici.

— Casete din alea video, mari?

— Nu, toanto, pentru casetofon, ce să fac eu cu video!

— Dacă mai vorbiţi aşa nu mă mai duc nicăieri.

— Scuze, a vorbit gura fără stăpân. Tu eşti o drăguţă întotdeauna. Hai, du-te jos şi invită-l sus pe domnul acela. Pavel e numele lui, nu uiţi.

— Nu, ca pe apostolul Pavel.

— Da, aşa. Dă-mi o bluză, ceva, mă sufoc în puloverul ăsta. E prea cald.

— Imediat.

Imediatul ăsta durează prea mult dar poate numai mi se pare mie. Îmi pune în mână în cele din urmă o bluză subţire, de vară, cu mâneci scurte.

Intru în baie, mă dezbrac de haine. Am subit senzaţia că sunt îngrozitor de transpirată şi de murdară. Mă bag sub duş. Cât să curgă apă peste tot, ca o purificare. Picurii îmi curg peste faţă, se adună șiroaie şi se prelig printre sâni, de parcă trupul meu ar fi o planetă inundată de potop. Ce relaxant. Nu pot prelungi momentul, pun piciorul cu grijă pe gresie, nu cumva să alunec tocmai acum. Întind mâna după prosop, da, am reușit. Îndată vine omul ăla şi mă găseşte dezbrăcată. Deodorantul nu e suficient. Trebuie să mă duc după parfum, în dormitor. Mă ia cu frig. Părul, acum, din cauza umezelii din baie, stă ca o mătură, sunt sigură. M-am ţicnit. Mă port ca o femeie îndrăgostită. Și nu sunt. Asta mi-e clar. Sunt? Nu, mă port ca o femeie normală care are musafiri. Parcă sună mai bine. Da, am un musafir. Deci trebuie să arăt şi să mă comport civilizat. Are dreptate Maria. M-am sălbăticit. Aoleu! Aoleu! Aud cum uşa de la intrare se deschide. Dora pare încântată de izbânda ei.

— Am reușit, doamna Magda. Sunt cu domnul.

— Bună ziua Magda.

— Îndată vin, stig. Numai un moment, Pavel, un moment.

Mă îmbrac încet. Acum, dintr-odată, nu mă mai grăbesc. Zăbovesc sprijinită de uşa băii, refugiul meu de o vreme încoace. Ce mai vrea şi Pavel de la mine? De ce nu stă la casa sa, cu ale lui? auzi colo, să ia tramvaiul și să vină la mine! Ce-o fi vrând? Oare îmi face avansuri, cine se crede? Sau cine mă cred eu? Adică ce sper să mi se mai întâmple în viaţa asta? Nici tânără, nici frumoasă şi oarbă pe deasupra. Minunat: visul tuturor bărbaţilor din lume! Ar fi cazul să mă mulţumesc cu cât de puţin primesc. Gata cu mofturile. Trag aer adânc

în piept şi ies. Ce contează dacă e frumos sau urât, tânăr sau bătrân, atâta timp cât e la uşa mea?

— Bun venit, Pavel.

— Bine te-am găsit.

— Dora, ce stai? Ajută-l pe domnul să-şi dea jos hainele.

— Vai… aşa de repede am ajuns aici, la dezbrăcat?

— Pavel, tu aşa glumeşti tot timpul?

— Doar dacă am… cu cine glumi. Hâc… Scuze. Uneori da, alteori nu…

— Îmi aduc aminte, când ne-am cunoscut erai foarte deprimat. Şi foarte serios.

— Eram, dar asta nu înseamnă că aşa am fost tot timpul… Uneori mai picăm, după aia ne ridicăm la loc. Ca păsările cerului. Azi e ziua mea bună… Azi sunt vesel tare…

— Hai în camera de zi. Trebuie să te iau de mână? E chiar aici.

— Nu trebuie… dar mi-ar face plăcere.

Mă prinde el de mână, are o mână rece dar pielea e fină. Mă înfior, de mult nu m-a mai atins cineva aşa, sau nu m-a atins un bărbat mai bine zis. Îi simt respiraţia cu un uşor iz de băutură. Ceva tare, votcă sau coniac, nu am habar, dar în nări simt amprenta specifică a mirosului eterat. Asta explică tot. Şi-a făcut băiatul curaj care va să zică! De asta e aşa glumeţ. Ce contează? Parcă eu nu mai beau din când în când? Doar că repertoriul meu e altul, devin melancolică. Îl conduc spre fotoliul meu preferat, cel de lângă geam. Dacă stau pe celălalt şi mă uit acolo văd o umbră într-o lumină neclară şi mată. Dar cel puţin s-ar zice că mă uit spre el. Ştiu că este acolo. Tăcere.

— O cafea? – întreb.

Asta o să-l trezească mai mult ca sigur.

— Nu ar strica. Una mică de tot. Hâc…

— Dora, faci două cafele?

— Fac, doamnă.

— De ce îţi spune doamnă, ai fost… căsătorită?

— Parcă nu. Nu-mi aduc aminte să fi fost.

— Atunci eşti domnişoară.

— Poate, dar la vârsta asta mă simt mai bine să mi se spună aşa, doamnă. Parcă sună mai bine decât domnişoară bătrână.

— Cum de nu te-ai căsătorit?

— Cred că am avut aşa de mulţi pretendenţi încât nu m-am

putut hotărî la unul singur. Nu glumesc, cred că aşa a fost. Apoi chiar trebuia să mă mărit şi am avut accidentul ăsta stupid şi…

— Şi te-ai îngropat de vie în casă… Ca şi mine… Ha, ha, ha…

— Oarecum da.

— Asta nu e bine… pentru niciunul… nu-i aşa?

— Nu am fost niciodată foarte sociabilă. Unii oameni ştiu să menţină multă vreme o relaţie, eu nu am acest dar. Am o singură prietenă foarte bună, e ca o soră, Maria. Dar asta e pentru că ea este tot timpul atentă şi mă caută. Toţi ceilalţi nu m-au mai vizitat de mult, nici eu nu m-am sinchisit să-i sun, să-i invit la mine, chestii din astea. Iar oamenii preferă compania celor sănătoşi cu care să iasă la o petrecere… Nici măcar nu-i condamn. Tu mă crezi, mă tot gândesc de o vreme dacă eu aş fi făcut ceva pentru o colegă sau o cunoştinţă care nu mai vede. Cred că mai mult de dat un telefon nu aş fi făcut mare lucru. Hai să fim serioşi, toţi au familie, copii, serviciu, alergătură, nimeni nu are timp de pierdut cu unii ca noi.

— Ai dreptate. Ai… drep-ta-te…

Vocea lui e schimbată, mai mult silabiseşte. Când o fi avut timp să bea? La telefon părea bine. Acum e toropit rău de tot. Dumnezeule, ce mă fac acum cu el?

— Ce se întâmplă? Ţi-e rău?

— E… prea… cald la tine, m-a apucat… cu ameţeală. Îmi… vine… să… vărs.

— Dora, ajută-mă să-l duc pe domnul la baie. Îi vine să verse. Adă un lighean. Deschide un geam. Hai, repede, nu sta!

O aud pe Dora, deschide larg fereastra, simt aerul proaspăt amestecându-se cu cel din cameră, parcă văd rotocoale deşi ele nu s-ar vedea niciodată cu ochii.

— Domnu', vreţi la baie? zice ea.

— Nu, nu, un pahar cu… apă, mi-e… mai bine…

Dora se duce după apă.

— Scuză-mă… am dat ceva tărie pe gât. Nu trebuia… ce nebunie… am ştiut că… o să mi se facă… rău.

— De ce ai băut dacă ştiai că nu ai voie?

— Am voie orice. Orice.

— Cum spui tu.

Nu mai comentez, e mai bine să-l las în apele lui un timp. Viaţa m-a învăţat să nu contrazic beţivii. În cameră s-a făcut repede frig,

gerul de afară a înghiţit fără milă căldura camerei. O vreme încerc să suport dar pielea mi se face ca de găină şi mă ia cu frison aşa că mă ridic să închid fereastra. Trec pe lângă Pavel şi nu-mi vine să cred. Doarme. Are respiraţia ritmică a celor care au adormit. Parcă sforăie uşor. Nu pot să cred. Omul ăsta a venit aici beat criţă şi acum doarme. O iau spre bucătărie.

— Dora, vrei să vezi ce e cu tipul ăsta? Eu cred că a adormit. Ce facem cu el?

Dora se duce să se convingă.

— Da, doamnă, a adormit buştean.

— Oare nu e altceva? Dacă a intrat în comă? Dacă moare pe aici la noi în casă? A fost operat de cancer la cap, ce ştiu eu de boala lui!

— De ce l-aţi primit în casă?

— Ce era să fac? De unde să ştiu eu? Cred că a băut bine şi nimic altceva.

— Am văzut eu din stradă că se clatină dar nu am putut să vă spun nimic că iarăşi mă luaţi la împins vagoane.

— De ce vorbim în şoaptă?

— Nu ştiu, ca să nu-l trezim.

— Ştii ceva? Pune o pătură pe el şi ridică-i picioarele pe un taburet şi să-l lăsăm să doarmă. Când o să se trezească îl trimit acasă. Bine?

— Aşa facem, doamnă.

— Dar uită-te tu bine la el, vezi dacă respiră. Oare să nu chemăm salvarea?

— Nu ştiu, doamnă. Cred că aşa ar fi cel mai bine. Dacă moare aici ce ne facem?

— Nu cobi. Dar dacă a adormit şi noi chemăm pentru nimic salvaerea? Ar fi penibil. Oare să o sun pe Maria? Ea trebuie să se priceapă.

— Hai să o sunăm pe mobil.

— Hai!

Sun, sun, Maria nicăieri. Sun de trei ori la rând apoi las mesaj pe robot: sună-mă imediat, e urgent!

— Degeaba, cred că nu are celularul cu ea. Sper că o să vadă apelurile şi o să sune aici. Dar ce facem cu individul până atunci?

— Nu ştiu, doamnă. Îl lăsăm să doarmă, ce putem face altceva? Oare să-l trezim?

— Nu, el o să rămână acolo şi noi două o să stăm aici, în bucătărie, şi o să gătim. Ce faci de mâncare?

— Supă de găină cu găluşte şi piure de cartofi. Avem de ieri şniţele.

— Ce ar fi să încerc să curăţ cartofi?

— Ce vreţi să faceţi? Să curăţaţi cartofi?

— Da, de ce te miri?

— O să vă tăiaţi. Nu o să-i puteţi curăţa. Lăsaţi la mine.

— Nu, Dora, Pavel a ieşit din casă, aşa băut cum a ieşit, poate a băut să prindă curaj şi a greşit doza, chiar nu contează asta. Iar eu ce fac cu mine? Zac într-o inutilitate tâmpită şi mă mai port urât cu tine. Trebuie să încep cu ceva, azi o să curăţ un cartof. Poate nu reuşesc dar am voie să încerc, nu-i aşa?

— Da, doamnă, staţi jos, vă dau totul la mână. Cu plăcere.

Dora îmi pune în faţa mea pe masă o coală de ziar, cuţitul şi doi cartofi. Îi reperez imediat, apuc în dreapta cuţitul şi ciudat, vizualizez milimetric ceea ce am în mână şi ceea ce trebuie să fac. De multe ori în viaţă a trebuit să închid ochii şi să compun obiecte sau imagini pe care să le desenez mai apoi. Acum e ceva inversat, am mereu ochii închişi dar mintea mea formează imagini cu vârful degetelor, cu nările care simt miros de poamă de pământ, cu sunetul abia perceptibil al cuţitului ce taie coaja. Buricele degetelor mele sunt o minune. Reuşesc, nici nu-mi ia foarte mult timp, verific să văd dacă nu a mai rămas coajă pe undeva, simt un colţ ce trebuie cioplit, aici e mai complicat dar probabil că într-o zi voi putea şi asta. Şi mai cred că am murdărit cu pământ cartoful proaspăt curăţat, asta îmi spune alunecarea sub mână, parcă prea uşoară.

— Ce zici, Dora?

— Excelent. Aţi reuşit. Incredibil! Trebuie să mai exersaţi, sigur puteţi încă multe lucruri!

Sare în sus de bucurie, aud mişcarea picioarelor, simt parcă vibraţia din aer. Mă ia în braţe şi mă strânge tare. Dora e bucuroasă cu adevărat, nu e nimic premeditat, nimic simulat în îmbrăţişarea ei. Cred că şi astfel de lucruri le pot percepe într-un mod aparte, scurtcircuitând limbajul privirii. Şi eu mă bucur. De parcă aş fi câştigat un pariu. Poate că l-am câştigat. Sună telefonul.

— Mă duc să răspund, zice Dora… alo… imediat. Doamna Magda, veniţi la telefon!

— Da…

— Ce s-a întâmplat, de ce m-ai sunat? M-ai speriat cu mesajul tău.

— Maria, ştii ce s-a întâmplat? Tocmai am reușit să curăţ singură un cartof!

— Ptiu, nu eşti întreagă la minte! De asta ai lăsat mesaj să te caut urgent? Gata, mergem la un psihiatru bun, nu se mai poate!

— De fapt nu-i asta, am uitat, altceva s-a întâmplat… să nu ţi se pară ciudat… e în sufrageria mea un tip care doarme sau e în comă sau e beat criţă, habar nu am. Nu poţi să vii să te uiţi la el? Mie mi-e frică, nu ştiu ce să fac.

— Mi-o dai pe Dora?

— De ce?

— Cu tine nu mă înţeleg. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Maria, la mine în casă e un bărbat care doarme, nu înţelegi?

— Ce bărbat e la tine, de unde l-ai adus?

— A venit singur. Îţi povestesc mai târziu, vino repede aici.

— Vreau să vorbesc cu Dora, altfel nu vin, sunt la spital acum, nu pot.

— Dar dacă moare tipul până vii?

— Vreau cu Dora, înţelegi ce spun?

— Dora, Maria vrea cu tine. Nu mă crede ce-i spun!

— Da doamnă… E adevărat… Nu ştiu, respiră bine… nu, nu e vânăt, nu are convulsii, cum să aibă?… Nu… Doamna Magda e bine… nu ştiu cine este, îl cheamă cu un nume… ca pe apostolul Pavel… nici eu nu l-am văzut în viaţa mea… dar e adevărat, doamna Magda nu v-a minţit cu nimic… chiar a curăţat un cartof… la revedere.

— Nu m-a crezut, nu-i aşa?

— Nu. A zis că vine într-o oră. S-a speriat că aţi lut-o pe arătură.

— Ştii ceva? Facem mâncare pentru patru. Dacă vine Maria nu ar fi frumos să o poftim la masă? Și dacă tipul ăsta se dezmeticeşte o să-i prindă bine o supă caldă, nu-i aşa?

— Aşa-i cum spuneţi!

— Dă-mi să mai curăţ cartofi!

În stânga am coşul cu cartofi necurăţaţi, în dreapta o cratiţă cu apă. Curios lucru: niciodată nu mă imaginam făcând ceva concret. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să încerc. Orice, ceva cât de simplu. Nici să ţin furculiţa în mână. M-am complăcut într-o compătimire

generală, m-am refugiat în boală şi am refuzat orice acţiune. Nu aşa e moartea? Oare nu eu nu am vrut să sar de la fereastră într-una din zile, să dispar din lumea asta? Şi uite-mă, acum curăţ cartofi, sunt vie. Cu mâinile astea, care o viaţă au ţinut în ele doar pensule şi creioane, curăţ cartofi. Ei, şi ce? Dacă azi fac un lucru, mâine voi face altul, voi reînvăţa încetul cu încetul cum se fac toate lucrurile. Trebuie să accept că trăiesc într-o nouă dimensiune, trebuie să-mi recuperez normalitatea de a trăi. O să îmi imaginez că sunt o cârtiţă uriaşă. Da, asta este, o să consider că am murit şi că m-am reîncarnat într-o cârtiţă uriaşă. Pavel este şi el o cârtiţă. Una mai curajoasă decât mine. Am citit cândva că sunt animale protejate de lege pentru că sunt utile ecosistemului. Se hrănesc cu dăunători. Şi noi doi suntem protejaţi, aşa pare, deşi nu ştiu cât de utili suntem ecosistemului. Uite, deja a doua asemănare cu ele. Şi ce? Cârtiţele nu trăiesc? Nu muncesc? Nu se iubesc, nu fac plozi asemenea lor? Iar puii cresc şi se descurcă de minune şi nu se întreabă nicicum ce este aceea vedere, lumină, culoare. Am văzut odată pe Discovery un reportaj despre fluturi. Nu aud şi nici măcar nu văd aşa cum vedem noi, oamenii, ci pe mici fragmente şi destul de neclar, nu pot percepe toate culorile curcubeului şi totuşi se descurcă. Ştiu să-şi aleagă fără greş florile folositoare, zboară, se hrănesc, se iubesc, depun ouă şi nu se rătăcesc niciodată. Dumnezeu a înzestrat toate fiinţele cu tot ce le e necesar ca să se descurce în viaţa lor, lungă sau scurtă. Poate nouă, oamenilor, ne-a dat multe lucruri în plus tocmai pentru ca să avem de unde alege la nevoie. Probabil că suntem deosebit de preţioşi pentru El, de vreme ce ne-a făcut aşa, cu atâta dărnicie. Pavel mi s-a părut aşa de distins, chiar timid, atunci, la asociaţie. Ce împoliteţe, să vii beat în casa unei doamne la prima întâlnire! Doamna, adică eu? Mai bine tac. O să-şi revină şi o să plece la casa lui, la copila lui, poate la nevasta lui, s-o fi împăcat cu ea între timp, cine ştie. În definitiv ce-mi pasă? E viaţa lui!

— Doamna Magda!

— Ce-i?

— Da' nu vă supăraţi dacă zic ceva?

— Nu, zi-mi!

— Ştiţi ce mă gândeam? Că aveţi mare noroc la bărbaţi. Până şi acum tot vă curtează.

— Crezi tu asta?

— Da.

— De ce crezi?

— Aşa simt eu, că nu a venit degeaba domnul ăsta până aici. Are el un gând.

— Poate, asta nu ştiu. Poate că îi este urât de unul singur. De la un timp e mare lucru să ai cu cine să stai de vorbă. Nu cred că mai pot iubi. Poate nici el. Ne-a trecut timpul nostru. Dar prieteni, de ce nu?

— Un bărbat şi o femeie prieteni? Unde aţi mai văzut? Pe mine toţi bărbaţii au vrut mai întâi de toate să mă… ştiţi ce.

— Şi tu?

— Ei, doamnă, eu nu-s din alea. Sunt fată serioasă.

— Aşa sunt bărbaţii făcuţi de Dumnezeu. Altfel specia noastră ar fi dispărut de mult. Nu trebuie să te superi pe ei. Tu chiar eşti convinsă că trebuie să te măriţi virgină?

— Da, doamnă, că altă zestre nu am.

— Măi fato, tu de pe ce lume vii? Crezi că ai să ai parte de cine ştie ce laude din partea soţului tău? Un bărbat te va iubi oricum eşti, asta e adevărata iubire. Chestiile astea cu virginitatea şi cu zestrea… m-ai omorât! Secolul IXX, ce mai! Fustă lungă şi jupoane îţi mai lipsesc.

— Nu-i adevărat!!!

— Ai dreptate, e alegerea ta, dragă, dar ai grijă să nu îţi pară rău într-o bună zi.

— Ce să-mi pară rău? Că nu sunt curvă?

— Să nu mai spui niciodată asta! Dacă te culci cu un bărbat nu-i musai să fii curvă. Ştii ce cred eu? Că într-o zi vei pleca în Spania sau în Italia şi acolo o să te măriţi cu cel mai cumsecade bărbat şi o să fii foarte fericită cu el. Ce zici?

— Poate, de unde să ştiu, nici nu am plecat, nici nu ştiu dacă voi pleca…

— Dar dacă o să fie să pleci să nu uiţi ce-ţi spun acum: în occident bărbaţii sunt mult mai grijulii cu familiile lor, nu îşi înşală nevestele, vor copii, au grijă de ei, nu beau, nu fumează de obicei, aşa că merită să te măriţi acolo. Să nu uiţi. Şi să nu-ţi fie teamă, nu ai de ce. Acolo sunt nişte legi foarte stricte, nu e ca la noi. Tu, ca femeie nu o să rămâi niciodată neprotejată. Îţi spun asta pentru că ştiu, eu am fost acolo şi am văzut. Gata cartofii, ia-i la control.

Miroase bine, aburii de supă îmi dau un sentiment de acasă. De familie. E găina trimisă de tata, să am ceva bun când mă întorc acasă din spital. Tata mă iubeşte tăcut, în felul lui. Poate de asta sunt confuză,

pentru că el nu spune nimic dar face atât de multe lucruri pentru mine şi eu ar trebui să înţeleg altfel relaţia dintre noi doi. Să îl accept aşa cum este el, e doar tatăl meu. Să îi înţeleg limbajul. Nu ştiu de ce tocmai acum şi de ce acest miros mă face să simt că sunt din nou copil şi acasă. Poate e ceva din trecutul meu de care eu nu îmi mai aduc aminte, cine ştie? O fi ceva din subconştient. Supă cu găluşte. Poate tanti Catinca făcea? Poate mama? Săraca mea mamă, oare mă poate vedea din cer cât sufăr? Mai bine nu, cred că prea tare s-ar întrista. Măcar pe ea vreau să o ştiu pururea tânără, împăcată, fericită.

Joi 16 decembrie

Ciudat decembrie anul ăsta. Plouă şi e neobişnuit de cald. Uneori am senzaţia că intrăm într-o nouă glaciaţiune. Nimic nu mai seamănă cu ce era în copilăria mea, când iarna era iarnă şi vara, vară. Va fi un Crăciun fără zăpadă. Ca în Australia. Doar că acolo e întotdeauna alt anotimp decât la noi. Plouă peste oraş de câteva zile, e deprimant să şi asculţi, nu numai să vezi. Ciudat cum lipsa zăpezii mă afectează şi pe mine, ar trebui să-mi fie indiferent. Cine ştie ce alte conexiuni în afara celor vizuale există între noi şi iarnă! Dora se uită la televizor. O las în pace, a terminat toată treaba, prea multă mâncare nu facem, ea o să plece la părinţi câteva zile, un mic concediu, eu o să stau mai mult cu Maria, poate că o să mă mut la ei câteva zile, nu ştiu încă ce voi face. Dar la fel de bine aş putea să stau şi singură, am învăţat să mă descurc rezonabil în cei câţiva metri pătraţi, doar că îmi ţiuie urechile de singurătate şi asta e greu de suportat. Dora nu vorbeşte mai deloc dar cel puţin ştiu că e pe undeva, pe aici. Când nu este aici, cu mine, să o ştiu prezentă, realizez că îmi lipseşte tăcerea ei la fel de mult ca şi prostiile ei. Am făcut dependenţă de Dora. Sună cineva la uşă. Cine ar putea să fie? Oare Maria? Nu vine ea azi. Poştaşul? Nu, a trecut ziua de pensie. A greşit cineva uşa.

— Nu te duci să deschizi? Uită-te pe vizor mai bine.

— Imediat, doamnă.

O aud cum se ridică, parchetul scârţâie uşor, îmi dau repede seama că merge alene, are un soi de lehamite azi, e şi ea toropită de ploaia de afară, fără chef şi fără nicio curiozitate, parcă supărată că pierde şirul poveştii dintre Hose Armando şi Rozalinda lui.

— Poftiţi, poftiţi… o aud. Nu-mi dau seama cine poate fi, Maria în niciun caz, cine altcineva?

Ciulesc urechile şi îl aud pe Marcel. Stă de vorbă cu Dora, au

intrat în bucătărie. S-o fi întâmplat ceva cu tata? Sper că nu. Dar ce fac ei acolo?

— Marcel, tu eşti? Nu se poate!

— Imediat vin, soră-mea.

Intră amândoi în sufragerie, Marcel se apropie de mine, îşi lipeşte obrazul de al meu, nu e sărut, e un fel de alint de al lui ce înlocuieşte sărutul. Nicio problemă, nici eu nu sunt pupăcioasă.

— Ce mai faci Magda?

— Ce să fac, bine, ce vânt te aduce pe aici? Nu te vede omul cu lunile!

— Au tăiat porcul şi ţi-au trimis şi ţie ceva. Tata m-a rugat să trec pe la tine şi să te invit acasă de Crăciun. Ţi-au trimis şi mere şi nişte brânză proaspătă.

— Mulţumesc. Ce mai e pe acasă?

— Bine toate. Noroi, parcă nu ar veni Crăciunul ci Paştele.

— În rest, ce faci de sărbători?

— Am o mulţime de lucru. Toţi copiii vor calculatoare de la Moş Crăciun. Am comenzi pentru un an de acum încolo dar toţi le vor într-o săptămână. Aşa că nu mă plâng, o să fie vânzări record luna asta.

— Ei, dar de Revelion sper că îţi iei revanşa.

— Nu mă duc nicăieri, cred că o să stau şi o să mă odihnesc.

— Nu se poate asta, îţi iei prietena şi pleci undeva cu ea.

— Care prietenă? Ne-am despărţit.

— Lasă, nu-mi spune mie, acu vă certaţi, acu vă împăcaţi, nu ştiu ce aveţi voi doi de împărţit.

— De data sta nu mai cred să ne împăcăm. Dacă nu merge, mai bine separat decât împreună.

— Şi când o să te însori? Timpul trece, ai noştri aşteaptă măcar de la tine nepoţi, că eu nu m-am învrednicit. Acum alegi şi la urmă ai să culegi, ştii vorba? Tu nu ai să fii niciodată în stare să rămâi bărbatul unei singure femei? Mereu le găseşti cusururi. Dar tu eşti perfect? Te-ai întrebat asta?

— Termin-o! Dacă mai spui ceva plec.

— Dar numai muncă şi muncă? Viaţa ta care este? Cu ce ai să rămâi la bătrâneţe? Spune-mi pentru ce mai munceşti?

— Mai am datorii în bancă. Mai am o mulţime de treburi de făcut. Am timp destul şi pentru însurătoare. De ce m-aş însura cu cineva cu care mă cert tot timpul?

— Fii şi tu mai înţelegător, ce ştiu eu! Ai o grilă prea rigidă. Nu toate suntem făcute pe acelaşi calapod. În niciun caz nimeni nu va fi precum Ramona, dacă te mai gândeşti încă la ea! Îţi pierzi viaţa şi nu merită, crede-mă. Datoriile se plătesc ele, să fii tu sănătos, dar vezi, timpul trece, să nu-ţi pară rău.

— Te rog nu mai pomeni niciodată de Ramona.

— De ce nu? Măi copile, crezi că eu nu pricep nimic? Crezi că am încărunţit degeaba? Doar în lumea asta am trăit şi eu până nu demult. Uit-o. Ia-o de la capăt. Au trecut zece ani, ce mai vrei? Ramona nu se mai întoarce. Are viaţa ei. Înţelege! Are copii, are bărbat. Te-a uitat. Auzi colo: am timp! Aşa îmi spuneam şi eu la 30 de ani dar să ştii că nu-i chiar aşa. Timpul e foarte parşiv: este şi în aceeaşi măsură nu mai este.

— Mai lasă-mă în pace cu morala. Uite, de asta nu trec eu pe la tine prea des: cum mă prinzi, cum mă cicăleşti. Nici mama nu face asta cu mine.

— Bine, nu-ţi mai zic nimic. Fă cum vrei. E viaţa ta, nu mă bag.

Niciodată Marcel nu a ascultat de nimeni. E un îndărătnic. La fel ca mine, doar suntem fraţi. L-am moştenit pe tata amândoi: introvertiţi şi îndărătnici.

— Tu ce faci? Cum te mai simţi de când ai venit de la Bucureşti?

— Bine, nu-ţi face griji. Mi-e bine.

— Dar cu vederea cum e? ziceai că o să vezi după ultima ta operaţie.

— Aşa ziceam, dar cred că m-au păcălit doctorii. Mai aştept. Poate primesc de la Moş Crăciun o pereche nouă de ochi.

— Da… bine…

Nu înghite gluma. Marcel e deja plictisit. Am înţeles din timbrul vocii lui, din tărăgănatul cuvintelor. Intuiţia feminină nu este decât un mit. Cred că femeile sunt mai atente la lucruri mărunte, priviri, gesturi, inflexiunile vorbirii. Din ele poţi să deduci o mulţime de lucruri, chiar şi inconştient. Creierul procesează informaţii de tot felul, important este să i le dai. Asta e, nu e niciun extra simţ pe care nu l-ar avea bărbaţii. Dar ei nu sunt aproape niciodată atenţi decât la fotbal, probabil. Ei văd ansamblul, adică stadionul, văd punctul terminus, adică golul. Dar de obicei se plictisesc uşor din orice. Ca acum, Marcel, nu-şi găseşte locul, vrea să plece, simt asta. E încurcat, îi e teamă să nu mă supăr şi să-i spun că nu-i pasă de mine pentru că stă puţin şi trece

rar. Ştiu că îi pasă, dar e ca tata, nu are cuvinte să spună asta. Pentru femeia vieţii lui, Marcel ar face orice dar nu ar spune un cuvânt. Marcel a venit prin ploaie până aici, e ud tot, dar nu are cuvinte. O femeie ar fi preferat să dea telefon şi să vorbească o jumătate de oră ca să se scuze dar nu ar fi ieşit din casă pe vremea asta. E bine aşa, să fim deosebiţi, ce ne-am face într-o lume plină de oameni care seamănă unii cu alţii. Ce femeie o să-l priceapă pe Marcel? Ramona în niciun caz. Nu l-a cunoscut aşa cum îl cunosc eu. Nu l-a apreciat, nu l-a înţeles. Iar prostul de el încă o mai iubeşte. Încă se consideră al ei. Nu e drept!

— Eu plec, am multă treabă – zice.

— Ştiu că ai, nu-ţi face griji, nu mă supăr, ştiu că nu poţi să mai stai.

— Ce să le spun? De Crăciun ce faci? Vii sau nu vii acasă?

— Nu ştiu, voiam să mă duc la Maria şi la Vlad, e mai uşor şi pentru mine. Anul ăsta e un Crăciun cam trist. Nu sunt în apele mele.

— Hai totuşi la ţară, la ai noştri. Le-am face o surpriză plăcută, nu crezi?

— Poate ai dreptate. Cred că merg.

— Am plecat, nu mai stau. Te sun cu o zi, două înainte şi vedem cum facem.

— Mergem cu maşina ta?

— Mai întrebi? Sigur!

— Bine, sună-mă. Te conduce Dora. Pa!… Marcel!

— Ce mai este?

— Tot voiam să te întreb de o vreme. Am auzit că aş putea folosi calculatorul. Cică există un program special pentru nevăzători, poţi face rost de el?

— Cred că este deja în calculatorul tău, în windows XP, trebuie numai activat.

— Şi nu poţi să faci tu asta acum? Durează mult?

— Nu, hai să încerc. Dar să ştii că e numai în engleză. Şi e ceva rudimentar, fără prea multe aplicaţii utile, că de aceea e gratis! Nu m-am uitat pe el niciodată să văd cum funcţionează. Nu am auzit de români să fi făcut ceva asemănător. Dar nu se ştie, o să mă mai interesez, bine?

Se aşază la birou, de abia aud torsul discret al hardului, sunetul ploii aproape că îl estompează. Marcel nu spune nimic, se aud doar tastele. Aştept, cred că nici nu sunt nerăbdătoare, mi-e frică de noul

instrument virtual sonor, nu prea înţeleg la ce o să-l folosesc şi la ce nu, cred că sunt prea bătrână, am obosit să mai învăţ ceva. Dar cel puţin să nu spună ceilalţi că nu m-am străduit.

— Ai un microfon în casă, nişte căşti, ceva?

— Nu.

— Atunci o să-ţi cumpăr eu. Trebuie să-ţi înregistrezi comenzile. O să vin altă dată ca să-ţi explic. Dar cum de te-ai hotărât să faci şi tu ceva?

Oare e peiorativ acum sau neatent cu ce spune? Nu-mi dau seama. Seamănă cu Dora ca două picături. Mai bine s-ar cupla, sunt cam de o seamă, s-ar înţelege de minune ei doi.

— Uite, m-am hotărât şi gata, ce mai întrebi? Când vii cu microfonul şi căştile?

— După sărbători, crede-mă, nu am timp acum.

— Bine, te cred, e bine aşa. Nu e nicio grabă.

Nu mai spune nimic. A ieşit pe hol şi se îmbracă. Nici cu Dora nu vorbeşte, ce frate sucit mai am şi eu! Dora închide uşa cu cheia, de parcă ar vrea să fie sigură că nu o mai deranjează nimeni de la televizor. Eu tac, aş putea să o întreb de pachetul trimis de tata dar tac, o las cu filmul ei. Mi-e dor de o gură de vin, când sunt singură asta îmi vine să fac mereu. De la operţie nu am mai pus nicio picătură în gură. Am sentimentul că trebuie să plătesc un tribut, că o să-mi recapăt vederea numai dacă fac un sacrificiu. Şi încă unul mare. Să nu beau e cel mai greu lucru pentru mine. E moneda pe care o plătesc, e o plăcere pe care accept de bunăvoie să o jertfesc. În definitiv trebuie să îi dau lui Dumnezeu un gaj. Trebuie să îi dovedesc într-un fel sau altul că sunt o femeie de onoare. Trebuie să ştie că dacă o să văd iarăşi ca altă dată o să mă pot ţine de toate promisiunile făcute. Chiar o să mă duc la o mănăstire. Sună din nou soneria. Marcel a uitat ceva şi s-a întors. Dora se ridică, îi scapă un „eeei” de nemulţumire, iarăşi îl pierde pe Armando al ei dar nu are încotro şi se duce la uşă.

— Bună ziua. E acasă, da. Un moment.

Intră repede şi îmi şopteşte la ureche:

— E domnul acela beat, ce mă fac cu el? îl las să intre sau nu?

— Cum e acum, tot băut?

— Nu mi se pare.

— Atunci lasă-l, ce să-i facem? Ce vrea?

— Nu ştiu, dar are un buchet mare de flori… o nebunie!

— Zi-i să intre. Nu e frumos să-l lași afară să aştepte. Da să stai cu mine aici tot timpul, bine?

— Bine.

Pavel e pe hol. Se dezbracă. Ce au bărbaţii de îi apucă umblatul prin ploaie? De ce nu stau în casă? îi apucă depresiile, remuşcările? Nu au somn, nu au ce face? îl aud cum se apropie, aud celofanul foşnind. Nu zice nimic, îi simt mâinile reci, mi le cuprinde pe ale mele şi îmi aşază în ele buchetul de flori.

— Sunt frezii. Galbene.

— Mulţumesc. Mi-am dat seama că sunt frezii. Doar cele galbene au miros, ştiai? Dora, vino să pui florile în apă! Dora execută întocmai, ia buchetul și dispare cu el în bucătărie.

Pavel zăboveşte lângă mine un timp în tăcere apoi se aşază pe jos la picioarele mele. Omul ăsta e mai mult ca sigur nebun! De ce nu se aşază în celălalt fotoliu?

— Magda, vreau să-mi cer mii de scuze pentru data trecută. Am fost nebun. Te rog mult să mă ierţi. Îmi pare nespus de rău, crede-mă. Să ştii că eu nu sunt aşa cum ţi-am părut.

— Puteai să dai un telefon pentru atâta lucru. Nu era nevoie să vii prin ploaie.

Îmi ia mâna dreaptă şi mi-o sărută. Oh, ce anacronic! Ce crede că rezolvă cu asta? E chiar nebun de legat!

— Nu, nu cred că se putea la telefon. Erai în stare să mi-l închizi în nas.

Încă îmi ţine mâna în ale lui. Are mâini plăcute, moi, probabil cu degete fine. După mâini pare un bărbat rafinat, cred că îi plăcea să citească, nu se omoară cu treburile din casă, dacă a condus maşina cu siguranţă nu e genul care să umble pe la motor. Are unghiile tăiate scurt, pilite cu grijă, oare cine l-a ajutat? Nicio asperitate, nicio bătătură. Astea sunt mâini de prinţ. Oare cum o fi îmbrăcat? O fi genul cu blugi sau cu costum? De ce tace? De ce-şi imaginează că sunt prost-crescut a? Să-i trântesc telefonul în nas! Ce expresie!

— Nu aş fi făcut aşa ceva, cum să-ţi închid telefonul?

— Am preferat totuşi să vin personal, în carne şi oase, fără să te anunţ, ştiu că e nepoliticos, dar nu am riscat un refuz din partea ta. M-am simţit mizerabil toată săptămâna pentru ce ţi-am făcut.

Încerc să-mi retrag mâna, e semnul meu că sunt supărată, dar el încă o vrea, nu mi-o lasă, e o presiune uşoară, rugătoare, să-mi las

mâna mea în a lui.

— Ştiu, dar am zis că poate te-ai răzgândit. Nu ştiu cum să-ţi explic, mă simt oribil pentru vizita de data trecută. Nu am nicio scuză.

De data asta mă eliberează. Îmi lasă uşor mâna în poală de parcă eu nu aş fi ştiut ce să fac cu ea. Parcă mi-e puţin ciudă acum, începuse să îmi placă jocul, mă simţeam bine, nu eram în niciun pericol.

— A trecut, nu-i nimic. Dar ne-ai speriat zdravăn. Nu ştiam ce e cu tine. Era cât pe ce să chemăm salvarea.

— Crede-mă, nu ştiu de ce am făcut-o. Nu a fost intenţionat. Trebuie să vorbesc neapărat şi cu prietena ta, să-i mulţumesc. A fost foarte drăguţă că m-a dus atunci acasă cu maşina. Mi-a fost aşa de rău de am stat două zile în pat. Eu nu beau de obicei, nu am băut niciodată. Nu ştiu ce mi-a venit!

— Era bine dacă rămâneai să te dregi cu o supă.

— Ce supă? Nu am putut să înghit nimic toată ziua. Hai să trecem peste asta, nu crezi că e mai bine?

— Cum vrei.

— Ştii, am uitat să-ţi las casetele data trecută. Le-am lăsat în buzunarele de la palton şi m-am întors cu ele acasă.

— Da, m-am tot gândit după ce ai plecat că iniţial era vorba să ascultăm poezii şi m-am tot întrebat dacă ai lăsat vreo casetă şi nu o găsim noi.

— E penibil ce s-a întâmplat, nu a fost nimic cu premeditare.

— Ştii ceva, hai să o lăsăm baltă. Nu te mai scuza atâta. Am uitat tot. Bine?

— Nu, nu se poate uita, o spui doar aşa, să plec mai repede, nu-i aşa?

— De ce nu te aşezi ca oamenii în fotoliu? Ai să-ţi şifonezi hainele.

— Lasă-mă să stau aici, aproape de tine. Nu mă alunga. Blugii nu se şifonează.

Deci e genul cu blugi. Genul în blugi dar care îţi sărută mâna. Cam ciudată combinaţie. Asta e bine, parcă începe să-mi placă. De ce să fiu doar eu o ciudată? Ce importanţă are? De ce ar trebui să-mi placă ceva la el? Dora şi-a găsit treabă prin bucătărie, acum a apucat-o cu tranşatul cărnii de la tata! După ce pleacă Pavel o omor şi gata. I-am spus clar să rămână cu mine. Omul ăsta e nebun şi ea mă lasă singură cu el. Nici nu ştiu ce vrea, cine este, de ce a venit, de ce stă la picioarele

mele…

— Magda, nu sunt nici nebun, nici ciudat. Ştiu, asta crezi acum, ai tot dreptul dar nu sunt un ciudat. Ai să mă cunoşti poate mai bine şi ai să-ţi dai seama.

— Te cred. Totuşi, du-te pe fotoliul celălalt, vii aici şi te aşezi pe jos şi vrei să mă convingi că nu eşti ciudat.

— Bine, cum spui.

Se ridică şi fără niciun cuvânt, fără să mă avertizeze cu nimic, se apropie de obrazul meu şi mă sărută undeva, lângă ureche, trecându-şi uşor degetele prin părul meu. Asta mă înfurie. Nimeni nu-mi atinge părul aşa, cum şi când vrea!

— Să nu mai faci asta niciodată.

— Ce să nu mai fac?

— Să nu te mai atingi de părul meu niciodată.

— E o crimă ce am făcut?

— Da.

— Nu înţeleg, am vrut doar să simţi că nu am nicio rea intenţie, că vreau să fim prieteni.

— Prietenii nu se sărută aşa.

— Ba aşa fac prietenii şi nu se supără niciunul.

— Bine, fără supărare, nu ai vrea să pleci la tine acasă?

Tace. L-am speriat cu labilitatea mea emotivă. Asta am devenit, asta sunt, nici eu nu sunt bucuroasă. Nu o să mă poată înţelege decât dacă şi el e la fel ca mine şi probabil că e. Toţi suntem o vreme, până ne găsim un alt rost, un alt sens. Până ne învăţăm cu întunericul. Am fost nepoliticoasă, ar trebui să dreg busuiocul cumva.

— Am glumit. Povesteşte-mi despre tine ceva.

— Ce vrei să-ţi povestesc?

— Nu ştiu, ce vrei tu, eu nu ştiu nimic despre tine. Ce-ţi veni să mă săruţi?

— Mi-a venit. Mai rău e dacă nu îţi vine! Poate nu o să crezi, dar eu am avut o căsnicie bună cu Nu-ţi. Aşa zic toţi care ne-au cunoscut. Doar că am fost prea reci unul cu celălalt. Ştii care e paradoxul? Că eu nici măcar nu sunt un insensibil, de multe ori îmi venea să o iau în braţe şi să o sărut. Ea îmi spunea mereu că este indecent. În mintea mea mi se părea că astea sunt lucruri fără prea mare importanţă. Ea îmi reproşa că fac lucruri adolescentine, depăşite. Aşa am ajuns să ne înstrăinăm, să nici nu ne mai dorim să stăm împreună.

De ce îmi spune asta? Ca să înţeleg că e singur, că nu e nicio complicaţie, îmi spune asta ca să fiu sigură că nu e ceva în neregulă cu prezenţa lui aici. Adică să nu cred că e un soţ care vrea să-şi înșele nevasta!

— Nu am înşelat-o niciodată dar asta nu înseamnă că am iubit-o foarte mult. Trăiam din obişnuinţa de a fi împreună. Nu ne certam dar nici nu ne mai spuneam de multă vreme vorbe de iubire. Nu cred că am fost niciunul modelul perfect de soţ. Nu mai ştiu. Am stat unul lângă altul ca doi străini. Nu ştiu cum s-a putut asta. Ea avea grijă de ale casei, de curăţenie, de mâncare, de lecţii cu copilul. Eu veneam acasă ca un musafir. Credeam că e suficient dacă aduc tot salariul în casă. Preferam să meditez copii decât să dau cu mătura, să o ajut. Acum îmi dau seama că nu a fost viaţa unui cuplu. Au fost două vieţi una lângă alta. Cred că de aceea mă simt doar singur, nu şi părăsit, pentru că noi doi am trăit mereu despărţiţi. Mi-am dat seama de asta când a trebuit să mă mut o vreme la mama, Dumnezeu să o ierte, a avut o fractură urâtă de șold şi a trebuit să stau cu ea. După ce s-a prăpădit săraca, am rămas tot acolo, în casa ei. Oana, fata noastră, a plecat şi ea la facultate, aşa că nu am simţit nicio nevoie să mă mai întorc lângă Nu-ţi, în casa noastră.

Cred ce spune, uneori trăim într-o violenţă fără violenţă. Nu trebuie să baţi pe cineva, să-l loveşti. Există forme sublimate de violenţă, când nu se spune niciun cuvânt, dar tot violenţă este, căci tot la fel de mult suferi. Amândoi au suferit o viaţă în tăcere, pentru motive doar de ei ştiute au adunat în sufletul lor o mulţime de refulări. Apoi s-au răzbunat, s-au abandonat unul pe celălalt calm, dar la fel de violent. Lumea îi judecă cu asprime, toţi vor zice că ea e o laşă pentru că el e acum bolnav. Dacă nu ar fi fost, s-ar fi spus despre el acelaşi lucru. Cel care ar avea cel mai tare dreptul să o acuze acum se străduieşte din răsputeri să o apere. Pavel e un om cinstit, încearcă să vadă cauza și nu efectul. Câţi ar face asta? Statisticile nu sunt întotdeauna corecte. Faptele nu exprimă întotdeauna adevărul, esenţa lucrurilor, întotdeauna va fi o cortină care va ascunde ceva de ochii lumii.

— Pentru ce îmi povesteşti mie toate astea? Nu mă interesează.

Ba mă interesează tot, cu amănunte, de ce mint iarăşi, nu ştiu. Aşa am fost educaţi noi, oamenii, de mici copii, să gândim una şi să spunem alta. Uneori se cheamă că suntem politicoşi. Autodeterminarea nu e cel mai bun lucru al nostru, nu ştiu de ce a trebuit să-l furăm, nu

degeaba am fost izgoniţi din Rai pentru asta. Am căpătat abilitatea de a ne disimula trăirile în spatele vorbelor şi ne întrebăm de ce eşuăm adesea. De asta: pentru că un câine va da întotdeauna din coadă când e vesel şi va mârâi când va fi furios. Şi toată lumea va ști să se apropie sau să se ferească de el. La oameni e prea complicat, nici noi nu ştim când să dăm din coadă şi când să mârâim. Iar Pavel, nu înţeleg de ce insistă atâta pe tema asta. Cred că vrea să spună cu totul altceva și nu pricep eu ce.

— Poate nu te interesează dar voiam să știi cum stau lucrurile. Mi-am imaginat multă vreme că, dacă nu o înșel pe Nu-ţi, înseamnă că o iubesc şi că totul vine de la sine. Ştii ce mi-a reproşat? Că a trăit o viaţă fără gust. Asta a pus capac! Voia, zicea ea, să trăiască ce mai are de trăit lângă altcineva, mai tandru. Că nu are două vieţi. Că Oana a crescut şi îşi poate vedea singură de ale ei. A stat cu mine atâta amar de vreme doar pentru că era Oana la mijloc. Nu a zis niciodată un cuvânt de reproş. Am crezut mereu că e fericită aşa. Nu conta că eu nu eram fericit, reprimându-mi dorinţele. Nu pot să cred! Am divorţat și la scurt timp mi s-a întâmplat necazul cu boala. De ce să fi cerşit să se întoarcă la mine? Acum lumea zice că e cuplată cu un vecin pe care nu dădeam doi bani dar probabil că el dă mai frumos din coadă decât mine.

Omul ăsta îmi citeşte gândurile. O fi telepat. Ciudat, parcă ar ști ce gândesc.

— Vezi, asta e. Acum tu mă cerţi că sunt prea iubăreţ. Așa mi-a venit, să te sărut, ştiu, nu e poate politicos, dar asta am simţit pentru tine. De când cu boala asta mi-am promis să fac doar ceea ce-mi spune inima. Poate nu mai am nici prea mult de trăit. Raţiunea dă greş adeseori. Dacă ai ști de câte ori îmi venea să o iau în braţe pe Nu-ţi a mea, să o sărut, şi-mi tot spuneam că nu se cade, că nu e momentul, că ei nu-i place. Asta faci tu acum, ţi se pare că e ceva incorect. Că nu e momentul.

— Pentru mine nu e momentul. Poate ar fi mai bine să pleci.

— Plec, dar parcă aș bea mai întâi o cafea împreună cu tine.

— Am băut azi una, îmi ajunge.

— Bine, am înţeles. Ești indispusă. Plec. Te-am supărat, ştiu. Îţi las casetele şi plec.

— Cum ţi le dau înapoi?

— Am scris pe una dintre ele numărul meu de telefon. Dacă vrei

să mă mai vezi sună-mă, dacă nu, păstrează casetele. Eu le-am ascultat.

— Dacă vreau să te văd, zici? Eu nu văd, poate că ai iutat asta.

Se ridică, nu spune nimic, se duce în hol şi se întoarce. Îmi pune casetele alături de mine, pe fotoliu. Îmi ia mâna şi mi-o atinge de faţa lui. Vrea să îl pipăi. Îmi dă voie să fac asta, doar că sunt speriată, nu ştiu de ce îmi retrag repede palma fără să apuc să simt ceva. O faţă de om nu e un cartof. Iarăşi nu zice nimic. Se duce în hol, chiar se îmbracă, în curând va ieşi pe uşă. Nicio problemă, să plece. Nu am să-l rog să mai stea, dacă asta vrea cumva.

— La revedere, Magda.

— Dora, condu-l pe domnul.

O să plece. Foarte bine. Să plece toţi, ce-mi pasă! Iau casetele şi le pun pe raftul bibliotecii, jos în dreapta, ştiu dinainte, acolo e liber. În minte reperez locul, de când nu văd am nevoie de o memorie fantastică, casa mea nu mai este în afară de o vreme încoace ci s-a mutat încetul cu încetul în mintea mea, ca o anexă. De voie, de nevoie, a trebuit să mă dezvăţ de luxul de a fi dezordonată. Doamne, frumos îmi mai ţin de promisiunile mele faţă de Tine. „Şi ne iartă greşelile noastre precum şi noi iertam greşiţilor noştri". Asta e rugăciunea noastră creştină? Iar eu ce fac acum?

— Pavel, te rog nu pleca, mai stai.

— Tocmai a ieşit, să-l chem înapoi?

— Nu, Dora, lasă-l.

— S-a întâmplat ceva? A uitat ceva aici?

— Nu. De ce m-ai lăsat singură cu el?

— Curgea din sacoşă zeamă de la carne, ce era să fac? Trebuia cineva să rezolve şi treaba asta.

Are şi ea dreptate. Sunt o mulţime de lucruri pe pământul ăsta care trebuie rezolvate mereu de cineva.

Sâmbătă 25 decembrie

Marcel e un şofer înnăscut. Conduce atât de lin, fără nicio încrâncenare, fără acceleraţii sau frânări bruşte. De parcă maşina ar fi o femeie şi el ar valsa cu ea pe şosea. Dă drumul la muzică. Nimic nu-mi sună cunoscut dar lui îi place, fredonează din când în când. Marcel e un tăcut desăvârşit. Poate trăi liniştit singur pe o insulă. E ca tata. Vorbeşte doar când vrea să comunice ceva. Pentru asta s-au inventat cuvintele. Sentimentele şi le exprimă prin gesturi.

— M-am interesat despre tehnologia existentă pentru

nevăzători, îmi zice.

— Ai avut timp pentru asta?

— În treacăt, pe internet.

— Exiică-mi. Eu nu prea înţeleg cum vine.

— Există o mulţime de chestii, care mai de care, muream şi nu ştiam de ele dacă tu nu…

— Treci peste asta.

— De exemplu: există sintetizator de voce, el poate citi un text pe litere. Poate fi şi exterior, ca un fel de scaner şi cu el poţi citi orice text tipărit. Există şi un cititor de ecran, el este un soft în computer şi poate fi activat de tine prin taste. El alege de exemplu de pe o pagină de web lucrurile mai importante, cum ar fi titlurile, faptul că s-a deschis o fereastră, sau că trebuie să introduci o parolă, iar tu te opreşti unde vrei. Dacă ţi-ar reveni cât de cât vederea există şi magnificator.

— Ce-i aia?

— Un program care măreşte imaginea pe anumite zone.

— Am înţeles.

— Nu ştiu, dar din câte înţeleg eu, pe un computer, în afară de grafică, poţi să faci cam ce face orice om normal. Există posibilitatea de a citi cărţi tipărite în caractere speciale pentru a fi redate sonor, adică vei putea citi uşor o revistă, o carte, orice.

— Aşa ţi s-o fi părând ţie!

— Poate, de unde să ştiu eu cum e. Există un impediment pentru noi.

— Care?

— Sunt scumpe. Un cititor de ecran ajunge 1500$ iar un sintetizator cam 750$.

— Bani, nu glumă.

— Bine, am putea să punem mână de la mână până la urmă. Dar asta nu înseamnă că nu se poate ceva şi pe bani puţini. Există „Jaws for windows „care citeşte binuşor pe ecran, există jocuri excelente pentru nevăzători, de astea îţi fac rost gratis, ai nevoie doar de căşti stereo. Poţi juca Blacklack şi altfel de jocuri de cărţi, arcade clasice, Mario, Tarzan. E amuzant, nu crezi?

— Hmmm, da, amuzant. Mă vezi pe mine jucând aşa ceva?

— Ei, soră-mea! Acu ce ţi-am mai făcut?

— Nimic, zi mai departe, sunt atentă.

— Mai există o aplicaţie, Voice, ea redă o imagine în sunet stereo. Pricepi? Un ecran cu puncte, o grilă, stânga, dreapta, sus, jos, albul ţiuie, negrul tace, aşa poţi recunoaşte imagini cu urechile.

— Eventual galerii întregi de artă!

— Gata, nu mai zic nimic. Nu înţeleg de ce te-ai bosumflat. În loc să apreciezi gestul meu tu…

— Nu m-am bosumflat, mai avem mult de mers?

— Acum ajungem.

Marcel încetineşte, intrăm pe uliţa casei noastre şi drumul nu e prea bun. Îl aud pe Lupu lătrând, de ce i-or fi spus tot Lupu nu ştiu, căci e un dulău alb cu pete maron. Din obişnuinţă. Poate de dorul celorlalţi. Coborâm. Marcel mă conduce spre intrare, mă ia uşor de cot, parcă să nu mă rănească. E mult de când nu am mai fost aici. Nici mirosul casei nu mai e ca pe vremuri.

— Săru-mâna mamă, zice el. Eu spun doar săru-mâna, căci tanti Călina pentru mine e doar tanti Călina şi de mulţi ani evit să-i spun chiar şi aşa, mamă nu i-am zis niciodată, poate că ea a tot aşteptat asta de la mine, nu mi-a reproşat niciodată, nu voi şti niciodată. Acum e târziu pentru a mai schimba ceva. Aşa că am rămas la un fel ambiguu de a-i spune dumneavoastră şi cam atât. Dar niciodată relaţiile noastre nu au fost încordate. Recunosc, s-a purtat blând cu mine şi mi-a făcut mai multe mofturi decât lui Marcel şi asta doar ca să nu mă simt abandonată, nedreptăţită, stingheră. Doar atunci când l-a născut pe Marcel cred că am urât-o, atunci am avut zile când i-am urât pe toţi, chiar şi pe tata. A trecut timpul, am uitat până şi eu gustul amărui al sentimentelor de atunci.

— Tata unde este?

— Prin curte, vine şi el îndată, s-a dus să dea de mâncare la animale, să ne tihnească. Haideţi în casa mare, acolo am pregătit masa. Ce mă bucur că aţi venit amândoi. Nu ne-am mai întâlnit de mult cu toţii.

— Marcel m-a scos din casă, altfel îmi este greu.

— Te cred. Acum, după ultima operaţie cum mai este?

— Nu cine ştie ce. Parcă e mai lumină în mintea mea, disting lucrurile mari ca pe nişte umbre, cel puţin ştiu când e zi şi când e noapte, dar cred că mai mult de atâta nu se mai poate face. Prin casă mai merge, le ştiu orânduiala, dar în rest nu pot să mă descurc. Mi-e greu.

— Dar fata asta care stă cu tine?

— E de treabă. Mă ajută. Dar nu e viaţă asta care o duc. Mi-e greu să fac ceva, mi-e greu să nu fac nimic… Nu ştiu…

— Cu Dumnezeu, fata mea. Cum o vrea El.

Ce poate să-mi spună tanti Călina? Acum e în prag de pensie, ştiu că niciodată nu i-a plăcut cum sunt, ce am făcut, nici plecarea mea în Italia nu a aprobat-o, dar nu mi-a spus niciodată un cuvânt de reproş. Acum lasă în voia lui Dumnezeu totul. Dumnezeu care nu-mi vorbeşte, nu se mai uită la mine. Îmi pare parcă rău că am venit. Nu sunt dispusă azi să aud reproşuri. Nici nu sunt, nimeni nu a rostit aşa ceva, dar ele plutesc în aer. Poate nu, poate e doar propriul dialog cu mine însămi, încerc să-i fac pe alţii vinovaţi, răutăcioşi. Poate aş fi mai mulţumită să aud reproşurile lor spuse în cuvinte precise decât să le tot subînţeleg şi poate să pun mult mai multe răutăţi de la mine. Conştiinţa mea are nevoie de ceva exterior ca să o pună la zid, să o biciuiască, să o facă să recunoacă. Căci altfel e mereu în stare să fugă, să se ascundă, să dea vina pe cei din jur.

— E cam frig aici, o să stau cu haina pe spate, se poate?

— Lasă haina asta, îţi dau o bundiţă din blăniţă de miel, o să te încălzeşti mai bine în ea. De dimineaţă am tot făcut foc, ştiam că o să veniţi.

Da, probabil că aşa e, tanti Călina s-a străduit din răsputeri, dar în camera de oaspeţi se face focul aşa de rar încât pereţii sunt reci, nu se va încălzi nici dacă s-ar arde trei zile la rând focul în sobă. Ei sunt obişnuiţi, mie mi-e însă frig.

— Ooo, bine aţi sosit, dragii mei. Mi s-a părut mie că aud un motor.

Tata se apropie de fiecare din noi şi ne sărută pe obraz. Mai întâi pe mine, apoi pe Marcel. Ce stupid, după atâţia ani să-mi mai pese de astfel de nimicuri. Pe mine m-a sărutat prima căci eram lângă uşă, sunt mai mare, sunt femeie, sunt bolnavă şi nu am mai fost de mult pe acasă. Eu încă mai tânjesc după supremaţia sentimentelor lui de iubire şi caut pricină în orice.

— Ce mă bucur să vă văd pe amândoi. Ce mai e pe la oraş?

— Nimic, tată, uite, v-am adus o sticlă cu palincă.

— Da’ ce, ţuica noastră nu-i bună?

— Ba e bună. Pălinca am primit-o şi eu şi ştii că nu beau tărie. Pe aici mai vine unul, altul, în vizită, la o vorbă. Să aveţi cu ce-i servi.

— Haide băiete, mai avem până să nu avem ce pune noi pe masă. Da’ de ce nu ai venit cu prietena ta?

— S-a dus la părinţii ei.

— Păi nu aşa se face treaba bună, măi băiete, trebuia să veniţi aici azi, mâine să vă fi dus tot împreună la părinţii fetei. Doar sunteţi ca şi luaţi.

— Ei, mai vorbim noi despre asta. Nu vă grăbiţi.

— Nu vă grăbiţi… Nu vă grăbiţi… la vârsta ta eu o aveam pe Magda dar era bine şi mai de tânăr de o aveam. Copiii trebuie să aibă părinţi în putere, nu boşorogi ca mine.

— Da cine a zis că eşti boşorog, tată? Ia mai încetaţi! Trec pe la Magda, îmi spune să mă însor. Vin aici, tot asta aud. Sunt major, Doamne, iartă-mă! Ştiu eu ce fac. Da’ pe aici ce mai este, ce s-a mai întâmplat?

— Ei, noul primar ales s-a ţăcănit: ţine morţiş să facă un monument pentru eroii satului chiar în centru. Nici bine nu s-a aşezat pe scaun şi are idei. Şi e scandal, unii zic că nu-s bani de altele, nu pentru un monument. Alţii zic să-l facă în cimitir, nu lângă crâşmă. Da primarul o ţine sus şi tare pe a lui.

— Înseamnă că sunt bani pentru asta.

— Păi tocmai, că nu prea sunt, da cine îndrăzneşte să zică asta, că nu vrea monument pentru eroi. Dar eu ştiu ce vrea primarul.

— Ce vrea?

— Un monument din ăsta rămâne acolo sute de ani şi pe undeva o să rămână scris că a fost făcut de primarul Dorescu. Adică alţii au murit şi el vrea să scrie pe monument şi numele lui, să rămână acolo scris. Ce neobrăzare!

— Eu nu înţeleg. Ce, primarul hotărăşte singur?

— Cam singur, ceilalţi consilieri nu fac opoziţie.

— Eu nu văd, tată, de ce-ţi pasă aşa de tare. Ai casa ta, ai unde dormi, ai de toate, lasă-l să facă monument. Ce aşa rău în asta?

— Vezi, aşa zice şi el, dacă îi spui că la şcoală ar trebui o centrală cu lemne pentru copii el zice că e bine şi cu sobele care sunt, da monument nu avem de niciun fel, eroii trebuie cinstiţi, nu te poţi lega de asta.

Tanti Călina aduce pe masă încetul cu încetul din toate. Cumsecade femeie şi-a luat tata. A avut grijă de noi doi, de el, de gospodărie. Femeie tare vrednică! Iar ea, cum de s-o fi înhămat la aşa o

căsnicie, cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea şi cu un copil de crescut? A rămas aici în sat pentru bărbatul ei. După stagiatură putea să fi plecat în altă parte, poate la oraş. Cred că l-a iubit mult pe tata. Cred că-l iubeşte şi acum. Nu i-am auzit să se certe niciodată iar tata s-a purtat întotdeauna blând cu ea. Cel mi mult îmi plăcea de ei când erau invitaţi la vreo nuntă în sat sau când mergeau la biserică. Atunci se spălau, își puneau haine frumoase şi mergeau ţinându-se de mână. Şi se uitau cu drag unul la altul. Şi când venea seara de la lucru ea îl aştepta cu masa pusă şi îi turna dintr-o carafă apă să se spele pe mâini şi pe faţă şi îi întindea duios prosopul de parcă el l-ar fi sfinţit cu atingerea lui. Au îmbătrânit împreună, ea mai mult decât el, printr-o lege nedreaptă a compensaţiei.

— Magda, să-ţi pun în farfurie, draga mea. Uite, ce vrei? Ciupercuţe marinate, salată de boeuf, tobă, pârjoluţe, ouă împlute.

— Salată şi atât.

Tanti Călina se întrece pe sine când e vorba de mese festive. E cea mai mare plăcere a ei să gătească mult, gusos şi să aibă laude din partea musafirilor. Eu nu am apucat să am astfel de satisfacţii, gătitul nu m-a preocupat niciodată, a fost întotdeauna o risipă de timp după părerea mea, am pregătit câte ceva doar după cărţi de bucate şi doar din necesitate. Nici măcar musafiri nu am prea avut să îmi aprecieze efortul. Care o fi plăcerea să găteşti nu o să pot pricepe niciodată! Dar sigur o fi una în asta. Probabil că ar trebui să gust din toate, să-i fac pe plac, altfel o să se supere.

— Şi tobă, cred că a ieşit o minunăţie.

— Gustă din toate.

— Mai târziu.

— Cum vrei, da’ mai târziu vin răciturile şi friptura şi sarmalele.

— Ei, atunci mă păstrez.

— Mănâncă, fată, că eşti ca un pui.

— Lasă, tată, nu mor de foame, crede-mă.

— Să vă spun ultima noutate. Ştiţi că primarul vrea să facă un monument al eroilor chiar lângă crâşmă, în centrul satului?

— Ne-ai mai spus.

— Când v-am spus?

— Adineaori.

Mâncăm şi nimeni nu mai spune nimic. Toţi ştim că pe tata îl lasă memoria doar el nu înţelege şi nu pricepe ce i se întâmplă. Şi mă

apucă aşa o tristeţe, o tristeţe că peste puţin timp el nu va mai fi aici. Poate nu va muri, dar tata nu va mai fi el, cel adevărat, şi nici noi doi în mintea lui, copiii lui, amintirile lui. Va fi un alt tată, va fi aproape un străin, vom străbate lumi paralele şi aşa ne vom lua rămas bun unii de la alţii când va fi să plecăm, de parcă nimic nu am fi avut vreodată în comun.

Pe lângă picioare mi se freacă pisicile casei, torc. Sunt trei la număr, mirosul de carne le-a strâns laolaltă de pe acoperişuri şi de prin poduri. Niciodată nu le-am deosebit una de alta. Nu am avut timp pentru asta. Tata le ştie hărţile geografice ale petelor lor, care e cu botul aşa, care e cu coada altfel, care e mai gri şi care mai neagră. Le-a pus la toate nume de legendă: Athena, Hercule şi Tezeu. Ce-ar fi să-mi iau acasă o pisică? O să-i spun Hera. Ba nu, Penelopa. Să o ţin în braţe şi să-mi toarcă, eu să o mângâi pe spinare şi să aşteptăm împreună trecerea timpului. Pisicile ştiu cum să o facă. Pot lenevi la nesfârşit fără să se simtă nedreptăţite de soartă. Ba chiar se spune că sunt alintatele zeilor. Aş învăţa şi eu încetul cu încetul ăsta de la ele. Pentru că oamenii nu ştiu.

Duminică 26 decembrie

Pentru toţi Crăciunul este o sărbătoare deosebită. Poate veselă. Eu mereu am avut o umbră de tristeţe, an de an ea s-a accentuat încât acum, când ascult colinde, aproape că îmi vine să plâng, de aş putea plânge. Mi se face dor de mine, de cei care au plecat, de vremurile de altă dată, de tata care nu mai e tata, îmi vin în minte toate necazurile lumii şi devin duioasă. Colindele, nici ele nu sunt prea vesele, o fi naşterea ceva trist? Ce fel de tristeţe, nu pot înţelege. Ce simt mamele când nasc un copil, neştiindu-i soarta, neputând să-l ocrotească de necazurile vieţii, de destin? Ce a simţit Maria când l-a născut pe Iisus? Să naşti un prunc ştiind că într-o zi va trebui să moară. Nu ştii cum şi nici când. Dar va muri, doar atât îţi e dat să ştii. Da, azi sunt tristă. Vlad e cel care m-a adus aici, Maria nu ştiu ce are, ea zice că e o indigestie, a urcat în dormitorul lor de la etaj, stă în pat, cu ochii închişi şi nu vrea să stea de vorbă nici măcar cu mine. Varsă şi apa pe care o bea. M-a rugat să nu mă sinchisesc prea tare, să ţin companie bărbaţilor, că o să-i treacă. Dar mă simt în plus aici, e ceva formal, Vlad pune masa, pe Bogdan nu l-am auzit să fie prin casă.

— Bogdan unde e, ce-i cu el de nu apare?

— Doarme.

— La ora asta?

— A stat în discotecă până dimineaţa. E în vacanţă, ce să-i fac!

— Nu e cam mult? E încă un copil.

— Şi maică-sa l-a certat. Ce să-i faci, noi nu am fost tineri? Acum e o perioadă, o să-i treacă. Doar nu o să rămână toată viaţa adolescent. Tu nu ai făcut nicio nebunie la 15 ani?

Nu răspund. Nici nu aşteaptă vreunul. Eu? La 15 ani? Poate că am făcut şi eu nebunii. Cred că aveam biserica mea cu fluturi. Pe vremea aceea era o aventură unică. Şi discoteci? Doar mici petreceri îngesuiţi într-o cameră de bloc, cu părinţii lângă noi şi devreme acasă. Aveau un gust aparte şi acele escapade ale noastre. În esenţă dacă ai libertate nelimitată, orice ai face tot nu are gustul fructului furat. Chiar de e numai o scoruşă necoaptă, cum era a noastră atunci.

— Dar totuşi, până dimineaţa? E un copil, ce ştie el? Dacă păţeşte ceva! – insist.

Bogdan e un fel de copil al meu, nenăscut de mine, dar niciodată nu mi-a fost indiferent ce face, cum creşte. Cu sau fără Maria m-am implicat. Mi-e drag, a crescut sub ochii mei. E drept, de ceva vreme e schimbat, s-a îndepărtat încetul cu încetul de mine, poate şi de ai lui, aşa sunt toţi, au secretele lor, sunt viteji, vor dintr-odată să se desprindă dar nu-şi dau seama că nu au aripile pregătite de zbor. Iar noi, cei mari, avem nevoie de multă înţelepciune acum. Şi nervi tari. Uneori mă gândesc că poate e mai bine de mine că nu am copii. Nu știu cum aş fi procedat eu.

— Ce să-i fac? Nu pot să-l rup de anturaj. Îmi învaţă bine, nu bea, cred că mai fumează câte o ţigară, două. Parcă noi nu fumam pe ascuns? Bine că nu ia droguri. Hai să nu fim ipocriţi! Se poate şi mai rău. Crezi tu că mai sunt vremurile de altă dată? Noi, la vârsta lor, eram nişte naivi. Ei ştiu mult mai multe, sunt mai pregătiţi să intre în viaţă decât altă dată noi. Au informaţiii la care noi nu aveam acces. Au reviste de educaţie sexuală, de modă, de tot ce-i interesează pe ei. Noi nu aveam habar cum se fac copiii.

— Dacă mă gândesc bine s-ar putea să ai dreptate aici.

— Pe o parte e bine, pe de alta e rău. Se iau unii după alţii şi dacă nu le dai ce vor, ajung să te urască. Citesc atât de puţin de nu pot să cred. Generaţia lor a ratat bucuria asta. Televizor şi calculator, altceva nu mai ştiu. Ca să nu-ţi spun câţi bani se duc pe ţoale şi că bate apropo la un ştiu ce maşină sport pentru când va face majoratul. Au

mania asta toţi din generaţia lui, se iau la întecere, parcă i-au făcut pe toţi în maşină! Şi eu nu am bani să o repar pe cea veche. Habar nu am ce-i cu fetele, nu pomeneşte nimic de ele, dar toacă destui bani pe unde se duce. Teribilisme de-ale lor!

— E greu să fii părinte.

— Da, ţi-i doreşti, îi faci, și când sunt mici nici nu bănuiești ce te aşteaptă când cresc. Greul de abia acum începe pentru noi doi cu Bogdan. Ştiu asta dar sper că facem cum e mai bine. În definitiv îl ajutam cât putem noi. Bine cu de-a sila nu se poate. Dacă o vrea să ne asculte bine, dacă nu, facă ce-o vrea.

— Tu vorbeşti aşa, dar nu crezi ce spui. Întotdeauna o să te doară pentru copilul tău.

Televizorul e deschis. Colinde. Dacă nu aş fi eu aici cred că Vlad nu s-ar obosi să mai pună masa numai pentru el. Dar tradiţia e tradiţie, cum se poate Crăciun fără masă de Crăciun, fără musafiri, fără sarmale, răcituri și indigestii. Ce-o fi mâncat Maria? A gustat ieri din toate și acum boleşte. Iar eu fără ea mă simt stingheră. Vlad e un bărbat plăcut şi politicos dar atât. Nu e legat de sufletul meu mai mult decât orice alt bărbat plăcut şi politicos. E ca un fel de frate. Nu aş fi putut să mă îndrăgostesc în niciun chip de un astfel de bărbat. Eu şi Maria am avut întotdeauna preferinţe total diferite în materie de bărbaţi. Și mai ciudat este că după atâţia ani Vlad este încă bărbatul vieţii ei. Îl iubeşte posesiv, disperat, viaţa ei se raportază în întregime la Vlad şi numai la Vlad ca la un punct zero de unde încep toate celelalte. De asta nu mă îndoiesc nicio clipă.

— Vlad, nu îmi e prea foame. Pune doar o gustare. Am fost ieri la ţară și nu am scăpat, a trebuit să gust din toate, de abia suflu azi. Nu am să înţeleg niciodată de ce facem în fiecare an la fel deşi de fiecare dată ne e rău. Ieşirea din casă de ieri m-a obosit. Mâncarea prea multă, aerul tare, poate frigul. Nu am să stau nici eu prea mult la voi. Mă simt cam obosită.

— Şi ce? Nu găsim în casa asta un pat în care să te culci?

— Lasă, o să mă duc la mine.

— De ce nu rămâi cu noi? Dora tot nu vine zilele astea.

— Am început să mă descurc singură.

— Bine, o zi, două, dar nu o săptămână. E mult.

— Poate că da, poate că nu, dacă nu am încercat de unde să ştiu? Poate o să vin din nou pe la voi mâine dacă Maria o să se simtă mai

bine. De la ce i se trage?

— Nu ştiu, de obicei nu are probleme cu digestia. De la o vârstă carnea de porc nu e bună. Nu gătim decât pui tot anul şi cred că acum i-a picat ceva greu.

— Dar nu-i dai nimic?

— Ia de toate, nu-ţi face griji, o să vezi, mâine o să fie pe picioare.

— Voi ştiţi mai bine decât mine.

Vlad schimbă programul din telecomandă: film, film, ştiri, muzică populară, film, film, colinde. Se întoarce la ştiri, cred că şi pe el îl răscolesc colindele, nu pot ghici în ce mod anume, cine ar recunoaşte că nu are de Crăciun chef să asculte colinde? Toată lumea ascultă. Aşa se procedează.

— Lucrezi zilele astea?

— Mâine sunt de gardă.

— Şi Maria?

— Ea mai are câteva zile de concediu. De ce îţi spuneam? Stai aici, cu ea. Ce faci singură de sărbători?

— Nu ştiu, aş fi putut rămâne o vreme la ţară, la ai mei. Dar dacă nu e zăpadă nu are niciun farmec nici pentru mine. Nu mai miroase a ger şi a iarnă ca în copilărie.

— Da, nu e un Crăciun prea darnic anul ăsta.

— Nu.

Acum facem conversaţie. Vorbim fără să spunem mare lucru. Doar vorbim, nu suntem supăraţi, nu-i aşa? Nu trebuie să am sentimentul că incomodez. Aşa că vorbim de vreme. Şi totuşi, unde este acel Vlad de acum o lună? Unde este „Iubi”? Acel „iubi” ar fi stat acum cu Maria şi i-ar fi făcut un ceai şi ar fi ţinut-o de mână până s-ar fi simţit din nou bine. Nu ar fi stat cu mine să-mi ţină de urât. Din acel „iubi” pare să fi rămas doar mirosul de after shave, nimic altceva. Păcat! Celularul lui sună. Închide.

— Mă scuzi un pic, zice, şi pleacă din sufragerie.

De ce o fi plecat? Să nu mă deranjeze sau e un secret al lui? De l-ar fi sunat de la spital, un prieten, o cunoştinţă, un pacient, ar fi rămas cu mine. O fi avut Maria dreptate. Oare telefonul ăsta o fi de la cealaltă femeie? Nu ştiu, mintea mea nu poate să conceapă asta. Nu îl pot vedea pe Vlad în pat cu alta. Dacă mă gândesc bine nu mi-l pot imagina în pat cu nimeni. De ce s-or fi bătut femeile pentru el? Ciudată e lumea

bărbaţilor! Dar vrem, nu vrem, ne prinde în ea.

— Întrerupem emisiunea pentru o ştire de ultimă oră: o catastrofă de mari proporţii s-a abătut azi asupra Asiei şi Indochinei. Un val uriaş a măturat pe o rază de sute de kilometri tot ce a găsit în cale. Pagubele materiale sunt enorme, numărul victimelor omeneşti este estimat la circa 25.000 de morţi şi răniţi. Autorităţile locale au fost luate prin surprindere. Mii de localnici şi de turişti străini veniţi aici pentru a-şi petrece sărbătorile de iarnă sunt acum fără adăposturi…

Vocea reporterului sună grav. Poate e ceva regizat dau poate el chiar vede ceva îngrozitor pe monitoare. Înţeleg că un tsunami are 25 de metri înălţime şi o viteză de deplasare de 100 km/h. Un bloc turn de apă lung de sute de metri, alergând ca un accelerat? Ce forţă uriaşă! Nimic nu-i poate rezista. Poate am înţeles eu greşit, aşa ceva nu poate să existe! Insule întregi rase de tot ce era pe ele. Oricât aş încerca să imaginez priveliştea nu pot să definitivez nimic. Cum ar fi fost pentru mine să fiu acolo, să mă înghită apa, să nu pot să respir şi să nu pot să mă împotrivesc în niciun fel stihiei? Oh, nu, unele lucruri ştiu că sunt reale dar prefer să le neg. Prea multă suferinţă. Creez voluntar un coşmar care totuşi se pare că a fost real, s-a petrecut deja undeva. La ora asta unii plutesc în derivă, nesiguri pe ce are să li se întâmple, alţii îşi caută copiii, alţii îşi plâng morţii. O mulţime de morţi. Ca şi cum tot cartierul meu ar fi mort. Nu se poate, aşa ceva nu există. Se exagerează, televiziunile exagerează, trebuie să fie în topul audienţei cu ştiri bombă. Mâine o să aflăm că a fost o furtună ceva mai mare şi „nimic mai mult.

— Ce s-a întâmplat?

— Ascultă la televizor. E o catastrofă în Asia, un cutremur în ocean.

Vlad tace. Ascultăm împreună ştirile. Prezentatorul repetă cam aceleaşi lucruri.

— Dau imagini?

— Nu, doar simulări pe computer. Reporterii nu au cu ce ajunge acolo, aeroporturile sunt închise, doar auzi, releele lor de comunicaţie nu mai sunt, nu că nu funcţionează ci au dispărut de-a dreptul, pricepi?

— Ce tragedie. Şi tocmai acum, de sărbători.

— Da.

— Dar probabil sunt vase plecate în misiune de salvare. Mai ştiu oamenii să înoate. Nu pot fi atât de multe victime. Exagerează. Dacă

vine valul, mă gândesc eu, iei şi fugi, nu stai ca prostul.

— Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu dacă a fost posibil. Cred că e o tragedie mai mare decât ne putem noi imagina de aici, dintre dealuri. Sper să mă înşel. Până mâine o să se afle mai multe lucruri.

— Da, dar oricum nu ne mai tihneşte nimic.

Vineri 31 decembrie

Paradoxal, viaţa mea nu a fost nicicând mai liniştită şi mai zbuciumată decât acum. Stau şi nimic nu fac şi totuşi nu e linişte nici pe departe. Nu îmi găsesc locul în niciun fel. Ca şi cum lumea asta nu ar fi aici pe pământ ci undeva, pe o altă planetă, guvernată de alte legi. M-am renăscut într-o lume care m-a abandonat dar care ţine cu tot dinadinsul să se agaţe de mine, să mă prindă, să mă absoarbă. Clipele mele liniştite nu sunt decât clipele mele de deznădejde. Singurătatea mea nu e decât o prelungire a celorlalte singurătăţi. Unii au fugit, s-au ascuns, dar au lăsat în mine amprente. Alţii insistă să nu mă uite, să nu mă ignore, deşi ar putea-o face fizic oricând, numai că eu sunt aici, dovada lor în faţa lumii că viaţa există chiar şi chinuită, ciuntă, îmbucăţită, iar abandonul lor ar fi o povară pentru ei mai mare decât acceptarea mea în viaţa lor. Dacă nu am fi noi, atunci nimeni nu ar mai avea satisfacţia de a se şti folositor. Asta mă simt, o unealtă prin care ceilalţi pot să dovedească milostenie şi să primească pentru viaţa de apoi o bilă albă. Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi e doar o poruncă, trebuie însă să ai pe cine iubi, pe cine compătimi, ca să ai cui da de mâncare trebuie undeva să existe un flămând, altfel porunca nu ar mai avea sens. Nu ar mai exista obiectul acţiunii. Dora se străduieşte pentru asta dar o face în cele din urmă impecabil chiar dacă strânge din dinţi. Vlad cel puţin e tolerant, nu se implică prea mult dar acceptă. E şi asta o calitate. Maria, de când o cunosc, ăsta a fost modul ei de a fi. Aşa e construită ea. Şi nimeni nu o poate acuza că nu e o bună creştină. Oare ce mai face? i-o fi trecut răul? De ce nu m-a mai sunat? De ce nu am mai sunat-o eu să întreb cum se simte? De ce doar eu aştept să fiu ocrotită de ceilalţi? Eu ce fel de creştină sunt? Dacă e ceva mai grav şi nu-şi dă seama de asta? Ei nu-i place niciodată să se plângă. De ce nu stau acum cu ea? Aşa ar fi trebuit. Aş fi o povară în plus, aş încurca-o, ştiu. O să sun negreşit mai târziu, să-i urez mulţi ani.

Nimeni nu m-a sunat azi, şi e ultima zi din an. Au alte treburi, eu nu plec nicăieri, au timp de asta şi mâine. Copiii încep să cânte urători pe la uşi, sunt puţini şi urarea e cam aceeaşi, nu deschid nimănui, stau

ca o fugară în dosul ușii și ascult. De parcă le-aş fura buna credinţă şi le-aş înşela aşteptările. În satul meu nu era niciodată aşa. Toţi ne deschideau uşile, a doua zi întindeam pe sfori toţi colăceii primiţi ca pe nişte trofee iar de se întâmpla să ne dea cineva vreun bănuţ atunci îl păstram mult şi bine căci era ceva magic, aproape incredibil, să fii copil și să ai un leu al tău. Ce vremuri, ce bucurii inocente! Oare Pavel de ce nu a mai sunat? El, curajosul meu? Nici măcar de Crăciun, nici azi… o fi păţit ceva? O fi un nestatornic. Şi casetele lui, nici nu le-am ascultat. Poate ar trebui să o fac şi să i le dau înapoi. Ar fi un pretext să ne mai întâlnim. Ce a zis? Că mi le lasă mie? Nu mai ţin minte bine. O să le ascult şi o să i le dau înapoi. La anul.

Le găsesc unde le-am pus, mai întâi în casa minţii mele, pe raftul din mintea mea, apoi în spaţiul real. Nu ştiu ce scrie pe ele, de ce or fi trei, el zicea de două? Nu-i nime, ce importanţă mai are! Ana Blandiana citeşte chiar ea. Vocea ei tremurată nu poate fi confundată. Doar primele două poezii. Sunt înregistrări diverse, unele sunt din spectacole, nu e o casetă specială pentru noi, orbii, cineva a avut inspiraţia să caute prin vreo arhivă radio şi să facă seleţia asta. Cred că unele înregistrări sunt foarte vechi, sunetul are multe împerfecţiuni. Aş fi vrut să nu fiu atât de dezamăgită. Frumuseţea poeziilor e în umbră. E ca şi cum mi s-ar fi dat din milă o haină mai veche, deja purtată. Oare de ce m-aş fi aşteptatat să ascult ceva făcut special pentru mine? Pentru noi, eventual cu o dedicaţie din partea poetei pentru cei care nu văd? Poate nu s-a gândit la noi niciodată, poate că nimeni nu a solicitat-o, căci nu cred că ea ar fi refuzat. Câteva cuvinte, ce mult ar fi schimbat ceva în mine… Ştiu, noi nu mai contăm, suntem o cauză pierdută de mult, când o să accept asta? Ştiu că atunci când o să o fac, o să-mi fie mai uşor. Acceptarea unei situaţii e rezolvarea suferinţei pe care ţi-o produce ea, căci suferinţa vine din dorinţi neîmplinite. Când o să reuşesc, nu-mi dau nici eu seama. Încă nu a venit vremea resemnării. Încă sufăr pentru că vreau să văd. Dar dacă aş accepta asta ca pe ceva definitiv, dacă aş putea sincer să o fac, nu conştient, ci cu convingere deplină, dacă aş reuși să accept starea mea ca pe o normalitate, mi-ar fi mai uşor. Aş fi o învingătoare. Ştiu. Caseta s-a oprit. Următoarrea va fi la fel. Fie şi aşa, mai trece o vreme. Pian. Asta nu era prevăzut, Pavel nu mi-a zis nimic de muzică. O fi lăsat-o din greşeală? Sună bine pianul. Vocea lui? Da! E ceva înregistrat de el pe fond muzical. Oare special pentru mine? O fi o încercare literară pentru

revistă? Doar e din seria promisă a casetelor cu poezii…

„După cum auzi, e o muzică divină. Chopin. De data asta special pentru tine. Pianul care întotdeauna mi-a completat în viaţă clipele mele de tristeţe, mi-a accentuat starea mea de melanolie. Chiar dacă este instrumentul sufletului meu, cred că tu, într-un mod numai de tine ştiut, ţi l-ai făcut complice. De câte ori cânt ceva la pian gândul meu fuge întotdeauna, invariabil, la tine. Din clipa în care te-am zărit pentru prima oară, atunci, în sala aceea anostă, în mine pianul a început să cânte o melodie cu totul nouă. Nici acum nu tace. Dacă tu nu ai fi apărut în viaţa mea acum ar fi fost linişte. Eu aş fi fost senin, împăcat, resemnat. Era zăpadă şi singurătate în mine, aşa cum mă obişnuisem de ceva vreme. Dar acum e prea multă singurătate. Încă nu mi-am revenit din vrajă, din dorinţa de a fi mereu lângă tine, dorinţă născută în acea clipă în care te-am văzut. Ai ceva de sirenă în tine, de sirenă pentru care un martod s-ar îneca fericit. Ştiai asta? Sunt sub vrajă, nimic nu mă poate vindeca. Îmi este permanent dor de tine. Atunci când te-am cunoscut, îţi aminteşti? erai foarte tristă. Vocea îţi era sugrumată de o tristeţe pe care nu reuşeam să o desluşesc bine. Mâinile ţi le fângeai şi ştiu că nu de frig, nici de emoţii. Era o durere pe care tu însăţi nu voiai să o recunoşti. Nu-mi dau seama de ce sufereai atât, nu ştiu ce ţi s-a întâmplat, dar mă uitam la tine: în tristeţea ta arătai nespus de bine, erai nespus de frumoasă, aveai o aură, o distinţie numai a ta, erai ca o regină. Frumoasa mea tristă, asta am simţit atunci, că îmi aparţii cu toată tristeţea lumii de-a valma şi că nimic nu poate schimba asta.

Din acea zi în care te-am cunoscut viaţa mea e o suferinţă continuă, aproape plăcută. Am socotit mereu că suferinţa este cea mai puternică şi adevărată dovadă a iubirii. Ai fost iubită? Ce întrebare! De mulţi bărbaţi, e imposibil altfel. Dar oare tu iubeşti pe cineva? Sper că nu, şi mai sper că într-o zi vei avea puterea să mă iubeşti pe mine. Noi doi avem încă dreptul la clipe de viaţă şi de libertate, în care să lăsăm simţămintele să hotărască peste raţiune şi prejudecăţi. Noi nu vedem, e adevărat, dar nu am murit încă. Cine sunt eu? Un om fără viitor, fără putere, fără orizont dar totuşi un om aproape de tine cu credinţă şi care suferă pentru tine pentru că te înţelege mai bine decât oricine în momentele tale de deznădejde care sunt gemene cu ale mele. Nu vreau să crezi că fug de răspundere, tu nu meriţi decât lucruri frumoase iar eu nu pot să-ţi ofer decât o iubire imposibilă. Dar oare ce însemnă

imposibil pentru noi doi, oare nu e o stare normală? Oare cine a vrut să ne aşeze unul lângă altul, să ne simţim fără să ne fi propus asta, unul al altuia într-o fracţiune de secundă? Vei spune că mă grăbesc. Așa este, eu chiar mă grăbesc, nu mai am timp, mi-e frică în fiecare seară că nu o să mai prind a doua zi, că nu o să te mai întâlnesc. Mă gândesc în permanenţă că nu mai este mult. Eu sunt deja logodit cu o altă femeie, specială, e femeia ce umblă prin lume cu coasa. Voi fi a ei într-o zi dar până atunci doar tu mă poţi lua din braţele ei. Măcar o vreme. Şi iarăşi sper să mă înțelegi. Nu cer milă. Nici eu și nici tu nu avem dreptul să luăm hotărâri pripite în ceea ce priveşte soarta noastră, fără acceptul lui Dumnezeu. Crezi că tu te simţi bine fără mine, crezi că poţi trăi ca înainte, fără de tine eventual, îţi demonstrezi că totul e ca înainte de a ne cunoaşte, că nu se moare din asta. Ce copil eşti, şi câte lucruri minunate se pierd şi câtă risipă de iubire după care mulţi râvnesc o viaţă şi nu au. Dar poate așa a lăsat Dumnezeu, ca ceea ce ai să nu mai dorești, să nu te mai satisfacă. În mintea mea se învălmăşesc dorinţi şi gânduri, prostii pe care nu le pot repeta, pentru că tot ceea ce încerc să leg logic nu rezistă, sau se întoarce la mine înapoi. Ce mai sunt eu pe pământ? Am fost mai viteaz decât acum, până a te întâlni, dar nu mi-a deschis nimeni ochii să mă facă să mă privesc în mine. Tu înțelegi ce spun. Cine ştie ce destin îmi este hărăzit dar în cel mai tainic colţ al sufletului meu ești tu și sunt fericit că ești prizoniera mea, că de acolo nu poţi pleca oricât ai fugi. Tu fugi îngrozită nu de mine ci de tine, de cât poţi să mă iubeşti, să-mi aparţii. Nu mă iubeşti, zici? Nu te cred. Doar că nu mi-ai spus-o și ai avut dreptate. Aş vrea să fiu la înălţimea frumuseţii tale, aş vrea să vezi în mine numai ce am trainic și bun. Mă tot întreb dacă a mai rămas ceva bun în mine. Tu singură poţi să simţi și să ştii asta, eu nu mă văd decât ca un rău aruncat pe pământ spre nenorocirea celor din jurul meu. Asta mi-i soarta și lașitatea mă face să nu o pot înfrunta singur. Dă-mi Doamne putere, dă-mi și tu din puterea ta. Nu mă judeca și întinde-mi o mână. De lume sunt judecat ca o povară și chiar cred că sunt, pe tine însă nu vreau să te dezamăgesc. Eşti unica fiinţă ce mă poate ajuta să supravieţuiesc propriului meu destin.

De ce am procedat așa? De ce nu am veni la tine să-ţi spun toate? Am vrut mult, dar crede-mă, în ultimul moment tot curajul m-a părăsit. Așa se explică de ce am ajuns la tine acasă în starea aceea de care îmi este și acum jenă să-mi amintesc. De o vreme trăiesc ciudat, intru în

disperare, ies din mine şi toată lumea vede asta, doar tu nu ai ochi să mă vezi, mâini să mă atingi, nu ai urechi să mă auzi dar ştiu că ai suflet. Să ştii că asta doare, e o osândă necunoscută mie până acum. Cu orice mă pot obişnui numai cu indiferenţa ta nu. E starea mea de om chinuit şi singur. E starea mea normală, fără de speranţă şi o resemnare amară, dură, rece, chinuitoare. Nu mai pot trăi simplu, drept, ci numai în aceste labirinturi ce nu duc nicăieri, dulce amărăciune însoţită de o fantomă, a ta. Lumea percepe realitatea cu mâinile, ochii înşală prea ades, dar mâinile simt realul, îţi aduc bucurie adevărată şi fără tăgadă. Atingerea îţi dă certitudini. Noi cunoaştem de un timp realitatea doar cu sufletele noastre chinuite de sentimente prea puternice. Dacă doresc să ating ceva la tine apoi acelea sunt mâinile, prin ele pătrund în tine şi în sufletul şi în gândurile tale.

Oare cât pot să mai îndur? De nu mă vrei, atunci mă voi ruga de logodnica mea să mă ia cu ea, să mă ducă în veşnicia ei, căci numai aşa pot scăpa de starea în care sunt, de blestemul ce mă stăpâneşte. Nu îţi dai seama cât de mult sufăr. Cred că nici nu te interesează suferinţa mea întrucât consideri că a ta e infinit mai puternică, s-ar putea să fie aşa, dar tu cel puţin ai cunoaşterea că e vrerea ta ca să stai deoparte chiar dacă întreaga ta fiinţă ţi-ar cere să te apropii de mine. Eu care nu ştiu ce-i ura am început să urăsc schimbarea care s-a produs în mine. Dar nu mă pot împotrivi cu nimic.

De ce am înregistrat această casetă? De ce nu am venit personal să-ţi spun toate astea? M-am gândit că o să ai timp să reflectezi în linişte asupra celor pe care ţi le-am spus şi poate vei lua hotărârea cea mai înţeleaptă pentru amândoi. Chiar dacă nu te-a mai iubit nimeni, niciodată, numai pentru sentimentul ce-ţi port acum şi vei fi mereu cea mai iubită dintre femeile lumii, draga mea Magda".

Nu pot să cred. Caseta asta a fost aici, în casa mea, de atâta vreme. Pavel mi-a lăsat un cal trioan şi eu nu am bănuit nimic. Poate că nu am înţeles eu nimic. Poate că am ascultat doar ce vreau eu să ascult. Omul acesta mă place! Mărturiseşte asta fără nicio reţinere, e posibil? De ce azi, de ce mie, de ce el? Imposibil. O să mai ascult odată şi încă odată şi o să-mi dau seama că nu cu mine vorbeşte. Ba cu mine, e ceva special pentru mine, doar a spus: „draga mea Magda". Ce mă fac? De fiecare dată când am cunoscut bărbatul a trebuit să sufăr. Dintr-o pricină sau alta. Lumea bărbaţilor nu m-a acceptat fără suferinţă. De parcă am călcat mereu pe cuţite în preajma lor. Nu mai vreau asta.

Raţiunea mea nu mai poate accepta. Vreau linişte o vreme. La ce bun două suferinţe la un loc? Mi-e suficientă a mea. De unde ştie el că fug? De unde ştie el că îl iubesc? De unde e aşa de sigur că iubirea asta e o soluţie la toate problemele mele şi ale lui? La ce folos? Iar lui ce-i veni? Dacă ai putea calcula totul! Dar cum te poţi îndrăgosti de cineva premeditând asta? Nu se poate. Te îndrăgosteşti când sună ceasul. Uneori e stricat ceasul ăsta și nu ai ce face. O să respir adânc şi o să mai aştept. La asta o să mă gândesc mâine. O să-i povestesc şi Mariei. Ea e mai lucidă. Ea va ști cum e mai bine. Azi nu pot să gândesc. Acum sunt mult prea tulbure, în mine curge o apă ce trebuie să se limpezească. Nu l-am sunat până acum şi nici el nu a făcut-o. A aşteptat, ce greu o fi fost pentru el. Poate deja gândeşte că nici nu-mi trebuie. M-a lăsat pe mine să aleg, să duc povara deciziei. E convins că am hotărât deja. Într-o săptămână şi mai bine a avut timp să mă uite. Nici nu am să sun. Nu ştiu. Am să sun?

Sâmbătă 1 ianuarie

— Alo, Vlad?

— Da, Magda.

— La mulţi ani.

— Mulţi ani!

— Ce mai faceţi voi? Cum aţi petrecut?

— Până spre dimineaţă.

— Vreau să trec pe la voi, nu vii să mă iei?

— Oh, am băut şi poliţia e peste tot acum.

— Dar Maria?

— Nu se simte prea bine.

Niciodată nu am mai avut sentimentul că nu sunt dorită în casa lor. Oare sunt pretexte ca să nu vin, să nu-i mai sâcâi? Nici nu ştiu cum să continui dialogul. Penibil moment. Vlad continuă, a simţit probabil şi el acelaşi lucru.

— Îl trimit pe Bogdan până la tine. Tu începe să te îmbraci, în jumătate de oră vine copilul cu un taxi şi te aduce la noi. O să luăm masa împreună. Nicio problemă.

— Dar nu vreau să vă deranjez, mai bine rămân acasă, uite, de fapt frigiderul mi-e plin, am sunat doar să vă urez un an bun, nimic altceva. Nu mi-o dai pe Maria?

— Doarme.

— Atunci cum să mai vin? Nu, nu vreau să vă deranjez,

crede-mă.

— Nu e nicio problemă. Până ajungi aici noi punem masa. Te aşteptăm. Nu fi copil!

— Bine. Vin.

Închide. Să mă îmbrac. Fără Dora. Nu-i nimic, nu mai am angoasele de acum câteva luni, angose care mă descurajau de la orice acţiune. Acum lucrurile îmi vorbesc prin mâini, avea dreptate Pavel, mâinile spun adevărul, auzul sau văzul înşală mult prea ades. E sărbătoare, o să mă îmbrac frumos, o să îmi pun câteva clame elegante în păr, o să-mi pun inelele mele şi o să mă dau cu cel mai scump parfum din casă. Normalitatea trebuie să existe din nou, nu trebuie să o mimez. De ar fi fost Dora chiar aş rugat-o să-mi facă manichiura. Nu mi s-ar mai părea o inutilitate. Şi iar şi iar Maria a avut atunci dreptate, doar eu nu înţelegeam. Uneori trebuie să-ţi vină din exterior, până să accepţi un lucru, până să înţelegi binele tău, uneori el trebuie să-ţi fie băgat cu forţa. Când era mic Bogdan nu mânca brânză. Şi i-o dădeam cu forţa. Parcă îl văd cum se strâmba şi scuipa şi îl apuca plânsul. Părea o barbarie din partea mea, dar ştiam că-i trebuie. Care ar fi acum diferenţa? Bluza mea de mătase cu mâneci lungi şi volane. În nuanţele florilor de tei. Am găsit-o. Pe ea o căutam. Ce bine că nu mi-am dăruit toate hainele. Doar nu sunt moartă, ce oi fi avut în capul meu? Eram în stare să o fi făcut! Şi setul meu de cercei şi mărgele din chihlimbar. O să le găsesc şi pe ele, se asortează cu restul, doar puţină răbdare. Interfonul. A sosit Bogdan, o să-l rog pe el să le găsească pentru mine. Azi va fi cavalerul meu.

— Sunteţi gata? Am reţinut taxiul. Ne aşteaptă jos. Mai repede că se taxează!

— Acum sunt gata.

Mă ajută să-mi pun haina de blană, cizmele sunt în picioare deja. Pornim. Nu e drumul lung şi Bogdan tace. Sunt convinsă că ieşirea asta din casă l-a nemulţumit. Cred că îi este ruşine să umble cu mine pe stradă, să mă ia de braţ, sunt o persoană cu handicap. Toată lumea îşi dă seama de asta, poate oamenii întorc capul după noi doi iar el e jenat. Vlad o fi fost în stare să-l şi mituiască pentru supliciul ăsta. Cât i-o fi dat? Să creşti copii! Am uitat de chihlimbar, de bijuterii, de caseta de la Pavel. Nu să mă întorc pentru atâta lucru, dar îmi pare rău. Voiam ca Maria să mă vadă aranjată de Anul Nou. Voiam să asculte şi ea caseta. Bogdan e de vină, cu graba lui!

— Ce-ai făcut de revelion?
— Cu băieţii.
— Fără fete?
— Ba şi cu fete.
— Unde?
— La cineva acasă.

E clar. Răspunde monosilabic, cât să nu pară nepoliticos. O să păstrăm tăcerea. Cel puţin nu voi fi dezamăgită. Coborâm. Bogdan îmi deschide poarta casei, ştiu aleea care duce spre intrarea din faţă, cele două trepte, altă porţiune dreaptă, alte două trepte apoi uşa de la intrare din lemn de stejar.

Undeva în dreapta trebuie să fie pomul de Crăciun împodobit cu luminiţe. Nu ştiu dacă le zăresc cu adevărat sau pur şi simplu ştiu că sunt acolo şi mintea mea derulează imagini mai vechi. Frumoasă privelişte trebuie să mai fie în curtea casei lor, mai ales spre seară, dar seara va veni cât de curând, e iarnă. Înăuntru miroase ca de obicei, a ceva ce aduce cu lemnul verde şi cu vanilia. Are Maria secretul ei pentru asta.

— Am venit cu sorcova… primiţi?

Vlad îmi ia haina.

— Poftim, Magda, intră. Primim bucuroşi.

Mă aşez pe locul meu dintotdeauna. Aştept. Tăcere o vreme. Nimeni parcă nu mă observă că sunt. Aud paşii Mariei. Coboară pe scara capitonată cu mochetă cu tonuri maron, am ales-o cândva împreună din magazinul central, cu pile la vânzătoare.

— Bună, dragă. Ce bine că ai venit, mulţi ani, dă să te îmbrăţişez. Şi chiar o face. Îi simt obrazul cald, părul e impregnat cu miros de ţigară, e în capotul ei, desigur, tocmai s-a ridicat din pat.

— Cum a fost la petrecere?

— Frumos, ca de obicei, ce să zic… nimic special. Jocurile de artificii au fost mirifice. Nu ţin minte să mai fi văzut aşa ceva până anul ăsta. Risipă şi alta nu. Tot cerul era luminat. Frumos tare de tot. Tu?

— Am o mulţime să-ţi povestesc.
— Nu zău! Ce ai mai făcut de anul trecut?
— Poveste de amor.
— Glumeşti?
— Nu.
— Atunci?

— Am un admirator.

— De unde până unde?

— L-am cunoscut la asociaţie, tipul beat criţă pe care l-ai găsit la mine în casă. Îţi aminteşti?

— Vezi? Şi tu ca un catâr nu merg şi nu merg. Povesteşte, mor de curiozitate.

Încep cu începutul, nici eu nu-mi dau seama bine care-i începutul, o parte din lucruri sunt ştiute de ea, despre casetă mi-e greu să povestesc, nu se poate povesti.

— Îmi pare rău, m-am grăbit şi am uitat să o iau, să o asculţi şi tu.

— Şi ce ai hotărât?

— Nu ştiu. Jumătate din mine zice da, jumătate zice nu. Am să fac cum spui tu că-i mai bine.

— Ce iubire mai este asta? E a ta sau a mea? De ce să aleg eu? Atâta îţi pot spune: e bine să nu stai singură, asta e cel mai bine.

— Dar nu ştiu mai nime despre el, a fost operat acum un an, dacă moare? Mi-e teamă de asta.

— Nu văd care e problema, toţi murim într-o bună zi. Chiar în plină sănătate şi fără veste. Tu eşti ca în povestea cu drobul de sare: îţi faci griji din orice.

— Ştiu, dar mi-e frică.

— Frică de ce?

— De tot. Parcă nu mai pot. Am obosit, boala mea m-a obosit, viaţa de până acum m-a obosit.

— Atunci intră în vacanţă şi îndrăgosteşte-te. S-ar putea să fie pentru ultima oară, nu se ştie, nu rata ocazia asta.

— Ce uşor spui…

— Dragă, te cunosc de o viaţă, pentru tine nu e o problemă.

Ciudată constatare, răutăcioasă. Nu e o întrebare şi nu aşteaptă nimeni un răspuns. E adevărul pe care îl percepe ea. Am senzaţia că ori eu nu mai sunt într-adevăr ceea ce am fost înainte de accident, ori Maria nu ştie esenţialul despre mine. Eu nu sunt o jucărie frumoasă, delicată, parfumată, preţioasă. De bărbaţi am avut nevoie mai mult decât pentru companie, sex sau bani. Mi i-am vrut prieteni în primul rând. Sunt făcută la fel ca ei, la fel ca ea, am şi eu suflet şi iubesc sau nu, mă doare sau nu, am dorinţe, îndoieli, speranţe, dezamăgiri. De ce e sadică, de ce-mi vorbeşte aşa? Oare nu a putut uita de Sorin? Nici

măcar nu sunt cu el, ce importanţă mai are acum, e o viaţă de atunci, eram nişte copii! îi este ciudă că eu am dus o viaţă alături de cine am vrut, am stat cu cine mi-a plăcut și cât am vrut și ea s-a mulţumit cu un singur bărbat? E ridicol! Îmi vine să plec dar nu pot face asta, nu sunt un copil ce își ia jucăriile și pleacă la mama lui. E anul nou, nu se cade. Maria a vrut altceva să spună, sunt sigură. Prefer să schimb subiectul:

— Tu cum te mai simţi? Ţi-a trecut răul tău?

— Nu prea. Nu ştiu ce-i cu mine. Sunt nervoasă și mai tot timpul obosită, aş dormi toată ziua.

— De ce nu te cauţi?

— Cum încep munca o să-mi fac nişte analize. Ceva nu e în regulă. Cred că intru la menopauză.

— Nu se poate, nu e prea devreme? Bine că ai grijă de toţi, numai de tine nu.

— Am grijă și de mine. Hai să pun masa, ţi-e foame?

— Puţin. Pune ceva uşor.

— Nu ai poftă de un vin bun? Cred că ai voie acum și e doar sărbătoare.

— Nu, cred că nu o să beau. Mai aştept.

— Ce aştepţi?

— Nimic. Pur și simplu nu am să beau nimic. Apă minerală e suficient.

— Bine, dragă, cum spui tu. Apă minerală.

Se lasă încet o tristeţe în adâncurile noastre. Apare şi Vlad, se aşază cu noi la masă. Ciuguleşte câte ceva. Bea din vinul adus de Maria la masă. Un timp nu mai vorbim, ne gândim fiecare în altă parte. Maria nu pomeneşte nimic despre noua mea cucerire de pară i-ar fi ruşine de Vlad. Nu a luat în serios istorisirea mea. Se gândeşte că va fi un nou flirt, nimic deosebit faţă de alte aventuri. E plictisită de atâtea şi atâtea poveşti cu început îndoielnic şi final previzibil. Va trebui să decid singură. Și apoi să fiu responsabilă de decizia mea.

Luni 3 ianuarie

— Pavel, bună, Magda la telefon.

— Ce surpriză! Ce mai faci?

— Bine. Voiam să-ţi urez sărbători fericite. Te invit pe la mine. Ce zici?

— La ce bun, văd că nu prea ai avut timp de o vreme încoace. Nu vreau să te deranjez în niciun mod.

— Pavel, te rog să vii. Acum e foarte serios, nu e niciun joc. Mi-ar părea rău să rămânem certaţi. Vreau să mai vorbim. Te invit la o cafea.

— Bine, dar nu stau mai mult de cinci minute.

— Vino, vorbim aici, te aştept.

Nici nu durează mult şi sună interfonul. Omul ăsta stă tot timpul pe picior de plecare din casă? Dora îi deschide. Acum se dezbracă. Vorbesc ceva între ei. Intră şi se aşază în sfârşit pe fotoliu.

— Ţi-am adus ceva.

— Ce mi-ai adus? O altă casetă?

— Nu, fructe. Le-am lăsat la domnişoara…

— Dora.

— Da. Tu ce-ai mai făcut?

— Am dat de caseta ta, din întâmplare, nu de mult. Să nu zici nimic! Lasă-mă să vorbesc. Tu nu mă cunoşti. Nu ştii despre mine mare lucru. Iar eu despre tine ştiu şi mai puţin. Nu ştiu ce-i de făcut, orice început e greu dar poate că merităm să ne dăm fiecare celuilalt o şansă. Să o luăm încetul cu încetul, noi doi nu suntem deloc ca şi ceilalţi. Şi nici ca noi, cei de acum câţiva ani. M-am tot gândit. Oricum e greu şi în unul şi în doi. Am putea să renunţăm dar poate într-o zi o să ne pară rău. Mi-ar plăcea să nu ne facem promisiuni, să nu fie nicio obligaţie din partea nimănui. Poate merge, poate ne facem doar iluzii. Nu e uşor. Aşa m-am gândit eu.

— Magda, tu nu eşti numai frumoasă, eşti şi înţeleaptă, ştiai asta? De zile întregi mă zbucium şi nu ştiu de am făcut bine sau rău trimiţându-ţi caseta. Am fost deznădăjduit la gândul că nu mă vrei în niciun chip şi nu te-aş fi condamnat, intrarea meu în viaţa ta a fost ca în filmele acelea cu final neaşteptat. Sper că nu ca în cele de groază. Nu prea ştiu cum să mă port cu femeile. Dar cel puţin ai aflat ce simt pentru tine.

Nu-i aud nici răsuflarea. La ce oare se gândeşte? Ce e în mintea lui?

— La ce te gândeşti?

— Sunt bucuros. Ai făcut azi un om fericit. Nu mai speram la nimic. Mă gândesc aşa, că mi-ar plăcea să fac pentru tine ceva ieşit din comun, ceva ce nu s-a mai făcut niciodată până acum, aş vrea să ai de la mine ceva ce nu ai avut niciodată până acum de la nimeni. Ceva unic. Tu meriţi asta.

Nu ştiu ce spune şi asta poate pentru nu îl văd, nu îl pot privi în

ochi. Oamenii în general vorbesc prea puţin despre ceea ce simt. Lasam loc de echivoc, crezând că ceilalţi vor înţelege tot, că mesajul nespus e de fapt unul foarte clar. Şi totuşi, de prea multe ori ne înșelăm. E atât de subiectiv limbajul privirilor, al gesturilor, doar ni se pare că o privire spune tot, uneori spune doar ceea ce celălalt vrea să vadă. Ori acum trebuie să vorbim, nu-i aşa? Şi încă mult, să definim cu exactitate ceea ce vrem. E mai greu, îmi dau seama că ne e greu fără priviri. De exemplu acum, eu nu ştiu la ce se gândeşte. Dacă l-aş vedea mi-aş imagina mai uşor ceea ce vrea. Doar mi-aş imagina.

— La ce te gândești? întreb.

— Oh, la nimic concret. Nu am nimic în minte în afară de dorinţa asta cumplită de a fi cu tine, de a te atinge, nu fizic, nu de asta e vorba aici. Vreau să mă laşi să-ţi văd sufletul, Magda mea dragă. Nu te mai ascunde. Nu ai vrea să ieşim din casă, să ne plimbăm? Mă sufocă atâtea emoţii la un loc.

— Asta e o nebunie. Eu nu ies din casă.

— Da, e o nebunie, o nebunie bună. De ce nu vrei să ieşim?

— Nu, nu, poate altă dată.

— Bine, nu acum, dar peste câteva zile va fi concertul de Anul Nou. Am un amic la filarmonică, ne ţine două locuri sus de tot, să nu ne rătăcim.

— Nu am mai fost la concerte din liceu.

— Nu pot să cred. De ce?

— Nu am mai vrut. Nu ştiu, nu m-am gândit niciodată să mai merg.

— Atunci o să te iau cu mine. Nu ai voie să mă refuzi.

— Ce hotărât ești!

— Nu am încotro. O să ajungi să mă iubeşti într-o zi. Simt eu asta, frumoasa mea.

— De ce-mi tot spui că sunt frumoasă? Nu mai sunt.

— Eu aşa te văd. Aşa te simt. Aşa eşti gravată în sufletul meu. Nu mai ai cum să te schimbi de acolo.

— Dar tu cum ești?

— Sunt cel mai obişnuit pământean.

— Nu cred. Te-am auzit cântând la pian. Un om obişnuit nu cântă aşa… îmi dai voie să te ating?

Îl aud cum se apropie, simt prezenţa fiinţei lui, nu e căldură, e altceva, sunt alt fel de vibraţii, mai subtile. Se aşază, ca atunci, la

picioarele mele, îmi ia mâinile amândouă şi mi le face căuş. Își aşază cuminte faţa în palmele mele şi rămâne aşa, nemişcat o vreme, parcă sărutând uniunea de abia formată. Ciudată sărutare. Dumnezeule, îţi mulţumesc pentru că m-ai făurit cu mâini!

joi 13 ianuarie

Oare de ce am spus „da”? Ce a fost în capul meu? Cum o să mă descurc? Nu, o să stau în casă, aici e vizuina mea, aici nu mă vede nimeni, nu e nicio primejdie, toate îmi sunt cunoscute. Când o să sosească o să-i spun că m-am răzgândit. O să-i spun că mă doare capul, că a intervenit ceva… ce să intervină? Oh, trebuie să găsesc o scuză, o să-i spun că vreau doar să stau cu el în seara asta, că nu mai vreau să ieşim. O să-l iau de mână, o să-l rog să mă ia în braţe, el o să fie încântat de asta, nu ştiu ce o să fac dar din casă nu o să ies. O să-i spun că am răcit. Că am febră… nu, asta nu, el o să-mi pună mâna pe frunte şi o să înţeleagă că mint… Oh, ce mă fac? Dora îi deschide. Ce mă fac?

— Bună seara, mireaso!

— Te aşteptam.

— Ştiam asta, aşa că am venit mai devreme. De ce nu eşti îmbrăcată? Să nu-mi spui că ai febră pentru că nu o să te cred.

— Nu sunt bolnavă. Dar aş zice să nu mai ieşim. Să stăm de vorbă, să ascultăm muzică acasă. Aşa m-am gândit.

— Ţi-e frică, nu-i aşa? Nu-mi spune, nu-i nevoie. Şi mie mi-a fost frică. Tuturor ne e frică.

— Nu mi-e frică, nu mă simt bine, atâta tot.

— Nu-i adevărat. Pe cine vrei să minţi? Pe mine? Nu, draga mea, eu ştiu, am trecut şi eu prin asta dar nevoia m-a făcut să ies din bârlog. Şi apoi vei fi cu mine. Zi-mi, de ce ţi-e frică?

— Cred că ai dreptate. Mi-e frică. Nu ştiu, nu o să mă descurc. Dacă mă rătăcesc, dacă mă pierd de tine, dacă…

— Dacă o să fie frumos şi o să ne placă şi o să petrecem o seară deosebită? De ce nu gândeşti şi aşa, de ce nu vezi şi jumătatea plină a paharului, de ce nu gândeşti pozitiv. Magda, poate ai uitat şi atunci îţi aduc eu aminte că suntem adulţi. Hai să ne gândim: dacă te rătăceşti ce este? Crezi că vei dormi în stradă, că nu se va găsi nimeni să te ajute să ajungi acasă? Nu, eu cred că tu nu vrei să ceri ajutor, nici nu-ţi pui o astfel de problemă. Ai mobil?

— Am, dar nu mi-am mai reîncărcat de mult cartela. Aşa că degeaba îl mai am.

— Nu-i nimic. O să-ţi reactivezi contul. E ceva util. Pe viitor te vei simţi mai în siguranţă cu un telefon în poşetă. Cel mai uşor te-ai descurca cu un telefon cu sinteză vocală. Eu aşa am şi e foarte util. Să nu crezi că mie mi-a fost uşor. Cel mai greu mi-a fost că nu vedeam lucrurile de lângă mine. Vedeam blocurile dar nu vedeam de exemplu o maşină sau bordura trotuarului. Dar vedeam să citesc literele mai mari. O ciudăţenie cu vederea mea! Umblam ca un beţiv, mi se întâmpla să mă lovesc de trecători. Nu erau în raza mea vizuală dar ei nu pricepeau asta și mă înjurau. Apoi mi-am luat bastonul alb. Cred că a fost cel mai greu moment de când cu boala mea. Mai greu chiar decât decizia de a mă opera. Atunci nu eram conştient de ceea ce va urma. M-am simţit atât de penibil cu bastonul, ceva asemănător poate cu jena din tinereţe când mi-am pus pe lunetă portocala de şofer începător deşi mi se părea că ştiu bine să conduc. Dar amplifică asta de zeci de ori. A fost ceva foarte aproape de umilinţă. Dar mai târziu am înţeles că de fapt a fost cea mai bună decizie şi mi-a fost mult mai uşor. Aşa am reușit să ajung la magazinul de lângă bloc. Acolo vânzătoarele mă cunoşteau, la început m-au compătimit dar au început încetul cu încetul să mă ajute, alegeau pentru mine cele mai bune lucruri. Nu ai idee cât de săritori pot fi majoritatea oamenilor. Trebuie doar să le-o ceri. E greu, dar nu avem încotro, trebuie să o facem. Cunosc bancnotele, monedele, acum îmi este mai uşor să le pipăi decât să încerc să deslușesc cifrele de pe ele. Oricum nu m-a înșelat nimeni la rest, crede-mă. Oamenii mai au totuși un Dumnezeu deasupra lor. Acum nu depind de nimeni şi e cel mai important lucru. Dar dacă rămâneam în casă de la început, aşa cum vrei tu să faci, eram terminat. Ai încredere în mine?

— Am.

— Nu ai, acum încă nu ai, dar o să prinzi curaj. O să vezi că se poate, că nu e totul terminat, că, aşa cum sunt, îţi pot oferi protecţie.

Mă ia de mână şi mi-o sărută. Sunt mici gesturi care îmi topesc orice împotrivire. Cum să refuz? Pavel ştie când și cum și cât. De ce o face? De ce își ia pe umerii lui încă o povară de dus? Ce îl îndeamnă să facă toate astea? Cum poate oare cineva să mă iubească aşa cum sunt acum, să nu ceară nimic pentru el, să ofere tot ce are cu devotament şi cu răbdare. Cu Pavel e altceva, poate că a avut dreptate când mi-a spus că îmi va oferi ceea ce nu mi-a mai dat nimeni până acum, că va face pentru mine ceea ce nu s-a mai făcut. Dragostea lui este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate. Nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se

umflă de mândrie. Pavel nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. El mă calmează în neliniştile mele şi mă aduce spre normalitate. Oare nu asta îmi trebuie acum? Să-mi definesc normalitatea? Iar el a străbătut drumul singur. Eu îl voi străbate cu el. Vom făuri împreună ceva. Oare nu asta e chintesenţa unei relaţii? Oare nu asta e liantul perfect? Pentru unii poate că nu. Acum sunt precum puiul lui, căci puii învaţă de la mame secretul supravieţuirii.

Mă ţine strâns de mână, urcăm scările şi ajungem undeva la balcon. Prietenul lui e simpatic, se poartă cu mine ca şi cum aş vedea, poate Pavel nici nu i-a spus că nu văd dar şi aşa, asta se observă dintr-o privire. El mă consideră un om normal, ciudat lucru pentru mine, dar e plăcut. Ne ocupăm locurile tăcuţi. Am sosit printre primii dar în sală se aud foşnete şi scaune care se lasă sau se ridică. Glasuri nedesluşite. Pavel continuă să mă ţină de mână, asta are darul de a mă linişti, acum nu vreau cuvinte, acum am nevoie de atingeri. Iar el ştie. Un glas de bărbat la microfon, probabil directorul, spune câteva vorbe. E un concert unic. Mi-ar plăcea să văd peteala, globurile, poate bradul împodobit, aşa cred că trebuie să fie scena. Nu pot decât să-mi creez în minte decorul şi să mă abandonez muzicii. Concertele de Anul Nou sunt atât de speciale. E frumos. Ce fel de minţi or fi avut compozitorii? Ce fel de genii au fost? Cum au perceput ei lumea în care s-au născut? Cu ce emoţii, cu ce senzaţii, şi la ce intensitate au trăit? Nu o să-mi pot explica niciodată asta: cum se compune muzica. Pentru mine e un mister. Dar am senzaţia că azi nici nu se mai nasc astfel de oameni de geniu. Nu mai este timp pentru ei. Nu ştiu să fiu contemporană cu vreunul. Dar de ce aş fi? Un om ca ei se naşte o dată la un secol sau mai rar. Dintre toţi oamenii de artă, marii compozitorii sunt cei mai puţini. Degetele de la mâini sunt suficiente pentru două milenii şi toată populaţia globului. Gândesc prea departe, acum ar trebui să nu mai gândesc, ar trebui să mă las doar în voia simţurilor, de atâtea ori altă dată închideam ochii ca să pot asculta muzică. Mai bine. Acum înţeleg de ce. Doar că atunci era ceva temporar, acum e permanent. Un dar divin scurs pentru noi, tradus pe înţelesul nostru de mâinile şi minţile luminate ale unor oameni aleşi special pentru asta, aşa cum profeţii au fost trimişi cu menirile lor pe pământ. Mi-ar plăcea să rămânem cât mai mult aşa, eu şi Pavel, ţinându-ne de mână, în sala amuţită de extaz, inexistentă pentru mine, ca şi cum orchestra ar cânta doar pentru noi

doi. Iar noi de parcă am dansa pe valsuri de Strauss într-o altă epocă, într-un alt decor, într-o altă dimensiune, într-un alt destin. Aplauzele de final. Se cere bis. Parcă anume ca să cobor cu picioarele pe pământ.

— Acum e acum. Dar nu te speria, rămânem printre ultimii și va veni Mircea să ne conducă la un taxi. Ți-a plăcut?

— Mult de tot.

— Vezi ce uşor este? Recunoaşte că ţi-ar fi părut rău să nu vii.

— Niciodată nu ştim ce pierdem dacă nu facem un lucru. Iar dacă-l facem atunci e ceva făcut, deci tot nu are de ce să ne pară rău.

— Logica voastră feminină…

— Adică ce vrei să spui, că femeile sunt lipsite de logică?

— Ha, ha, de unde până unde ai dedus tu aşa de repede asta? Am zis că aveţi o logică a voastră. Cum noi o avem pe a noastră. Și cum numărul bărbaţilor va fi mereu sensibil egal cu cel al femeilor, niciodată nu vom ieşi din dilema: care logică e mai logică!

Pavel are umor. Îmi place. Îmi plac multe la el. Îmi place tot. Și nici măcar nu m-a sărutat până azi. E genul bărbatului de modă veche, te lasă să respiri, să gândeşti, să ajungi să-l doreşti. Îmi place.

— Sunteţi gata? Am venit să vă conduc. V-a plăcut concertul?

— Se putea altfel?

Coborâm scările, ni se dau paltoanele, fularele, căciulile, identităţile noastre pentru iarnă. Mircea ne aşteaptă docil şi comandă în final un taxi. Ne ajută să urcăm în el şi ne luăm bun rămas amical, de parcă ne-am şti de când lumea, de parcă mâine ne vom reîntâlni.

— Drăguț amicul tău.

— Da, am fost colegi la liceul de muzică.

— Și eu am fost elevă tot acolo, doar că am fost la clasa de desen.

— Ce coincidenţă! Ca să vezi ce mică-i lumea! Ai terminat probabil în 82, noi în 74. Mircea a continuat cu muzica. Eu am virat spre ştiinţe exacte, deşi însăşi muzica este o artă extrem de exactă, poate cea mai exactă.

— Vorbeşti serios?

— Da, nu glumesc. Doar cei ce cântă la un instrument percep asta, cei care ascultă nici nu au nevoie să ştie. Muzica trebuie să respire dezinvoltură şi relaxare dar temeliile sunt cât se poate de matematice. Partiturile sunt matematică. Tu îţi dai seama ce ar fi ca într-o orchestră o vioară să greşească o optime faţă de celelalte?

— Nu m-am gândit, totul venea firesc. Deşi ştiu că e multă muncă la mijloc.

— Exact, un firesc creat cu multă muncă.

— Vrei să stai cu mine în noaptea asta? Dora a plecat, nu vreau să rămân singură după concertul ăsta minunat. A fost prea frumos, nu vreau să se termine.

El tace. De parcă ar fi pe punctul să mă refuze. Ce penibil moment. Continui:

— Sau cel puţin mai rămâi cu mine o vreme.

— O să rămân, alintata mea. Nu te las. Nu te las.

Mă ia de după umeri şi mă strânge uşor. Iar eu nici nu mai pot gândi mai departe, aşa de tare mi se face dor de mâinile lui, mi se face dor de mângâierile lui necunoscute, de noi doi îmbrăţişaţi, aş vrea să mă sărute chiar aici, pe bancheta din spate a taxiului, nu o face şi atunci îl sărut uşor, pe obraz, şi îmi ascund capul în pieptul lui, cu urechea lângă inima lui. Bate repede şi puternic, cum altfel? Şoferul taxiului ne crede doi orbi ciudaţi, mâine va povesti ca despre o curiozitate, de parcă nu ne-ar fi permis nimic, ce-mi pasă! îi dăm cât ne cere şi bacşiş bun pe deasupra. Poate nu va povesti, e obişnuit cu din astea, o fi văzut la viaţa lui lucruri mult mai incredibile. Intrăm, oare de ce nu-mi spune nimic, nu face nimic? Ne-am desprins din îmbrăţişare cât să deschidem uşa, cât să ne dăm jos cele groase de pe noi şi rămânem aşa, parcă străini?

— Ţi-e foame?

— Cred că da.

— Atunci o să cinăm chiar acum. Dora a făcut budincă. Îţi place?

— Îmi place orice. Nu sunt pretenţios.

Ceva s-a răcit între noi, în sala de concert, în taxi eram altfel. Acum suntem doar noi doi, nimeni nu ne vede şi totuşi parcă am fi stingheri. Nici urmă de intimitate. După logica mea ar trebui să fie invers. Dar nu Pavel zicea că bărbaţii şi femeile au fiecare altfel de logică? Ar trebui să îl las pe el să decidă, nu mă voi purta ca o cerşetoare, nu o să cer nimic, nici măcar sărutarea pe care bărbaţii o fură femeilor. E întâia oară că suntem doar noi doi şi nimeni altcineva. Iar el nu spune nimic, mă lasă să mă descurc singură cu farfuriile şi cu pusul mesei. Îmi este greu, din comoditate nu am făcut asta prea des. Nu am exerciţiu. Trece timpul şi el tace. Iar eu tocmai ce l-am sărutat în taxi. Sigur acum stă şi mă priveşte. Ce-o fi gândit? Se amuză? M-am tot

săturat să întreb. O să aştept până îmi va spune singur.

— Ştiam că o să mă săruţi.

— De unde ştiai?

— Nu ştiu. De o vreme am început să am premoniţii. Habar nu am de ce şi cum îmi vin. Uneori mă sperii eu singur. Ştiu de exemplu că vine tramvaiul, că sună cineva la uşă, că o să mă rogi să stau cu tine. Mă tot gândesc la asta de o vreme. Mulţi orbi au devenit clarvăzători dar eu nu îmi doresc asta. Premoniţiile mă sperie. Nu aş vrea să le mai am. Nu e bine ca omul să-şi cunoască viitorul. E o suferinţă în asta.

— Poate ţi se pare.

— Nu mi se pare. Nu pot fi coincidenţe. Sunt prea multe. Uneori mă gândesc că tocmai vederea e cea care estompează nişte conexiuni cu temporalitatea.

— Şi de când ai toate astea?

— De la operaţie.

— Nu cred ce spui.

— Nici nu-ţi cer asta. E o povară despre care nu pot vorbi cu nimeni. Nici nu am vorbit cu nimeni de frică să nu mi se spună că sunt nebun. Acum şi tu o să-mi spui la fel.

— Uite, hai să facem ceva: zi-mi trei lucruri care presimţi că se vor întâmpla. Dacă se vor adeveri cel puţin două din ele atunci te cred.

— Deci nici tu nu mă crezi.

— Te cred. Dar să zicem că e un exerciţiu. Aşa vei fi şi tu sigur că nu sunt născociri ale minţii tale de după ce un eveniment s-a produs.

— Da, şi eu m-am gândit la asta şi la un moment dat am fost tentat să înregistrez o casetă. Nici nu îţi dai seama cum e, parcă m-aş simţi tot timpul responsabil de ce se întâmplă. Chiar tragedia asta din Asia, am avut viziuni cu mai multe zile înainte. Cine m-ar fi crezut dacă mergeam şi spuneam că va fi un tsunami de Crăciun? Cine m-ar fi lut în seamă? Ar fi râs, cu siguranţă. Acum am un sentiment cumplit de vină, mă crezi? De parcă eu am provocat totul.

— Atunci spune-mi mie ce va mai fi. Eu o să fiu martorul tău.

— În februarie mă duc la controlul de un an şi o să am antizele normale.

— Nu se pune asta. Dacă eşti bine, nu te doare nimic, e logic să presimţi că vei avea analizele bune.

— În familia ta se va naşte un copil. Cât de curând, vei afla de o sarcină.

— Imposibil. Tata are aproape 70 de ani și tanti Catinca e și ea în vârstă iar Marcel nu e însurat. Doar dacă amica lui nu i-o fi făcut o surpriză.

— Nu e o femeie prea tânără.

— Atunci nu are cine să fie. Sigur aici te înşeli. Mai departe.

— Nu va dura mult şi vei începe să vezi.

— Nici tu nu crezi ce spui, hai să mâncăm și să lăsăm premonițiile pe altă dată.

— Deci nu mă crezi…

— O să te cred când o să ajung să văd nou născutul din familia mea…

Nu mai zice nimic. Cred că am fost puţin răutăciasă cu el. Pentru că nu m-a sărutat, pentru că nu suntem acum în dormitor. Stăm în bucătărie, mâncăm și vorbim despre premoniţii şi călătorii în destin.

— Hai, nu mai fă boticul ăsta de copil răsfăţat care nu are jucăria din vitrină.

— Așa arăt acum?

— Chiar așa. Cred că te-am dezamăgit. Uite, o să rămân aici până o să adormi și eu o să te învelesc și după aia o să plec acasă la mine. Mulţumită?

— Mulţumită.

Răspuns greșit: sunt profund nemulţumită și nu mai știu ce să cred despre Pavel. De ce procedează așa? Nu sunt nici fecioară, nici sfântă, sunt o femeie care îl plac. Doar l-am sărutat. E un semnal, ca el să fie sigur. De ce să nu rămână aici, de ce nu am face dragoste, de ce, dacă asta ne dorim amândoi. Sau numai eu? E impotent. Asta trebuie să fie, ar fi fost cazul să-mi spună, ar fi trebuit să știu. Și chiar așa să fie, ce importanţă are, oh, e atât de complicat și eu nu pricep nimic din ce mi se întâmplă. Oare aş putea să mai rămân gravidă? Oare la asta s-a referit el când a spus de o sarcină? Mă ia de mână, mergem amândoi spre dormitor. Încă e devreme. Poate prea devreme și eu nu am răbdare.

— Unde-ţi sunt pijamalele, copil alintat?

— Lasă, le știu eu rostul, mă îmbrac singură.

Ah, dacă omul ăsta chiar poate citi gândurile atunci sunt pierdută. Sper să fie doar o glumă de-a lui, o încercare de a mă intimida. Nu-mi place nici mie ce gândesc. Nu-mi place ce fac, cum mă port. Acum se răzbună pentru ziua aceea când m-a sărutat și mi-a atins

părul şi eu l-am certat. Îmi plăteşte cu aceeaşi monedă, e rău pentru că am fost rea. Deci teoria mea funcţionează: răul generează întotdeauna răul. E precum monstrul acela ce se învârte în cerc, devorându-şi propria coadă, poate renăscându-se aşa, la nesfârşit, din propria gură. Dar oare de unde are Pavel atâta răbdare, să mă aştepte să mă spăl pe dinţi, să-mi pun pijamaua, să-mi perii părul? Din ce fel de carne e făcut?

— Hai, frumoasa mea, să te culc, să te alint. Copilul meu răsfăţat!

Mă întinde în pat, mă cuprinde în braţe şi rămânem aşa, nemişcaţi. Stau cu capul pe braţul lui, simt mirosul hainelor lui, pielea lui e la câţiva milimetri dincolo de ele, inaccesibilă mie. Nu îndrăznesc să mai spun nimic, nu mai fac nimic. Dacă ar fi posibil nici nu aş mai respira. De atâta uimire, de dor, de iubire.

Vineri 14 ianuarie, dimineaţa

Azi. De nu ar mai fi aşa o zi. Tristă ca o casă după război. Pustie. De ce a plecat, de ce nu a rămas cu mine, era atât de firesc să o fi făcut. Am intuit întotdeauna ce vor bărbaţii de la mine, nu au vrut decât un singur lucru, diferit a fost doar felul lor de a lua. Dar Pavel? Ce vor bărbaţii de la o femeie când nu vor să facă dragoste cu ea? Nu ştiu. Iar azi, cum o să ne mai întâlnim? Despre ce o să vorbim? Poate nici nu o să mai vină! Nu se poate asta, mi-e dor de el. E aşa de previzibil şi de imprevizibil Pavel al meu. Al meu? Nu ştiu, de unde să ştiu eu când nimeni nu te învaţă, când nimeni nu-ţi spune… De ce nu o fi rămas? Ce anume l-a făcut să plece prin noapte? Ce l-a nemulţumit? Ce l-a supărat? Şi totuşi nu părea deloc supărat, mai degrabă aş spune că era amuzat. Oare el chiar ştie totul dinainte de a se întâmpla? Nu există aşa ceva! Ştie cât de mult îl plac, ştie, şi doar se amuză văzându-mi neliniştile şi spaimele şi… atunci asta înseamnă că e un cinic. Nu vreau să mai ştiu de el. O să îl uit, oricum a fost aproape nimic între noi doi, nu o să-mi fie greu, o să mă obişnuiesc din nou cu singurătăţile mele „dragul de Pavel… Nu vreau să mă mai gândesc la el, mi-am zis. Poate o să dezleg misterul azi când o să vină. Şi dacă nu vine? Vine, trebuie să vină, doar poate că doarme până mai târziu. Niciodată nu apare la ore fixe, ce importanţă mai are?

— La ce vă mai gândiţi, doamnă Magda?

— La nimic.

— Atunci de ce nu spuneţi nimic?

— Pentru că nu mă gândesc la nimic?

— Vă gândiţi la domnul Pavel, nu-i aşa? Cum a fost aseară?

— Frumos.

— Am avut emoţii pentru dumneavoastră. Dar v-aţi descurcat, nu-i aşa?

— Destul de bine pentru prima ieşire.

— Şi domnul?

— Şi domnul ce? Suntem prieteni și atât.

— Întrebam doar dacă a avut grijă să vă aducă acasă, dacă totul e în ordine.

— Nu-ţi mai fă tu atâtea griji. Cât e ceasul?

— E amiază. Unu şi un sfert. Vă e foame?

— Nu, poate vine şi luăm masa împreună. Mai aşteptăm un pic, bine?

— Cum spuneţi, doamnă, cum spuneţi.

Mai aştept o oră. Dacă nu vine nici nu mai deschid uşa. Nici nu mai vreau să-l văd. De parcă l-aş vedea! Nici nu îmi pasă cum arată. Nu, o să iau masa cu Dora și nu am să-i las nimic lui. Nu o să vorbesc cu el. Oare de ce bărbatul şi femeia nu pot gândi la fel? Sună. Oh, dragul meu, dragul meu, în sfârşit… Dora deschide, ca de obicei. O să fiu supărată. O să-l fac să-i pară rău pentru aseară. Nu e el. E Maria. Ce-o fi adus-o azi la mine? Am adus-o cu gândul. O să vorbesc cu ea, o să-i povestesc tot.

— Ce bine îmi pare că ai venit… ce vânt te aduce? De obicei nu vii în timpul săptămânii.

— Nu, am vrut să te văd, să vorbim…

S-a întâmplat ceva. Cred că povestea aceea cu Vlad are acum un final, o certitudine. I-a prins împreună. De asta a venit, să vorbim. Ce pot să discute două femei când se întâlnesc dacă nu despre bărbaţii lor. Și eu am atât de multe să-i spun despre Pavel.

— Şi eu am o mulţime să-ţi povestesc. Vii direct de la serviciu?

— Da. Nu ţi-am adus nimic azi.

— Dar nu-i nevoie. Nu trebuie să-mi aduci nimic. Ce mult mă bucur că ai venit. Ia şi tu loc sau stai mai bine aici, lângă mine.

— Dora, vrei să ne laşi singure? Vreau să vorbim ceva numai noi două.

— Nicio problemă, doamna doctor.

— E aşa de grav ce vrei să-mi spui?

— Oarecum.

Tace. Tace şi iar tace. Nu înţeleg. Ce gânduri o fi mestecând?

Acum de ce nu mai spune nimic? Ce are? Ce-i aşa de greu? Ştiu, e Vlad, e ceva jenant, de asta nu vrea să asculte Dora. O să vorbim doar noi două şi o să vedem ce-i de făcut, o să ne sfătuim ca pe vremuri. În definitiv Vlad e tatăl lui Bogdan, până la urmă un bărbat mai poate fi şi şantajat cu asta. Sau nu are decât să-l lase un timp să zburde şi sigur tot la ea se întoarce. Nicio femeie nu se compară cu Maria. O să i se acrescă lui de o jună care nu are nimic în cap şi habar nu are să se poarte sau să-i gătească toate bunătăţurile. Trebuie să fii nebun să divorţezi de Maria iar atâta vreme cât sunt căsătoriţi Vlad e al Mariei, cu acte.

— Mi-am făcut analizele.

— Da, ai zis că ţi le faci!

Dumnezeule, sper că e sănătoasă! Sper că nu despre asta vrea să vorbim! Sper că nu e ceva grav, nu se poate să fie o boală. Mai bine divorţată de Vlad decât cu o boală gravă. Nu m-am gândit niciodată la Maria decât ca la un superom. Invincibilă, atoateştiutoare, sănătoasă tun, nemuritoare. Dar stările ei de rău din ultimul timp? Asta e! Nimeni nu le-a luat în serios, nici măcar ea. Şi totuşi…

— Hai, spune, de ce taci, ce este? Nu mă înnebuni, ce e?

— Sunt gravidă. Şapte sau opt săptămâni.

— Nu se poate.

— Se poate. L-am văzut la ecograf. L-am văzut cu ochii mei.

— Şi? Vlad ştie?

— Nu, nimeni nu ştie, nici ai mei, nimeni. Tu eşti prima care ai aflat.

— Şi?

— Nu mai e nimic de spus. Nu ştiu ce să fac.

— Ce să faci! mai întâi trebuie să-i spui lui Vlad, nu crezi?

— Nu ştiu. O să facă o criză. La vârsta noastră nu ne mai trebuie aşa ceva.

— La vârsta noastră tata l-a avut pe Marcel.

— Nu mai am răbdare, Magda. Tu nu ai habar ce înseamnă un copil mic.

— Lasă, nu asta e problema, că acum nu mai speli scutece ca pe vremuri. Se găsesc de toate.

— Nu mai am răbdare.

— Şi pentru că nu mai ai răbdare atunci copilul ăsta să nu trăiască? Asta gândeşti?

— Nu ştiu, dacă nu-l vedeam la ecograf era mai uşor. Are deja mânuţe, picioruşe, are cap, are inimă care bate. Am avut aşa nişte emoţii… Acum nu mă mai pot preface că nu există, că nu are viaţă, că nu e al meu.

— Dar când s-a întâmplat?

— Cred că la Bucureşti. La Flora.

— Da, vă credeaţi de discotecă şi uite că s-a întâmplat.

— Nu am crezut că mai e posibil. Nu-mi vine să mă duc acasă. Ce-o să spună Vlad, ce-o să spună Bogdan?

— Dragă, dar nu am înţeles, de când e o ruşine să fii însărcinată cu soţul tău? Şi de când trebuie să-i dai tu socoteală lui Bogdan?

— Mi-e greu, Magda, am îmbătrânit, nu mai e vremea de făcut copii. Când o să apuc să-l văd mare?

— Dacă trupul tău a zămislit un copil atunci e încă vremea. Logica oamenilor nu e perfectă. Natura ştie totul dinainte, mai bine decât oricine. Şi nu dă greş niciodată. Hai să-ţi povestesc ceva ce nu ştii. Mama mea a avut o problemă cu inima. Şi medicii i-au spus că nu are voie să ducă o sarcină. Dar a rămas gravidă cu mine, înţelegi? Şi era prea credincioasă şi nu a făcut nicio întrerupere de sarcină, cum au vrut doctorii. Aşa m-am născut eu. Aşa a murit mama, prea tânără. Azi nu se cred că se mai întâmplă aşa ceva. Dar pe atunci asta era situaţia. Mama mea nu a stat nicio clipă să aleagă între ea şi mine. Şi nici măcar nu mă văzuse la ecograf. Ştia doar că eu începusem să exist. Şi uite, am trăit şi fără mamă, nu mi-e uşor, vezi asta, dar uită-te la mine şi spune-mi că ar fi fost mai bine să fi fost aruncată la canal.

— Nu vorbi aşa.

— Exact asta s-ar fi întâmplat. Iar tu eşti sănătoasă, ai cu ce creşte un copil, Bogdan va pleca la facultate în curând şi voi veţi rămâne cu cel mic. O să te ajut şi eu, şi aşa nu am ce face toată ziua!

— Nu-mi eşti de prea mare folos.

— Ştiu asta, dar mai pot să spun poveşti.

— Speram, nu ştiu de ce, să-mi zici să mă duc imediat şi să fac întreruperea de sarcină, să nu spun nimănui nimic, să nu mă mai gândesc niciodată la asta… Asta speram că o să aud de la tine.

— Şi crezi că ţi-ar fi fost uşor să o faci, că ar fi trecut repede? Eu puteam să spun orice, nu e copilul meu, dar tu?

— Aş vrea să nu mă mai gândesc la asta dar nu pot. Nu mai am putere, am obosit, nu mai am vlagă.

— Ba o să ai, întotdeauna o sarcină îţi dă puteri noi.

— Ce or să spună la serviciu colegele, că sunt o proastă!

— Acum hai să dai vina pe colege! Ştii ce vei face? Te vei duce şi vei anunţa pe toţi că eşti gravidă cu aşa o satisfacţie încât toată lumea îşi va imagina că de fapt aştepţi asta de multă vreme, că totul e programat cu mult timp înainte. Vei fi invidiată. Îţi spun eu. Lumea percepe un eveniment în funcţie de cum vrei tu să-l prezinţi. Dacă vrei să fii compătimită nu ai decât du-te mâine şi începe cu văicăreli şi cu plânsete şi toată lumea va şoşoti pe după uşi. Iar dacă o fi adevărată povestea cu fufa, eu tot nu cred, apoi să ştii că dacă află, îi dă papucii de îndată lui Vlad. O amantă acceptă orice unui bărbat, mai puţin un nou născut cu soţia lui!

— Pe asta de unde ai scos-o?

— Ei, na, ascultă ce-ţi spun. E adevărat.

— Doar nu vrei să-l şantajez pe Vlad cu un copil.

— Nici nu m-am gândit la şantaj. Nici vorbă de asta. Pur şi simplu un nou născut care apare la o vârstă ca a noastră nu mai poţi spune că e o greşeală a tinereţii, că nu am ştiut. Tu nu crezi că acum ai în burta ta un copil făcut din dragoste? Ce poate să fie mai frumos?

— Oare va fi băiat sau fată?

— Va fi fată. Gândeşte-te: să fie o fată care să-ţi semene. Şi apoi uite, tu ai fost singură la ai tăi. Nu ţi-ar fi plăcut să ai o soră? De ce să nu-i dai lui Bogdan şansa de a nu fi singur pe lume?

— Dar eu te am pe tine.

— S-a întâmplat. Dar se putea să nu ai pe nimeni aşa de apropiat. De obicei oamenii nu păstrează relaţiile aşa de multă vreme încât ele să fie ca şi de rudenie. Prietenii se mai ceartă, se mai desprat, dar sângele apă nu se face. Ai să vezi, până şi Bogdan va fi încântat. Vorbeşte cu Vlad.

— O să-şi iasă din minţi.

— Copilul e în burta ta ca să-l protejezi. Asta e treaba femeilor de când lumea, căci dacă ar fi fost după cum vor bărbaţii, specia noastră ar fi dispărut de multă vreme. Dacă nu-l vrea acum, o să i se înmoaie inima când o să se nască. Întotdeauna bărbaţii au fost aşa. Nu vor şi nu vor, dar după ce li se naşte copilul devin altfel. Nu-ţi face griji!

— Expertă ai mai devenit în materie de mame şi taţi! Cu teoria te descurci bine. Nu vrei să faci tu copilul ăsta şi să-l creşti? Of, Magda, întotdeauna m-am gândit aşa: că pe măsură ce vor trece anii voi scăpa

din ce în ce de griji, voi termina cu examenele, cu casă, cu şcoala copilului, cu însurătoarea lui şi apoi voi duce în sfârşit o viţă tihnită. Şi acum? Nici vorbă de aşa ceva. Ies din una şi intru în alta şi mereu aşa, nu o să se mai termine niciodată. Acum am probleme şi cu ai mei, sunt şi ei bolnavi, mâine, poimâine cine ştie ce dă şi peste noi, nu cred că o să mai am timp să răsuflu şi ca mâine mor şi asta a fost tot. Iar sarcina asta era singurul lucru care îmi lipsea.

— Cred că deja ai psihoză de sarcină. Lasă, dragă, ia totul cum vine. Şi bucură-te de ce ai.

— Dar tu ce voiai să-mi spui?

— Ce voiam? Nimic.

— Cum nimic?

— Am fost aseară la concert simfonic cu Pavel. Atât. Nimic serios.

Ce viaţă de doi bani am! Maria are problemele cele mai serioase din lume, e pe cale să facă un copil, eu voiam să mă plâng de Pavel, că nu s-a culcat cu mine! Ce jenă. Bine că nu am început eu cu povestirile. Maria are o mulţime de probleme serioase, a venit aici să stăm de vorbă. Încerc să par detașată și relaxată dar nu sunt nici pe departe. Are dreptate: mie mi-e uşor să stau pe margine şi să dau sfaturi. Dar ei nu-i este deloc. O iau de mână. Ne ţinem aşa şi nu mai spunem nimic. E cel mai bun lucru pentru moment. Ea să se reculeagă, eu să fiu alături de ea. Are în ea o nouă fiinţă. Un copil. Unul nou. Care nu a mai fost până acum pe pământ. Unic. Delicat. Sfios. Inteligent. Talentat. Voinic. Ce miracol! Oare cum va fi copilul Mariei? Dar sigur va fi. Şi îl iubesc încă de pe acum. Îl iubim.

— Cum e Pavel?

Oare la ce se referă? Ea l-a văzut, s-ar zice că îl ştie. Eu nu l-am văzut. Îl cunosc altfel decât ea.

— E plăcut.

Nu-mi trece altceva prin minte acum. Să-i zic de felul lui de a glumi, de felul lui timid de a fi curajos, de poveştile lui, de felul cum mi-a cântat la pian, de cum m-a luat în braţe, de cum îmi vorbeşte, de cum acceptă lumea, de premoniţiile lui… premoniţiile lui. Extraordinar! Numai ieri ce mi-a zis de un copil.

— Ştii, Maria, ieri s-a întâmplat ceva ciudat. Pavel mi-a spus că de o vreme are percepţii extrasenzoriale, că vede în viitor. Nu l-am crezut. Dar mi-a zis că în familia mea se va naşte un copil. Iar azi tu ai

venit cu vestea asta. Crezi că ar fi avut cum să ştie?

— De unde să ştie? Acum am aflat şi eu!

— Ciudat. Oare e o simplă coincidentă?

— Probabil. Multe evenimente se întâmplă des: ne naştem, ne căsătorim, ne îmbolnăvim, murim. Oricine are familie are şi evenimente din astea. Şi ce ţi-a mai zis?

— Că o să încep să văd.

— Şi asta e previzibil, doar şi medicii au zis tot aşa, doar că nu ştiu să spună cât de curând se va întâmpla. Eu cred că Pavel e un bun psiholog. Ştie să îţi spună ce vrei tu să auzi şi să crezi. Iar tu eşti naiva dintotdeauna, visezi și îţi plac poveştile extraordinare ale celorlalţi. Nu zi nimic, lasă-l să creadă că te-a prins în aiureala asta S.F. Pare ceva inocent, dar ai grijă, poţi fi manipulată cu poveşti de adormit copii. Lasă aşa, în definitiv e frumos să credeţi în minuni.

— Aşa o să fac. Cred că îmi place de Pavel. De când sunt cu el parcă trece totul mai uşor. E un luptător şi mă trage şi pe mine după el. Tu ştii cum eram până să-l cunosc. O epavă. Acum e altfel. Cel puţin nu-mi dă voie să mă plictisesc. Oare cum se face să tot avem amândouă fel de fel de probleme? Niciodată nu am avut linişte.

— Au fost şi vremuri mai liniştite.

— Eu nu îmi aduc aminte când.

— Ei când… mai ţii minte? Tu aveai deschisă firma ta și o duceai destul de bine, Bogdan era în primele clase, era un copil cuminte şi bun. Ne mutasem în noua casă. Atunci a fost linişte.

Linişte poate pentru ea. Eu nu ţin minte să fi avut niciodată cu adevărat. O duceam oare bine şi liniştit, cum crede ea, cu toate legile noi atunci pe cap, cu Sanda şi cu Florin? Oh, Maria nici nu bănuieşte că m-am culcat şi cu Florin, mi-a zis de atâtea ori să nu am de-a face cu colegii de serviciu sau cu angajaţii. Rău am făcut că nu am ascultat-o. Am făcut întotdeauna cum m-a tăiat capul. Am crezut că reinventez lumea. Şi cu toate astea nu las nimic important în urmă. Orice: un obiect de artă, un brend, un copil. Nici măcar nu am cui povesti. Ar trebui să scriu o carte. „Jurnalul unui fluture de noapte”. Şi cine o va citi? Nu se ştie, oameni care nu mă cunosc. Poate mai bine. Asta o să fac: o să cumpăr casete şi o să-mi înregistrez propria mea carte. Va fi poate cel mai bun lucru din viaţa asta pe care aş putea să-l mai fac. Să povestesc cum e să fii orb, să trăieşti mereu cu noaptea. Iar înainte, când vedeai, să fi trăit tot cu noaptea. E greu. Nu am exerciţiul de a

povesti. Maria, care a citit tone de cărţi, s-ar pricepe mai bine. Dar asta voi face. O să o fac doar pentru mine. Poate şi pentru Pavel. Simplu. Doar ceea ce gândesc. Aşa cum a înregistrat el caseta aceea, aşa voi înregistra şi eu gânduri, istorii, fantezii, realităţi. Poate voi publica la revista noastră. Tot era dilema că noi, orbii, nu am avea despre ce să scriem. De parcă nu am face şi nu am fi nimic. „Jurnalul unui fluture de noapte", aşa o să-i pun titlul. Sună bine.

— La ce te gândeşti de nu mai spui nimic?

— La vremurile acelea. A fost bine. Poate dacă aveam şi eu casă şi soţ şi copil era şi mai bine. Spune-mi, nu ai simţit în mine o povară niciodată? Nu am fost niciodată ca celelalte femei. Meritai o altă prietenă.

— Nu ştiu ce spui.

Maria ştie, a ştiut mereu, dar are un suflet mare, în care am încăput şi eu. Sigur ar fi vrut să fiu altfel, poate ca ea, ca toată lumea, dar nu a fost să fie. Nici măcar în copilărie nu am fost. Nici când am crescut mari. Cred că şi acum sunt o povară, altfel de povară, dar mă acceptă, are stăruinţa de a nu mă abandona.

— Hai să mănânci ceva. Cred că îţi este foame.

— Mi-e foame, mănânc şi după aceea vărs tot.

— Nu durează mult. Lasă, trece în câteva săptămâni.

— Trece asta şi după aceea o să mă îngraş de nu o să mai încap nici în haine, nici pe uşă.

— Trec toate. O să vezi. Hai în bucătărie. A făcut Dora o ciorbă de zarzavat. Mâncare de post, e vineri.

— De când posteşti tu, mă rog?

— De când e Dora în casa asta. Ea e bisericoasă. Doar ştii.

Stăm la masă toate trei. Un triunghi feminin ciudat. Nu vorbim. Dora e intrigată de secretele noastre. Se simte nedreptăţită. Servitoare. Maria se gândeşte la Vlad. Şi la cum o să-i spună diseară despre copil. Construieşte din nou un plan, sunt sigură. Aşa face mereu. Iar eu îmi mestec încet pâinea mea amară". Pâine amară". Oare nu ar fi un titlu mai interesant? Nu, sunt sigură că s-a mai scris aşa ceva până acum.

Vineri-14 ianuarie, seară

Cred că se înserează. Încerc să îmi imaginez apusul de iarnă. Nu reuşesc să-mi amintesc prea bine, iarna întotdeauna se întunecă încet, doar vara apusul e ceva precis în spaţiu şi timp. Vara suntem mai legaţi de soare. Iarna ne strânge în case, poate sălbătăciunile câmpurilor să

aibă habar de apusurile de iarnă. Eu pot doar să compun un scenariu asemenea cu clasicul peisaj al pictorilor ruşi: nămeţi violet, sănii trase de cai şi câini de rasă alergând prin preajmă. Oare există aşa ceva? Maria o fi acum singură? O fi cu Vlad? Pavel încă nu a venit. Poate o să sune. Poate o să-l sun. De ce să nu-l sun? După ce tocmai l-am sărutat? Imposibil! Şi dacă l-am sărutat ce e? A fost un sărut amical. Ştiu numărul lui pe de rost. Doar să tastez. Să am curajul să pun mâna pe telefon. Nu răspunde. Mai bine. Orgolii ieftine. Probabil e în drum spre mine. O să ard un beţişor parfumat. O să pun un Cd cu muzică de jazz. Să nu creadă că nu mai pot să fac şi altceva în absenţa lui decât să-i duc dorul. O să par relaxată. Întârzie. Dora e pe picior de plecare. Iarna, ultima cursă e ceva mai devreme. Trebuie să o prindă. Iar eu voi rămâne singură. Aşa spunea Pavel, pe casetă, e singur, dar de o vreme e prea singur. Asta simt eu acum. Prea multă singurătate. Fie şi cu Dora. De ce întârzie Pavel? Unde o fi? Acasă nu e. În altă vizită? Caut în coşul cu casete. Nu am niciuna nouă, ştiu bine, dar am o mulţime vechi. De mult nu am mai folosit casetofonul. Nici nu mai ştiu bine cum se înregistrează. Sper să mă descurc. Poate o să-mi cumpăr un reportofon, ca studenta aceea de la Geografie. Dar acum trebuie să înregistrez ceva. Simt că trebuie să o fac. Fie şi pe o casetă mai veche. Cu muzică expirată de mult. Trebuie să reuşesc. E un lucru uşor.

— Ce căutaţi, doamnă, să vă ajut.

— Vreau o casetă veche. Şi arată-mi butoanele pe care se înregistrează.

— Staţi să mă uit. Astea două, ultimele, trebuie apăsate împreună. Aici e derularea. De aici se porneşte.

— Bine, mersi.

— Eu trebuie să plec. Mai vreţi ceva?

— Nu, Dora, du-te. Pe mâine.

— Mâine e sâmbătă, vin mai târziu. Se face la biserică pomenirea bunicii. De 7 ani, v-am spus.

— Nu-ţi face griji, du-te. Mă descurc.

Dora pleacă. Poate e mai bine că sunt singură. Nu aş putea face asta cu martori. E ceva intim. Deocamdată e doar pentru sufletul meu. Dora închide grijulie uşa cu cheia. Foarte bine, să nu vină nimeni, să nu mă fure, să nu mi se întâmple nimic rău. Fac prima încercare?

„Jurnalul unui fluture – povestire de Magda Ivan”.

Derulez. E bine. Se aude acceptabil. Dau muzica Cd-ului la minim,

nu închid căci mă inspiră. Vorbesc în faţa casetofonului meu vechi ca şi cum ar avea suflet şi m-ar asculta. Continui aşa, cu dor de Pavel, cu spaimă de singurătate şi cu speranţa că fac ceea ce trebuie. E tot ce simt, e o tristeţe de om mare, e o tristeţe de învingător învins.

„Doamne, nu ştiu ce este cu mine şi unde mă aflu acum. Plutesc fără să-mi dau seama dacă sunt încă pe pământ sau dacă am murit şi sunt în ceruri. Dar cred că pe pământ sunt de vreme ce simt durere, aud glasuri, simt mirosuri ciudate. Nu-mi dau seama, Doamne, unde sunt şi ce s-a întâmplat dar dintr-odată totul e altfel decât îmi aduc eu aminte că trebuia să fie. Cred că nu sunt nici tânără, nici bătrână, nu mă simt rău dar nici sănătoasă nu cred că sunt. Poate că sufletul meu este nemuritor şi acum sunt pierdută între două lumi căutând ceva ce nu ştiu. Poate că sunt nemuritoare şi acum trec într-o nouă dimensiune, poate sunt chiar în burta viitoarei mele mame şi de aceea nu-mi mai amintesc nimic, de aceea nu văd nimic.

Acum ascult voci, acum sunt de-a dreptul foarte sigură că nu am murit încă. Simt, simt carnea din mine, doar că nu văd şi nu ştiu bine ce mi se întâmplă. Maria îmi tot vorbeşte de o vreme de Tine, Doamne. Eu nu ştiu cine este Maria, ea îmi spune că e o prietenă. Cred că are dreptate, e o prietenă dar nu ştiu cine este, nu reuşesc să îmi amintesc nimic de ea, nu ştiu cum arată dar cred că mă iubeşte. De o vreme nu am mai auzit vocea ei.

— Domnule doctor, veniţi aici, pacienta de la patru începe să se agite!

Aud, e vorba despre mine? Poate că da, simt că cineva îmi ia o mână. Poate că îmi caută pulsul… oare am murit şi am înviat?”

Interfonul. E Pavel, pe unde o fi umblat? De-ar şti ce zi lungă a fost azi. De-ar şti câte am să-i spun. Închid casetofonul şi alerg să deschid. Ne luăm în braţe şi pentru întâiaşi dată ne sărutăm adevărat, pe gură, flămânzi. Ne sărutăm cu patimă, cu dorinţă, cu dureri nerostite, cu iertare, cu seranţă. Mă topesc în braţele lui şi uit de toate grijile mele, de grijile lumii, de Maria, de carte, de noaptea de ieri, de ziua de azi, de mine. Nu ştiu să fi fost în viaţa mea un sărut mai dorit ca acesta. Poate primul să mai fi fost? Am uitat. Cu ochii închişi ne sărutăm. De aceea poate mi se pare la fel ca în alte vremuri. Dar nimic nu mai e! Nimic nu mai e!

Sâmbătă 15 ianuarie

Doamne, Îţi mulţumesc. A rămas aici, cu mine, toată noaptea.

Am dormit într-o îmbrățișare continuă. Și mi-a atins părul. Asta e ca și cum aş fi a lui. Mi-a atins faţa şi părul şi nu am simţit nevoia să-mi scutur capul, să mă ascund. Are Pavel o duioşie şi o nobleţe în gesturile lui care mă fac să am o permanentă uimire în suflet. Doamne, ce bine e! Ce dar minunat ai putut să-mi faci! Tot universul meu e aici, lângă mine. Şi nu îndrăznesc să-ţi cer nimic mai mult decât să mi-l mai laşi pe Pavel o vreme. Lumina ochilor nu o mai vreau înapoi, dar lasă-mi-l pe el. E un schimb rezonabil? Ştiu, nu suntem la piaţă, şi mai cred, Dumnezeule, că ades eu nu Te-am înţeles. Nici acum. Nici altă dată. Nu de mult ne povestea Anton despre Iov. Cine mai poate fi ca el în ziua de azi? Nu mai avem în noi puritatea lui şi nici simplitatea gândirii şi a vieţii. Dar suferinţa e aceeaşi. Trăim atât de complicat. În culturi amestecate. Ne găsim greu drumul şi identitatea. Iar eu mă mir că nu Te mai pot găsi, auzi, înţelege. Dar eu m-am învăţat să trăiesc aşa cu Tine, să-ţi vorbesc, Tu să taci. De ce taci? Dumnezeu nu vorbeşte decât celor aleşi. Dar eu pot vorbi cu Tine, nu-i aşa? şi sper să mă auzi. Nu-mi spune că acum păcătuiesc, căci ce se întâmplă acum cu mine nu poate fi păcat. Uită-Te la noi doi şi spune-ne că nu e bine. Spune-ne că nici acest drept nu-l mai avem, să ne iubim. E ultima frontieră dinaintea morţii. Tu ştii bine.

— Dormi, păpuşă?

— Nu, stau aşa, mă gândesc. Aşteptam să te trezeşti.

— Şi la ce te gândeşti dis-de-dimineaţă aşa cuminte?

— La de toate.

— Eram şi eu cuprins în toate?

— Erai.

— Atunci îţi mulţumesc. Ce faci tu în dimineţile tale când nu te gândeşti la mine?

— Nimic special. Vine Dora, mai stăm de vorbă. Iar duminică vine Maria.

— Şi înainte?

— Nu mai ţin minte. Nu mă mai gândesc de mult la cum era înainte. Uneori ar fi fost mai bine să nu fi existat niciun înainte. Dacă mă năşteam aşa…

— Taci.

Mă sărută pe tâmplă, mă leagănă uşor, pară ar vrea din nou să mă adoarmă. E îmbrăcat în cel mai larg tricou din casă şi un pantalon de trening.

— Ce-ai zice de o plimbare azi?
— Ce-ţi veni? Ţie, care nu ieşi din casă niciodată?
— Am nevoie de nişte casete noi.
— Îţi cumpăr eu mâine.
— Nu, vreau să mi le cumpăr singură. Vreau să fac totul singură de data asta.
— Dar ce e aşa de mare grabă?
— Nu e grabă. Vreau să fac asta cu tine. Te deranjează?
— Nu, mă ia prin surprindere. Câte casete îţi trebuie? Mai am eu câteva prin casă.
— Nu ştiu. Deocamdată zece. Ştii pe unde se mai găsesc de cumpărat?
— Este peste drum un magazin cu de toate. Acolo ar trebui să fie. Mergem mai târziu. Mergem. Dar de ce aşa multe?
— Deocamdată secret.
— Bine, e frumos, domnişoară, să avem secrete?
— Nu e nimic rău şi oricum vei afla primul.
— Şi mai spune-mi, aici, la tine, se poate bea o cafea la ora asta? Şi o gustare, ceva?
— Se poate, dar o aşteptăm pe Dora. Ea le ştie pe toate prin bucătărie.
— Şi când vine fata?
— Oh, am uitat. Azi vine târziu. Pe la prânz.
— Deci avem două variante: să renunţăm la cafea sau să ne-o preparăm singuri.
— Aşa e. Nu ştiu să avem room service în bloc.
— Deci ce facem?
— Facem cafea.
— Bravo. Hai la bucătărie.
Mergem ţinându-ne de mână. De parcă ne-am plimba pe faleză. Mă aşază pe scaun.
— Tu doar trebuie să îmi spui. Sau nu îmi spui nimic. Voi fi explorator în bucătăria ta. Trebuie să-mi exersez flerul şi mirosul. Ştii că bărbaţilor le place să se creadă vânători. Ai auzit de domnul Salcedo?
— Nu, habar nu am despre ce vorbeşti. E vânător cumva?
— E un tip de o seamă cu mine din Cali, un oraş cu două milioane de locuitori din Columbia.

— Şi ce e aşa de interesant în asta de ar trebui să ştiu?

— E interesant pentru că e la fel ca şi mine, orb.

— Asta-i bună! Că doar nu trebuie să-i ştiu pe toţi orbii din lume de o vârstă cu tine.

— Nu, dar el a fost ales primar. Cu 60% din voturi, din primul tur. Îţi dai seama de asta? De la şapte ani a orbit iar acum e primar într-un oraş cât Bucureştiul de mare. Se descurcă. Aşa că ar fi jenant să nu mă descurc şi eu măcar în bucătăria asta a ta.

Îl aud deschizând şi închizând dulapurile.

— Filtrul e pe bufet.

— Mi-am dat seama. Îndată e gata. Dacă reuşesc, voi fi bărbat în casă, nu-i aşa?

— Desigur. Ai găsit şi zahărul?

— Încă nu, dar logic ar trebui să fie pe undeva în această bucătărie, nu crezi? Sau voi ţineţi zahărul în baie? Nu, în dormitor. Acolo e mereu ceva dulce. Şi iarăşi se apropie de mine şi mă sărută. E atât de subit darnic în sărutări. De ce până acum s-a ferit de ele? De ce a aşteptat? Ca să-l doresc mai mult, mai tare, definitiv. Să fie sigur că nu mă pierde. Şi a reuşit. Începe să miroase a cafea. Mă ridic şi iau ceştile de la locul lor. Aici, în bucătăria mea pe vremuri era dezordinea perfectă dar găseam întotdeauna ce căutam. Acum e totul pus milimetric la loc. Altfel ar fi un calvar pentru mine. Sau pentru Dora. M-am obişnuit şi cu ordinea. De nevoie. Oare cum o fi casa lui?

— La tine cum e?

— Cum adică?

— Cum e casa ta?

— E garsoniera mamei. Am rămas acolo după ce ea a murit. Dar este spaţiu berechet. Are un hol mare la intrare cât o cameră adevărată. În schimb dormitorul e micuţ. Pentru mine e suficient. Dar ce-ţi veni?

— Mie mi-e greu cu lucrurile mele vechi. Dar tu văd că te descurci şi în alte case şi cu alte lucruri.

— Da, m-am obişnuit, e chestie de exerciţiu, să nu crezi că nu am spart destule şi nu am rătăcit o mulţime. Nicio problemă: cel mai bine te descurci când ai doar strictul necesar. Voiam să-ţi spun: dormitorul tău…

— Ce-i cu el?

— E deosebit. Curajos. Nu am mai văzut aşa ceva.

— L-am decorat în primul an când m-am mutat aici şi apoi nu

am mai vrut să schimb nimic. M-am obişnuit cu el aşa. E puţin ciudat, cam pasional, dar atunci aveam doar douăzeci şi ceva de ani. Şi minte cam tot atât.

— Nu, e vorba de sufletul tău de artist. La asta m-am referit. Ai curaj. Ai gust. Mie îmi place. Cafeaua e gata. Tu stai acolo. Te voi servi, doamna mea. Doamna mea. Nu-i aşa că sună bine? Mărită-te cu mine, vrei să fii doamna mea? Şi o să-ţi fac în fiecare dimineaţă cafeaua.

Glumeşte! E serios? M-a luat prin surprindere, tonul lui a fost unul obişnuit. A glumit.

— De ce nu-mi răspunzi?

— Glumești?

— Nu glumesc. Mărită-te cu mine.

— Cum adică?

— Ca orice om, la starea civilă, la preot. Mărită-te cu mine.

— Aşa, pur și simplu?

— Aşa.

— Ce-ţi veni?

— Ştii că te iubesc. Vreau să fiu cu tine. Poate nu pentru multă vreme. Dacă nu o să-ţi facă te eliberez, dar visez să-ţi ofer o verighetă. Să o porţi pe deget mereu. Şi vreau să fii soţia mea, doamna mea, eu asta vreau. Tu?

— Ne ştim de prea puţin.

— Ţi-am mai zis, nu avem vreme de pierdut. Şi ce o fi cu timpul ăsta, nu înţeleg. Cât vrei să te gândești? O oră? O zi? O lună? Şi tu crezi că vei şti mai multe atunci? Te înşeli. Răspunsul e deja în inima ta. Tu îl ştii sigur de pe acum. Sau aştepţi prima noastră ceartă ca să mă părăseşti, să ai motiv să fugi? Ştiu, te gândești că nu se cade aşa devreme, că nu s-a mai făcut până acum.

— Bine, o să mă mărit cu tine.

— Draga mea, draga mea, nu pot să cred!

Vine şi îmi cuprinde amândoi genunchii şi mi-i sărută. Apoi mâinile mi le ia amândouă şi îşi aşază şi acolo un alt sărut. Îşi lipeşte urechea între sâni și stă aşa o vreme. Un alt sărut. Acolo. Lângă inimă. Şi pe umeri, şi pe gât, şi pe tâmplă, şi pe gură. Atât de multă tandreţe risipită pe trupul meu. Iar mie mi-e bine, mă inundă o căldură cunoscută, parcă uitată, îl doresc, îl doresc în mine ca o nebună, aproape că îmi vine să plâng de atâta aşteptare, de atâtea spaime, de atâta dorinţă. Îl cuprind. Aş vrea să rămân în îmbrăţişarea asta tot

restul vieţii. Dar el mă lasă uşor pe scaunul de pe care m-am ridicat. O face delicat, de parcă m-aş putea răni.

— De ce nu ne întoarcem în dormitor?

— Nu te grăbi. Aşteaptă noaptea nunţii. Ţi-am promis cândva. Vreau să-ţi ofer ce niciun alt bărbat nu a mai făcut pentru tine. Va fi ceva de care îţi vei aminti toată viaţa. E amintirea cea mai de preţ pe care ţi-o pot lăsa.

— Vorbeşti ciudat. De ce să-mi laşi o amintire? Doar te am pe tine.

— Vorbe, nu le lua în seamă.

— Una din premoniţiile tale pare să se fi adeverit.

— Care?

— Maria e însărcinată.

— Deci nu sunt nebun.

— Cred că nu. E băiat sau fată? O să-l nască?

— Nu știu.

— Cum nu știi? De fapt cum ţi se întâmplă ţie astea?

— Văd.

— Cum adică vezi?

— Pur și simplu te-am văzut pe tine. Durează o frântură, ca o felie tăiată în timp. De obicei seara, când mă întind în pat și e liniște, dar uneori apare din senin. Nu are legătură cu ceea ce gândesc în acel moment, poate că de aceea le și reţin. E ceva care mă surprinde chiar şi pe mine. Pe tine te-am văzut cu un copil mic în braţe şi îmi dădeam seama că nu e al tău, căci o femeie ţi l-a dat să-l ţii. Nu am putut vedea nici de e băiat, nici de e fată și nici al cui e. Așa că mai mult nu pot să-ţi spun.

— Și cu vederea mea?

— E altceva. Te-am văzut stând la fereastră. Erai cu spatele la mine dar tu erai, nu am nicio îndoială. Erai într-o fustă roșie şi un tricou alb. Dădeai perdeaua la o parte și deschideai fereastra. Așa că mi-am dat seama că trebuie să priveşti. Nu stai la fereastră dacă nu vezi.

— Doar dacă vrei să te arunci în gol.

— De ce ai face una ca asta?

— Da, de ce aş mai face-o? Deci copilul Mariei se va naşte. O să-l botezăm?

— Dacă ne vrea de naşi, de ce nu? Dar până atunci mai bine îi

luăm ca martori la căsătoria noastră, nu ai vrea?

— Şi aşa, în sfârşit, vom fi în familie.

— Exact, Magda, o familie.

Duminică 23 ianuarie

E duminică, şi ca în orice duminică Maria se duce la biserică şi apoi trece pe aici. E un obicei care nu a avut nicio excepţie. Dar azi parcă întârzie. Sper că nu e ceva serios. Dacă ar fi fost ceva, mi-ar fi telefonat. Deci nimic deosebit. Oare îi este rău? Se poate. Ar fi trebuit să o sun, să văd ce mai este cu ea. Nu am făcut-o şi îmi pare rău. Dar nu am vrut să o mai deranjez. O să vină azi, o să stăm şi o să vorbim pe îndelete. Femeia asta trăieşte într-o lume agitată, are atâtea de rezolvat, eu sunt undeva, un punct pe o agendă încărcată, eu trebuie să am răbdare, să-mi vină rândul. Trebuie să-i povestesc despre Pavel. Asta nu se vorbeşte la telefon. Trebuie să-i spun cum am ieşit din nou din casă, că am fost la magazin, că am fost în stare să-mi cumpăr ceva, primele mele cumpărături. Pavel mi-a arătat cum să deosebesc fiecare bancnot a. Încă mai exersez. Încă le mai încurc. E o spaimă în orice lucru nou făcut dar nu voi sta o viaţă să-mi plâng de milă. Cred că asta am făcut permanent. Am aşteptat ca ceilalţi să ia decizii pentru mine. Eu doar m-am jucat de-a viaţa. Crezând că sunt nemuritoare şi că zeii m-au ales iar părul meu nu e decât lâna lor de aur norocoasă rătăcită în lume. Nu am luptat pentru nimic, poate de aceea nu am preţuit nimic. Nu a fost ceva din ce am dorit să nu am. Unei femei frumoase nu i se refuză nimic şi eu am descoperit asta foarte de timpuriu. De parcă aş fi avut un merit. A fost un mod de a trăi. A fost un privilegiu pe care acum nu-l mai am. Acum trebuie să trăiesc obişnuit şi nu ştiu nici eu cum s-o fac.

Maria a trăit de la început aşa, responsabil, cu îndârjire, cu sudoare, ca o albină. Eu am fost precum un fluture. Şi iată, acum vine toamna peste amândouă. Ce mult aş vrea să fiu ca Maria! Cu toate câte le are. Deschide uşa, ea are rândul ei de chei, pentru orice eventualitate. O aud pe hol, mă duc să o întâmpin.

— Bună, dragă.

— Bună, Maria. Ai întârziat.

— Nu, ţi se pare.

— Cum e afară?

— În sfârşit ninge. E frumos. Prima zi de iarnă adevărată. Ţine!

Şi îmi pune în mână un cocloş de gheaţă. Rece. Cu miros de iarnă.

M-a surprins, dar totuşi, ce drăguţ din partea ei, e prima zăpadă şi nu m-a lăsat să ratez evenimentul. Trecând pe alee s-a gândit să-mi aducă puţină zăpadă. Eu oare m-aş fi gândit la asta? De unde are femeia asta atâta bucurie să trăiască? De unde atâta energie în ea? Oare de la zodia ei să i se tragă? Leoaică. I se potriveşte. Leoaicele sunt cele care vânează, cele care cresc puii, care se luptă. Şi care salvează de fapt renumele speciei. Căci leii sunt regi doar pentru că leoaicele sunt regine. Aşa e Maria. Regină.

— Ce rece e!

— Voiai zăpadă caldă?

— Hai în casă. Nu m-ai mai sunat toată săptămâna. Ce-ai mai făcut cu Vald?

— Hai să ne aşezăm, avem destul de vorbit.

— Cum a fost?

— Nu am avut curaj să-i spun.

— Nu-i adevărat ce aud. Nu l-ai făcut cu el?

— Nu am avut curaj. Ştiam dinainte ce o să zică. Iar eu eram încă aşa de nehotărâtă încât mi-a fost frică să nu decid greşit doar din pricina lui. Dar am vorbit cu Bogdan.

— Cu Bogdan? E un copil.

— E şi el în familie. Nu mai e un copil de mult. Am bază în el.

— Văd, de asta îl laşi prin discoteci până dimineaţa. Şi cum a reacţionat?

— Neaşteptat. Toţi copiii sunt egoişti. Mai ales când cresc. Dar el nu a spus nimic, mi-a spus că nu va fi nicio problemă atâta timp cât nu o să-l pun să stea cu cel mic şi să-l plimbe cu landoul. E singura lui grijă, se pare. Parcă se aştepta. Nu mi-a zis hotărât că nu vrea un frate sau o soră. Aşa cum îmi imaginam eu. Nu a zis decât „bine".

— Bogdan este mare şi îşi ştie locul. A înţeles că doar l-ai anunţat, nu i-ai cerut permisiunea.

— Nu, a înţeles foarte bine. Ştie că nu am discutat cu taică-său. Ştie că pot să face întrerupere de sarcină, că o pot păstra copilul. Ştie că părerea lui contează pentru mine. Şi totuşi a zis „bine".

— Îmi amintesc, eram nu cu mult mai mică decât el şi tanti Catinca era însărcinată cu Marcel. Nici vorbă să-mi ceară cineva părerea. Nu exista aşa ceva pe vremea aia. Dar eu, sincer, nu aş fi acceptat asta de ar fi fost după mintea mea.

— Da, vremurile alea, eram împreună. Îmi amintesc foarte bine

acum. Ţii minte ce bucuros era taică-tău şi ai dreptate, era cam de vârsta noastră pe atunci. Se împrietenise cu ai mei, râdeau, glumeau până târziu, adusese ţuică şi tatii i-a plăcut se pare de s-au luat cumetri. Şi vârsta nu era o problemă. Şi salariile erau mici, şi timpurile grele. M-am gândit. Orice ar fi, eu o să fac copilul. Nu are decât să spună Vlad ce o spune. Nu are decât să nu-l recunoască. Să plece de acasă. Eu nu renunţ la copil. Nu pot. Am stat şi m-am gândit foarte bine. Nu am dormit toată noaptea şi azi m-am dus şi la preot şi am vorbit şi cu el şi am primit binecuvântarea. Cred că ai avut dreptate. Nu există nicio raţiune pentru care să devin o crimială. Ce vină are copilul meu?

— Ai zis copilul meu. Cum ţi se pare asta? Nu aşa că e ceva nemaipomenit?

— Ai dreptate. Se vor rezolva toate. Sunt sigură de asta. Nu ţi-e foame? Mie mi s-a făcut. Cel mic cere. Hai să vedem ce e prin frigider.

Maria deretică prin bucătărie. Pune la încălzit, pune farfuriile pe masă. Se aud doar zgomotele de rutină. Nu mai vorbim un timp. Mă bucur pentru ea. De acum se va linişti. Aşa a trăit mereu Maria. În fluxuri şi refluxuri. Se vor rezolva toate încetul cu încetul şi bebeluşul va veni într-o lume pregătită să-l primească cu toată dragostea şi grija. Voi fi şi eu aici, să-l aştept.

— Maria?

— Da.

— Cred că o să mă mărit.

— Glumeşti? Cum adică să te măriţi?

— Aşa cum o fac toţi oamenii, la starea civilă, la preot.

— Cu cine? Cu Pavel?

— Da.

— Te-a prostit cu poveştile lui. Doar ţi-am zis să stai în banca ta. Mai gândeşte-te. De abia v-aţi cunoscut.

— Cât vrei să mă gândesc? O zi? O săptămână? O lună?

— Ştiu şi eu, e devreme. Mai stai. Ce aşa mare grabă? Nu mai ai 20 de ani.

— Da, Maria, îmi vine să râd acum. La 20 de ani trebuia să ne măritām şi să facem copii şi pe noi două ne-au prins vremurile din urmă. Poate sunt în săptămâna chioară. Nu aşa se spune? Cu Emil am tot stat şi m-am tot gândit să mă mărit sau nu cu el şi ştii de ce? Nu cred că l-am iubit. Am iubit altceva, poate proiecţia mea în timp alături de el. Luxul de lângă el. Speram că o să-mi vină acea iubire dar

adevărul e că ea nu a mai venit. Nu inima ci raţiunea îmi spunea că e o şansă pe care nu ar trebui să o pierd. Dar inima mea a ezitat mult timp. Şi nu poţi spune că Emil nu era o partidă bună. Dar ai văzut şi tu, cum a venit, aşa s-a dus!

— Dar la Pavel ce ai găsit aşa, peste noapte?

— Am găsit exact ceea ce-mi trebuie mie acum. El e ca mine.

— Ştiu şi eu? Ce o să vă faceţi voi doi împreună? O să vă fie tare greu.

— Crezi? Nu îl ştii deloc. Pavel nu se dă bătut. Niciun bărbat normal nu m-ar vrea. Poate că nici Pavel, de nu ar fi fost şi el în această situaţie.

— Eu cred că o faceţi din disperare.

— Din disperare. Aşa este. Dar vezi ceva mai bun? Şi apoi sunt îndrăgostită. Maria, sunt îndrăgostită ca o puştoaică!

— Aşa, peste noapte?

— Chiar aşa, peste noapte.

— A rămas aici, cu tine?

— Da.

— Aha, şi te-a convins în pat de asta?

— Da, chiar în pat.

Nici măcar nu mint. Nici măcar nu pot să o conving că nu e ceea ce crede ea, ce ar crede toţi. De ce aş striga în gura mare povestea mea, secretele mele? E între mine şi Pavel şi e prea frumos să pot spune altora în cuvinte.

— Acum de ce nu e cu tine?

— S-a dus la şedinţa de la asociaţia noastră.

— Şi pe tine de ce nu te-a luat?

— M-ar fi luat, dar azi nu am vrut eu să merg. Voiam să stau de vorbă cu tine. E mult mai important pentru mine. Dar lui îi place acolo. Şi-a făcut un amic, Anton, discută mereu cu el. Despre Biblie. Văd că e un subiect care îl preocupă.

— Deci să înţeleg că e hotărât cu căsătoria voastră?

— Am spus da. În februarie se întoarce de la control şi depunem actele. Ne-am gândit să ne fiţi martori, tu şi Vlad.

— Da, dacă asta vrei, de ce nu? Vald nu cred să aibă ceva împotrivă. Hai să mâncăm. Se răceşte mâncarea!

Duminică-23 ianuarie, după-amiază

— Trebuie să-ţi spun ce eveniment s-a întâmplat azi.

— A venit prima ninsoare.
— De unde ştii?
— Mi-a pus Maria. Tocmai ce a plecat. Mi-a adus şi un bulgăre de gheaţă.
— Aşa vrei tu să simţi iarna? Hai, domnişoară, cât mai eşti domnişoară bucură-te să ţi se spună aşa, îmbracă-te şi hai afară. Te aştept. Nu mai stai niciun minut în casă. E superb afară!
— Dar dacă...
— Nu aud niciun dacă, niciun nu. Mergem câţiva paşi. În faţa blocului stăm, dar ieşim din casă. Trebuie să ne mişcăm în fiecare zi câte puţin prin aer proaspăt. Altfel ne atrofiem de tot. Scade rezistenţa organismului. Nu se poate aşa! Când eram mic locuiam la casă, la marginea oraşului. Şi de când mă ştiu mă spălam dimineaţa într-un butoi pus sub streaşină unde se aduna apă de ploaie. Şi mă spălam acolo până la brâu vara când era cald, apoi pe măsură ce treceau lunile era tot mai răcoare dar organismul meu se adapta cu încetul şi, ţin minte, parcă mă văd ca acum, prin noiembrie spărgeam cu cotul pojghiţa de gheaţă şi tot în butoiul acela cu apă de ploaie mă spălam dezbrăcat până la brâu. Iarna mă frecam cu zăpadă dacă apa era îngheţată de tot. Şi nu am făcut niciodată pneumonie sau boli din astea boiereşti. În armată fluieram dimineaţa la înviorare. Aşa m-a crescut tata, spartan. Dacă a fost militar de carieră făcea instrucţie şi cu mine acasă. Dar pentru asta nu am decât să-i mulţumesc. Vrei să-mi palpezi bicepşii? Nici nu zici că sunt ai unui profesor de matematici. Domnişoară? Ce faci? Mă auzi? Vrei să-mi palpezi bicepşii?
— Mă îmbrac. Nu ai zis să mă îmbrac? Vezi ce ascultătoare sunt?
Ieşim şi Pavel a avut dreptate: numai afară poţi simţi iarna. Fulgii mi se topesc pe faţă. Aş scoate limba, să le simt gustul dar nu mai sunt în curtea casei din copilărie. Am crescut mare. Îl iau de braţ. Mergem încet, parcă ne-am legăna unul pe altul, parcă am dansa un dans neinventat. Frigul e tonic. Fulgii vin din toate direcţiile, năucuţi de vânt. Nu-mi dau seama încotro mergem, ce importanţă are, dacă sunt cu el pot merge oriunde şi nu-mi e frică.
— Ai idee pe unde suntem acum?
— Nu.
— Foarte rău. Trebuie să te orientezi. Trebuie să fii mereu la pândă.
— Niciodată femeile nu au avut simţ de orientare în spaţiu. Ţie

îţi este mai uşor. Doar eşti vânător. Nu spuneai tu?

— Ce contează, greu sau uşor, contează ce trebuie să faci. Dacă te las aici cum te întorci acasă?

— Nu o să mă laşi aici, ştiu bine. Am încredere în tine.

— Când eşti orb cel mai bine e să nu ai încredere decât în tine. Imaginează-ţi că mi se face rău şi trebuie să te descurci.

— Nu e corect. Trebuia să mă avertizezi de acasă că e un exerciţiu în poligonul de tragere.

— Scumpo, nimeni nu te avertizează de nimic în viaţă. Trebuie să fii pregătită pentru orice. Deci cum te descurci?

Nu pot să cred, dar o face, se desprinde de mine şi nu mai ştiu unde este. Rămân încremenită şi contrariată. Nici paşii, nici răsuflarea nu i-o mai aud. Se aude doar vântul.

— Pavel, unde eşti?

Nu răspunde. E un joc. Ce joc mai este şi ăsta? Poate Maria avea dreptate. Nici nu-l cunosc. De ce face asta cu mine? Ce fel de inimă are de mă lasă aşa, a nimănui. Nu jucăm baba-oarba! Nu mai suntem copii!

— Pavel, unde eşti? Te rog răspunde-mi!

Nu răspunde nimeni. Mi se pune un nod în gât. Mă simt ca un copil pierdut de mama lui. Nu-mi dau seama unde sunt. În jurul meu, din cauza zăpezii, nu este decât o ceaţă lăptoasă, difuză, fără niciun contur important. Nu se aud maşini. Nici trecători. Suntem mai mult ca sigur pe o alee între blocuri. Dar cât de departe de casă?

— Pavel, nu-mi place. Unde eşti?

Tăcere. Întind mâinile, nu dau de nimic, fac doar câţiva paşi mici şi prudenţi. Ştiu că e pe undeva, mă lasă aşa, să descopăr, să explorez senzaţii, să-mi pun probleme pentru rezolvat pe mai târziu. Ating ceva. E un metal rece. O bară. Continui din aproape în aproape, pare să fie un tobogan. Prind bine geabul din carton plasticat, nu e nicio confuzie, suntem pe terenul de joacă al copiilor. Doar că acum nu sunt copii şi e linişte. Şi tot nu aş şti să mă întorc spre casă singură.

— Bravo. Vezi că nevoia te învaţă?

— Eşti rău. Mă puteam lovi de ceva.

— Nu te puteai lovi de nimic. Nu plânge, nu ai motiv.

— Nu plâng. Am fost aşa de speriată!

— Cât sunt aici, pe pământul ăsta, să nu fii speriată. Nu vreau decât să-ţi fie ţie mai uşor pe mai târziu. Poţi cunoaşte şi stăpâni multe lucruri dar mai întâi de toate trebuie să fii stăpână pe tine. Trebuie să

crezi în tine, în ceea ce eşti, în raţiunea pe care o ai. Nu îngenunchea aşa de uşor. Nu ai voie. Nu te las eu!

Mă ia la pieptul lui şi uite că e din nou linişte. Îmi trece. Mi-ar plăcea să fiu mereu în grija cuiva, precum un copil, dar asta nu poate dura la nesfârşit. Odată şi odată va trebui să pornesc singură. Să fac din nou ceva. Ştiu bine asta, doar că Pavel de grăbeşte, pe când eu am nevoie de timp. Le voi face pe rând, în ritmul meu. Oricât mi-aş dori, nu pot să fac într-o săptămână ce el exersează de un an.

— Peste câteva zile e ziua lui Bogdan, băiatul Mariei. Suntem invitaţi sâmbăta viitoare. Trebuie să-i cumpărăm ceva, un cadou.

— La ce te-ai gândit?

— Nu am habar. Nu ştiu ce i-ar place unui puşti dintr-a zecea. O minge de fotbal? Tu ai fost profesor, cunoşti mai bine copiii.

— O să-i luăm un joc pentru calculator.

— Dar când pleci la Bucureşti?

— Trebuie să dau un telefon. Probabil cealaltă săptămână. Depinde şi de Oana, cum îşi poate lua câteva zile libere de la serviciu. Dar sper să nu stau mai mult de două-trei zile. De ce întrebi?

— Ca să ştiu.

— Şi ce-ai mai vrea să ştii?

Aş vrea să ştiu tot. Despre mine cel mai mult. Despre cum va fi mâine. Despre ce gândeşte. Despre ce nu am apucat să cunosc până azi. Tac, mulţumită cu apropierea lui, cu grija lui, cu el. Ninge şi încerc să mă imaginez pe mine, pe noi doi, mergând unul la braţul celuilalt prin ninsoare. Ar fi frumos să pot desena în grafit, ochii minţii mele văd tot, deja ştiu unde aş pune şi unde nu umbre. Şi acum cred că aş desena apusul de iarnă altfel.

Sâmbătă 29 ianuarie

— Bună seara.

— Bine aţi venit.

— Vlad, vreau să ţi-l prezint pe Pavel. Ne vom căsători în curând.

— Mi-a zis ceva Maria dar nu am crezut-o.

— E adevărat, precum vezi. Cum adică, nu ai crezut-o!

— Uite aşa, nu mă aşteptam la aşa un eveniment. Dar felicitări. De ce nu?

— Sărbătoritul unde e?

— E cu colegii lui, au rezervat o masă la discotecă. Noua

generaţie, alte gusturi, ce ştim noi? Lasă, că aşa ne mai tihneşte şi nouă o vreme şi cheltuiala e tot aceeaşi. M-am săturat de balamuc în casă. Vreau şi eu linişte. Haideţi, intraţi, ce aţi rămas aşa?

Mă simt datoare să fiu eu gazdă pentru Pavel. Ne găsim locurile la masă. Aşteptăm tăcuţi. O tăcere anormală. Vlad pune muzică, poate ca să nu fie tăcerea prea incomodă.

— Maria nu vine?

— Vine şi ea. Se aranjează. Mă duc să văd ce se întâmplă.

Pleacă de lângă noi doi. Nu mă simt în apele mele. Pentru întâiaşi dată vin în vizită cu Pavel, am adus un cadou scump pentru Bogdan şi ei? Ei nici nu se sinchisesc.

— Nu ştiu ce-i cu ei. De obicei sunt altfel.

— Cred că s-au certat. Tu nu simţi asta?

— Nu, nu am percepţiile tale.

— Nu trebuie să ai ceva deosebit. În casa asta ei s-au certat. Numai noi mai lipseam. Nu o să stăm mult, poate că au de vorbit.

— I-o fi spus de sarcină.

— Crezi că asta e problema?

— Nu ai auzit cu ce ton a spus Vlad că vrea linişte? Mie mi-e clar. Psst, cred că vin.

O aud pe Maria, paşii ei nu se pot confunda, coboară pe scări încet, nu spune nimic, cred că a plâns şi nu vrea să-mi dau seama după glasul ei. Tac şi eu. Pur şi simplu sunt dezorientată, niciodată nu i-am văzut pe ei certându-se. Întotdeauna au discutat raţional totul. Chiar şi cu mine de faţă. Dar să se certe? Adică să-şi arunce în faţă fel de fel? La ei nu există aşa ceva. Nu au cum! Ei sunt oamenii care nu ştiu să ţipe, să înjure, nu blesteme.

— Bună, Maria, cum de nu ai oprit sărbătoritul acasă? I-am adus ceva interesant. Pavel a ales cadoul.

— Mulţumim. E plecat cu băieţii. O să-i placă sigur ce i-aţi luat.

Da, Pavel a avut dreptate, s-au certat. Maria a plâns. Vlad nu se arată, de parcă ar face cu schimbul pentru noi.

— Ce s-a întâmplat? Nu eşti în apele tale.

— S-a întâmplat ce mă aşteptam să se întâmple. I-am spus.

— Şi?

— Şi nici nu vrea să audă de aşa ceva. E hotărât. Mai am două săptămâni să decid: el sau copilul.

— E absurd. Nu-l lua în seamă, o să-şi revină. Nu e pregătit.

— Vlad? Vlad nu își revine. A fost foarte tranșant.

— Şi acum unde e?

— E sus. A zis că sunteţi musafirii mei, să mă ocup eu!

— Vlad a zis asta?

— Da, Vlad a zis asta.

— Maria, mai bine plecăm. Rezolvaţi-vă problema între voi doi. Am picat în cel mai prost moment. Venim altă dată.

— Nu, rămâneţi. Ce vină aveţi voi în toate astea? Şi apoi o să-şi dea seama că v-am povestit şi o să înnebunească de-a binelea. Mi-e frică. Mai rămâneţi un pic, vă rog.

Se duce să schimbe Cd-ul, de parcă ce alesese Vlad nu mai era pe placul ei. Gesturi minore, din subconştient, dar pe care am învăţat să le surprind de o vreme. Oare pe măsură ce spunem că devenim civilizaţi nu facem altceva decât să ne reprimăm toate instinctele sănătoase? Unde a rămas instinctul nostru alimentar, cel de supravieţuire, cel de reproducere, la ce nivel? Şi cât ar fi el pe o scară de unu la zece faţă de cel al unei găini? Undeva pe la mijloc. Cu cât evoluăm mai mult pe o scară probabil cu atât decădem mai mult pe alta.

— Să aduc o gustare, cine vrea un pahar cu vin bun?

— Eu nu, zice Pavel.

— Eu da, aş încerca, de ce nu?

— Bine, mă duc să vă aduc.

— De când bei? – mă întreabă. Şi nici nu ştiu ce să răspund. Poate e numai o încercare. Oare ştie secretul meu? Oare ştie promisiunile mele de taină?

— Cam de când bei şi tu.

Îmi ia mâna şi mi-o strânge uşor.

— Şi pe tine te-a tentat, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Uneori e mai uşor să te îneci în băutură. E calea cea mai uşoară. Toţi avem momente din astea în viaţă. Doar că nu recunoaştem. Ni se întâmplă tuturor. Mai ţii minte, chiar şi mie.

Îi răspund la strângerea lui de mână. Mai bine fără cuvinte acum. Maria vine şi aşază pe masă o farfurie. Poate un platou cu gustări. Sau poate numai nişte fursecuri de la cofetărie. Nimic nu mai e ca altă dată, cu pahare de cristal şi tacâmuri speciale, aurite, cu un ştiu câte feluri de mâncare.

— Pavel, o să te rog pe tine să scoţi dopul. Poftim tirbuşonul.

— Dacă voi nu beţi, nu mai vreau nici eu, nu mai deschide sticla doar pentru mine. Crede-mă, a fost doar ca să nu te refuz, dar nu mai vreau.

— Dar e foarte bun.

— Te cred, dar nu mai vreau.

— Nu insist.

Din nou nu mai vorbim. De parcă am aştepta să se întâmple o tragedie. Îmi vine să merg sus după Vlad, să-i trag două palme bune. Asta mi-ar plăcea să fac. Dar nu e posibil. Şi ce aş rezolva? Dar dacă aş fi în locul Mariei asta aş fi făcut. Bărbatul tău nu îţi poate da niciodată ultimatum. Nu te poate forţa să alegi. Un bărbat se bate doar cu un alt bărbat. Nu cu o femeie, nu cu un copil nenăscut. Pavel rupe diplomat tăcerea:

— De fapt noi am venit aici să vorbim cu voi amândoi. Nu-l rogi pe Vlad să coboare?

Maria îşi caută celularul. Îl sună. Ciudat mod de a comunica. Îmi lipeşte telefonul de ureche. Iau eu povara asta.

— Vlad, te aşteptăm jos. Pavel şi cu mine vrem să te rugăm ceva.

— Acum cobor, aud în telefon.

— Deh, cu o casă aşa de mare de abia ne găsim. Noroc de mobil.

S-ar zice că Maria a făcut o glumă dar toţi trei ştim că ei evită acum să se vadă, să-şi vorbească. Vlad apare şi se aşază la masă cu noi. Oare cum se privesc? Oare se privesc?

— Noi doi ne căsătorim peste două săptămâni şi ne-am simţi onoraţi dacă ne veţi fi martori. Ce zici, Vlad? Maria e de acord.

— Nicio problemă. Doar să mă anunţaţi data şi ora exactă. Voi fi la primărie.

— Vă mulţumim. Acum noi doi o să plecăm, nu vrem să vă mai reţinem.

Nimeni nu ne roagă să rămânem. Nimeni nu se oferă să ne ducă cu maşina. Vor fi şi zile mai bune! Nu e totul perfect pe lumea asta, noi nu mai suntem copii, înţelegem. Asta e! Cu timpul ne transformăm într-un mod egoist. Existenţa noastră se impregnează cu egoism: să nu fii deranjat, să nu te implici, să nu ai responsabilităţi. E greu. Cu cât viaţa devine mai uşoară cu atât e mai greu să renunţi la confort. Să scoţi maşina din garaj. Să te scoli noaptea. Să duci copilul la grădiniţă. Să spui poveşti seară de seară în loc să te uiţi la televizor. Să repeţi tabla înmulţirii. Limbi străine. Să-l pregăteşti pentru facultate. Când

Maria a rămas gravidă cu Bogdan erau aşa de fericiţi amândoi. Şi nu erau decât doi studenţi amărâţi, fără bani şi fără să ştie ce le rezervă viitorul. Erau fericiţi, Vlad era parcă mai fericit decât Maria. Unde e acum acel Vlad? Acum este director de spital, are funcţii în partid, alte probleme importante, cum ar fi în viaţă dacă nu ai mai avea şi lucruri din astea de făcut? Ne luăm bun rămas şi ieşim în ninsoare. O luăm pe jos spre casă. Spre casa mea, desigur. Nu vorbim, poate ne gândim la acelaşi lucru. Avem de traversat câteva străzi şi Pavel, dezinvolt, explică şi cere ajutorul trecătorilor. Lumea e săritoare şi politicoasă cu noi. Oare cum se uită la noi doi? Cu milă? Cu indulgenţă? Cu mirare că suntem şi umblăm pe străzi? Oare de ce ar trebui să mă simt ruşinată de neputinţa mea? Se poate întâmpla oricui, oricând. Lor, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie. Fără să avem neapărat o vină în asta. Şi cu toate astea îmi este ruşine. Nu de ce s-a întâmplat cu mine. Ruşine să cer ajutor. Până acum în viaţă nu am fost obişnuită cu asta. Dar este şi asta o lecţie pe care o învăţ de la Pavel. Acum îmi arată, ca eu să ştiu într-o zi, când voi avea nevoie. Mi-ar plăcea să nu ajung ziua aceea dar Pavel avea dreptate: nimeni nu te avertizează de nimic. Nevoia de ajutor poate să apară oricând şi atunci trebuie să ai curajul să-l ceri. Căci e posibil să nu te poţi descurca singur, oricât ţi-ai dori.

Intrăm în casă. E cald, e plăcut, e în siguranţă. Parcă aş fi venit victorioasă dintr-un război cu străzile. Pavel mă ajută să-mi dau hana jos, mă ia de mână şi ne aşezăm. Pavel pe fotoliu, eu în braţele lui şi rămânem aşa o vreme. Obosiţi de drum. Îmi mângâie părul şi umerii şi ştiu că mai mult nu va fi dar am învăţat să aştept.

— Se vor împăca, zice.

— De unde ştii?

— Ştiu, se vor împăca şi Vlad va fi acolo când se va naşte fetiţa lor. Va fi cu Maria în sala de operaţie.

— De unde ştii că va fi o operaţie?

— Aşa am văzut. Era cu ea în sala de operaţie. La capul ei. Atât.

— Cred că ai scoate bani buni din viziunile tale.

— Nu vreau bani. Aş vrea doar să dispară.

— Dar dacă te duci în curând la control de ce nu vorbeşti cu medicii tăi, ei ar trebui să studieze asta. Au măcar o explicaţie.

— M-ar crede nebun şi m-ar trimite la psihiatru. Medicii noştri nu văd mai mult decât le arată aparatele. Decât pot ele măsura.

— Dar citisem mai demult de ruşi, că au făcut experimente.

Telepatie, telekinezie, ceva de genul ăsta. Citeam nişte lucruri incredibile.

— Nu i-a luat nimeni în seamă. Nu au reuşit să dovedească nimic. Era pe vremea războiului rece şi se căutau arme subtile. Unii au zis că sunt de intimidare. Acum toată povestea a picat. Nu mai investesc în aşa ceva. Mă vezi pe mie cobai?

— Nu.

— Înseamnă că ajungem de unde am plecat. Eu am început să mă obişnuiesc. Poate vor dispărea într-o zi, aşa cum au apărut. Să nu mai povesteşti nimănui despre asta. Va fi doar între noi doi, bine?

— Cum vrei.

Mă strânge la pieptul lui şi stăm aşa, în linişte. Un altfel de linişte decât cea a urechilor noastre. Suntem împăcaţi unul cu altul. Iar eu simt că încep să mă împac cu viaţa mea, cu viitorul meu, cu lumea. Pavel m-a învăţat să fiu răbdătoare, să aştept. Dumnezeu nu se grăbeşte, are pentru mine tot ce-i mai bun. Copilul nu pricepe adesea ce vrea tatăl său. Dar niciodată răul, asta e sigur. Niciodată răul.

Marţi 8 februarie

E prima zi fără el. Nu m-a sunat. Aşa a spus el, că s-ar putea să nu sune. Sau o fi spus că o să sune? Dar de ce atâta nelinişte? Doar l-a aşteptat Oana în gară, nu o fi întârziat niciun minut, sunt sigură, l-a dus acasă la ea, s-a îngrijit de toate, că doar e tatăl ei şi e un tată minunat. De ce să-mi fac griji inutile? Şi de ce să-mi fie dintr-odată aşa de dor. O viaţă fără el şi acum o singură zi e mult. Dar va trece.

Joi 10 februarie

A treia zi fără el. Nu m-a sunat. Aşa a spus el, că s-ar putea să nu sune. Şi nu a sunat. Nu ştiu de ce. Dar uneori e bine să ne putem detaşa, să ne mai putem desprinde măcar o vreme, altfel ne-am sufoca unul pe celălalt cu atâta iubire. Şi dacă boala lui a recidivat? Dacă tocmai din cauza asta nu sună? Nu e posibil. Ar fi nedrept să i se întâmple asta. Ce o să ne facem? Gândul morţii e prea cumplit pentru mine. La asta o să mă gândesc mai târziu sau poate niciodată. Cel puţin nu acum. Acum trebuie să mă gândesc la altele. Cu ce o să mă îmbrac? Cum o să mă pieptăn? Aş întreba-o pe Maria dar acum nu e momentul pentru asta. Uneori şi pentru ea poate fi prea mult. Iar Dora, ce ştie ea? Ea nu se pricepe. Nu ştiu de ce mă agit atât, e doar o simplă formalitate. Vom merge la primărie şi vom semna un act. Iar preotul va veni acasă. Am ratat momentul nunţii cu fast, cu baloane, cu fundiţe, cu buchetul

tradiţional, cu jocuri de artificii, cu tortul miresei şi chiar rochia de mireasă. Dar a cui e vina? Mă amăgesc spunându-mi că toate astea nu contează pentru mine. Sau nu mai contează acum. Şi ce-ar fi fost dacă eu cu Pavel eram doi oameni normali, să ne fi cunoscut la cinematograf, să ne fi curtat luni sau ani de zile? Cum ar fi fost? La fel, poate, căci nunţile cu fast sunt privilegiul celor tineri. Trebuia să mă fi hotărât mai demult ce vreau! E prea târziu pentru astea. O să merg la coafor, o să mă ducă Dora. Deşi va fi un supliciu. Pentru mine şi pentru coafeză deopotrivă. Am să fac totul fără Maria de data asta. La ce bun atunci mulţimea de saloane de frumuseţe din oraş? Prea trag şi eu de Maria de parcă ar avea şapte vieţi. E timpul ca măcar eu să o menajez. Poate se vor împăca până atunci. Mi-ar strica orice bucurie tensiunea dintre ei. Trebuie să se împace, măcar de dragul nostru. Măcar o zi. Iar haine am pe alese. E greu să mă şi hotărăsc. O să-l întreb pe Pavel. Aici o să hotărâm împreună. Sunt lucruri neimportante, parcă o să-l aud cum îmi spune: „Vei fi a mea şi vei fi frumoasă şi într-o zdreanţă”. Şi după? O să mergem cu toţii civilizat la un restaurant unde vom avea o masă rezervată. De ce nu? Şi după? După? Poate de abia după aceea mă voi linişti şi eu, întâia oară în viaţă, şi voi fi împăcată pe deplin. Pentru întâia oară în viaţă voi cunoaşte tihna, ce cuvânt minunat, ferice de cine l-a inventat! Tihnă. Ce frumos sună şi cât de multe poate să însemne! Cred că e trecut de miezul nopţii. Ultimul tren dinspre Bucureşti ajunge pe la ora 9. Nu a venit cu el. Poate va sosi mâine dimineaţă. Sau mâine seară. De-aş putea adormi, de-aş putea să nu mai am spaime, de-aş putea să-mi fie mai puţin dor de el. În copilărie îmi era teamă de întuneric. Ce ironie! Nici nu dorm şi nici nu sunt trează. Parcă ar fi o pândă continuă, parcă aş merge cu trenul şi din când în când el s-ar opri în staţii. M-aş trezi din lipsa legănării, poate să mă uit pe geam. Şi acolo călători cu bagaje şi tonete cu ziare, cu covrigi, cu flori, cu răcoritoare, lume pestriţă, reclame şi becuri colorate luminând în noapte. Din când în când câte o figură ce-mi pare cunoscută dar când privesc mai bine nu e nimeni ştiut, sunt doar călători neutri într-un spaţiu nedefinit. Apoi din nou aud zgomotul roţilor şi legănare de tren şi intru în somn. Ba nu e trenul, acum desluşesc bine, au început să circule tramvaiele, e dimineaţă. A mai trecut o noapte. Uneori dorm atât de prost. Uneori visez că nici nu văd. Dar acum e dimineaţă. E un miros cunoscut în cameră. Ba nu, chiar lângă mine, în pat. Întind mâna. Nu pot să cred! A venit. Pe pat sunt frezii. Galbene.

— Paaaveeel!

Mă ridic şi o iau desculţă spre bucătărie. Ştiu că e acolo, nu-mi dau nici eu seama cum sau de ce. Face cafeaua?

— Ai venit, ai venit. Ce dor mi-a fost. Credeam că nu or să mai treacă zilele astea. De ce nu ai sunat?

— Am vrut să te convingi că fără mine nu poţi trăi.

— Nici nu pot. Cum a fost? Cum sunt analizele, ce ţi-au spus medicii?

— Medicii mi-au spus că o să trăiesc o sută de ani. Toate analizele sunt perfecte. Poate am reuşit.

— Ştiam eu, ştiam eu! Şi sunt în braţele lui şi nimic nu mai contează. E singura realitate pe care vreau să o mai accept deocamdată. Am aşteptat atât de mult clipele astea, poate că nu mi le-am imaginat să fie aşa de târziu şi în condiţii aşa de crunte dar am presimţi că voi avea parte în viaţa mea şi de clipe din astea. Clipele astea trebuie detaşate de orice altceva. De toate grijile şi necazurile mele. Clipele astea sunt unice. Presimţeam că voi ajunge o zi în care să le am doar pentru mine. Nu se putea altfel. Universul nu ar mai fi avut nicio logică.

— Ţi-am cumpărat ceva din Bucureşti. Mai precis Oana s-a ocupat de asta. Sigur o să-ţi placă. E ceva special, cadou de nuntă. E în sufragerie pe fotoliul tău.

Intru în cameră, presimt ce este acolo, numai Pavel ar face aşa ceva, o nebunie costisitoare. Pe fotoliu este într-adevăr o rochie. Încă pe umeraşul ei şi în folie de plastic. Ating, e un material blând, ireal de fin, uşor creponat, poate un crep de lână, nu reuşesc să-mi dau seama. O scot din învelişul ei, o mângâi de sus până jos, iar şi iar, să mă conving de reală. E cu guler pe gât, cu mâneci lungi, cu fermoar la spate. Corsetul are brodate mărgele, poate perle. Undeva, în dreptul genunchilor, mai mulţi clini cu falduri dintr-un material mult mai subţire. Brodat probabil cu acelaşi fel de mărgele.

— De ce nu o probezi?

— Nu îndrăznesc, nu-mi vine să cred. Ai dat pe rochia asta o avere. E minunată.

— Îţi place?

— Ce întrebare! Ce culoare e?

— Nu mă pricep la culori. Oana spune că e crem. Tu trebuie să ştii ce culoare e asta. Iar broderia şi mărgelele sunt aurite.

— E frumoasă. Fata ta are gusturi desăvârşite.

— Doar e fiica mea, seamănă cu mine. O să o cunoşti într-o zi. O să-ţi placă. Am o fată deosebită. Hai, ce mai aştepţi? Nu eşti curioasă?

Arunc ce am pe mine şi mă îmbrac. El îmi închide fermoarul. Mâinile lui alunecă peste şolduri în jos.

— Stă perfect.

— Sunt sigur de asta. Pe tine ce nu stă perfect, Afrodita mea? Şi acum, la aşa o rochie îţi trebuie o bijuterie frumoasă, nu-i aşa? Ia să vedem ce are moşul aici.

Numai o clipă durează. O clipă în care stau cu respiraţia tăiată şi, deşi ştiu ce are să urmeze, aprobe leşin de emoţie. Îmi ia mâna stângă şi îmi pune pe deget verigheta.

— Acum, draga mea Scarlett, aştept sărutul.

Şi mă ia de sub bărbie cu o mână iar cu cealaltă mă apleacă uşor spre spate. Şi îi ofer lui Rhett sărutul aşteptat.

Vineri 18 februarie

Dacă s-ar întâmpla să pot lua cu mine ceva din lumea asta, nu aş lua nimic decât această dimineaţă. Atât aş vrea să iau: sentimentul acesta blând de împlinire şi de pace. Nimic din ce am trăit până acum nu se compară cu asta. Mi-a pus degetul la buze:

— Taci, să nu spunem nimic, uneori cuvintele pot minţi, sunetele înşală, taci, nu spune niciun cuvânt, ştiu tot.

Şi am înţeles că era dirijorul unei simfonii de atingeri, de mângâieri, ce era de văzut, ce era de spus, o făceau mâinile lui. Mâinile lui, mâinile mele, de parcă ne-am fi modelat azi-noapte unul pe celălalt, din nou, din lut. Şi am avut în acele clipe revelaţia că lumea nu este afară, aşa cum o căutam pe vremuri cu privirea, este pur şi simplu în mine. Am renunţat să mai fiu un ingredient în viaţa celorlalţi, acum am viaţa mea. Aşa cum o las eu să mi se arate. Aşa cum mi-o făuresc din aproape în aproape. A fost să fie să cunosc mulţi bărbaţi. De unii îmi aduc bine aminte, altora nici numele nu le mai ştiu, au trecut cu vremurile, cu vârstele, cu poveştile lor, ca şi cum n-ar fi fost niciodată. Cu unii am împărţit o vreme timpul, visele, viaţa, cu alţii doar trupul. Nimic nu a fost întâmplător până acum. Nimic din jurul meu nu a trecut fără să lase urme, zgârieturi, dâre adânci. Pavel a reuşit să şlefuiască într-o noapte orice imperfecţiune, orice rană. Asta sunt acum, sculptura lui vie. Şi ca să mă mai schimb ar fi imposibil. Nici dacă cineva m-ar sparge în mii de bucăţi. De ce ne-am întâlnit noi doi? Pentru că ne căutam. Ceva din noi a presimţit că nu e drumul corect cel

ales cel de prima dată. Ne căutam din vremuri de demult, când el s-a mutat de acasă. Când eu am amânat nunta cu Emil. Poate mai de demult, poate de când ne-am născut, fiecare în lumea lui, cu destinul lui. Iar acum sentimentul că mi s-a făcut o nedreptate a dispătut. Oare de ce m-aş mai simţi aşa, niciun om nu are totul pe lumea asta. Dar am înţeles că dintre toate rele lumii să nu fii iubit de nimeni e cel mai rău. Chiar mai rău decât să nu vezi lumina. Lui Dumnezeu nu trebuie să-i mulţumim doar pentru cele bune ce vin peste noi ci şi pentru tot ce avem de pătimit, căci şi astea sunt din necesarele lecţii de viaţă promise la naşterea noastră.

Mă ţine încă în braţe, îi simt răsuflarea caldă în ceafă, a adormit aşa, cu capul în părul meu, ca o pasăre în cuib. Dora nu o să vină azi, am trimis-o la Maria, să o ajute sau mai degrabă ca un spion. Nu a fost ieri nici timpul şi nici locul să vorbim. Au venit împreună, Maria şi Vlad, aşa cum se cuvenea: cu flori, cu un cadou special pentru noi doi. Ne-au cumpărat un robot telefonic. Lăsăm pe el mesaje şi, cel mai important, ne poate spune la o apăsare de buton timpul exact: anul, ziua, ora, minutul, secunda. În cazul în care ne-ar mai interesa astea! L-au cumpărat oare împreună? Poate s-au împăcat, cine nu se mai ceartă, cine nu are probleme? Sau cel puţin de dragul meu au încercat să pară doi soţi normali. Câteva ore. Dar orele astea ar putea deveni o nouă normalitate pentru ei. O să telefonez mai târziu, să le mulţumesc. Să le mulţumim. Acum suntem doi.

— Bună dimineaţa, mireasa mea dragă.

— ’neaţa.

— Unde suntem?

— Cum unde?

— Mi se pare mie sau suntem deja în Paradis?

— Nu, nu suntem acolo.

— Nu cred.

Mâinile lui mă caută şi mă găsesc uşor sub aşternut, nu fug nicăieri, mă înfior doar de plăcerea de fi a lui. De a-l şti lângă mine, de a ne aparţine cu bucuriile dar mai ales cu necazurile noastre deopotrivă. Poate necazurile ne leagă mai mult decât bucuriile. Iar dacă în noaptea noastră există o stea, o lună, o flacără de lumânare cât de palidă, noi ştim să o preţuim mai mult decât alţii. Pavel m-a învăţat să găsesc lumina în mine. De asta îl iubesc atât. Pentru că, aşa cum şi-a promis, a reuşit să-mi dăruiască ceea ce nimeni nu mi-a mai dăruit. Mai de preţ

decât aurul, sau o vilă, sau o mobilă, sau o vacanţă de-o viaţă. Presimt că zilele mele se vor schimba. Mai devreme sau mai târziu fiecare are în viaţă un moment despre care poate spune că e momentul zero. Acum această dimineaţă pentru mine asta înseamnă. Acum, când nici eu nu mai speram la ceva bun, începe adevărata mea viaţă.

— Ştii ceva? Mie mi s-a făcut foame. Ţie nu? Am o foame din aceea sălbatică. Dacă nu îmi dai să mănânc acum ceva, rişti să fii devorată din chiar noaptea nunţii tale.

— Te rog eu, nu mă mânca, cruţă-mi viaţa! Voi fi cuminte, promit!

— Nu te mănânc azi. Fie, şi apoi crezi că mă satur? Numai piele şi os? Lasă, o să am eu grijă de asta. Măritişul o să-ţi priască.

Ne ridicăm şi mergem amândoi spre bucătărie. Din frigider scot friptură de pui, telemea şi tort.

— Cu asta vrei tu să mă ţii? Nevastă îndărătnică ce eşti, vino la lup să te mănânce.

Şi iarăşi mă găseşte uşor şi iarăşi mă sărută.

— Tu cartofi nu ai prin casă? Şi nişte roşii, fata moşului, facem o salată, cartofi prăjiţi, încălzim friptura, ne hrănim corespunzător, să avem energie. Cine crezi tu că poate iubi cum trebuie cu stomacul gol?

Durează o vreme, nu e cel mai uşor lucru cel pe care tocmai îl facem, dar îl facem împreună, fără ajutor, fără Dora, fără prejudecăţi că asta nu ar trebui făcut în prima noastră dimineaţă de miri. Pavel e un bucătar mai îndemânatic decât mine. Exerciţiul, spune el. Totul e exerciţiu. Totul porneşte de ia să nu spui „nu pot”. Şi are dreptate, cartofii lui sunt minunaţi. Iar salata mea, merge şi ea! E un început. Dă drumul la radio şi ascultăm ştirile. Încă se mai vorbeşte despre tsunami. Sunt peste 200.000 de morţi. Cine ar fi crezut? Se vorbeşte despre trecerea la leul greu. Despre alegeri anticipate. Dar astea sunt parcă departe, poveşti despre altă lume. Lumea mea începe să se creeze abia acum, aici.

Uşa de la intrare se deschide pe neaşteptate. E Dora.

— Ce-i cu tine aici? Du-te şi stai în sufragerie, nu suntem îmbrăcaţi. Nu ţi-am zis să mergi azi la Maria acasă?

— Oh, doamnă, de acolo vin. Nu am mai putut sta. Domnul Vlad îşi face bagajele, zice că pleacă. Doamna Maria plânge de ţi se rupe inima. Trebuie să veniţi acolo, trebuie să faceţi ceva. Eu nu pot.

— Cât e ceasul?

— E trecut de amiază.

— Ce facem?

— Cred că e cazul să mergem acolo.

Comandăm un taxi şi ajungem repede. Dora vine şi ea cu noi. Uşa de la intrare e deschisă, nu se aude nimic. Urcăm sus. În dormitor, Maria. Singură.

— Unde e Vlad?

— A plecat.

— Unde?

— Nu ştiu. A plecat, nu înţelegi? Nu a zis unde, şi-a luat o valiză, maşina, şi a plecat.

— E nebun! Dar ieri păreaţi bine şi împăcaţi.

— Nu, te-ai înşelat. Ieri a fost o înţelegere precisă: să ne comportăm ca doi oameni normali. O clipă mi-am imaginat că aşa şi suntem. A fost teatru. S-a ţinut de promisiunea pentru ieri şi azi de cealaltă promisiune, mai veche. A plecat.

— Bine, dar nu s-a dus în gară să stea. Unde s-a dus?

— Nu a zis nimic. Mi-a spus că îl găsesc la spital dacă am nevoie de ceva. Dar el în casa asta nu mai intră.

— Va intra, o să-i treacă – zice Pavel calm. Ca şi cum ar şti scenariul.

— Nu înţeleg. Nu mai înţeleg nimic, voi înţelegeţi ceva? Simt că îmi pierd minţile.

— Linişteşte-te. Faci rău copilului, nu trebuie să-ţi spun eu asta. Lasă, o să vină el. Doar ţi-am zis, uneori bărbaţii înnebunesc. Dar se întoarce el. Copilul ăsta o să-l aducă acasă. Şi apoi ce va zice lumea când va afla de asta? Că a plecat şi te-a lăsat aşa? De ruşinea lumii şi tot va veni. Tu fii înţeleaptă şi nu vorbi cu nimeni. Bogdan ce face?

— Nu ştiu. S-a închis în camera lui.

Pavel iese şi îl aud bătând în uşa de alături. Bogdan îi deschide. E bine aşa, el se pricepe la copii, ştie cum să vorbească cu ei! Va fi mai degrabă o discuţie între bărbaţi. Mă aşez lângă Maria şi o iau în braţe. Prima oară când îmi este milă de ea. Şi nu ştiu cum să o ajut. Acum, când are cea mai mare nevoie, eu nu ştiu cum să o ajut. Doar o strângere în braţe pot pentru ea. Cum să aduci un bărbat cu forţa acasă? Nu se poate asta. Sau dacă se poate atunci tot nu e acasă. Am încredere în viziunile lui Pavel, Vald se va întoarce. Pentru totdeauna. Şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, cum scrie în poveşti. Dar este acum

poate o suferinţă necesară lor, e nevoia de identitate. Vald nu ştie ce vrea, nu ştie ce norocos este. Atunci când va înţelege se va întoarce în genunchi.

— Maria, ai încredere în ce spune Pavel. El ştie.

— Iar prostiile voastre. Ce mă fac acum?

— O să-ţi fim alături. Iar tu nu te mai gândi acum decât la bebeluş, la Bogdan, la tine. Aşteptă şi vei vedea, va fi bine. Nu mai plânge. Uite, dacă vrei rămânem cu tine, nu mai mergem acasă.

— Nu, e luna voastră de miere. Bucuraţi-vă de ea. Eu mă descurc singură. Așa cum am făcut până acum, așa voi face şi de acum încolo. Am sperat că nu se va întâmpla asta. Am sperat că e o toană. Cred că şi el a crezut la fel despre mine. Dar cum poate fi un copil toana cuiva? Cum poţi să ai ambiţii când e un copil la mijloc? Spune-mi cum se poate ca dintr-odată să fie așa de rău? Ştii, Magda, când am hotărât să păstrez copilul mi-am asumat și riscul ăsta. Am sperat că nu se va ajunge aici. Dar dacă s-a ajuns e cazul să accept pentru moment situaţia. Tu ce crezi?

Nu ştiu ce să-i răspund. Acum eu am familia mea, am linişte, am tot ce a avut ea până acum şi eu nu. De parcă am fi făcut subit schimb de vieţi. Cum spunea Pavel. Nimic nu te avertizează în viaţă de nimic. Trebuie să te descurci. Pavel şi Bogdan intră în cameră și ni se alătură. Îl aud pe Bogdan.

— Mamă, te rog eu nu mai plânge. Lasă, o să am eu grijă de voi.

Bogdan e un copil. Nu ştie ce spune, nu ştie încă ce înseamnă cuvântul grijă dar simplul fapt că e acolo, că spune asta, mă înduioşează. Iar pentru Maria înseamnă atât de mult să simtă că nu a rămas singură. Bogdan, copilul de prin discoteci, a crescut mare. Poate că era demult, dar nu am ştiut să ne uităm la el. O ţin pe Maria de umeri, Bogdan e de cealaltă parte. Braţele noastre se ating, se alătură, ca un scut de protecţie.

Cine spune că viaţa e uşoară? Cine spune că este un timp precis când te maturizezi? Cine spune unde, cum şi când e momentul? Cine spune că viaţa nu e dură şi plină de neprevăzut? Și cu toate astea e atât de frumos aici, pe pământul acesta. Ne-am născut într-o lume plină de splendoare. Splendoare în jurul nostru, splendoare în noi. Dar ca să o vezi, să te pătrunzi de ea, să ajungi să o preţuieşti, să o iubeşti cu disperare, trebuie mai întâi de toate să te naşti. Să fii lăsat să te naşti.

Epilog

Dragă cititorule, te vei întreba ce a mai urmat. Nu a trecut prea mult şi Vlad s-a întors acasă, aşa cum a prezis Pavel. Pentru totdeauna. A fost acolo, lângă Maria şi lângă fiica lui în timpul cezarienei.

La aproape un an de la naşterea Alexandrei, Pavel a murit. Mi-a spus din prima zi că e sortit altei femei, dar nu am înţeles. El a ştiut însă tot timpul că aşa este. A ştiut, dar nu mi-a zis niciodată niciun cuvânt. Poate a sperat că prorocirea propriei sale morţi e imposibilă. Şi totuşi s-a întâmplat: într-o noapte, fără ca nimic să prevesească, l-a trezit o durere cumplită de cap. La spital a intrat în comă şi aşa s-a dus. Fără niciun bun rămas. Nu ştiu dacă sau cât de mult a suferit în zilele acelea e patul de spital dar desigur, suferinţa lui de dinainte a fost cutremurătoare şi tăcută. Să ştii când, cum, unde şi ce va fi cu tine. E mai bine că oamenii de rând nu ştiu, nu au voie să ştie. De ce i s-au întâmplat lui acele viziuni? A fost un dar? Un blestem? Dele lui? Cu siguranţă Pavel a fost un om deosebit de noi toţi. El a putut duce crucea asta. M-a învăţat multe lucruri dar cel mai de preţ este că m-a învăţat ce înseamnă acceptarea. Poate că acesta a fost destinul lui, să mă îndrume pe mine. Să îmi arate calea. Să îmi arate o lume pe lângă care aş fi trecut fără să o cunosc. Apoi să plece. Poate nu contează anii pe care îi ai de dus. Pavel nu a apucat cincizeci de ani dar o parte din el va rămâne pururea în mine. A trăit la o intensitate de invidiat. Precum o cometă, a strălucit pe firmamentul cerului meu puţină vreme, consumânu-se pe sine, dar oferind un spectacol de neuitat, un spectacol pe care nicicând o stea eternă nu are privilegiul să-l ofere muritorilor.

Acum plâng în tăcere, fără lacrimi, în felul meu. A avut şi aici dreptate: am rămas cu amintirile. Cu cele mai frumoase amintiri. M-am maturizat târziu, când alţii încep să îmbătrânească. Am copilărit prea mult. Am obosit căutând, întrebând, experimentând. Dar alături de el am descoperit minunile adevărate ale lumii, ale mele, l-am regăsit pe Dumnezeu.

Într-una din zile, vrând să-i mai ascult vocea, am dat peste cele zece casete noi nouţe, rămase nedesfăcute, cumpărate împreună cu el, şi tot acolo am dat peste o casetă veche, pe care am început s-o înregistrez într-o seară tristă de iarnă, pe vremea când încă nu ştiam cum să trăiesc cu noaptea. Aşa s-a născut această poveste, dragă cititorule. Am simţit că trebuie să o fac. Pentru mine. Pentru Pavel. Pentru cei aproximativ 80.000 de nevăzători din ţara asta. Oameni

care trăiesc în tăcere, într-un univers al lor, şi încercă să deranjeze cât mai puţin.